

ДЖИМ БЪЧЪР

СМЪРТОНОСНА ОПАСНОСТ

Част 3 от „Досиетата на Дрезден“

Превод от английски: Васил Велчев, 2014

chitanka.info

ГЛАВА 1

Има си причини да не обичам да шофирам бързо. Една от тях е, че синята костенурка, моят безвкусно оцветен фолксваген, с който се разкарвам насам-натам, започва да дрънчи и стене опасно, ако случайно вдигна над сто километра в час. Друга причина е, че не се разбирам особено добре с техниката. Всичко, което е произведено след Втората световна война, като че ли проявява склонността внезапно да излиза от строя, когато се приближа до него. Така че по принцип гледам да шофирам много внимателно и благоразумно.

Тази вечер беше изключение от правилото.

Когато свихме зад ъгъла, гумите на костенурката изсвистяха в знак на протест, очевидно възмутени от знака, забраняващ завоя наляво. Старата кола изръмжа дръзко, сякаш усещаше какво е заложено на карта, и продължи смело да пърпори, стене и дрънчи нататък по улицата.

— Не може ли малко по-бързо? — обади се провлечено Майкъл.

Не че се оплакваше. Това беше просто въпрос, изречен със спокоен тон.

— Само ако се появи вятър, който да ни бута отзад, или започнем да се спускаме по някой хълм — отвърнах аз. — Колко остава до болницата?

Едрият мъж сви рамене и поклати глава. Той имаше от онзи тип силно прошарена коса, тъмна със сребристи нишки, която някои късметлии носеха в гените си, макар брадата му все още да имаше плътен тъмнокестеняв, почти черен цвят. Загрубялото му лице беше набраздено от бръчки — както от тревоги, така и от смях. Широките му жилести длани почиваха върху коленете му, които опираха в таблото.

— Не съм сигурен — каза ми той. — Три километра?

Погледнах с присвити очи през предното стъкло на костенурката към избледняващата светлина.

— Слънцето почти залезе. Дано не закъснеем.

— Правим каквото ни е по силите — увери ме Майкъл. — Ако Господ го пожелае, ще стигнем навреме. Ти сигурен ли си в своя... — той сви отвратено устни — ... източник?

— Боб може и да е досаден, но никога не греши — отвърнах аз, докато натисках спирачките и заобикалях боклукчийския камион. — Щом е казал, че призракът ще бъде там, значи, така ще стане.

— Господ да ни е на помощ — каза Майкъл и се прекръсти. Усетих как около него се раздвижи могъща, ведрa енергия — силата на вярата. — Хари, иска ми се да поговоря за нещо с теб.

— Само не ме моли отново да отслужвам литургия — отвърнах аз с известно притеснение. — Знаеш, че ще ти откажа.

Един червен таурус ми отрязва пътя и се наложи да свия встрани, в платното за насрещното движение, преди да изляза отново пред него. Две от колелата на костенурката се отлепиха от земята.

— Идиот! — изкрещях му аз през прозореца.

— Това не означава, че не мога да те помоля — каза той. — Но не. Просто исках да знам кога ще се ожениш за госпожица Родригес.

— По дяволите, Майкъл — намръщих се аз. — През последните две седмици двамата с теб обикаляме целия град и се изправяме срещу всяко привидение и дух, които внезапно покажат грозните си муцуни. Все още не знаем каква е причината призрачният свят да се разбушува така.

— Знам, Хари, но...

— В момента — прекъснах го аз — преследваме из окръг Кук една гадна дърта лелка, която може да ни види сметката, ако не внимаваме. И ти точно сега реши да ме разпитваш за любовния ми живот.

Майкъл ме погледна намръщено.

— Спиш с нея, нали? — попита той.

— Не толкова често, колкото ми се иска — изръмжах аз и преминах в насрещното платно, за да изпреваря един пътнически автобус.

Рицарят въздъхна.

— Обичаш ли я? — попита той.

— Майкъл — казах аз, — имай милост. Кой те научи да разпитваш така?

— Обичаш ли я? — повтори настоятелно той.

— Опитвам се да шофирам!

— Хари — каза Майкъл с усмивка, — обичаш ли момичето, или не? Това изобщо не е труден въпрос.

— Каза експертът — изръмжах аз.

Подминах една патрулка с около трийсет километра в час над позволеното и видях как полицаят, който седеше зад волана, примигна и разплиска кафето си, когато ме зърна да преминавам покрай него. Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях как синият буркан на покрива на колата му започна да присветва.

— Проклятие, само това ни трябваше. Ченгетата да се втурнат по петите ни.

— Не се притеснявай за тях — увери ме Майкъл. — Просто отговори на въпроса ми.

Стрелнах го с поглед. Той беше обърнал към мен широкото си, честно лице с волева брадичка и ме гледаше с проблясващите си сиви очи. Косата му бе подстригана ниско, в стила на морските пехотинци, но си позволяваше къса воинска брада, която редовно подрязваше.

— Така мисля — отвърнах след секунда аз. — Да.

— Тогава защо не го кажеш?

— Какво да кажа? — започнах да шикалкавя аз.

— Хари. — Майкъл се намръщи и се хвана за дръжката на вратата, когато колата подскочи при преминаването си през едно хлътноло място на улицата. — Не се дръж детински. Щом обичаш жената, кажи го.

— Защо? — попитах настоятелно аз.

— Все още не си й го казвал, нали?

Аз го изгледах кръвнишки.

— И какво, като не съм? Тя го знае. Какъв е проблемът?

— Хари Дрезден — каза той, — от всички хора по света точно ти би трябвало да познаваш добре силата на думите.

— Виж какво, тя знае — рекох аз, прехвърляйки крака си върху спирачката, а след това отново върху педала на газта. — Изпратих й картичка.

— Картичка? — попита Майкъл.

— За Свети Валентин.

Той въздъхна.

— Искам да те чуя как го казваш.

— Какво?

— Кажи думите — настоя той. — Ако обичаш тази жена, защо не ѝ го кажеш?

— Не мога ей така да казвам такива неща на хората, Майкъл. Небеса и звезди, това е... Просто не мога, ясно ли е?

— Не я обичаш — заяви Майкъл. — Разбирам.

— Знаеш ли, това не е...

— Кажи го, Хари.

— Щом това ще те накара да ме оставиш на мира — отвърнах аз и натиснах докрай педала за газта на костенурката. Някъде в далечината зад мен се виждаше полицейската кола. — Добре. — Стрелнах Майкъл с намръщения си свиреп магьоснически поглед и изръмжах: — Обичам я. Така става ли?

Майкъл засия.

— Виждаш ли? Това е единственото нещо, което застава между вас. Ти не си от хората, които обичат да говорят за чувствата си, Хари. Или от тези, които са твърде вгълбени в себе си. Понякога просто трябва да погледнеш в огледалото и да се замислиш върху онова, което виждаш там.

— Не харесвам огледалата — измърморих аз.

— Въпреки това трябва да осъзнаеш, че *наистина* обичаш тази жена. Мислех си, че след Илейн ще се затвориш в себе си и никога...

Този път се ядосах не на шега.

— Аз не говоря за Илейн, Майкъл. Ако не ти отърва, разкарай се от колата ми и ме остави да свърша сам работата.

Майкъл ме погледна намръщено, по-скоро заради начина ми на изразяване, отколкото заради нещо друго.

— Става дума за Сюзан, Хари. Ако я обичаш, трябва да се ожениш за нея.

— Аз съм магьосник. Нямам време да се женя.

— Аз съм рицар — отвърна ми той. — И имам време. И си заслужава. Твърде дълго си сам. Започва да ти личи.

Отново го погледнах намръщено.

— Какво трябва да означава това?

— Напрегнат си. Сприхав. И все повече се изолираш. Трябва повече да общуваш с хората, Хари. Иначе лесно ще тръгнеш надолу по тъмната пътека.

— Майкъл — сопнах му се аз, — нямам нужда от лекции. Няма нужда да ми държиш отново речта за покръстването. Не е нужно да ме поучаваш „да се откажа от силите на злото, докато не са ме погълнали“. *Отново.* От теб искам само да ме подкрепиш, докато се разправям с онази твар.

Пред нас изникна болницата „Кук Каунти“ и аз направих забранен обратен завои, за да докарам синята костенурка пред входа на „Спешна помощ“.

Майкъл разкопча предпазния си колан още преди колата да спре напълно и се пресегна към задната седалка, за да вземе черната ножница, в която беше прибран огромният му меч, дълъг цял метър и половина. Слезе от колата и го закопча на кръста си. После бръкна отново в купето и извади белия плащ с пришития на гърдите от лявата страна червен кръст, и със заучено движение го преметна през раменете си. Закопча го на гърлото с друг кръст, този път сребърен. Наметалото изобщо не подходеше на бархетната му занаятчийска риза, сините дънки и работническите боти с метални бомбета.

— Не може ли да оставиш поне наметалото в колата? — оплаках се аз.

Отворих вратата, протегнах навън дългите си крака и се измъкнах от шофьорското място. След това взех от задната седалка собственото ми оборудване — новите ми магьоснически жезъл и стреляща пръчка, съвсем наскоро издялани и все още неизсърхнали по краищата.

Майкъл ме погледна с нескрито огорчение.

Наметалото е неразделна част от работата ми, Хари, също като меча. Освен това не изглежда по-абсурдно от дрехата, която си облякъл.

Погледнах към черния си кожен шлифер, онзи с късата пелерина, която падеше върху раменете ми, и дългите поли, които се диплеха по възможно най-помпозния и задоволителен начин около краката ми. Собствените ми черни дънки и тъмната каубойска риза бяха напълно в тон и доста по-стилни от облеклото на Майкъл.

— Че какво й има?

— Все едно е взета от снимачната площадка на „Елдорадо“ — каза той. — Готов ли си?

Изпепелих го отново с поглед — на който той с усмивка обърна другата си буза — и двамата се запътихме към вратата. Чувах полицейските сирени, които се приближаваха и сигурно вече се намираха на една или две преки от нас.

— Този път сме на косъм.

— В такъв случай по-добре да побързаме. — Майкъл отметна плаща си назад от дясната ръка и отпусна длан върху дръжката на големия меч. После наведе глава, прекръсти се и промърмори: — Отче милостиви, води ни и съхрани ни в борбата със силите на мрака.

Около него отново се напласти облакът енергия, който вибрираше като музика, чуваща се през дебела стена.

Поклатих глава и извадих от джоба на шлифера кожена кесия, която се побираше в шепата ми. За миг се зачудих как да се справя едновременно с жезъла, гърмящата пръчка и кесията, и накрая жезълът се озова в лявата ми ръка, както беше редно, пръчката в дясната, а кесията се поклащаше, стисната между зъбите ми.

— Слънцето залезе — отроних аз. — Да влизаме.

И ние двамата, магьосник и рицар, влетяхме тичешком през входа на спешното отделение на болницата „Кук Каунти“. Появата ни привлече немалко погледи — пешовете на шлифера ми се кълбяха като черен облак зад гърба ми, а бялото наметало на Майкъл се ветрееше като крилете на ангела отмъстител, чието име носеше. Преминахме като вихър през фоайето и се спряхме на първия тъл, където се пресичаха студените, стерилно чисти, оживени коридори.

Хванах за ръката първия санитар, който ми се изпречи на пътя. Той примигна и ме зяпна глупаво, оглеждайки ме от глава до пети — от каубойските ботуши до тъмната ми коса. После хвърли нервен поглед към жезъла и пръчката и преглътна с усилие при вида на сребърния талисман във формата на пентаграм, който се поклащаше на гърдите ми. След това обърна поглед към Майкъл — висок и широкоплещест. С ведро изражение на лицето, въпреки белия плащ и меч на бедрото му. Мъжът отстъпи нервно назад.

— М-мога ли да ви помогна?

Приковах го на мястото му с най-свирепата си и мрачна усмивка и процедих през стисналите кесията зъби:

— Здравсти. Можете ли да ни кажете къде се намира детското отделение?

ГЛАВА 2

Тръгнахме по пожарното стълбище. Майкъл знае много добре как техниката реагира на моето присъствие, а последното нещо, от което се нуждаехме, бе да заседнем в някой счупен асансьор, докато призракт погубва невинни животи. Майкъл вървеше пръв, поставил едната си ръка на парапета, а другата върху дръжката на меча.

Аз го следвах с пуфтене и пъшкане. Той се спря до вратата и се обърна да ме погледне, а плащът му се надипли около прасците. Трябвах ми още няколко секунди, за да успея да го настигна, задъхвайки се.

— Готов ли си? — попита ме той.

— Хркгхнгх — отвърнах аз и кимнах, без да изпускам кожената кесия от зъбите си.

После бръкнах в джоба на шлифера и измъкнах една бяла свещ и кибритена кутийка. Наложих се да оставя жезъла и пръчката на пода, за да запаля свещта.

Майкъл сбърчи нос при миризмата на пушека и отвори с побутване вратата. Аз го последвах, стиснал свещта в едната си ръка, а пръчката и жезъла в другата, като погледът ми непрекъснато се местеше от коридора към пламъка на свещта и обратно. Единственото, което виждах, беше друга част от болницата. Чисти стени, чисти подове, много плочки и флуоресцентно осветление. Дългите, луминесцентни тръби примигваха едва-едва, сякаш всичките бяха изгорели едновременно, и в коридора цареше полумрак. Дълги сенки се протягаха от инвалидна количка, оставена до една от вратите, и се събираха под редица неудобни на вид пластмасови столове, подредени покрай стената на мястото, където се пресичаха коридорите.

На четвъртия етаж цареше мъртвешка тишина. Не се чуваше жуженето на интеркоми, нито бръмченето на климатици. Нищо.

Тръгнахме по дългия коридор и стъпките ни закънтяха отчетливо, въпреки усилията ни да се движим безшумно. На стената висеше украсена с пъстроцветен пластмасов клоун табела с надпис

„ДЕТСКО И РОДИЛНО ОТДЕЛЕНИЕ“ и стрелка, сочеща към друг коридор. Пристъпих пред Майкъл и надникнах в него. Коридорът завършваше с двукрила врата и също беше абсолютно тих. Стаята на сестрите беше празна. Тукашните лампи не примигваха — всичките бяха угаснали. Цареше пълна тъмнина. Навсякъде се мерзелееха сенки и неопределени форми. Направих крачка напред и пламъчето на свещта се смали, превръщайки се в хладна, ярка точица синя светлина.

Изплюх кесията от устата си и я пъхнах в джоба си.

— Майкъл — казах аз със сипкав от напрежение глас. — Тук е.

И леко се извъртях встрани, за да може той да види светлината.

Погледът му се плъзна към свещта и после се насочи към мрака отвъд нея.

— Вяра, Хари.

След това той протегна силната си десница към кръста и бавно и безшумно извади *Аморакус* от ножницата му. Жестът му ми подейства малко по-окуражаващо от думите. Излъсканата стомана на широкото острие излъчваше бледо сияние и когато Майкъл пристъпи напред, за да заеме мястото си до мен, въздухът леко завибрира от скритата в него сила — собствената вяра на Майкъл, усилена стократно от древното оръжие.

— Къде са медицинските сестри? — прошепна дрезгаво той.

— Сигурно са се разбягали от страх — отвърнах аз също толкова тихо. — А може и да е замесено някакво заклинание. Поне няма да ни се пречат в краката.

Погледнах към меча и дългия метален шип, който сгърчеше от предпазителя за ръката. Възможно беше просто да ми се привижда, но ми се стори, че върху него все още се забелязват червени петна. „Сигурно е ръжда — помислих си. — Ръжда е, естествено.“

Оставих свещта на пода, където тя продължи да свети като малка ярка точка, показвайки присъствието на свръхестествена сила. И то голяма. Боб не ме беше излъгал, когато каза, че призракът на Агата Хагълторн не е никакъв си незначителен дух.

— Не се намесвай — рекох на Майкъл. — Дай ми минутка.

— Ако твоят дух казва истината, то това същество е опасно — отвърна Майкъл. — Нека мина пръв. За по-сигурно.

Кимнах към светещото острие.

— Бъди сигурен, че призракът ще почувства приближаването на меча още преди да си стигнал до вратата. Да видим първо какво мога да направя сам. Ако успея да му видя сметката, цялата история ще приключи още преди да е започнала.

Не го изчаках да ми отговори. Вместо това стиснах в лявата си ръка жезъла и стрелящата пръчка, а с дясната сграбчих кесията. Развързах бързо елементарния възел, на който бях вързал въженцето ѝ, и се промъкнах напред в тъмното.

Когато стигнах до люлеещата се врата, отворих с леко побутване едното ѝ крило. За миг застинах неподвижно и се ослушах.

Чух пеене. Женски глас. Нежен. Красив.

Тихо, бебче, не плачи, мача ще ти купи птиче да цвърчи.

Погледнах назад към Майкъл и се шмугнах през вратата в непрогледната тъмнина. Не виждах нищо — но в края на краищата защо съм магьосник? Сетих се за талисмана, който висеше на гърдите ми, над сърцето, за сребърния пентаграм, който бях наследил от майка ми. Това беше едно поочукано бижу, надраскано и нацърбено от дългото използване не по предназначение, но въпреки това продължавах да го нося. Кръгът със затворената в него петолъчна звезда беше символ на моята магия, на онова, в което вярвах; олицетворение на петте стихии на Вселената, които действат в хармония под контрола на човешката воля. Съсредоточих се върху него, влях му малко от енергията си и талисманът започна да сияе с нежна, синкаво-сребриста светлина, която се разстла пред мен като неуловима вълна. Тя ми разкри един паднал стол и две медицински сестри, които се бяха отпуснали безжизнено върху бюрото си и дишаха дълбоко.

Докато ги оглеждах, успокояващата, тиха приспивна песен си звучеше. Омаен съм. Нищо ново. Двете бяха в безсъзнание, нямаше да отидат никъде и не виждах смисъл да хабя време или енергия, за да се опитвам да развалям заклинанието, което им беше направено. Тихото пеене продължаваше и аз се улових, че посягам към падналия стол с

намерението да го изправя, за да си осигурия удобно местенце, върху което да поседна за малко почивка.

Застинах на място и си напомних, че трябва да съм пълен идиот, за да се оставя дори за няколко секунди под звуците на тази неземна песен. Изкусна и силна магия. Макар да знаех какво да очаквам, едва бях успял да доловя докосването ѝ.

Заобиколих стола и се придвижих напред, към помещение, пълно с подредени в редици закачалки и малки болнични нощници в пастелни цветове, окачени на тях. Тук пеенето се чуваше по-силно, макар гласът да се носеше из стаята с призрачна безплътност. Едната ѝ стена представляваше просто прозрачна преграда от плексиглас, а стаята зад нея се опитваше да изглежда едновременно топла и стерилно чиста.

В нея имаше няколко редици малки стъклени бебешки креватчета на колелца. Мъничките им обитатели с мънички болнични ръкавички на ръчичките с още неоформени ноктенца и мънички болнични шапчици на неокосмените им главички спяха и сънуваха бебешки сънища.

Между креватчетата, видим само в сиянието на моето магическо осветление, се разхождаше източникът на пеенето.

Агата Хагълторн беше умряла още млада. Тя беше облечена както подобава на дама с нейното обществено положение в Чикаго от деветнайсети век — с блуза с висока якичка и дълга, тъмна строга пола. Можех да видя през нея малкото креватче зад гърба ѝ, но във всяко друго отношение тя изглеждаше истинска, материална. Лицето ѝ беше симпатично, въпреки изпития му, костелив вид, а с дясната си длан тя прикриваше чуканчето, с което завършваше лявата ѝ китка.

Ако птичето не пее, мама ще ти купи...

Тя притежаваше омаен глас. В буквалния смисъл. Енергията на песента ѝ се вихреше във въздуха и успокояваше слушателите ѝ, потапяйки ги във все по-дълбок сън. Ако ѝ се позволеше да продължи да пее, тя щеше да докара децата и сестрите до там, откъдето няма събуждане, и властите щяха да хвърлят вината върху въглеродния двуокис или нещо далеч по-нормално от враждебно настроен призрак.

Промъкнах се по-близо до нея. Разполагах с достатъчно антипризрачен прах, за да закова на място Агата и още десетина призрака като нея и да позволя на Майкъл да я изпроводи отвъд с минимум суетня и врява — важното беше да ударя право в целта.

Приклеках ниско, стиснал здраво малката кесия с дясната си ръка, и се приближих до вратата, която водеше към стаята, пълна със спящи бебета. Призракът като че ли не ме забелязваше — духовете по принцип не се отличават с особена наблюдателност. Предполагам, че след смъртта си човек започва да гледа на живота по съвсем различен начин.

Влязох в стаята и гласът на Агата Хагълторн се просмука в мен като наркотик, което ме накара да примигна и да потреперя. Трябваше да съсредоточа мислите си върху хладната сила на магията ми, която преминаваше през пентаграма и струеше от него като призрачна светлина.

Ако диамантеният пръстен не блести...

Облизах устните си и видях как призракът спира до едно от креватчетата на колелца. Тя се усмихна нежно и прошепна песента си в ухото на пеленаче момиченце.

Бебето издиша, потрепервайки, очите му хлътнаха и повече не си пое дъх.

Тихо, бебче...

Времето изтичаше. В един идеален свят щях просто да хвърля праха върху призрака. Но светът далеч не е идеален — призраците не спазват правилата на реалността, така че да им въздействаме по някакъв начин, преди да са усетили присъствието ни, е нещо много, много трудно. Прекият сблъсък е единственият изход, но единственият сигурен начин да се стигне дотам е да познаваме самоличността на призрака и да произнесем на висок глас името му. На всичкото отгоре

повечето призраци не могат да чуят всеки — за да се свържем директно с оня свят, трябва да се прибегне до магия.

Исправих се в цял ръст, стиснах здраво кесията в ръка и се опитах да вложа в гласа си цялата си воля.

— Агата Хагълторн!

Призракът се сепна, сякаш доловил някакъв далечен глас, и се обърна към мен. Очите ѝ се разшириха. Песента внезапно секна.

— Кой сте вие? — попита тя. — Какво търсите в моята детска стая?

Опитах да си припомня всички подробности, които Боб ми беше разказал за Агата.

— Това не е детската ти стая, Агата Хагълторн. От смъртта ти са минали повече от сто години. Ти не съществуващ реално. Ти си призрак и си мъртва.

Призракът ме изгледа недоверчиво и се усмихна с хладна, презрителна усмивка.

— Трябваше да се досетя. Бенсън ви е изпратил, нали? Той винаги измисля подобни дребнави и жестоки неща, а после ме обвинява, че съм си изгубила ума. Луда! Той иска да ми вземе детето!

— Бенсън Хагълторн отдавна е мъртъв, Агата Хагълторн — отвърнах аз и леко изтеглих дясната си ръка назад, приготвяйки се да хвърля кесията. — Както и детето ти. Както и ти. Тези мъничета не са твои, че да им пееш или да ги отнасяш със себе си.

Ръката ми се придвижи напред, подготвяйки се за хвърлянето.

Призракът ме погледна с объркано изражение на лицето. Това му е трудното в общуването с реалните, наистина опасни призраци. Те толкова много приличат на хората. Изглеждат така, сякаш са способни да изпитват чувства, сякаш притежават някакво самосъзнание. Но всъщност не са живи — те са отпечатък в камъка, фосилизиран скелет. Имат формата на оригинала, но са нещо съвсем различно.

Аз пък все изпитвам съчувствие към дамите, изпаднали в беда. Винаги съм бил такъв. Това е уязвимото ми място — широкият една миля и два пъти по-дълбок процеп от галантност в бронята ми. Видях самотата и болката в лицето на Агата и в мен завибрира струната на съчувствието. Отново отпуснах ръката си. Ако ми излезете късметът, можеше и да успея да я уговоря да се откаже. Такива са те, призраците.

Покажи им какво е истинското състояние на нещата, и те ще се изпарят.

— Съжалявам, Агата — казах, — но ти не си такава, за каквато се мислиш. Ти си призрак. Отражение. Истинската Агата Хагълторн е починала преди повече от един век.

— Н-не — заекна тя с треперещ глас. — Това не може да е истина.

— Но е — казах аз. — Отишла си е в същата нощ, когато са починали съпругът и детето ѝ.

— Не — изстена призракът и затвори очи. — Не, не, не, не. Не искам да слушам тези приказки.

Тя отново започна да припява с нисък и отчаян глас, в който този път нямаше никаква магия, никакви подсъзнателни унищожителни нотки. Но бебето все още не си беше поело дъх и устничките му бяха започнали да посиняват.

— Чуй ме, Агата — казах аз, като влях още сила в гласа си, насищайки го с магия така, че призракът да може да ме чуе. — Знам всичко за теб. Ти си умряла. Спомни си. Съпругът ти те е пребил. Ти си се уплашила, че може да стори същото и на дъщеря ти. И когато тя е започнала да плаче, ти си покрила устата ѝ с длан.

Чувствах се като абсолютен негодник заради това, че разказвах всичко с такова хладнокръвие. Призрак или не, болката, която беше изписана на лицето ѝ, бе напълно искрена.

— Не съм — проплака Агата. — Не исках да я нараня.

— Не си искала, разбира се — казах аз, черпейки от информацията, с която ме беше снабдил Боб. — Но той е бил пиан, а ти си била ужасно изплашена и когато си погледнала надолу, тя вече си е била отишла. Нали така?

Облизах устните си и отново погледнах към новороденото. Ако не успеех да приключа бързо с това, то щеше да умре. Изпитвах ужас при вида на неподвижното телце, което лежеше там като малка гумена кукла.

Нещо, някакъв проблясък от спомен просветна в очите на призрака.

— Помня — изсъска тя. — Бравата. Бравата, бравата, бравата. — Чертите на лицето ѝ се промениха, разпънаха се, то стана

по-деликатно, по-костеливо. — Взех моята брадва, моята брадва, моята брадва и двайсет пъти ударих моя Бенсън.

Духът започна да расте, да се разширява, от него се изви призрачен вятър, който прошумоля из стаята и разнесе миризмата на желязо и кръв.

— Ох, мамка му — промърморих аз и се приготвих да се хвърля към момиченцето.

— Ангелчето ми го няма — изпищя призракът. — Бенсън го няма. А после и ръката, ръката, която уби и двамата. — Тя вдигна във въздуха чуканчето, което бе останало от ръката ѝ. — Няма ги, няма ги, няма ги!

Духът отметна глава назад и изпищя; звукът, който излезе от устата ѝ, бе оглушителен, зверски рев, който разтреса стените на детското отделение.

Хвърлих се напред към бездиханното дете, а в същото време останалите бебета захленчиха ужасено. Протегнах ръка към момиченцето и го шляпнах по малкото навирено дупенце. То стреснато отвори очи и примигна, пое си дъх и гласът му се присъедини към хора от бебешки плач на останалите.

— Не — изпищя Агата, — не, не, не! Той ще те чуе! Той ще те чуе!

Тя замахна с чуканчето на лявата си ръка към мен и аз почувствах удара едновременно и върху тялото, и върху душата си, сякаш духът бе забил късче лед в гърдите ми. Силата на удара ме отхвърли към стената като играчка и сблъсъкът беше достатъчно силен, за да ме накара да изпусна жезъла и пръчката на земята. Като по чудо успях да запазя кесийката с призрачен прах, но главата ми завибрира като ударена с чук камбана, а тялото ми се разтреса в поредица от ледени потръпвания.

— Майкъл — изхриптах аз колкото се може по-силно, но вратата зад гърба ми вече се беше отворила и тропотът на тежките му ботуши се приближаваше към мен.

Изправих се с усилие на крака и тръснах глава, за да се съвзема. Вятърът премина във вихър, който разпръсна из стаята бебешките креватчета на колелца, а мен принуди да прикрия очите си с ръка. Проклятие. В подобна вихрушка призрачният прах щеше да е напълно безполезен.

— Тихо, бебче, тихо, бебче, тихо, бебче.

Призракът на Агата отново се наведе над креватчето на момиченцето и поднесе чу канчето на ръката си към устата на бебето, като прозрачната ѝ плът премина без усилия през кожата на бебето. Детето се сгърчи и спря да диша, макар да продължаваше да се опитва да плаче.

Изкрещях предизвикателно и се хвърлих към призрака. Тъй като беше невъзможно да я посипя с призрачен прах от другия край на стаята, можех да се опитам да мушна кесийката в прозрачната ѝ плът и да я закова на място изотвътре — болезнена процедура, но несъмнено ефективна.

Агата рязко обърна глава към мен, докато се приближавах, и с ръмжене се отдръпна от бебето. Вихрушката беше развалила прическата ѝ и сега косата ѝ се вееше около лицето ѝ като животинска грива, която подхождаше повече на хищническото изражение, изкривило нежните ѝ черти. Тя протегна рязко ръката си назад и внезапно във въздуха над чуканчето се появи късо сатърче. Агата изпищя и замахна към мен.

Призрачната стомана иззвъня при удара с истинското желязо и *Аморакус* се обля в ярка бяла светлина. Майкъл плъзна крак в отбранителна позиция и стиснал зъби в огромно усилие, успя да попречи на призрачното оръжие да докосне плътта ми.

— Дрезден — извика той. — Прахът!

Борейки се с бесните пориви на вятъра, аз направих крачка напред, пяхнах юмрука си в ръката на Агата, която стискаше сатъра, и разпръснах малко от призрачния прах в кожената кесийка. При контакта с прозрачната плът, прахът избухна в хиляди пламтящи мушички от алена светлина. Агата изпищя и отскочи назад, но ръката ѝ остана прикована на мястото си, като застопорена в бетон.

— Бенсън! — изпищя тя. — Бенсън! Тихо, детенце!

След което ръката ѝ просто се откъсна при рамото и Агата изчезна, изоставяйки частта от призрачната си плът. Ръката и сатърчето паднаха на пода, превръщайки се в прозрачна, полутечна желеобразна маса — онова, което остава от призрачната плът, когато духът изчезне; ектоплазма, която бързо щеше да се изпари.

Вихрушката утихна, макар че лампите продължиха да примигват. Моята синкавобяла магьосническа светлина и бледото сияние на меча на Майкъл бяха единствените надеждни източници на осветление в стаята. Ушите ми писнаха от внезапно настъпилата тишина, въпреки че лежащите в креватчетата си бебета продължаваха да проплакват ужасено.

— Добре ли са децата? — попита Майкъл. — А тя къде отиде?

— Мисля, че са добре. А призракът сигурно е преминал в отвъдното — предположих аз. — Тя разбра, че за нея няма друг изход.

Майкъл бавно се завъртя на мястото си, стиснал меча в бойна поза.

— Значи, вече я няма?

Поклатих глава, оглеждайки стаята.

— Така мисля — отвърнах му аз и се наведох над креватчето на момиченцето, което едва не бе задушено.

На гривничката на мъничката му китка се четеше името Алисън Ан Съмърс. Погалих го по мъничката бузка, а то се обърна към пръста ми, бебешките му устнички го засмукаха и плачът му постепенно утихна.

— Извади си пръста от устата му — смърри ме Майкъл. — Мръсен е. Сега какво ще правим?

— Ще сложа защитно заклинание над стаята — отвърнах аз. — А след това ще изчезваме оттук, преди полицията да се е появила, за да ни арест...

Алисън Ан се сгърчи и спря да диша. Мъничките ѝ ръчички и крачета се вцепениха. Усетих как над нея преминава някакъв хлад и дочух далечно монотонно припяване на налудничавата приспивна песен.

Тихо, бебче...

— Майкъл — извиках аз. — Тя е още тук! Призракът достига дотук откъм Небивалото.

— Господ да ни пази — изсъска Майкъл. — Хари, ще трябва да минем оттатък.

При тази мисъл сърцето ми прескочи един удар.

— Не — отвърнах аз. — Няма начин. Това е силен призрак, Майкъл. Нямам намерение да отивам незащитен на нейна територия и да ѝ предлагам да играем до две победи от три срещи.

— Нямаме друг избор — сопна ми се Майкъл. — Погледни.

Погледнах. Едно по едно бебетата утихнаха, тихият им плач секваше рязко наскоро поемането на дъх.

Тихо, бебче...

— Майкъл, тя ще ни разнищи. А дори и да не успее, кръстницата ми сигурно ще го направи.

Майкъл поклати намръщено глава.

— Не, за бога. Няма да позволя това да се случи. — Той се обърна и впери в мен пронизващия си поглед. — Нито пък ти, Хари Дрезден. В сърцето ги има твърде много доброта, за да позволиш тези деца да умрат.

Отвърнах неуверено на погледа му. При първата ми среща Майкъл беше настоял да го погледна в очите. Когато магьосник те погледне в очите, значи, работата е сериозна. Той може да проникне в дълбините на душата ти, да види всичките ти тъмни тайни и да долови скритите ти страхове — а ти съответно виждаш неговите. Душата на Майкъл ме накара да заплача. Искаше ми се и моята да му е изглеждала по този начин. Но бях адски убеден, че не е така.

Възцари се пълна тишина. Всички бебета утихнаха.

Затворих кесийката с призрачен прах и я прибрах в джоба си. Нямаше да ми свърши никаква работа в Небивалото.

Обърнах се към лежащите на пода жезъл и стреляща пръчка, протегнах ръка и им се сопнах:

— *Ventas servitas!*^[1]

— Изви се лек вихър, който поднесе жезъла и пръчката в протегнатата ми длан, преди отново да утихне.

— Добре — казах аз. — Сега ще отворя проход, който ще ни даде пет минути. Да се надяваме, че кръстницата ми няма да успее да ни намери за това време. Във всеки случай забавим ли се малко повече, или ще сме мъртви, или ще сме се върнали вече тук.

— Ти имаш добро сърце, Хари Дрезден — каза Майкъл и устните му се разтегнаха в свирепа усмивка. Той пристъпи напред и застана до мен. — Господ ще се зарадва на нашия избор.

— Да. Помоли Го да не превръща апартамента ми в Содом и Гомор и ще сме квит.

Майкъл ме изгледа обидено. Аз го стрелнах със сприхав поглед. Той положи длан върху рамото ми и го стисна.

И тогава аз протегнах ръка, улових реалността с върховете на пръстите си и с усилие на волята и едно прошепнато *Aparturum*^[2] отворих проход между този свят и другия.

[1] *Ventas servitas* — заклинание на Хари Дрезден, с което се призовават силите на ветровете. — Б.пр. ↑

[2] *Aparturum* — заклинание на Хари Дрезден, което отваря проход към Небивалото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Дори дните, които завършват с грандиозна битка срещу полудял призрак и пътуване през границата между нашия свят и царството на духовете, обикновено започват по съвсем обикновен начин. Този например започна със закуска и малко работа в офиса.

Офисът ми се намира в една сграда в центъра на Чикаго. Тя е доста стара и не е в особено добро състояние, особено след аварията на асансьора миналата година. Не ми пука какви ги приказват другите, аз нямам пръст в тази работа. Когато един гигантски скорпион с размерите на ирландски вълкодав се опитва да се докопа до вас, разкъсвайки покрива на асансьорната кабина, внезапно ви изпълва непреодолимото желание да прибегнете до крайности.

Както и да е. Офисът ми е малък — само една стая, затова пък ъглова, с два прозореца. На табелата на вратата пише просто „ХАРИ ДРЕЗДЕН, МАГЬОСНИК.“ Точно зад вратата се намира масата, на която са разпръснати брошурки със заглавия като: „Магията и вие“ и „Защо вещиците не потъват по-бързо от останалите хора — магьосническо мнение“. Повечето съм ги писал аз. Мисля, че за нас, които практикуваме това Изкуство, е важно да поддържаме положителен образ в очите на обществото. Една Инквизиция ни е предостатъчна.

Зад масата има умивалник, плот и стара машина за кафе. Бюрото ми е разположено с лице към вратата, а срещу него съм подредил два удобни стола. Климатикът потраква, таванският вентилатор поскърцва при всяко завъртане, а килимът и стените са пропити с миризмата на кафе.

Влязох бавно, с тътрещи се крака, пуснах кафе машината и докато кафето се процеждаше през филтъра, прегледах пощата. Благодарствено писмо от семейство Кембъл за успешното прогонване на призрака от къщата им. Рекламни брошури. И слава богу, чек от полицейското управление на Чикаго за последната работа, която свърших за тях.

Налях си кафе и реших да се обадя на Майкъл и да му предложа дял от заплащането — макар подготвителната част да бе свършена изцяло от мен, той и неговият *Аморакус* свършиха добра работа на финала. Аз се заех със заклинателя, той се справи с демона и добрите момчета отново спечелиха. Сметнах си хонорара и при петдесетте долара, които вземам на час, си докарах чисти два бона. Майкъл щеше да откаже парите (винаги го прави), но ми се стори редно да му ги предложа; особено като се има предвид колко време прекарвахме заедно напоследък в опит да открием причината за зачестилите призрачни проявления в града.

Телефонът иззвъня, преди да успея да вдигна слушалката, за да се обадя на Майкъл.

— Хари Дрезден — представих се аз.

— Здравейте, господин Дрезден — каза топъл женски глас. — Чудех се дали е възможно да ми отделите част от времето си.

Тръснах се обратно на стола си и почувствах как устните ми се разтеглят в усмивка.

— Я виж ти, госпожице Родригес, вие ли сте това? Любопитната журналистка от „Аркейн“, онзи безполезен жълт вестник, който публикува истории за вещици, призраци и Голямата стъпка?

— И Елвис в добавка — увери ме тя. — Не забравяйте Краля. Освен това вече съм член на Гилдията. Колонката ми се отпечатва в издания със съмнителна репутация по цял свят.

Засмях се.

— Как сте днес?

В гласа на Сюзан внезапно се промъкна кисела нотка.

— Ами като изключим това, че снощи приятелят ми ме заряза...

Леко потрепнах.

— Да, знам. Съжалявам за това. Вижте, Боб ми намери една работа, която просто не търпи отлагане.

— Аха — рече тя с деловия си, професионален глас. — Господин Дрезден, не ви се обаждам, за да обсъждаме личния ми живот. Звъня ви по работа.

Усетих как усмивката ми отново се появява. Момичета като Сюзан се срещат веднъж на милион, затова не се оплаквах от настойчивостта ѝ.

— О, извинете ме, госпожице Родригес. Моля, продължете.

— Така. Мислех си за слуховете, че снощи в старата част на града е имало засилена призрачна активност. Дали няма да се съгласите да споделите някои подробности с „Аркейн“?

— Ммм. Няма да е особено професионално от моя страна. Делата ми обикновено са строго поверителни.

— Господин Дрезден — каза тя, — не ми се иска да прибегвам до някои безразсъдни мерки.

— Защо, госпожице Родригес? — Ухилих се. — Нима вие не сте безразсъдна жена?

Можех да видя как тя повдига едната си вежда.

— Господин Дрезден, не искам да ви заплашвам. Но държа да ви уведомя, че познавам една определена млада дама от вашето обкръжение — и съм в състояние *значително* да усложня отношенията ви с нея.

— Разбирам. Но ако споделя случилото се с вас...

— Искам ексклузивно интервю, господин Дрезден.

— Ексклузивно — уточних аз — означава, че ще се откажете да ми създавате проблеми?

— Дори ще кажа някоя добра дума за вас пред нея — рече Сюзан развеселено, след което гласът ѝ отново се снижи до лъстив шепот. — Кой знае, току-виж ви излязъл късметът.

Замислих се за миг. Призракът, когото двамата с Майкъл бяхме спипали предишната вечер, беше едно грамадно звероподобно същество, което се криеше в сутерена на библиотеката на Чикагския университет. Не беше наложително да споменавам имената на замесените хора и въпреки че университетът сигурно нямаше да е във възторг, едва ли щеше да пострада сериозно от появата си в списание, което се купува заедно с останалите таблоиди в супермаркета. Освен това само при мисълта за карамелената кожа на Сюзан и меката ѝ тъмна коса под дланите ми... Съблазнително.

— Не мога да отхвърля това предложение — казах ѝ аз. — Имате ли писалка подръка?

Имаше и аз прекарах следващите десет минути в описване на подробностите. Тя си ги записваше, като от време на време ми задаваше бързи, прецизни въпроси, и успя да измъкне цялата история от мен за по-малко време, отколкото бих могъл да си представя. „Наистина е добър репортер“, помислих си аз. Жалко, че пропиляваше

времето си в отразяване на свръхестественото, в което от векове хората отказваха да повярват.

— Благодаря ви много, господин Дрезден — каза тя, след като изцеди и последната капчица информация от мен. Дано нещата между вас и младата дама се развият добре довечера. У вас. В девет.

— Може би младата дама ще предпочете да обсъди възможностите с мен — провлачих думите аз.

Сюзан се засмя гърлено.

— Може и да го направи — съгласи се тя. — Но това е служебно обаждање.

Изкисках се.

— Ужасна си, Сюзан. Никога не падаш по гръб, нали?

— Никога — отвърна тя.

— Наистина ли щеше да ми се ядосаш, ако не ти бях казал?

— Хари — рече тя. — Снощи ме заряза, без да кажеш нито дума. Обикновено не прощавам подобно поведение на никой мъж. Ако не ми беше разказал някоя добра история, щях да си помисля, че си тръгнал да се шляеш по кръчмите с приятели.

— Да, пустият му Майкъл — изкисках се аз. — Страхотен купонджия е той.

— Някой път трябва да ми разкажеш историята му. Успя ли поне отчасти да откриеш каква е причината за появата на всички тези призраци? Опита ли се да я свържеш със сезона?

Въздъгнах, затворил очи.

— Да и не. Все още не мога да разбера защо всички призраци като че ли са откачили едновременно — и засега не сме успели да накараме някой от тях да застане неподвижен достатъчно дълго, за да успея да го огледам добре. Тази вечер получих една нова рецепта, която да изпробвам — може да свърши работа. Но Боб е сигурен, че проблемът не е в Хелоуин. Искам да кажа, че миналата година нямахме никакви призраци.

— Да. Имахме върколаци.

— Съвсем друга работа — казах аз. — Накарах Боб да работи извънредно, за да наглежда призрачния свят за някакви нови прояви. Ако нещо се намери да изскочи, ние ще сме готови.

— Добре — рече Сюзан. После се поколеба за миг и каза: — Хари, аз...

Изчаках я да продължи, но тъй като тя отново замълча, бях принуден да попитам:

— Какво?

— Аз, тъъ... Просто исках да се убедя, че си добре.

Останах с впечатлението, че тя искаше да каже нещо друго, но не настоях.

— Просто съм изморен — казах аз. — Имам само няколко синини от подхлъзването върху ектоплазмата, при което се стоварих върху един шкаф картотека. Но иначе съм добре.

Тя се засмя.

— Мога да си го представя. Значи, до довечера?

— Чакам го с нетърпение.

Вместо довиждане тя издаде тих, доволен звук, преливащ от сексуалност, и затвори телефона.

Денят премина сравнително бързо в занимания с обичайните дела. Направих заклинание, за да открия изгубена брачна халка, и отказах на един клиент, който искаше да направя любовна магия на любовницата му. (В обявата ми в „Жълтите страници“ изрично се казва „Без любовни еликсири“, но незнайно защо хората винаги смятат, че техният случай е специален.) Минах през банката, разговарях по телефона с познат частен детектив и се срещнах с един новоизлюпен пироман в опит да го науча как да престане неволно да подпалва домашната си котка.

Тъкмо заключвах офиса, когато чух някой да излиза от асансьора и да тръгва по коридора към мен. Стъпките бяха забързани и тежки, сякаш човекът носеше ботуши.

— Господин Дрезден? — разнесе се глас на млада жена. — Вие ли сте Хари Дрезден?

— Да — отвърнах аз, заключвайки вратата на офиса. — Но тъкмо си тръгвам. Може ли да си уговорим час за утре?

Стъпките спряха на няколко метра от мен.

— Моля ви, господин Дрезден. Трябва да говоря с вас. Само вие можете да ми помогнете.

Въздъгнах, без да я поглеждам. Тя бе произнесла точните думи, които задействаха готовността ми да хукна да помагам. Въпреки това все още можех да си отида. Когато разберат, че здраво са загазили,

много хора си мислят, че магията може да ги отърве от неприятностите им.

— С удоволствие, мадам. Това ще е първото нещо, с което ще се заема утре сутринта.

Заклучих вратата и понечих да ѝ обърна гръб.

— Почакайте — каза тя.

Усетих как пристъпи към мен и ме улови за ръката. Болезненото изтръпване плъзна чак до лакътя. Реагирах мигновено, без да се замислям — издигнах мисловния си щит, предпазвайки се от външни въздействия, издърпах ръката си от пръстите ѝ и отстъпих няколко крачки назад от младата жена.

Ръката ми все още пламтеше от сблъсъка с енергията на аурата ѝ. Тя беше слаба девойка, облечена с черна плетена рокля, носеше черни кубинки и беше боядисала косата си в черен матов цвят. Чертите на лицето ѝ бяха нежни и привлекателни, кожата ѝ беше бяла като тебешир, а хлътналите очи с дълбоки сенки проблясваха с предпазливостта на улична котка.

Раздвижих пръстите си, като избягвах да срещам погледа на момичето за повече от частица от секундата.

— Вие имате способности — казах тихо аз.

Тя прехапа устната си и отмести поглед, кимайки утвърдително.

— И имам нужда от помощта ви. Казаха ми, че ще ми помогнете.

— Давам уроци на хора, които желаят да избегнат травмите от неумението да управляват своите способности — казах аз. — Това ли искате?

— Не, господин Дрезден — отвърна момичето. — Не съвсем.

— Тогава защо търсите мен? Какво искате?

— Нуждая се от защитата ви. — Тя вдигна треперещата си ръка и започна да усуква кичур коса около пръста си. — И ако не я получа, не съм сигурна, че ще доживея до сутринта.

ГЛАВА 4

Двамата влязохме обратно в офиса и аз светнах лампата. Крушката гръмна. Често се случва. Въздъхнах и затворих вратата, оставяйки за единствено осветление лъчите златиста есенна светлина, които проникваха през процепите на щорите и се смесваха със сенките по пода и стените.

Предложих на младата жена едно от креслата, които стояха пред бюрото ми. Тя ме погледна, примигна объркано и каза:

— О!

След което седна. Заобиколих бюрото и се строполих на стола, без да събличам шлифера си.

— Така — казах аз. — Ако искате защитата ми, първо трябва да науча някои неща за вас.

Тя отметна назад косата си с цвят на асфалт и ме изглежда изпитателно. След това просто прехвърли крак върху крак така, че цепката на роклята ѝ да разкрие до половината бялото ѝ бедро. Едно леко изпъване на гърба и младите ѝ твърди гърди щръкнаха напред, а платът релефно обрисова зърната им.

— Разбира се, господин Дрезден. Сигурна съм, че ще намерим общ език.

Погледът, който ми хвърли, беше пряк, чувствен и изпълнен с копнеж.

Втвърдяващи се по желание зърна — на това му се вика начин на действие. А и тя беше доста привлекателна. На всеки юноша биха му потекли лигите и би ѝ се нахвърлил, но аз съм виждал и по-добри реакции. Завъртях очи.

— Нямах предвид това.

Тя веднага изостави образа на съблазнително котенце.

— Нямахте ли? — Намръщи се и отново ме огледа преценяващо.
— Да не би... да не сте...

— Не — отвърнах аз. — Не съм гей. Но онова, което продавате, не ме интересува. Още не сте ми казали името си, а вече сте готова да

разтворите краката си пред мен? Не, благодаря. По дяволите, не сте ли чували за СПИН? Херпеси?

Лицето ѝ пребледня и тя стисна силно устните си, докато и те не побеляха.

— Добре, тогава — рече момичето. — Какво искате от мен?

— Отговори — отговорих аз, посочвайки я с пръст. — И не се опитвайте да ме лъжете. Това няма да ви помогне с нищо.

Което определено си беше лъжа. Това, че сте магьосник, не ви превръща автоматично в ходещ детектор на лъжата, а аз нямах намерение да надниквам в душата ѝ, за да разбера, дали е искрена — не си заслужаваше. Другото страхотно нещо в това, да сте магьосник е, че хората приписват всичко, което правите, на безмерните ви, всеобхватни сили. Вярно, че то действа само при онези, които знаят достатъчно, за да вярват в магьосниците, но не достатъчно, че да познават границите на нашите възможности — останалата част от света, обикновените хора, които си мислят, че магията е просто шега, гледат на нас просто като на поредния клиент на психиатрията, който скоро ще бъде напъхан в бяла усмирителна риза.

Момичето облиза устни — нервен жест, който изобщо не излъчваше сексуалност.

— Добре — каза тя. — Какво искате да знаете?

— Името ви, като за начало.

Тя се изсмя рязко.

— Нали не смятате, че ще ви го кажа, магьоснико?

Права беше. Сериозните заклинатели като мен могат да направят адски много неща с името на даден човек, стига да е излязло от устата на притежателя му.

— Добре тогава. Как да ви наричам?

Тя не си направи труда да прикрие бедрото си. Всъщност имаше хубаво краче, с някаква татуировка, обхващаща глезена ѝ. Опитах се да не ѝ обръщам внимание.

— Лидия — каза момичето. — Наричайте ме Лидия.

— Добре, Лидия. Вие практикувате Изкуството. Разкажете ми малко за това.

— Уменията ми нямат нищо общо с онова, което искам от вас, господин Дрезден — рече тя. После преглътна, потискайки гнева си. — Моля ви, имам нужда от помощта ви.

— Добре де, добре — казах аз. — От каква точно помощ имате нужда? Ако имате неприятности с някоя банда, съветвам ви да се обърнете към полицията. Аз не съм телохранител.

Тя потрепери и обгърна тялото си с ръце.

— Не, нищо такова. Не се притеснявам за тялото си.

Думите ѝ ме накараха да се намръщя.

Лидия затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Имам нужда от талисман — каза тя. — Нещо, което да ме пази от враждебен дух.

Думите ѝ веднага привлякоха вниманието ми и ме накараха да застана нащрек. В тези дни, когато градът буквално беше потънал в свръхестествен хаос, на мен ми беше ужасно лесно да повярвам, че момиче, притежаващо магьоснически талант, се е сблъскало с някой неприятен феномен. Надарените с магия привличат призраците и духовете като магнит.

— Що за дух е това?

Погледът ѝ се защура наляво и надясно, без да се насочва към мен.

— Не мога да ви кажа със сигурност, господин Дрезден. Много е силен и иска да ми навреди. Казаха ми, че вие можете да направите нещо, което да ме предпази.

Всъщност това си е чистата истина. Точно в този момент около лявата ми китка беше увит талисман, направен от савана на мъртвец, светено сребро и няколко други, по-трудни за намиране съставки.

— Може би — отвърнах аз. — Зависи от това, защо сте се озовали в това положение и защо смятате, че се нуждаете от защита.

— Н-не мога да ви кажа — заекна тя. Бледото ѝ лице се сбърчи в притеснено изражение — истинска тревога, от онези, които ви правят да изглеждате по-стари и по-грозни. Така, както обгръщаше тялото си с ръце, изглеждаше още по-дребна и крехка. — Моля ви, просто имам нужда от помощта ви.

Въздъхнах и потърках с палец едната си вежда. Инстинктите ми настоятелно ме подтикваха да ѝ дам горещ шоколад, да увия одеяло около раменете ѝ, да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред, и да завържа талисмана ми около китката ѝ. Но аз се опитах да ги обуздая. Млък, донкихоте. Все още не знаех нищо за положението ѝ или от какво искаше да я защита — напълно беше възможно да се опитва да

отблъсне преследващия я ангел отмъстител, който иска да я накаже заради някое особено низко дело, разбунило Силата до такава степен, че да предизвика незабавна намеса. Дори най-обикновените духове понякога имат адски добра причина да се върнат, за да тормозят някого.

— Вижте какво, Лидия. Не искам да се замесвам в каквото и да било, без да съм наясно какво става. — *Кое то не ме е спирало досега*, отбелязах аз наум. — Ако не ми дадете малко повече подробности за положението, в което се намирате, няма да мога да ви помогна.

Момичето леко наклони глава и черната ѝ коса закри напълно лицето ѝ. Тя постоя така един дълъг миг, след което въздъхна дълбоко и попита:

— Знаете ли какво представляват Сълзите на Касандра, господин Дрезден?

— Състояние, в което изпадат пророците — отвърнах аз. — Въпросната личност е получавала припадъци, съпровождани от видения за бъдещето, които преразказвала по такъв начин, че никой не ѝ вярвал. Лекарите понякога го объркват с епилепсията при децата и предписват най-различни лекарства за лечението му. По принцип тези предсказания са доста точни, но никой не им вярва. Някои хора ги смятат за специален дар.

— Аз не съм от тях — прошепна Лидия. — Нямате представа колко е ужасно. Да видите, че нещо ще се случи, и да се опитате да го предотвратите само за да установите, че никой не ви вярва.

Известно време изучавах безмълвно лицето ѝ, заслушан в цъкането на стенния часовник.

— Добре — казах аз. — Твърдите, че притежавате този дар. Сигурно искате да ви повярвам, че едно от вашите видения ви е предупредило за зъл дух, който ви преследва, така ли е?

— Не едно — отвърна тя. — Три. *Три*, господин Дрезден. Получих само едно видение, когато се опитаха да убият президента. Имах по две за инцидента в НАСА и за земетресението в Лаос. Но досега никога не съм имала три. И никога с такава яснота...

Затворих очи, за да помисля. За пореден път инстинктите ми подсказваха да помогна на момичето, да прогоня злия дух, или който там я преследваше, и да продължа да си гледам работата с чиста съвест. Ако наистина беше засегната от Сълзите на Касандра,

действията ми не само щяха да спасят живота ѝ. Моята вяра би могла да я промени към по-добро.

От друга страна, и преди бяха успявали да ме измамат. Момичето очевидно беше добра актриса. С лекота възприе ролята на сладострастна съблазнителка, когато реши, че искам да ми заплати в натура. Скоростта, с която беше стигнала до този извод, съдейки по моята съвършено невинна забележка, вече говореше много за нея. Тя не беше девойка, която е свикнала да играе честно и почтено. Стига да не я бях преценил погрешно, според мен и преди беше плащала със секс за стоки и услуги — а тя бе твърде млада, за да е толкова опитна в тази сфера.

Сами по себе си Сълзите на Касандра бяха идеалната измама, която доста често се използваше в средите на практикуващите магия. Историята не изискваше никакви доказателства, никакво представление от страна на човека, използващ това прикритие. Единственото, от което се нуждаеше тя, беше капчица талант, който да ѝ осигури подходящата аура, и може би достатъчно кинетомантия, за да побутне малко заровете в правилната посока. След това можеше да съчини каквато и да е история, свързана с предполагаемия ѝ дар на пророчица, да си наложи маската на малкото изгубено момиче и да се отправи към местния глупак Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден.

Отворих очи и видях, че ме гледа.

— Разбира се — каза тя, — може и да лъжа. Сълзите на Касандра не може да се анализират или наблюдават. Бих могла да ги използвам, за да ви предоставя убедително обяснение защо сте длъжен да помогнете на една изпаднала в беда дама.

— Да, Лидия, това до голяма степен съвпада с моите мисли. Може да се окажете просто някоя незначителна вещица, която се е забъркала с неподходящия демон и сега се опитва да се отърве от него.

Тя разпери ръце.

— А единственото, което аз мога да направя, е да ви кажа, че не съм такава. Знам, че нещо се приближава. Не знам какво е и не искам да разбирам защо или как. Просто знам какво видях.

— Което е?

— Огън — прошепна тя. — Вятър. Виждам мрачни неща и мрачна война. Виждам как смъртта идва за мен от света на духовете. И

в центъра на всичко това виждам вас. Вие сте началото и краят. Само вие можете да накарате пътеката да свърне в друга посока.

— Това ли е видението ви? Тук има повече неща, отколкото е царевицата в цяла Айова.

Тя се обърна настрани.

— Виждам онова, което виждам.

Стандартната ласкателна процедура. Погъделичкай егото на жертвата, почакай да клъвне и после източи всичко, с което разполага. „Аха — помислих си аз, — някой иска да измъкне нещо от мен. Репутацията ми сигурно набира сила.“

Въпреки това нямаше нужда да се държа грубо.

— Вижте какво, Лидия. Според мен просто преигравате. Защо не се срещнем отново след два дни, за да видим дали все още имате нужда от моята помощ.

Тя не ми отговори. Раменете ѝ се отпуснаха безсилно, а лицето ѝ просто се изпразни от емоции, както се случва при поражение. После затвори очи и аз почувствах как ме загриза съмнението. Имах кофти усещането, че не се преструва.

— Добре — рече тихо момичето. — Съжалявам, че ви отнех от времето.

Тя се изправи и се обърна към вратата.

Здравият ми разум ме изстреля от стола право към изхода. Двамата стигнахме едновременно до там.

— Чакайте малко — казах аз.

Свалих талисмана от китката си, усещайки беззвучното пропукване на енергията при развързването на възела. След това я улових за ръката и я обърнах с дланта нагоре, за да го завържа на нейната китка. Забелязах няколко бледи белега по дължината на вените ѝ. Такива се забелязват при хората, които сериозно са се опитвали да сложат край на живота си. Белезите бяха стари, едва забележими. Сигурно ги беше получила, когато е била на... колко? Десет години? Или по-малка?

Потръпнах и увих здраво тънката плетеница от остарял плат и сребърна верижка около китката ѝ, вливайки в нея достатъчно енергия, за да затворя кръга при възела. Когато приключих, я докоснах леко по лакътя. Можех да почувствам силата на талисмана, гъделичкащо усещане, което кръжеше на около сантиметър над кожата ѝ.

— Магията на вярата се справя най-добре с духовете — казах ѝ тихо аз. — Ако се страхувате, вървете в църква. Призраците са най-силни след залез-слънце, около полунощ, часът на вещиците, и после отново малко преди зазоряване. Вървете в „Света Богородица на ангелите“. Това е една църква на ъгъла на „Блумингдейл“ и „Ууд“, близо до Уикър Парк. Голяма сграда е, няма как да я пропуснете. Идете до задната врата и натиснете звънеца. Потърсете отец Фортхил. Кажете му, че приятелят на Майкъл ви е изпратил там, защото имате нужда от безопасно убежище, където да останете известно време.

Тя просто ме гледаше със зяпнала уста. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Вие ми вярвате — каза тя. — Вярвате ми.

Свих смутено рамене.

— Може би. Може би не. Но през последните няколко седмици нещата не се развиват добре и предпочитам да не ми тежите на съвестта. Побързайте. Слънцето ще залезе скоро. — Пъхнах няколко банкноти в ръката ѝ и казах: — Вземете такси. „Богородица на ангелите“. Отец Фортхил. Праща ви приятелят на Майкъл.

— Благодаря ви — промълви тя. — О, боже, благодаря ви, господин Дрезден.

Сграбчи дланта ми с двете си ръце и я целуна, измокряйки я със сълзи. Пръстите ѝ бяха студени, а устните пареха. След това изчезна в коридора.

Затворих вратата зад нея и поклатих глава.

— Хари, идиот такъв. Имаше един свестен талисман, който можеше да те защити от призраците, и току-що го подари. Тя може да е подставено лице. Сигурно са я изпратили точно заради талисмана, за да могат да те изядат жив следващия път, когато решиш да им развалиш забавлението.

Погледнах надолу към ръката си, която все още пазеше топлината от устните на Лидия и влагата от сълзите ѝ. После въздъхнах и се запътих към шкафа, където държах подръка петдесет или шейсет резервни крушки, и смених изгорялата. Телефонът иззвъня. Слязох от стола и промърморих с горчив глас:

— Дрезден.

В отговор не чух нищо, освен тишина и статичния шум в другия край на линията.

— Дрезден — повторих аз.

Мълчанието се проточи и нещо накара косъмчетата на тила ми да настръхнат. В тишината се криеше нещо, което не подлежеше на описание. Сякаш нещо чакаше. Злорадстваше. Статичният шум се усили и тогава ми се стори, че долавям някакви далечни гласове — тихи и жестоки. Погледнах към вратата след тръгналата си Лидия.

— Кой се обажда?

— Скоро — прошепна един глас. — Скоро, Дрезден. Ще се видим отново.

— Кой се обажда? — повторих аз, чувствайки се като глупак.

Линията заглъхна.

Известно време гледах слушалката, преди да я оставя на мястото ѝ, и прокарах пръсти през косата си. Тръпки ме полазиха по гърба и се загнездиха някъде ниско под стомаха.

— Добре тогава — казах аз и гласът ми отекна в празния офис. — Слава богу, че това не беше твърде зловещо.

Допотопният радиоприемник, който се намираше на рафтчето край машината за кафе, изсъска и се включи, и аз подскочих едва ли не до тавана. Стиснах ядосано юмруци и се обърнах към него с изкривено от гняв лице.

— Хари? — разнесе се глас от радиото. — Хей, Хари, това нещо работи ли?

Опитах се да успокоя разтуптяното си сърце и съсредоточих волята си върху радиоприемника, за да установя двустранна връзка.

— Да, Боб. Аз съм.

— Слава на звездите — въздъхна Боб. — Нали искаше да ти съобщя, ако открия някаква призрачна активност наоколо.

— Да, да, давай.

Радиото изсъска и пропука от статично-призрачната интерференция. То вече не беше настроено да приема на къси и средни вълни. Гласът на Боб звучеше изкривено, но все пак успях да го разбера.

— Моят информатор се обади. Тази вечер, в болница „Кук Каунти“. Някой е нарушил покоя на Агата Хагълторн. Лоша работа, Хари. Тя е една злобна стара жена.

Боб ми разказа накратко за ужасната и трагична смърт на Агата Хагълторн и коя е най-вероятната ѝ цел в болницата. Погледнах надолу

към китката на лявата ми ръка и внезапно се почувствах гол.

— Добре — казах аз. — Ще се заема с това. Благодаря, Боб.

Радиото изпищя и замлъкна, а аз се понесох към вратата. Слънцето щеше да залезе след по-малко от дваайсет минути, пиковият час беше настъпил и ако не успеех да се добера до „Кук Каунти“, преди да се стъмни, можеха да се случат сума ти лоши неща.

Изхвърчах през входната врата — кесията с призрачен прах тежеше в джоба ми — и едва не се сблъсках с Майкъл, висок и широкоплещест, праметнал огромен спортен сак през рамо, в който знаех, че носи *Аморакус* и бялото си наметало.

— Майкъл! — изригнах аз. — Как се озова тук?

По честното му лице плъзна широка усмивка.

— Когато изникне нужда, Той се грижи да се озова на правилното място.

— Леле — рекох аз. — Майтапиш се.

— Не — отвърна той напълно сериозно. После се поколеба. — Освен това през последните две седмици ти ми се обаждаш всяка вечер. Така че реших да Му спестя усилията да урежда подобни съвпадения и дойдох тук веднага, когато свърших работа.

Майкъл тръгна редом с мен и двамата се качихме заедно в синята костенурка — той си избра червената врата, а аз влязох през бялата. Погледнахме едновременно назад, над сивия капак на багажника, след което подкарах фолксвагена и се влях в трафика.

Така се озовахме на бойното поле в детското отделение на болница „Кук Каунти“. Както и да е, сами разбирате какво имах предвид, когато казах, че денят си вървеше сравнително нормално, преди всичко да се разпадне на парчета. Добре де. Може и да не беше чак толкова нормален. Когато изкарах костенурката на магистралата и натиснах докрай педала за газта, почувствах как ми прималява при мисълта, че животът ми отново навлиза в бурен период.

ГЛАВА 5

Двамата с Майкъл се хвърлихме в дупката, която бях отворил в разделящата Небивалото от реалността преграда. Усещането беше като преминаването от сауна в офис с климатик, само че аз не почувствах промяната с кожата си. Усетих я с мислите и чувствата си и с онази примитивна част от мен, намираща се в основата на мозъка, която отговаряше за настръхването на кожата. Намирах се в един свят, който се различаваше от нашия.

Малката кожена кесийка с призрачен прах, която се намираще в джоба на шлифера ми, изведнъж стана толкова тежка, че изгубих равновесие и паднах на земята. Изругах. Силата на призрачния прах се състои в това, че той притежава свръхреалност, че е тежък и инертен и при контакт със свръхестествена материя я обездвижва. Дори прибран в кесийката, той оказва внезапен натиск върху Небивалото. Ако отворех торбичката тук, в света на духовете, на пода сигурно щеше да се отвори огромна дупка. Трябваше да внимавам. Пъшкайки от усилието, измъкнах кесийката от джоба си. Имах чувството, че тежи поне седемнайсет-осемнайсет килограма.

Майкъл ме погледна намръщено в ръцете.

— Знаеш ли, досега не ми е хрумвало да те питам, но от какво всъщност е направен този прах?

— От обеднен уран — отвърнах аз. — Поне това е основната съставка. Трябваше да добавя и доста други неща. Студено желязо, босилек, изпразнения на...

— Няма значение — прекъсна ме Майкъл. — Не искам да знам.

Той ми обърна гръб, стиснал здраво с две ръце грамадния си меч. Аз извадих жезъла и пръчката и застанах до него, оглеждайки земята.

Тази част от Небивалото приличаше на Чикаго в края на деветнайсети век — не, не точно. Това беше владението на един призрак. Съчетаваше различни спомени на Агата Хагълторн за Чикаго от последните дни преди смъртта ѝ. На някои от уличните лампи бяха монтирани крушки на Едисън, а в други проблясваха газови

пламъчета. Всичките хвърляха мъждива светлина, която не разкриваше кой знае каква част от околността. Сградите се издигаха под леко странни ъгли една до друга, без да им пречи, че липсваха цели части от тях. Всичко — улици, тротоари, сгради — беше направено от дърво.

— По дяволите! — промърморих аз. — Нищо чудно, че половината истинско Чикаго е изгоряло до основи. Това местенце е като кутийка с прахан.

В сенките шаваха плъхове, но иначе улицата беше празна и спокойна. Стените на процепа към нашия свят се гънеха и променяха формата си, а флуоресцентната светлина и стерилният болничен въздух струяха върху улиците на старо Чикаго. Поне на десетина места около нас въздухът пулсираше и блещукаше — това бяха жизнените сили на бебетата в детското отделение, които проникваха в Небивалото.

— Къде е тя? — попита Майкъл тихо. — Къде е призракът?

Завъртях се бавно на място, оглеждайки сенките, и поклатих глава.

— Не знам. Но ще е по-добре да я намерим колкото се може по-бързо. И ако може, да проучим добре този призрак.

— За да се опитаме да открием какво е нарушило покоя му — каза Майкъл.

— Точно така. Не знам за теб, но на мен ми омръзна всяка нощ да си играя на гоненица из града.

— А ти не успя ли да я огледаш?

— Нямах предвид точно такъв оглед — намръщих се аз. — Възможно е да ѝ е направено някакво заклинание, някаква магия, която да ми подсказва какво става. Затова трябва да я проуча поне няколко минути, без да се излагам на смъртна опасност.

— Да, разбира се, стига тя да не ни убие преди това — съгласи се Майкъл. — Само че времето тече, а аз не я виждам наоколо. Какво да правим?

— Не ми се иска да го казвам — въздъхнах аз, — но мисля, че трябва...

Канех се да предложа да се разделим, но не можах да си довърша изречението. Дървените дъски, които покриваха пътя под краката ни, се взривиха, разпръсвайки смъртоносен облак от трески. Прикрих

очите си с облечената си в кожен ръкав ръка, залитнах настрани и паднах на земята. Майкъл се строполи на другата страна.

— Моите малки ангелчета! Мои, мои, МОИ! — изви се глас, чиято сила ме блъсна в гърдите и накара пешовете на шлифера ми да се развоят като направени от марля.

Погледнах нагоре и видях призрака, който изглеждаше напълно реален и плътен, да протяга изпод улицата единствената си ръка към мен. Лицето на Агата беше слабо и костеливо, изкривено от гняв, а косата ѝ се виеше около главата като безформена грива, отличавайки се рязко от идеално чистата ѝ бяла риза. Едната ѝ ръка липсваше от рамото и на това място дрехата ѝ беше изцапана с тъмна течност.

Майкъл се изправи на крака с вик и замахна към нея с *Аморакус*. Едната му буза беше порязана и кървеше. Призракът го блъсна с единствената си останала ръка и Майкъл отлетя настрани с пъшкане и се затъркаля по дървената улица, сякаш беше най-обикновена кукла.

А след това, ръмжейки и пръскайки слюнки, призракът обърна обезумелия си поглед към мен.

Аз се изправих на крака и стиснах жезъла направо пред гърдите ми — крехка преграда между мен и призрака на собствената му територия.

— Предполагам, Агата, че вече е твърде късно за умерени дискусии.

— Бебетата ми! — изпищя призракът. — Мои са! Мои! Мои!

— Да, и аз така си помислих.

Въздъхнах, събрах всичката си сила и започнах да я вливам в жезъла. Бледото дърво започна да сияе с оранжево-златиста светлина, която се разля пред мен във формата на полусфера.

Призракът изпищя отново и се хвърли срещу мен. Бързо разкрячих крака за по-голяма устойчивост и с цяло гърло изкрещях: *Reflettum!*^[1]. Духът се вряза в щита ми с цялата мощ на натъпкан със стероиди носорог. С този щит съм успявал да спра куршуми и далеч по-ужасни неща, но съм се намирал на собствен терен, в истинския свят. Тук, в Небивалото, призракът на Агата го претовари, щитът се взриви с гръмотевичен трясък и ме запрати отново на земята.

Забих обгорения ми жезъл в земята и пъшкайки, се изправих на крака. От изтръпналите ми пръсти течеше кръв, а кожата ми беше покрита с потъмнели отоци и напукани кръвоносни съдове.

Агата стоеше на няколко крачки от мен и трепереше от ярост — или, ако бях късметлия, от смущение. По фигурата ѝ танцуваха огнени пламъчета от разбития ми щит и бавно гаснеха. Потърсих гърмящата ми пръчка, но пръстите ми бяха напълно безчувствени и веднага я изпуснах. Наведох се, олюлявайки се, за да я вдигна, и когато се изправих отново, пред очите ми плаваха червена мъгла и проблясващи точици.

Майкъл заобиколи зашеметения призрак и застана до мен. На лицето му беше изписана по-скоро загриженост, отколкото страх.

— Спокойно, Хари, спокойно. Мили боже, човече, добре ли си?

— Ще се оправя — изграчих аз. — Имам добри и лоши новини.

Рицарят отново вдигна меча си и зае отбранително положение.

— Винаги съм бил пристрастен към добрите новини.

— Мисля, че тя вече не се интересува от децата.

Лицето на Майкъл за миг се озари от усмивка.

— Това *наистина* е добра новина.

Избърсах стеклата се в очите ми пот. Ръката ми се оцвети в червено. Сигурно се бях порязал някъде по пътя.

— Лошата новина е, че след секунди ще бъде тук и ще ни разкъса на парчета.

— Не че искам да проявявам черногледство, но това не е единствената лоша новина — каза Майкъл. — Ослушай се.

Погледнах го и леко наклоних глава настрани. В среднощния въздух се носеше далечен, но бързо приближаващ се призрачен мелодичен вой.

— Мамка му — изпъсках аз. — Адските хрътки.

— Хари — рече строго Майкъл, — знаеш, че не ми харесва да ругаеш.

— Прав си, извинявай. Мамка му — изпъсках аз, — *ония* хрътки. Кръстницата ми е излязла на лов. Как успя да ни намери толкова бързо?

Майкъл ме погледна намръщено.

— Сигурно е била някъде наблизо. След колко време ще бъде тук?

— Скоро. Щитът ми вдигна много шум, когато се взриви. Тя го познава добре.

— Хари, ако искаш да се върнеш — каза Майкъл, — тръгвай още сега. Аз ще задържа призрака, докато не се промъкнеш през процепа.

Изкушението беше голямо. Малко са нещата, които ме плашат повече от Небивалото и кръстницата ми в комплект. Но бях ужасно ядосан. Мразя да ме засичат така. Освен това Майкъл ми беше приятел, а нямах навика да оставям приятелите ми да разчистват кашите ми след мен.

— Не — казах аз. — Просто трябва да побързаме.

Рицарят се ухили и тръгна напред точно когато призракът на Агата угаси и последните пламъчета от магическия ми щит, които го тормозеха. Майкъл се хвърли с *Аморакус* срещу призрака, но тя се движеше невероятно бързо и успяваше да избегне всеки удар с въртеливи движения и хищническа грациозност. Вдигнах стрелящата ми пръчка и се съсредоточих. Дочух отново лая на адските хрътки, който се беше приближил застрашително, както и звука от галопиращи копита, от който пулсът ми се ускори. Постепенно се изолирах от всичко заобикалящо ме, с изключение на призрака, Майкъл и силата, която вливах в стрелящата пръчка.

Агата сигурно усети натрупващата се енергия, защото се обърна и се изстреля към мен като куршум. Устата ѝ се отвори за писък и аз видях неравните, заострени зъби и пламтящия бял огън в празните ѝ очи.

— *Fuego!*^[2] — изкрещях и в този миг призракът се вряза в мен с пълна сила.

От върха на пръчката избликна бяла огнена струя и заля дървените фасади. Те пламнаха веднага, като залети с бензин. Хвърлих се на земята и се претърколих, докато Агата се приготви да захапے гърлото ми. Забих стрелящата пръчка в нейното и се приготвих да стрелям отново, но тя разтърси свирепо глава като куче, изтръгна я от ръцете ми и я метна настрана. Замахнах несръчно с жезъла, но без резултат. Призракът отново се хвърли към шията ми.

Пъхнах облечения ми в кожа лакът в устата ѝ и изкрещях:

— Майкъл!

Призракът раздра шлифера ми с нокти и се вкопчи в ръката ми. Пуснах призрачния прах и започнах да я дера яростно със свободната ми ръка, опитвайки се да я отблъсна от себе си, но успях единствено да разкъсам роклята ѝ. Тя ме стисна за гушата и аз останах без дъх.

Загърчих се в опит да се измъкна, но ръмжащият призрак беше много по-силен и по-бърз от мен. Пред очите ми заплуваха звезди.

Майкъл изкрещя и замахна с *Аморакус* към призрака. Огромното острие се заби в гърба ѝ с трясък на разцепено дърво и я накара да се извие назад, пищяща от болка. Ударът беше смъртоносен. Бялата светлина на острието докосна призрачната ѝ плът и я подпали, плъзвайки се встрани от раната. Тя се извърна с яростен вой и движението ѝ изтръгна меч от ръцете на Майкъл. Горящият призрак на Агата Хагълторн се приготви да се хвърли към гърлото му.

Аз се надигнах, сграбчих кесията с призрачен прах и пъшкайки от усилие, я метнах към тила ѝ. Когато импровизираната палка я цапардоса, свръхтежката материя, която бях омагьосал, се стовари върху нея като ковашки чук върху порцелан. За миг призракът застина на място, раззинал хищно уста — след което бавно се свлече на земята.

Обърнах се към Майкъл, който стоеше и дишаше тежко, вперил поглед в мен.

— Хари — каза той. — Виждаш ли?

Притиснах длан към пулсиращото ми гърло и се огледах.

— Какво да видя? — попитах аз.

— Виж.

Той посочи с пръст димящото тяло на призрака.

Погледнах. Докато се борех с Агата, бях разкъсал старомодната ѝ бяла блуза, а тя сигурно беше разпрала полата си, докато се измъкваше изпод дъските, душеше магьосници и вършеше всичко останало. Допълзях до трупа. Той гореше — не с ярки пламъци, а беше поглъщан постепенно от белия огън на *Аморакус* — точно както вестникарската хартия се сгърчва, когато е хвърлена в камината. Но огънят не можеше да скрие онова, за което говореше Майкъл.

Тел. Под разкъсаните дрехи на призрака се виждаше бодлива тел, обвиваща тялото му. Тя се впиваше жестоко в плътта и цялото тяло бе покрито с малки болезнени рани. Намръщих се и с колебливи движения започнах да махам горящата тъкан. Бодливата тел тръгваше от гърлото, обвиваше торса, минавайки под ръцете, и стигаше чак до глезена на единия му крак. Там тя просто изчезваше в плътта.

— Слънце и звезди — изпъсках аз. — Нищо чудно, че толкова се вбеси.

— Тази тел — каза Майкъл и приклекна до мен. — Тя е тормозела призрака?

Кимнах утвърдително.

— Така изглежда. Измъчвала го е.

— Защо не забелязахме това в болницата?

Поклатих глава.

— Каквото и да е това... Не съм убеден, че е можело да бъде видяно в истинския свят. Не мисля, че щяхме да го видим, ако не бяхме дошли тук.

— Бог ни се усмихна — каза Майкъл.

Огледах собствените си наранявания, после погледнах към синините, които бяха започнали да се появяват по ръката и гърлото на Майкъл.

— Да, щом казваш. Виж какво, Майкъл, подобни неща не се случват току-така. Някой е причинил това на призрака.

— От което следва — отвърна той, — че някой е имал причина да направи така, че призракът да погуби онези деца.

Лицето му помръкна.

— Трудно е да се каже дали това е била целта им, или не, но във всички случаи означава, че зад случилото се стои някой, а не е просто резултат от стечение на обстоятелствата. Някой умишлено го причинява на призраците в района.

Изправих се и отупах шлифера си. Трупът продължаваше да гори, както и заобикалящите ни сгради. Огънят беше обхванал всички вертикални повърхности и постепенно започваше да се прехвърля и върху улиците и тротоарите. Въздухът се изпълни с дим, докато спомените на призрака изгаряха заедно с останките му.

— Ох — оплаках се аз.

Обикновено се старая оплакванията ми да са кратки и ясни. Майкъл хвана дръжката на меча си и го извади от пламъците, поклащайки глава.

— Градът гори.

— Благодаря за информацията.

Той се усмихна.

— Пламъците могат ли да ни навредят?

— Да — отвърнах изразително аз. — Време е да си тръгваме. — Дватама заприпкахме заедно към процепа. На Майкъл му се наложи

веднъж да ме избута с рамо от пътя на един срутваш се комин и трябваше да заобиколим купчина натрошени тухли и тлеещи греди. — Чакай — казах внезапно аз. — Чакай малко. Чуваш ли това?

Майкъл продължи да ме побутва нетърпеливо към процепа.

— За какво твориш? Нищо не чувам.

— Да. — Закашлях се. — Вече не се чува воят на хрътките.

От пушека се появи много висока и слаба жена с нечовешка красота. Червеникавата ѝ буйна коса се спускаше на вълни чак до бедрата, подчертавайки безупречната ѝ кожа, високите скули и чувствените кървавочервени устни. Лицето ѝ беше неостаряващо, а златистите очи имаха вертикални цепки вместо зеници, като на котка. Диплещата се до земята рокля беше изцяло в тъмнозелено.

— Здравей, сине мой — измърка Лий.

Димът очевидно не ѝ пречеше, а пожарът изобщо не я интересуваше. Около краката ѝ се въртяха три огромни фигури, подобни на мастифи, които ни наблюдаваха с безизразните си черни очи. Намираха се точно между нас и процепа, който водеше към дома.

Преглътнах тежко и потиснах внезапно появилото се чувство на детинска паника, което започна да бълбука в корема ми, заплашвайки да изригне през гърлото. Пристъпих напред, заставайки между феята и Майкъл, и казах с хриплив глас:

— Здравей, кръстнице.

[1] Заклинание на Хари Дрезден, което създава щит. — Б.пр. ↑

[2] Заклинание на Хари Дрезден, което предизвиква унищожителна огнена атака. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Кръстницата ми огледа бушувания около нас огнен ад и се усмихна.

— Напомня ми за едни отминали времена. На теб не ти ли напомня, миличък?

Тя лениво протегна ръка и докосна главата на една от хрътките.

— Как успя да ме намериш толкова бързо, кръстнице? — попитах аз.

Тя се усмихна благо на адската хрътка.

— Ммм, аз също имам своите малки тайни, миличък. Просто исках да поздравя кръщелника ми, с когото толкова сме се отчуждили.

— Добре. Здравсти, приятно ми беше, ще се радвам да се видим пак някой път — казах аз. Гърлото ми се напълни с пушек и започнах да кашлям. — Ние малко бързаме, така че...

Лий се засмя. Звукът напомняше на леко фалшив звън на камбанки.

— Вие, смъртните, винаги бързате за някъде. Не сме се виждали от цяла вечност, Хари. — Тя се приближи до мен, придвижвайки се с гъвкава, чувствена грациозност, която при други обстоятелства сигурно щеше да ми подежда хипнотизиращо. Хрътките мълчаливо я следваха по петите. — Трябва да прекараме известно време заедно.

Майкъл отново вдигна мечата си и заяви със спокоен глас:

— Мадам, отстъпете от пътя ни, ако обичате.

— *Не* обичам — рязко и злобно му се сопна тя. Чувствените устни се разтеглиха и разкриха изящни и остри кучешки зъби, а в същото време трите хрътки на Сенките заръмжаха гърлено. Златистите ѝ очи се плъзнаха по Майкъл, след което се върнаха към мен. — Той е мой, сър рицарю, по правото на кръвта, според закона и заради собствената му нарушена дума. Двамата сключихме договор. Ти нямаш власт над това.

— Хари? — Майкъл ме стрелна с поглед. — Истина ли е това, което казва тя?

Облизах устните си и стиснах здраво жезъла.

— Тогава бях доста по-млад. И много по-глупав.

— Хари, ако си сключил договор с нея по своята собствена воля, тогава тя е права и аз не мога да направя почти нищо, за да я спра.

Поредната сграда се срути с трясък. Пожарът започна да ни приближава застрашително и стана горещо. Адски горещо. Процепът потрепери и започна да се смалява. Не ни оставаше много време.

— Хайде, Хари — измърка Лий. — Остави добрия рицар на Белия бог да си върви по пътя. Нека те отведе до водата, която ще успокои раните ти и ще облекчи болката ти.

Предложението ми хареса. Всъщност ми хареса *много*. Магията ѝ се беше погрижила за това. Усетих как краката ми бавно и тежко се затътрят към нея.

— Дрезден — рече рязко Майкъл. — Мили боже, човече! Какво правиш?

— Върви си вкъщи, Майкъл — отвърнах му аз. Гласът ми прозвуча безизразно и неясно, сякаш бях пил. Видях как устата на Лий, меките ѝ прекрасни устни се разтягат в триумфална усмивка. Не се опитах да се противопоставя на привличането на магията. Нямаше никакъв шанс да успея да накарам краката си да спрат да се движат. Лий знаеше номера ми от години и смятам, че винаги ще го знае. Никое от заклинанията ми нямаше да успее да ми върне самоконтрола за повече от няколко секунди. Докато се приближавах към нея, въздухът ставаше все по-прохладен и аз усетих нейния аромат — на тялото, косата ѝ, — опияняващ мирис на диви цветя и мускусна пръст. — Съвсем скоро процепът ще се затвори. Прибирай се вкъщи.

— Хари! — изкрещя Майкъл.

Лий положи слабата си ръка с дълги пръсти върху тила ми. Врълхлетя ме вълна от пламтящо удоволствие. Тялото ми реагира на докосването ѝ, безпомощно и същевременно изпълнено с копнеж, и аз трябваше да положа огромни усилия, за да попреча на мисълта за невероятната ѝ красота да ме обсеби напълно.

— Да, миличък мой — прошепна Лий и златистите ѝ очи проблеснаха ликуващо. — Мили, мили мой. А сега остави настрани жезъла и пръчката.

Погледнах тъпо към пръстите си, които послушно се разтвориха. Пръчката и жезълът изтракаха на земята. Пламъците се приближаваха,

но аз не ги усещах. Сияещият процеп продължаваше да се свива, като почти се беше затворил. Присвих очи, събирайки остатъка от волята ми.

— Ще изпълниш ли сделката ни сега, мое мило смъртно дете? — промърмори Лий, плъзгайки длани по гърдите и раменете ми.

— Ще дойда с теб — отвърнах аз бавно, с натежал глас.

В очите ѝ проблесна злобно ликуване. Тя отметна главата си назад и се засмя, разкривайки сочните, апетитни извивки на шията и пазвата си.

— Когато адът замръзне — додадох аз, като едновременно с това измъкнах от джоба си малката кесия с призрачния прах.

Изсипах го всичкия в споменатата пазва. Науката ни все още не дава достатъчно сведения за влиянието на обеднения уран върху феите, но за феите и хладното желязо има предостатъчно. Те не го харесват, а съдържанието на желязо в състава на праха беше доста високо.

Върху безупречната кожа на Лий веднага се появиха страховити алени резки, тя изсърхна и се напука пред очите ми. Триумфалният смях на феята премина в агонизиращ писък и тя ме пусна. Започна да разкъсва панически копринената си рокля, разкривайки все по-голяма част от великолепната плът, разяждана от желязото.

— Майкъл — извиках аз, — сега!

Отблъснах вдървено кръстницата ми настрани, грабнах пръчката и жезъла и се хвърлих към процепа. Чух ръмжение и нещо се вкопчи в единия ми ботуш, повличайки ме към земята. Замахнах с жезъла към адската хрътка и дървото я улучи в едното око. Тя изрева яростно и другарите ѝ от глутницата се стрелнаха към мен.

Майкъл се изпречи пред тях и замахна с меч си към единия звяр. Каленото желязо разсече плътта му и от нея бликнаха кръв и бял пламък. Втората хрътка скочи върху него, впи зъби в бедрото му и разтърсвайки главата си, започна да го разкъсва.

Стоварих с всичка сила жезъла върху главата ѝ, отблъсквайки я назад, и повлякох приятеля ми към бързо смаляващата се линия на процепа. Сред заобикалящите ни руини започнаха да се появяват още адски хрътки.

— По-бързо! — изкрещях аз. — Няма време!

— Измамник! — изфуча кръстницата ми. Тя се надигна от земята, почерняла и обгорена, обвита в остатъците от красивата си рокля, разкривайки издълженото си, възлесто, нечовешко тяло. Ръцете ѝ се свиха в юмруци и огънят от заобикалящите ни сгради сякаш се втурна към нея, концентрирайки се в две пламтящи сфери от виолетова и смарагдова светлина. — Подло, порочно дете! Ти си мой, както ми обеща майка ти! Както се закле ти!

— Не е трябвало да сключваш сделки с непълнолетни! — извиках аз в отговор и блъснах Майкъл напред, към процепа.

Той се залюля за миг пред тесния отвор, после залитна през него и се изгуби от другата му страна, в истинския свят.

— Щом не желаеш да ми дадеш живота си, дете на змия, тогава ще получа *кръвта* ти!

Лий направи две огромни крачки към мен и протегна и двете си ръце напред. Към лицето ми се устреми мълния от преплетена смарагдова и виолетова енергия. Аз бързо се хвърлих назад, към процепа, молейки се да е все още достатъчно голям, за да ме пропусне от другата страна. Протегнах жезъла към кръстницата ми и с последните остатъци от силата ми издигнах някакъв щит.

Магическият огън се удари в него и ме отхвърли назад към процепа като сламка, подмятана от торнадо. Докато прелитах през него, усетих как жезълът ми се стапя и избухва в пламъци в ръката ми.

Приземих се обратно върху пода на детското отделение в болницата „Кук Каунти“. Зад пешовете на кожения ми шлифер се носеше саван от пушек, който бързо се превърна в тънък, противен слой ектоплазма, докато жезълът ми гореше с неземеен зеленикаво пурпурен пламък. Около мен с цяло гърло пицяха лежащите в мъничките стъклени легълца бебета. Откъм съседната стая се разнесоха объркани гласове.

След това процепът се затвори и ние отново се намирахме в истинския свят, заобиколени от плачещи бебета. Флуоресцентните лампи светнаха изведнъж и от стаята на сестрите се разнесоха нови, изпълнени с тревога гласове. Угасих пламъка на жезъла си и останах да си седя на земята, запъхтян, с болки по цялото тяло. Никаква материя от Небивалото не може да премине в истинския свят — но получените там рани са си съвсем истински.

Майкъл се надигна и огледа бебетата, за да се увери, че всички са в задоволително състояние. После седна до мен, избърса слоя ектоплазма от веждата си и започна да притиска плата на плаща си към кървящите рани на крака си, където зъбите на адската хрътка бяха разкъсали дънките му. После се намръщи и ме погледна замислено.

— Какво? — попитах аз.

— Кръстницата ти. Ти избяга от нея — каза той.

Засмях се изморено.

— Този път, да. Какво те тормози?

— За да успееш да го направиш, я излъга.

— Надхитрих я — възразих аз. — Класическа тактика при сблъсъците с феи.

Той примигна, след което използва друга част от плаща си, за да почисти *Аморакус* от ектогадостта.

— Тъкмо си мислех, че си честен човек, Хари — рече той с обидено изражение на лицето. — Не мога да повярвам, че я измами.

Започнах тихо да се смея, твърде изморен, за да помръдна от мястото си.

— Не можеш да повярваш, че съм я излъгал?

— Ами да — каза той с отбранителна нотка в гласа. — От нас не се очаква да печелим по този начин. Ние сме добрите момчета, Хари.

Посмях се още малко и избърсах струйка кръв от лицето си.

— Ами такива сме!

Включи се някаква аларма. Една от сестрите се появи в стаята за наблюдение, видя ни и избяга с писъци.

— Знаеш ли кое ме притеснява? — попитах аз.

— Кое?

Оставих на земята обгорелия си жезъл и пръчката.

— Чудя се как така кръстницата ми се оказа наблизо точно когато реших да премина в Небивалото. То не е някакво си малко селце, където новините се разнасят светкавично. Не бях там повече от пет минути, когато тя се появи на сцената.

Майкъл прибра меча в ножницата му и внимателно го положи на пода, доста извън обсега на ръката му. После разкопча плаща си, мръщейки се.

— Да. Това не прилича на обикновено съвпадение.

В този момент ни се наложи да вдигнем ръцете си зад главите, защото в детското влетя един полицаи от чикагското управление. Якето и панталоните му бяха залети с кафе, а в ръката си стискаше пистолет. Двамата седяхме там с ръце на тила и полагаме всички усилия да изглеждаме приятелски настроени и непредставляващи заплаха.

— Не се безпокой — промълви тихо Майкъл. — Просто ме остави да говоря.

ГЛАВА 7

Майкъл подпря брадичката си с ръце и въздъхна.

— Не мога да повярвам, че ни вкараха в затвора.

— За нарушаване на обществения ред — изсумтях аз, докато крачех напред-назад из малката арестантска килия. — Влизане в чужд имот. Ха! Ако не се бяхме появили, тогава щяха да видят истинско нарушаване на реда. — Измъкнах от джоба си снопче призовки. — Погледни само. Превишаване на разрешената скорост, неспазване на пътните знаци, опасно и безразсъдно шофиране на превозно средство. А тази тук е най-впечатляващата. Незаконно *паркиране*. Ще ми вземат книжката!

— Не можеш да ги обвиняваш, Хари. И без това няма как да им обясним случилото се по разбираем за тях начин.

Изритах ядосано решетката и веднага съжалих за това, защото кракът ми беше прорязан от остра болка — първото нещо, което направиха след ареста ми, бе да ми вземат ботушите. В допълнение към натъртените ми ребра, раната на главата и вдървените ми пръсти, това ми дойде в повече. Седнах на пейката до Майкъл и въздъхнах.

— До гуша ми е дошло от всичко това — казах аз. — Хора като теб и мен се изправят срещу неща, които тези смешници — направих широк жест с ръка — дори не могат да си представят, че съществуват. Никой не ни плаща за това, дори едно благодаря рядко получаваме.

— Такава е природата на занаята — отвърна Майкъл с невъзмутим, философски тон.

— Не ми пука особено. Просто мразя да ми се случват подобни неща. — Отново се изправих и закрачих ядосано напред-назад из килията. — Онова, което наистина ме дразни, е, че все още не знаем защо светът на духовете е толкова неспокоен напоследък. Тук става въпрос за нещо голямо, Майкъл. Ако не разберем какво го причинява...

— Кой го причинява.

— Да, вярно. Ако не разберем кой го причинява, никой не знае какво може да се случи.

Майкъл се подсмихна.

— Господ никога няма да ни натовари с нещо, което раменете ни няма да издържат, Хари. Остава ни само да бъдем готови за всичко и да не губим вяра.

Изгледах го сърдито.

— В такъв случай ще имам нужда от по-широки рамене. Очевидно в моя случай някой в счетоводството е обърнал сметките.

Майкъл се засмя дрезгаво и с топлота поклати глава, и полегна на пейката, подлагайки ръце под главата си.

— Направихме каквото беше редно. Това не е ли достатъчно?

Замислих се за всички онези бебета, които сумтяха и издаваха сладки жалостни гукания, докато сестрите се суетяха наоколо, събираха легълцата им и след като проверяха дали всички са добре, ги отнасяха при майките им. Едно от тях, малко и пухкаво, като излязло от реклама за бебешки пюрета, просто се оригна звучно и веднага заспа на рамото на носещата го сестра. Дузина мънички животи, пред всеки от които се разкриваше необятно бъдеще — което за миг щеше да изчезне, ако не се бях намесил. Почувствах как ъгълчетата на устата ми потрепват в усмивка и в гърдите ми се надигна, макар и слабо, чувство на удовлетворение от работата ми, което дори ядът не бе успял да изтрие. Обърнах гръб на Майкъл, за да не види усмивката ми, и се постарях гласът ми да прозвучи спокойно.

— Но дали е достатъчно? Предполагам, че трябва да го приемем такова, каквото е.

Майкъл отново се засмя. Погледнах го намръщено и това само го развесели още повече, затова се отказах да се преструвам и просто се облегнах на решетката.

— Дали ще ни пуснат скоро, как мислиш?

— Досега никога не съм попадал в затвора — рече Майкъл. — Ти би трябвало да знаеш по-добре.

— Хей — възразих аз, — какво би трябвало да означава това?

Усмивката на Майкъл се стопи.

— Чарити изобщо няма да е доволна — предположи той.

Потрепнах. Това беше съпругата на Майкъл.

— Да, сигурно. Остава ни само да бъдем готови за всичко и да не губим вяра, нали?

Майкъл изсумтя, успявайки по някакъв начин да прозвучи шеговито.

— Ще се помоля на свети Юда.

Облегнах главата си на решетката и затворих очи. Усещах болка дори на места, за които не знаех, че могат да болят. Можех да задрема още сега, тук.

— Искам само да се прибера, да се изкъпя и да се наспя — казах.

Някъде след около час се появи един цивилен полицай, отвори вратата и ни уведоми, че гаранцията ни е платена. Стомахът ми се сви от притеснение. Провлачвайки крака, двамата с Майкъл се измъкнахме от килията и отидохме в съседната чакалня.

Там ни очакваше една жена, облечена в свободна рокля и дебела жилетка, скръстила ръце над корема си — съдейки по обема му, тя беше бременна в седмия или осмия месец. Беше висока на ръст, с великолепна, копринена руса коса, която падаше до кръста ѝ като лъскава завеса, с нежни черти на лицето и тъмни очи, в които проблесваше затаен гняв.

— Майкъл Джоузеф Патрик Карпентър — изрече рязко тя и закрачи към нас. Всъщност вървеше, поклащайки се като пате, но изпънатите ѝ рамене и решителното изражение на лицето ѝ придаваха решителност и целеустременост. — Здравата си я загазил. Така се получава, когато се събереш с лоша компания.

— Здравей, ангелче — измънка Майкъл и се наведе напред, за да целуне жената по бузата.

Тя прие целувката с нежната търпимост на комодски дракон.

— Хич не ме ангелосвай. Знаеш ли през какво трябваше да премина, за да намеря бавачка, да дойда чак до тук, да събера парите и да прибера мечата ти от полицаите?

— Здравейте, Чарити — казах приветливо аз. — Боже, и аз се радвам да ви видя. Кога се видяхме за последно — преди три години? Или четири?

— Пет години, господин Дрезден — отвърна жената, стрелвайки ме с яростен поглед. — И ако Господ пожелае, надявам се да минат още пет, преди отново да се наложи да се разправам с глупостите ви.

— Но аз...

Тя обърна издутия си корем към мен като таран към древногръцка бойна галера.

— Всеки път, когато започнете да душите наоколо, забърквате Майкъл в някаква неприятност. Сега пък го вкарахте в затвора! Какво ще си помислят децата?

— Вижте, Чарити, това наистина беше важ...

— *Мисис* Карпентър — изръмжа тя. — При вас всичко *винаги* е важно, господин Дрезден. Знайте, че мъжът ми се захваща с важни дела и без вашата, ако мога така да я нарека, „помощ“. Но ми се струва, че само когато сте с него, той се прибира у дома облян в кръв.

— Хей — възмутих се. — И аз съм ранен.

— Чудесно — отвърна тя. — Може пък това да ви накара да проявявате повече предпазливост в бъдеще.

Погледнах намръщено жената.

— Ако искате да знаете...

Тя ме сграбчи за ризата и придърпа лицето ми към своето. Беше изненадващо силна и успяваше да ме изпепели с поглед, без да ме поглежда право в очите.

— Бих искала *вие* да знаете — рече тя със стоманен глас, — че ако *някога* забъркате Майкъл в някоя неприятност, която да му попречи да се прибере у дома, при семейството си, аз лично ще ви накарам да съжалявате за това.

В очите ѝ за миг проблеснаха сълзи, които нямаха нищо общо със слабостта, и тя потрепери от гняв. В този момент трябваше да призная, че се стреснах от заплахата — въпреки бременността ѝ и всичко останало.

Най-накрая тя ме пусна и се обърна към съпруга си, докосвайки нежно тъмната синина на лицето му. Майкъл я обгърна с двете си ръце и с тихо изхълцване тя също го прегърна, зарови лице в гърдите му и заплака беззвучно. Майкъл я притисна към себе си изключително внимателно, сякаш се страхуваше да не я счупи, и я погали по косата.

Стоях до тях, без да помръдвам от мястото си, като пълен глупак. Майкъл ме погледна и за миг задържа погледа ми. После се обърна и тръгна към изхода, обгърнал съпругата си през раменете.

Изпратих ги с поглед как се отдалечават заедно, оставяйки ме съвсем сам. После пъхнах ръце в джобовете си и се обърнах. Досега не бях забелязвал колко си подхождаха един с друг — Майкъл, с тихата си

сила и неизменна благонадеждност, и Чарити, с нейната вихрената страст и непоклатимата си вяроност към съпруга си.

Женените двойки. Понякога ги гледам и се чувствам като някой, излязъл от Дикенсов роман, който стои навън на студа и гледа към масата с коледната вечеря. Моите връзки никога не са се получавали. Мисля, че причината за това са донякъде всичките демони, призраци и човешки жертвоприношения.

Докато стоях замислен на мястото си, усетих присъствието ѝ — още преди да подуша парфюма ѝ, долових топлината и енергията, които бях започнал да разпознавам за времето, през което бяхме заедно. Сюзан се спря на вратата на чакалнята и погледна през рамо. Не свалях очи от нея. Никога не се изморявах да я гледам. Смуглата ѝ кожа беше загоряла още повече през уикенда, който бяхме прекарвали заедно на плажа; гарвановочерната ѝ коса беше подстригана малко над раменете. Беше слаба, но извивките на тялото ѝ бяха достатъчно апетитни, за да привлекат възхитения поглед на дежурния полицаи, докато тя стоеше на прага, облечена с кокетна мини пола и къса блузка, която оставяше пъпчето ѝ открито. Телефонното ми обаждане я беше хванало точно в момента, когато се беше запътила за срещата ни.

Сюзан се обърна към мен и ме погледна с шоколадовите си, изпълнени с тревога и топлина очи. После кимна с глава към коридора, където се отдалечаваха Майкъл и Чарити.

— Красива двойка са, нали?

Опитах се да се усмихна в отговор, но не се получи много добре.

— Отношенията им са стъпили на добра основа.

Сюзан огледа изпитателно раните по лицето ми и тревогата в очите ѝ се засили.

— Нима? И каква е тя?

— Той я спаси от един огнедишащ дракон.

Тръгнах към нея.

— Колко красиво — каза тя, пресрещна ме наред стаята и ме прегърна нежно и продължително, от което ме заболяха натъртените ребра. — Добре ли си?

— Ще се оправя.

— Пак сте гонили призраци с Майкъл. Каква е историята му?

— Не е за публикуване. Гласността може да му навреди. Той има деца.

Сюзан се намръщи, но кимна.

— Добре — каза тя, добавяйки капка мелодраматизъм към гласа си. — Та какъв е той? Някакъв вид вечен боец? Може би е някой артуриански рицар, който е бил събуден в тази отчаяна епоха, за да се изправи срещу силите на злото?

— Доколкото знам, е дърводелец.

Сюзан ме погледна и недоверчиво повдигна вежди.

— Който се бие с призраци. Той да не би да има някакъв вълшебен пистолет за пирони или нещо подобно?

С усилие сдържах усмивката си. Боляха ме мускулите в ъгълчетата на устата ми.

— Не съвсем. Той е добродетелен.

— Наистина изглежда доста мил.

— Не, не в този смисъл. Праведник. Наистина. Той е честен, лоялен, изпълнен с вяра. Живее според идеалите си. Те му дават сила.

Сюзан се намръщи.

— На мен ми изглежда напълно нормален. Аз бих очаквала... Не съм сигурна какво. Нещо. По-различно поведение.

— Защото е и скромен — отвърнах аз. — Ако го попиташ дали е праведник, той ще се присмее на думите ти. Предполагам, че това е част от същността му. Досега не съм срещал никой като него. Той е добър човек.

Сюзан сви устни.

— А мечът му?

— *Аморакус* — додадох аз.

— Дал е име на меча си. Колко фройдистко от негова страна. Но съпругата му едва не докопа онзи чиновник за гърлото, за да си го върне.

— Мечът е важен за Майкъл — казах аз. — Той вярва, че това е едно от трите оръжия, които Бог е дал на човечеството. Три меча. Във всеки от тях има по един гвоздей, за който се смята, че е от Кръста. Може да бъдат носени само от истинските праведници. Онези, които се наричат Рицари на Кръста. Други ги наричат Рицари на Меча.

Сюзан се намръщи.

— *Онзи* Кръст? — попита тя. — С голямо „К“, от Разпятието?

Свих смутено рамене.

— Откъде да знам? Майкъл вярва, че е така. Подобна вяра има своя собствена сила. Може би това е достатъчно. — Поех си дълбоко дъх и смених темата. — Така или иначе, колата ми е конфискувана. Наложих се да карам бързо и това не се хареса на полицаите.

Тъмните ѝ очи проблеснаха.

— Нещо, за което си заслужава да пиша?

Засмях се уморено.

— Ти никога ли не се отказваш?

— И това момиче трябва да си изкарва хляба — отвърна тя и тръгна редом с мен към изхода, улавяйки ме за ръка.

— Може би утре? Сега ми се иска да се прибера у дома и да поспя.

— Значи, срещата ни се проваля.

Тя ме погледа и се усмихна, но аз видях как лицето ѝ се изопва.

— Съжалявам, аз...

— Знам. — Тя въздъхна. Забавих леко крачките си, а тя ускори ход, макар никой от нас да не вървеше бързо. — Знам, че онова, което правиш, е важно, Хари. Просто понякога ми се иска да...

Тя замълча и се намръщи.

— Да какво?

— Нищо. Наистина. Просто егоизмът ми говори.

— Да какво? — повторих аз.

Хванах ръката ѝ с подутите си пръсти и лекичко я стиснах.

Тя въздъхна, спря се и се обърна с лице към мен. После ме улови за двете ръце и сведе поглед.

— Просто ми се иска и аз да съм също толкова важна за теб.

Усетих как нещо ме жегва право в гърдите. Ох. От думите ѝ наистина ме заболя.

— Сюзан — заекнах аз. — Хей, дори не си помисляй, че не си важна за мен.

— О — рече тя, без да вдига очи, — не е в това работата. Както вече казах, просто егоизмът ми говори. Ще го преживея.

— Просто не искам да се чувстваш... — Намръщих се и си поех дълбоко дъх. — Не искам да си мислиш, че не... Искам да кажа, че аз...

Те обичам. Не би трябвало да е трудно за произнасяне. Но думите заседнаха в гърлото ми. Досега не ги бях казвал на хора, които

не бях загубил, и винаги когато се опитвах да накарам устата ми да ги произнесе, нещо се изпречваше на пътя им.

Сюзан вдигна глава и погледът ѝ пробяга по лицето ми. Тя протегна ръка и докосна превръзката на челото ми; пръстите ѝ бяха леки, нежни, топли. В коридора се възцари неловка тишина. Аз стоях пред нея и я гледах глупаво.

Най-накрая се наведох и я целунах силно, сякаш се опитвах да изтикам думите от безполезна ми уста в нейната. Не знам дали ме разбра, но тя притисна към мен горещото си меко тяло, което ухаеше на канела, и меките ѝ устни се разтопиха под моите. Едната ми ръка се плъзна по талията ѝ към гладките, заоблени мускули от двете страни на гръбнака и това я накара да се притисне още по-силно към мен.

В коридора се разнесоха нечий стъпки. Двамата се усмигнахме и устните ни се разделиха. Край нас мина една полицайка, която се подсмихна многозначително, и аз усетих как бузите ми пламват.

Сюзан свали ръката ми от гърба си и нежно целуна подутите ми пръсти.

— Не си мисли, че ще се измъкнеш толкова лесно, Хари Дрезден — каза тя. — Ще те накарам да говориш, колкото и да ти е трудно.

Въпреки това не продължи да ме притиска; двамата прибрахме жезъла ми и си тръгнахме.

Заспах още в колата по пътя към къщи, но се събудих, когато чух хрущенето на чакъла под гумите. Паркингът се намираше до каменното стълбище, което водеше към бърлогата ми в сутерена на един стар пансион. Слязохме от колата, аз се протегнах и намръщено се огледах в летния сумрак.

— Какво има? — попита Сюзан.

— Мистър — отвърнах аз. — Обикновено когато се прибирам, той тича да ме посрещне. Сутринта го пусках рано навън.

— Той е котка, Хари — рече Сюзан с усмивка. — Може да си е уредил среща.

— А ако го е блъснала кола? Или го е спипало някое куче?

Сюзан се разсмя, заобиколи колата и се приближи до мен. Либидото ми реагира на начина, по който поклащаше бедрата си в късата поличка, с ентусиазъм, от който измъчените ми мускули възмутено запротестираха.

— Той е голям колкото кон, Хари. Жал ми е за кучето, което ще опита нещо такова.

Пресегнах се и взех жезъла и пръчката от колата, след което обгърнах раменете ѝ с ръка. Беше невероятно хубаво в края на този дълъг ден да усетя топлината на тялото ѝ и аромата на канела, който излъчваше косата ѝ. Но някак си не ми се струваше правилно Мистър да не изтича към мен и да не ме приветства с отъркване в пищялите.

Това би трябвало да е достатъчно, за да ми подсказже, че нещо не е наред. В моя защита ще пледирам умора, болка и сексуална възбуда. Затова изпитах същински шок, когато почувствах вълната студена енергия в лицето ми и същевременно видях сенчестата фигура, която се надигна от стъпалата, водещи надолу към апартамента ми. Замръзнах и отстъпих назад, само за да видя как иззад ъгъла на сградата се появява друга безмълвна фигура и тръгва към нас. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Сюзан ги забеляза секунда или две, след като магьосническите ми сетива ме бяха предупредили.

— Хари — промълви тя. — Какво има? Кой са те?

— Запази спокойствие и извади ключовете от колата — казах. Двете фигури ни приближаваха и потокът ледена енергия се засилваше. Светлината на отдалечената улична лампа се отрази в огромните черни очи на намиращия се по-близо до нас. — Трябва да се махаме оттук. Това са вампири.

ГЛАВА 8

Единият от вампирите се засмя с кадифен глас и пристъпи напред под мъждивата светлина. Не беше особено висок и се движеше с непринудена, застрашителна грациозност, която някак не се връзваше с кристалносините му очи, русата коса, подстригана в стилна прическа, и белия му тенис екип.

— Бианка ни каза, че ще се изнервиш — изрече меко той. Втората фигура продължаваше да се приближава към нас откъм ъгъла на пансиона. Тя също не беше особено висока и едра и притежаваше същите сини очи и златиста коса с безупречна прическа като мъжа. Жената също носеше бял тенис екип.

— Обаче — въздъхна тя и езикът ѝ с котешка бързина облиза устните ѝ — не ни предупреди, че миризмата ти ще е толкова апетитна.

Сюзан бръкна в джоба си за ключовете и притисна към мен стегнатото си от напрежение и страх тяло.

— Хари?

— Не ги гледай в очите — казах аз. — И не им позволявай да те облизат.

Сюзан ме изгледа стреснато изпод гарвановите си вежди.

— Да ме облизат ли?

— Да. Слюнката им съдържа някакъв вид силно пристрастяващ наркотик. — Стигнахме до колата ѝ. — Влизай вътре.

Мъжът вампир отвори уста, показвайки кучешките си зъби, и се засмя.

— Спокойно, магьоснико. Не сме дошли за кръвта ти.

— Говори за себе си — обади се момичето.

Тя отново облиза устните си и този път успях да забележа черните точки по дългия ѝ розов език. Гадост.

Мъжът се усмихна и сложи ръката си на рамото ѝ с жест, който едновременно показваше привързаност и предупреждение.

— Сестра ми не се е хранила тази вечер — обясни той. — На диета е.

— Вампир на диета? — промърмори Сюзан под носа си.

— Да — отвърнах тихо аз. — Поема само кръв с ниско съдържание на мазнини.

Сюзан изхълца.

Аз погледнах мъжа и повиших тон.

— А ти кой си? И защо си дошъл в дома ми?

Той учтиво наклони глава.

— Името ми е Кайл Хамилтън. Това е сестра ми Кели. Ние сме сътрудници на мадам Бианка и дойдохме, за да ви предадем едно съобщение. Покана всъщност.

— Един е достатъчен, за да предаде съобщението.

Кайл погледна към сестра си.

— Всъщност отивахме да играем тенис по двойки и пътъм минахме оттук.

— Да, естествено — изсумтях аз. — Каквото и да продавате, не ме интересува. Можете да си вървите.

Кайл се намръщи.

— Съветвам ви да размислите, господин Дрезден. Точно вие би трябвало да знаете, че мадам Бианка е най-влиятелният вампир в цяло Чикаго. Отхвърлянето на поканата ѝ може да има печални последици.

— Не обичам да ме заплашват — отвърнах сопнато аз. Вдигнах стрелящата пръчка и я насочих право към светлосините му очи. — Продължавай в същия дух и на мястото, където стоиш, скоро ще има само едно мазно петно.

Двамата ми се усмихнаха — невинни ангели със заострени зъби.

— Моля ви, господин Дрезден — каза Кайл. — Нали разбирате, че аз само посочвам потенциалната опасност от дипломатически инцидент между Вампирския двор и Белия съвет.

Опа. Това променяше нещата. Поколебах се, след което свалих стрелящата пръчка.

— Значи, това е съобщение от Двора? В смисъл официално?

— Вампирският двор — обяви Кайл бавно, с отмерен глас — отравя официална покана към магьосника Хари Дрезден, в качеството му на местен представител на Белия съвет на магьосниците, да почете със своето присъствие приема, посветен на издигането на Бианка

Сейнт Клеър в ранг маркграфиня на Вампирския двор, който ще се стои след три нощи, считано от днес; приемът започва в полунощ. — Кайл млъкна, за да извади скъпо изглеждащ бял плик и да се усмихне отново. — Безопасността на всички поканени гости се гарантира от Двора, разбира се.

— Хари — прошепна Сюзан. — За какво става дума?

— Ще ти обясня след малко — отвърнах аз и пристъпих напред. — В такъв случай ти се явяваш тук в качеството на упълномощен пратеник на Двора?

— Точно така — отвърна Кайл.

Кимнах.

— Дай ми поканата.

И двамата тръгнаха към мен. Вдигнах стрелящата пръчка и промърморих една дума. Енергията ми протече през пръчката и върхът ѝ заблестя застрашително.

— Тя не — казах аз, кимайки към сестрата на пратеника. — Само ти.

Усмивката на Кайл не слезе от лицето му, но цветът на очите му се промени от синьо в гневно-черно, което бързо се разпростря и запълни изцяло склерите.

— Хайде сега — каза той с напрегнат глас, — не прекалявате ли малко, господин Дрезден?

Усмихнах му се в отговор.

— Виж какво, Спарки, ти си пратеник. Би трябвало да познаваш правилата също толкова добре, колкото и аз. Имаш пълномощията да доставяш и приемаш послания и правото ти на свободен преход е гарантирано до момента, в който не започнеш да създаваш неприятности. — Махнах с пръчката към момичето, което стоеше до него. — Тя няма такива права. И не е задължена да спазва мира. Да речем, че предпочитам всички да си тръгнем по живо, по здраво.

Двамата издадоха съскащи звуци, което никое човешко същество не би могло да наподобява. Кайл избута грубо Кели зад гърба си и тя остана на мястото си, скръстила меките си на вид ръце на корема, гледайки ме с изцяло черните си очи, в които нямаше нищо човешко. Кайл се приближи до мен и ми подаде плика. Потиснах страховете си, свалих стрелящата пръчка и го взех.

— Задачата ти тук е изпълнена — казах му аз. — Чупката.

— Гледай да отидеш, Дрезден — изръмжа Кайл, отстъпвайки назад към сестра си. — Господарката ми ще се разстрои много, ако не се появиш.

— Казах ти да се разкараш, Кайл. — Вдигнах ръка, събрах всичкия си гняв и страх — горивото, което ми беше подръка — и тихо произнесох: — *Ventas servitas*.

Енергията се изля от мен. В отговор на заповедта ми се изви вихър, който полетя към вампирите, носейки със себе си облак от прах, мръсотия и отломки. Двамата залитнаха назад и вдигнаха ръце пред очите си, за да ги защитят от летящите частици.

Когато вятърът утихна, аз клюмнах, отслабен от усилието да раздвижа такова количество въздух, и видях как вампирите бързо се съвзеха и прочистиха очите си с мигане. Идеално белите им екипи бяха станали на петна, двамата гледаха объркано, а най-хубавото от всичко беше, че безупречните им коси стърчаха във всички възможни посоки.

Те засъскаха и приклекнаха в странни пози, запазвайки равновесие с нечовешка лекота. После тенис екипите им се сляха в едно бяло петно и двамата изчезнаха.

Останах нащрек, докато сетивата ми проверяваха въздуха за наличието на студената енергия, която струеше от тях. Тя също се беше стопила. Едва тогава приех, че наистина са си тръгнали, и си позволих да се отпусна. Е, поне ми се стори, че се отпуснах, защото в такива случаи обикновено не залитам и не ми се налага да се подпирам с жезъла на земята, за да не падна. Постоях така около секунда, докато спря да ми се вие свят.

— Леле. — Сюзан се приближи до мен със загрижено лице. — Определено знаеш как да завързваш приятелства, Хари.

Направих няколко крачки, накуцвайки, като едва успях да се държа изправен.

— Не ми трябва такива приятели.

Тя застана достатъчно близо до мен, за да мога да се облегна на нея, и спаси самолюбието ми, като се пхна под ръката ми, сякаш търсеше защита.

— Добре ли си?

— Изморен съм. Малко се преработих тази вечер. Сигурно губя форма.

— Можеш ли да вървиш?

Отвърнах ѝ с усмивка, която сигурно е изглеждала доста пресилена, и закрачих към стълбището за апартамента ми. Някъде от тъмното излетя сивия ми котарак Мистър и щастливо се метна към краката ми. В една четиринайсет килограмова котка има много щастие, така че се наложи да разчитам на помощта на Сюзан, за да не падна на земята.

— Пак ли си похапнал малки дечица, Мистър?

Котаракът измяука, изтопурка надолу по стълбите и задраска с лапа по вратата.

— И така — рече Сюзан. — Вампирите правят купон.

Измъкнах ключовете от джоба на шлифера. Отключих вратата на старата ми бърлога и Мистър се изстреля като светкавица вътре. Затворих вратата и огледах изморено всекидневната. Огънят в камината беше догорял, но въглените все още тлееха и осветяваха помещението с червеникавозлатиста светлина. По принцип, когато обзавеждах жилището си, гледах материалите, а не цветовете. Харесват ми гладката повърхност на старите дървени мебели, тежките гоблени на голите каменни стени. Столовете бяха дебело тапицирани и удобни, а каменният под беше застлан с килими от най-различни материали, шарки и плетки, от персийски до индийски.

Сюзан ми помогна да доуцукам до дивана и аз се стоварих върху плюшените възглавнички. Тя взе жезъла и стрелящата пръчка, сбърчи нос при миризмата на изгоряло и ги остави в ъгъла, до кухия бастун със скритата в него сабя. После се върна при мен и се отпусна на колене, показвайки голото си красиво бедро. Когато ми свали ботушите, застенах блажено.

— Благодаря — казах ѝ аз.

Тя измъкна плика от ръката ми.

— А можеш ли да намериш свещи?

Простенах в отговор и тя изсумтя.

— Голямо си бебе. Просто искаш да ме погледаш как се разхождам наоколо с късата пола.

— Виновен — признах си аз.

Тя ми се усмихна и отиде до камината. Хвърли в огъня няколко цепеници от старата тенекиена кофа и разбърка въглените с ръжена, докато огнените езици отново не затанцуваха. В апартамента ми няма

никакво електрическо осветление. Крушките гърмят толкова често, че просто няма смисъл непрекъснато да ги подменям.

Вместо хладилник имам старомодна камера. От ония, в които се зареждат ледени кубчета. Направо ме побиват тръпки, като си помисля какво би могло да се случи с тръбите за газта. Затова живея без отопление, с изключение на камината, и без топла вода, без електричество. Това е проклятието на магьосника. Трябва да призная, че ми спестява доста разходи, но може да е дяволски неудобно.

На Сюзан ѝ се наложи да се наведе доста над огъня, за да успее да запали фитила на дългата свещ от слабите пламъчета. Оранжевата светлина затанцува по фините мускули на краката ѝ по един определено очарователен начин, който успях да оценя въпреки огромното си изтощение. Сюзан се изправи със запалената свещ в ръка и ми се подсмихна.

— Зяпаш ме, Хари.

— Виновен — повторих аз.

Тя запали няколко свещи от първата и ги нареди на полицата на камината, след което отвори белия плик и се намръщи.

— Леле — каза тя, поднасяйки поканата под светлината. Не можах да разчета думите, но те сияеха с онази мека бледожълта светлина, която излъчваше единствено чистото злато. — Приносителят на настоящата покана, магьосник Хари Дрезден, заедно с едно съпровождащо го лице по негов избор са приветствани най-любезно на приема... Мислех, че подобни покани вече не се изпращат.

— Вампири. Може да изостанат с двеста години от модата и да не го забележат.

— Хари — рече Сюзан и потупа няколко пъти с поканата по възглавничката на дланта си. — Знаеш ли, хрумна ми нещо.

Умът ми се опита да се отърси от вцепенението си. Някакъв инстинкт потрепна дълбоко в мен, предупреждавайки ме, че Сюзан е намислила нещо.

— Ммм — казах аз и примигнах няколко пъти, за да проясня мислите си. — Надявам се, че не смяташ това за великолепна възможност да отидеш на бала?

В очите ѝ проблесна нещо, което страшно силно наподобяваше похот.

— Само си помисли, Хари. Там може да има същества на стотици години. За половин час разговори мога да събера истории, които да ми стигнат за...

— Почакай малко, Пепеляшке — прекъснах я аз. — Първо, не смятам да ходя на бала. И второ, дори да отида, няма да те взема с мен. Гърбът ѝ се изопна и тя подпря юмрук на хълбока си.

— Какво би трябвало да означава това?

Потрепнах.

— Виж какво, Сюзан. Това са *вампири*. Те ядат хора. Нямах представа колко ще е опасно за мен да бъда там — както и за теб, като стана въпрос за това.

— Ами онова, което каза Кайл? Че безопасността ти е гарантирана?

— Евтини лафове — отвърнах аз. — Виж какво, всички от старото общество обичат да парадират, че спазват старите закони за гостоприемството и благовъзпитаността. Ако случайно стане така, че погрешка ми сервират порция отровни гъби или някой мине оттам и засипе терена с куршуми, а после се окаже, че аз съм единственият смъртен там, те просто ще кажат: „Олеле, колко жалко. Ужасно съжaliaваме, наистина, повече няма да се повтори“.

— Значи, смяташ, че ще те убият — рече Сюзан.

— Бианка ми има зъб — отвърнах аз. — Не може просто да се промъкне в дома ми и да ми пререже гърлото, затова пък може да уреди да ми се случи нещо. И сигурно точно това ѝ се върти в главата.

Сюзан се намръщи.

— Виждала съм те да се справяш с много по-ужасни неща от тия двамата отвън.

Изпъшках раздразнено.

— Може би, сигурно. Но какъв е смисълът да се рискува напразно?

— Не разбираш ли какво означава това за мен? — попита тя. — Хари, онзи клип, който направих на върколака...

— Лу-гару — поправих я аз.

— Все тая. Десетсекундният запис, който се въртя в ефира само три дни, преди да изчезне, беше достатъчен, за да ме изстреля по-напред, отколкото пет години подготвителна работа. Ако успея да публикувам истински интервюта с вампири...

— Шшт, Сюзан. Четеш твърде много бестселъри. В реалния свят вампирите ще те изядат, преди да успееш да натиснеш бутона за запис.

— И преди съм поемала рискове — както и ти.

— Но аз не си *търся* неприятности — възразих аз.

Очите ѝ проблеснаха.

— По дяволите, Хари. От колко време се налага да си затварям очите за нещата, които ти се случват? Като тази вечер например, когато трябваше да прекарам вечерта с приятеля си, а вместо това се наложи да го изкарвам под гаранция от затвора.

Ох. Сведох поглед.

— Сюзан, повярвай ми. Ако можех да постъпя по друг начин...

— Това ще е фантастична възможност за мен.

Тя беше права. И ме беше измъквала от различни неприятности достатъчно често, за да се чувствам задължен. Имаше право да иска това от мен, колкото и опасно да беше. Тя беше голямо момиче и можеше да отговаря за себе си. Но дявол да го вземе, не можех просто да кимна с глава, да се усмихна и да я оставя да тръгне към опасността. Щеше да е по-добре да се опитам да отклоня вниманието ѝ.

— Не — отвърнах аз. — Имам си достатъчно проблеми и без да ядосвам отново Белия съвет.

Тя присви очи.

— Какъв е този Бял съвет? Кайл говореше за него така, сякаш е някакъв ръководен орган. Да не е нещо като Вампирския двор, само че за магьосници?

„Точно такъв е“, помислих си. Сюзан нямаше да се е издигнала до сегашното си положение, ако не беше умна.

— Не съвсем — отвърнах ѝ аз.

— Ти си ужасен лъжец, Хари.

— Белият съвет е група от най-могъщите мъже и жени в света, Сюзан. Магьосници. Техният най-голям капитал са тайните и изобщо не им харесва хората да ги научават.

Очите ѝ грейнаха като на хрътка, попаднала на прясна следа.

— И ти си... нещо като техен посланик?

Неволно се разсмях при сравнението ѝ.

— О, боже, не. Но съм член на Съвета. Това е нещо, като да притежаваш черен колан. Знак на статус, на уважение. Тоест имам

право на глас при решаването на проблемите и трябва да се подчинявам на правилата им.

— Упълномощен ли си да ги представляваш на такива събирания?

Не ми харесваше посоката, в която се насочваше този разговор.

— Тъъ, всъщност съм длъжен, в конкретния случай.

— Значи, ако не се появиш, ще загазиш.

Намръщих се.

— Ще загазя още повече, ако се появя. В най-лошия случай Съветът ще ме обвини в проява на неучтивост. Ще го преживея.

— А ако отидеш? Хайде, Хари. Кое е най-лошото, което може да ти се случи?

Разперих ръце.

— Може да ме убият! Или нещо още по-лошо. Сюзан, ти наистина не разбираш какво искаш от мен.

Надигнах се от дивана, за да се приближа до нея. Лоша идея. Зави ми се свят и ми причерня пред очите. Щях да се строполя на земята, но Сюзан хвърли поканата и успя да ме подхване. Положи ме внимателно обратно на дивана, а аз я прегърнах през кръста и я привлякох към себе си. Тя беше мека и топла.

Полежахме така известно време и тя отърка бузата си в шлифера ми. Кожената тъкан изскърца. Сюзан въздъхна.

— Извинявай, Хари. Не трябваше да ти досаждам с това точно сега.

— Няма нищо — отвърнах аз.

— Просто си мисля, че това е нещо голямо. Ако ние...

Извърнах се леко, зарових пръсти в тъмната мека грива на косата ѝ и я целунах.

Очите ѝ се разшириха за миг, след което клепачите ѝ се спуснаха. Недовършеното изречение премина в нисък гърлен звук. Устните ѝ омекнаха под моите и станаха още по-меки и горещи. Въпреки болките и синините, целувката ми достави удоволствие. Огромно удоволствие. Дъхът ѝ беше адски приятен, а устните ѝ бяха податливи и възбуждащи. Усетих я да плъзва пръстите си между копчетата на ризата и да погалва кожата ми, от което цялото ми тяло се наелектризира.

Езиците ни се срещнаха и аз я привлякох към себе си. Тя отново изстена, след което рязко ме отблъсна назад, за да ме възседне и обвие хълбоците ми със своите дълги, красиви крака. Започна да ме целува така, сякаш искаше да ме погълне целия. Ръцете ми се плъзнаха по ханша ѝ и се спряха на талията, а тя се размърда, притискайки се в мен. Обхванах стегнатите ѝ бедра и продължих да я галя по гладката кожа, повдигайки леко полата нагоре, оголвайки краката и хълбоците ѝ.

Сепнах се от изненада, когато установих, че отдолу не носи никакво бельо — но пък нали бяхме планирали да прекараме вечерта заедно. Копнежът и гладът за тялото ѝ прогониха като с магическа пръчка цялата ми умора и аз я сграбчих, усещайки я да се изпъва възбудено под прилива на собственото ѝ желание.

Ръцете ѝ се заиграха с колана ми, дъхът ѝ опари лицето ми.

— Хари, страхливец такъв. Не си и помисляй, че вечно ще успяваш да ми отвличаш вниманието.

Веднага след това и двамата положихме всички усилия, за да не мислим за нищо друго, след което заспахме пред камината в плетеница от крайници, тъмна коса и меки одеяла.

Какво пък. Очевидно денят *не* беше абсолютен кошмар.

Но както се оказа, кошмарът се развихри на следващата сутрин.

ГЛАВА 9

Сънувах.

Кошмарът ми се струваше толкова познат, почти успокояващ, макар да бяха минали години, откакто го бях преживял наяве. Той започна в една пещера със стени от прозрачни кристали, които сияеха под слабата светлина на танцуващите под казана пламъци. Китките ми бяха стегнати здраво в сребърни окови и бях толкова замаян, че едва успях да запазя равновесие. Погледнах наляво и надясно и видях как кръвта ми се стичаше по впитите като тръни в плътта ми окови и капеше в две глинени купи, разположени под тях.

До мен се приближи кръстницата ми, бледа и ослепително красива в светлината на огъня; косата ѝ обгръщаше тялото ѝ като копринен облак. Красотата на жената от народа на Ший не се поддаваше на описание, очите ѝ омагьосваха, устните ѝ бяха поизкушаващи и от най-сочния плод. Тя започна да целува голите ми гърди и цялото ми тяло потрепери от ледено удоволствие.

— Скоро — прошепна тя между целувките. — Само още няколко безлунни нощи, сладък мой, и ще укрепнеш достатъчно.

Тя продължи да ме целува и зрението ми започна да се замъглява. Ледено удоволствие, магията на феите се процеждаше през устните ѝ като сладък наркотик, копнежът по който беше способен да ме накара да забравя болката от оковите и загубата на кръв. Почти. Опитах се отчаяно да си поема дъх и поседнах към огъня, съсредоточих се върху него в опит да се отдалеча от мрака.

Сънят се промени. Сънувах клада. Някой, когото бях обичал като баща, стоеше в центъра ѝ и пицеше от болка. Това бяха грозни, ужасяващи писъци, без капчица гордост, достойнство или каквито и да било остатъци от човешки облик в тях. В съня, също както и в реалността, се усилих да гледам как плътта почернява и се свлича от горящите кости, как мускулите се гърчат в мъчителни спазми, докато аз стоях край кладата и образно казано, наливах масло в огъня.

— Джъстин — прошепнах аз.

Накрая вече не можех да гледам. Затворих очи и наведох глава, заслушан в грохота на собственото ми сърце, пулсиращ в ушите ми. Туптеше. Сърцето ми туптеше.

Събудих се и примигнах. Входната врата се тресеше под нечии тежки удари. Сюзан се събуди едновременно с мен и седна, придържайки към гърдите си одеялото, под което се бяхме свили. Навън беше още тъмно. Най-дългата свещ все още не беше изгоряла, но в камината отново имаше само тлеещи въглени.

Цялото тяло ме болеше — всичките ми изморени стави и мускули настояваха за почивка след дългия и тежък ден. Чуването продължаваше, затова се изправих и отидох до шкафчето в кухнята. Бях изгубил трийсет и осемкалибровия си пистолет преди година, в битката с банда обезумели ликантропи, и го бях заменил с един триста петдесет и седми калибър. Сигурно в онзи ден съм се чувствал по-неуверен от обичайното.

Имах чувството, че пистолетът тежи към двеста фунта. Уверих се, че е зареден, и се обърнах с лице към вратата. Сюзан отметна косата си от лицето, примигна при вида на пистолета и отстъпи назад, встрани от посоката ми на стрелба. Умно момиче.

— Няма да постигнете кой знае какво с тия удари по вратата — извиках аз. Все още не бях насочил пистолета си към нея. Никога не насочвайте пистолет към каквото и да било, освен ако не сте абсолютно сигурни, че го искате мъртво. — Заменил съм оригиналната врата със стоманена, същото се отнася и за касата. Нали се сещате, заради демоните.

Ударите секнаха.

— Дрезден — извика Майкъл от другата страна. — Опитях се да се свържа с теб по телефона, но сигурно е бил изключен. Трябва да поговорим.

Намръщих се и прибрах пистолета обратно в шкафчето.

— Добре де, добре. Тихо, Майкъл. Знаеш ли кое време е?

— Време за работа — отвърна той. — Слънцето скоро ще изгрее.

— Ненормалник — промърморих аз.

Сюзан огледа пръснатите по пода из цялата стая дрехи, одеяла и възглавнички.

— Може би трябва да почакам в твоята стая — каза тя.

— Да, добре. — Отворих кухненския скрин и извадих дебелия си халат, с който обикновено работя в лабораторията, и бързо го навлякох. — Увий се с някое одеяло, чу ли? Не искам да се разболееш.

Тя ми се усмихна сънено и се изправи грациозно, показвайки дългите си крака с доста интересен тен, след което хлътна в малката ми спалня и затвори вратата зад себе си. Прекосих стаята и отворих на Майкъл.

Той стоеше на прага, облечен със сини дънки, блузка с якичка и обшито с кожа дънково яке. През рамо беше праметнал големия си спортен сак, от който успях да доловя тихата сила на *Аморакус*. Погледът ми се отмести от сака към лицето му и попитах:

— Проблеми?

— Може би. Изпращал ли си снощи някого при отец Фортхил?

Разтърках очи, опитвайки се да прогоня сънливостта си. Кафе. Нуждаех се от кафе. Или кола. Каквото и да е, стига в него да имаше кофеин.

— Да. Едно момиче, на име Лидия. Тревожеше се, че я преследва някакъв призрак.

— Той ми се обади тази сутрин. Нещо цяла нощ се опитвало да влезе в църквата.

Погледнах го и примигнах.

— Какво? Успяло ли е да влезе?

Той поклати глава.

— Нямаше време за обяснения. Можеш ли да дойдеш с мен, за да поогледаме?

Кимнах и отстъпих от вратата.

— Само ми дай няколко минути.

Тръгнах към хладилната чанта и измъкнах от нея кутийка кока-кола. Пръстите ми бяха възвърнали достатъчно от гъвкавостта си, за да успя да я отворя, макар все още да се чувствах схванат. Стомахът ми напомни, че от доста време съм го пренебрегвал, и след като, така или иначе, бях там, извадих и една чиния със студено мезе.

Изпих на големи глътки колата и си направих голям сандвич. Когато минута по-късно вдигнах глава, видях, че Майкъл оглежда хаоса, царящ в дневната ми. Той побутна с крак една от обувките на Сюзан и ме погледна извинително.

— Съжалявам. Не знаех, че не си сам.

— Няма проблем.

Майкъл се усмихна леко и кимна.

— Така. Трябва ли да ти чета лекция за сексуалните отношения преди сключването на брак?

Промърморих нещо за ранни утрини, нечакани гости и досадници. Майкъл само поклати глава и се усмихна, докато аз нагъвах сандвича си.

— Каза ли й?

— Какво да й кажа?

Той повдигна многозначително веждите си.

Завъртях очи.

— Почти.

— Почти си й казал.

— Ами да. Разсеяха ме.

Майкъл подритна другата обувка на Сюзан с крак и деликатно се покашля.

— Разбирам.

Доядох си сандвича, изпих част от колата, прекосих стаята и влязох в спалнята си. Там беше адски студено; зърнах Сюзан, която се беше свила на топка под дебелия одеял на леглото ми. Мистър лежеше до нея, опрял гръб в нейния, и ме наблюдаваше със сънен, самодоволен поглед.

— Продължавай да ми го натякваш, космата топка такава — изръмжах аз и бързо се облякох.

Чорапи, дънки, тениска, дебела бархетна риза. На врата ми беше окачен пентаграмът на мама, а малка сребърна гривна амулет, от която висяха няколко защитни висулки, обгръщаше лявата ми китка на мястото на талисмана, който бях дал на Лидия. На палеца на дясната си ръка сложих обикновена сребърна халка, от вътрешната страна, на която бяха изписани няколко руни. И двете бижута пареха кожата ми с енергията от съвсем пресните заклинания, които им бях направил.

Наведох се над леглото и целунах Сюзан по бузата. Тя промърмори нещо сънено и се сви още по-надълбоко под завивките. Замислих се дали, преди да изляза, да не се шмугна при нея, за да се убедя, че й е топло и се чувства удобно, но вместо това се измъкнах тихо от стаята и внимателно затворих вратата зад гърба си.

Двамата с Майкъл излязохме от апартамента, качихме се в колата му — един бял (естествено) пикап „Форд“ с гигантски гуми и мощност на двигателя, достатъчна да се премести планина — и се отправихме към „Света Богородица на ангелите“.

Църквата беше голяма. Имам предвид *наистина* голяма. Извисяваше се над Уикър Парк повече от осемдесет години и беше станала свидетел как районът израства от групичките евтини къщурки за имигранти, примесени с именията на разни богаташи, до днешната Малка Бохемия, натъпкана с юпити, художници и всякакви преуспели или стремящи се към успеха типове. Бяха ми казали, че църквата е построена по подобие на базиликата „Свети Петър“ в Рим — което означаваше, че е огромна, елегантна и може би идва малко в повече за това място. Бога ми, та тя заема терена на цял квартал.

Слънцето се показва тъкмо когато влизахме в паркинга. Почувствах плъзването на златистите лъчи по утринното небе и внезапното, почти неуловимо движение на силите, които си играят със света. От магическа гледна точка зората е нещо много важно. Това е времето, когато всичко започва отначало. Магията не е нещо толкова просто, че да може да се раздели на добро и лошо, светло или тъмно, но има доста голяма връзка между силите, които са характерни за нощта и използването на черната магия.

Паркирахме възможно най-близо до църквата и излязохме от колата. Майкъл тръгна пред мен, понесъл сака си в ръка. Аз го последвах, пъхнал дълбоко ръце в джобовете на шлифера ми. Колкото повече се приближавах към сградата, толкова по-неуютно се чувствах — не заради никакви си странни псевдомистични причини. Просто никога не съм се чувствал удобно в църква. Навремето Църквата беше избила доста магьосници, защото вярваше, че те са встъпили в съюз със Сатаната. Струваше ми се странно да вляза вътре по работа. Здравсти, Господи, това съм аз, Хари. Моля те, не ме превръщай в стълб от сол.

— Хари — каза Майкъл, изтръгвайки ме от размишленията ми. — Погледни.

Той беше спрял до два очукани автомобила, паркирани отзад. Някой здраво се беше потрудил върху тях. Прозорците бяха отнесли доста удари, нечупливите им стъкла бяха покрити с пукнатини и

вдлъбнатини. Капаците на двигателите също бяха хлътнали. Фаровете им се търкаляха по земята и всичките гуми бяха нарязани.

Заобиколих отзад и се намръщих. Стоповете също бяха паднали на земята. И двете антени бяха изтръгнати и не се виждаха никъде. Отстрани и на двете коли се виждаха дълги драскотини — в три равни успоредни линии.

— Какво ще кажеш? — попита ме Майкъл.

Погледнах го и свих рамене.

— Сигурно нещо се е вбесило, когато не е успяло да влезе в църквата.

Той изсумтя.

— Така ли смяташ? — Той нагласи сака си така, че дръжката на *Аморакус* да се подаде през леко разтворения цип. Има ли някаква вероятност все още да се намира някъде наоколо?

Поклатих глава.

— Едва ли. Настъпи ли денят, призраците обикновено се връщат в Небивалото.

— Обикновено?

— Обикновено. Почти без изключения.

Майкъл ме погледна и постави ръка върху дръжката на меча. Отправихме се към вратата за персонала. В сравнение с величествената фасада на църквата, задният вход беше доста по-скромнен. Някой беше положил доста усилия, за да засади и поддържа поне половин дузина розови храсти от двете страни на двукрилата врата. Някой друг беше положил доста усилия, за да ги разкъса на парчета. Всяко растение беше изтръгнато с корените. Обсипаните с бодлички клонки бяха разпилени по двора в радиус няколко десетки метра от вратата.

Приклеках край няколко паднали клонки и започнах да ги вдигам една след друга, оглеждайки ги под слабата утринна светлина.

— Какво търсиш? — попита Майкъл.

— Кръв по бодлите — отвърнах аз. — Розовите бодли могат да пробият малки дупчици в почти всичко, така че онзи, който ги е изтръгвал с такова настървение, сигурно се е одраскал.

— И намери ли?

— Не. Няма и никакви отпечатыци по земята.

Майкъл кимна.

— Значи, е призрак.

Погледнах го с присвити очи.

— Надявам се да не е.

Той леко наведе глава настрани и се намръщи.

Пуснах последното клонче на земята и разперих ръце.

— По принцип максималното, което може да постигне един призрак, е да премества физическите предмети на внезапни пориви. Да хвърля тенджери и тигани. Ако се постарее повече, може и да събори няколко книги едновременно. — Посочих с ръка към изтръгнатите растения, а след това и към потрошените автомобили. — На всичкото отгоре той е привързан към определено място, време или събитие. Призракът, ако става въпрос за такъв, е последвал Лидия до тук и се е разбесувал върху осветена земя, разкъсвайки предметите наоколо. Какво да ти кажа, леле! Това нещо е много по-силно от всеки от призраците, за които съм чувал.

Майкъл се навъси още повече.

— Какво искаш да кажеш, Хари?

— Казвам, че това може да не ни е по силите. Виж какво, Майкъл, знам доста неща за призраците и всякакви други страшилища. Но общо взето, не са ми по специалността.

Той ме погледна начумерено.

— Може би трябва да научим нещо повече.

Изправих се и отупах коленете си.

— Това вече е по моята специалност. Да поговорим с отец Фортхил.

Майкъл почука по вратата. Тя се отвори веднага. Отец Фортхил, мъж с прошарена коса, доста крехко телосложение и среден на ръст, се взря разтревожено в нас през очилата си с телени рамки. Обикновено очите му бяха сини като яйце на червеношийка, но днес бяха замъглени и обградени от тъмни кръгове.

— О — рече той. — О, Майкъл. Слава богу. — Свещеникът отвори вратата по-широко и Майкъл прекоси прага. Дватамата се прегърнаха. Фортхил целуна Майкъл по двете бузи и отстъпи назад, за да погледне към мен. — И Хари Дрезден, професионален магьосник. Никога досега не са ме карали да освещавам цял двайсетлитров варел с вода, господин Дрезден.

Майкъл ме погледна, очевидно изненадан, че двамата със свещеника се познаваме. С леко раздразнение свих рамене и казах:

— Нали ми каза, че при нужда мога да разчитам на него.

— Наистина можете — рече отец Фортхил и сините му очи проблеснаха иззад стъклата на очилата. — Надявам се, че не сте имали оплаквания от светената вода?

— Никакви — отвърнах аз. — Таласъмите бяха доста изненадани.

— Хари — смърри ме Майкъл, — пак криеш нещо от мен.

— За разлика от онова, което мисли Чарити, аз не бързам да ти се обадя всеки път, когато имам някакъв проблем.

Тупнах Майкъл по рамото, докато минавах край него, и подадох ръка на отец Фортхил, който я разтърси със сериозно изражение на лицето. За мен нямаше прегръдка и целувки по бузите.

Свещеникът ми се усмихна.

— С нетърпение очаквам деня, в който ще се посветите на Господ, господин Дрезден. Той има нужда от хора с вашата смелост.

Опитах се да се усмихна в отговор, но се боя, че усмивката ми излезе доста кисела.

— Вижте какво, отче, с удоволствие бих поговорил за това с вас някой ден, но сега сме дошли тук по друг въпрос.

— Така е — отвърна Фортхил. Ентусиазмът в погледа му угасна и той стана абсолютно сериозен. Обърна се и тръгна по чистия коридор с тъмни дървени греди на тавана и изображения на светци по стените. Стараехме се да не изоставаме от него. — Младата жена пристигна тук вчера, малко преди залез-слънце.

— С нея всичко ли беше наред? — попитах аз.

Той ме погледна и повдигна вежди.

— Наред? Не бих казал. Тя показва всички признаци на психически тормоз. Силно изтощение от недохранване. Има лека треска и не се е къпала скоро. Изглежда така, сякаш се опитва да избяга от нещо.

Намръщих се.

— Да. Наистина не изглеждаше в добра форма.

Припомних си набързо разговора ми с Лидия и решението ми да ѝ помогна.

Отец Фортхил поклати глава.

— Дадох ѝ чисти дрехи и храна и тъкмо гласях за нея походното легло в задната стаичка, когато се случи това.

— Какво стана?

— Тя започна да трепери — отвърна Фортхил. — Подбели очи. Все още седеше пред масата с вечерята и разплиска супата си на пода. Помислих си, че е получила някакъв припадък, и се опитах да я сложа да легне на пода и да пхна нещо в устата ѝ, за да не си прехапе езика. — Той въздъхна и хвана ръцете си зад гърба. — Страхувам се, че не успях да помогна кой знае колко на бедното дете. След няколко секунди пристъпът премина, но тя не спираше да трепери и беше ужасно пребледняла.

— Сълзите на Касандра — казах аз.

— Или наркотично пристрастяване — допълни той. — При всички случаи се нуждаеше от помощ. Отведох я до леглото. Тя ме умоляваше да не я оставям сама, затова седнах до нея и започнах да ѝ чета от Евангелието на свети Матей. Това като че ли я поуспокои, ала в очите ѝ имаше... — Старият свещеник въздъхна. — Подобна непоколебимост се появява, когато са сигурни, че са обречени. Такова отчаяние в толкова млад човек.

— Кога започна нападението? — попитах аз.

— Десетина минути по-късно — отвърна свещеникът. — Започна с най-ужасния вой на вятър, който съм чувал. Господ ме запази, но бях сигурен, че прозорците ще се изтръгнат от рамките си. След това отвън се разнесоха звуците. — Той преглътна. — Ужасни звуци. Нещо крачеше напред-назад. С тежки стъпки. След това то започна да вика името ѝ. — Свещеникът обгърна тялото си с ръце и потрепери. — Изправих се и се обърнах към съществото, попитах го за името му, но то само ми се изсмя. Започнах да го заклинам с думите от Светото писание и то напълно обезумя. Чувахме го как троши разни неща отвън. Не се срамувам да призная, че това беше може би най-ужасяващото преживяване в целия ми живот.

Момичето се опита да си тръгне. Да излезе навън при него. Каза, че не иска да пострадам, че то, така или иначе, ще я намери. Аз, разбира се, ѝ забраних и отказах да я пусна. Съществото не спираше да вършее навън, а аз продължих да ѝ чета на глас Светото писание. То чакаше отвън. Усещах го, но не виждах нищо през прозорците. Цареше пълен мрак. Ала от време на време го чувах как вършее.

След няколко часа като че ли утихна. Девойката заспа. Аз тръгнах да обикалям коридорите, за да се убедя, че вратите и прозорците все още са затворени, и когато се върнах обратно, тя беше изчезнала.

— Изчезнала? — попитах аз. — В смисъл, че си беше тръгнала? Или просто беше изчезнала?

Фортхил ми се усмихна неувверено.

— Задната врата беше отключена, макар че тя я беше затворила след себе си. — Възрастният мъж поклати глава. — Естествено, веднага се обадох на Майкъл.

— Трябва да намерим това момиче — казах аз.

Фортхил поклати глава със сериозно изражение на лицето.

— Господин Дрезден, убеден съм, че снощи единствено силата на Всевишния успя да ни опази сред тези стени.

— Няма да споря с вас, отче.

— Само ако можехте да почувствате гнева на това същество, неговата... ярост. Господин Дрезден, не ми се иска да го срещам извън църквата, без да се обърна за помощ към Господ.

Посочих с палец към Майкъл.

— Аз се обърнах за помощ към Господ. Нима един Рицар на Кръста не е достатъчен? Винаги мога да включа бат-сигнала^[1] и да призова и другите двама.

Фортхил се усмихна.

— Нямах предвид това и вие го разбирате много добре. Впрочем както желаете. Сами вземате решенията си. — Той се обърна към нас двамата с Майкъл и каза: — Надявам се, господа, че мога да разчитам на вашата дискретност по този въпрос? В полицейския протокол сигурно ще бъде записано само, че неизвестни лица са участвали във вандалски акт.

Изсумтах.

— Една малка невинна лъжа, така ли, отче?

Почувствах се зле в мига, в който произнесох думите, но какво толкова. Бях се изморил от воденето на учтиви разговори всеки път, когато се появя тук.

— Злото черпи сила от страха, господин Дрезден — отвърна Фортхил. — В нашата Църква има специални подразделения, които се занимават точно с този проблем. — Той положи за миг ръка върху

рамото на Майкъл. — Но разгласяването на случилото се, дори сред братята, няма да постигне нищо, освен да изплаши много хора и така само ще помогне на врага да твори още злини.

Кимнах на свещеника.

— Харесва ми отношението ви, отче. Разсъждавате почти като магьосник.

Той повдигна изненадано вежди, но миг след това се засмя тихо и изморено.

— Пазете се и двамата и нека Бог да е с вас.

Той ни прекръсти и аз почувствах лекия полъх на енергия, какъвто понякога усещах и около Майкъл. Вярно. Майкъл и Фортхил размениха няколко думи за семейството му, докато аз се размотавах наоколо. Фортхил прие да кръсти бебето, след като Чарити го роди. Дватама отново се прегърнаха; Фортхил разтърси ръката ми делово и приятелски, след което си тръгнахме.

Когато излязохме навън и се насочихме към пикапа, Майкъл не сваляше погледа си от мен.

— Е? — попита той. — Какво ще правим сега?

Намръщих се и пъхнах ръце в джобовете си. Слънцето се беше издигнало достатъчно високо и озаряваше синьото небе, по което се носеха бели облачета.

— Познавам един човек, който е в доста близки отношения с местните призраци. Онзи екстрасенс от Стария град.

Майкъл се намръщи и се изплю на земята.

— Некромантът?

Изсумтях.

— Не е некрмант. Едва успява да призове по някой призрак и да поговори с него. През повечето време се налага да се преструва.

Освен това, ако беше истински некрмант. Белият съвет вече щеше да го е открил и обезглавил. Не се и съмнявах, че човекът, за когото си мислех, вече е бил посещаван от поне един Пазител и е бил предупреден за последствията от твърде силния интерес към тъмните изкуства.

— Защо изобщо ще говорим с него, щом е толкова бездарен?

— Сигурно има по-близки отношения със света на духовете от който и да е друг в този град. С изключение на мен, разбира се. Освен това ще изпратя и Боб, за да видим каква информация ще успее да

събере. Трябва да открием колкото се може повече източници на информация.

Майкъл ме погледна намръщено.

— Общуването с духове не ми допада, Хари. Ако отец Фортхил или някой от останалите знаеха за този твой приятел...

— Боб не ми е приятел — възразих аз.

— Но изпълнява тази функция, нали?

Изсумтях.

— Приятелите помагат безплатно. На мен ми се налага да плащам на Боб.

— Да му плащаш ли? — попита той с подозрение в гласа. — Как му плащаш?

— Най-често с любовни романи. Понякога се хваля със...

Майкъл ме погледна обидено.

— Хари, изобщо не искам да знам. Не можеш ли да направиш някое заклинание тук, вместо да се налага да разчиташ на тези нечестиви същества?

Въздъгнах и поклатих глава.

— Съжалявам, Майкъл. Ако беше някой демон, щеше да е оставил отпечатъци или дори някаква физическа следа, която да мога да проследя. Но сега съм почти убеден, че става дума за дух. Само че дяволски силен.

— Хари — рече Майкъл с твърд глас.

— Извинявай, забравих. Духовете рядко се вселяват в обвивка, в магическо тяло. Те са просто чиста енергия. Не оставят никакви физически следи след себе си — или поне не такива, които могат да съществуват повече от един час. Ако той се намира *тук*, бих могъл да ти разкажа хиляди неща за него и сигурно щях да мога да му приложя заклинание. Но тъй като го няма...

Майкъл въздъгна.

— Много добре. Ще съобщя на познатите ми да се оглеждат за момичето. Лидия ли каза, че ѝ е името?

— Да. — Описах я на Майкъл. — Освен това носи амулет на китката си. Онзи същият, който носех аз през последните две нощи.

— Ще я защити ли? — попита Майкъл.

Свих рамене.

— От нещо, което е толкова злобно, колкото изглежда тази твар... честно казано, не знам. Трябва да разберем кой е бил този призрак като жив и да го премахнем.

— Което отново няма да ни подсказва кой или какво разбунва призраците в града.

Майкъл отключи пикапа и двамата се качихме в него.

— Точно това ми харесва у теб, Майкъл. Винаги мислиш позитивно.

Той ми се ухили.

— Вяра, Хари. Господ винаги се грижи нещата, рано или късно, да си дойдат по местата.

Той подкара пикапа, а аз се облегнах назад и затворих очи. Първо щяхме да посетим екстрасенса. После щях да изпратя Боб навън, за да научи малко повече за най-опасния призрак, с който ми се беше налагало да си имам работа през последните години. *А след това* трябваше да продължим да търсим кой стои зад призрачните проявления и да го бием учтиво по главата, докато не се откаже. Нищо работа. Да бе.

Изстенах, настаних се по-удобно в седалката и ми се прииска да не бях измъквал натъртеното ми, болящо ме тяло от леглото.

[1] В комиксите и филмите за Батман — сигнал за бедствие, чрез който се призовава Батман на помощ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Мортимър Линдкуист се беше постарал да придаде на къщата си готическа мрачност. По ъглите на покрива стърчаха сивкави гаргойли. В двора се влизаше през страховита желязна порта, а от двете страни на пътеката до входната врата бяха подредени статуи. Самият двор беше обрасъл с висока трева. И може би щеше да се получи, ако покривът не беше покрит с яркочервени керемиди, а стените не бяха варосани в бяло.

В резултат на това къщата приличаше повече на Къщата с духовете от Дисниленд, отколкото на зловещия дом на говорещ с мъртвите. От двете страни на черната желязна порта продължаваше обикновена телена ограда. При поглед отблизо гаргойлите се оказваха пластмасови копия. Ръбестите гипсови очертания на статуите също нямаха нищо общо с чистите, гладки форми на мрамора. Все едно да сложите розово фламинго наред неокосената ливада. Впрочем нощем, при подходящо осветление и настроение, някои хора биха могли да се впечатлят.

Поклатих глава и вдигнах ръка, за да почукам по вратата.

Тя се отвори, преди кокалчетата ми да се докоснат до дървото, и навън, с гърба напред, излезе пъшкащ човечец с добре закръглено тяло и лъскава, плешива глава. Отстъпих встрани. Без да ме забелязва, ниският мъж извлече на верандата един гигантски куфар, а по червендалестото му лице се стичаха струйки пот.

Когато се обърна, за да повлече куфара към портата, мърморейки си нещо под носа, аз се промъкнах към вратата. Поклатих глава и влязох в къщата. Това беше входът за посетители — нямаше го усещането на изтръпване, което изпитвам, когато вляза неканен някъде. Приемната подхождаше на външния вид на къщата. По стените, вратите и прозорците висяха черни драперии. Навсякъде бяха наредени черни и червени свещи. Човешки череп ми се хилеше от полицата, върху която бяха подредени томовете на „Енциклопедия

Британика“, от чиито подвързии бяха изстъргани лъскавите букви. Черепът също беше пластмасов.

В стаята Морти беше поставил една маса, около която бяха подредени няколко стола, а зад нея беше разположил кресло с висока облегалка, резбовано с изображенията на чудовищни същества. Седнах в него, облегнах ръце на масата и зачаках.

Закръгленото човече отново влезе в къщата, бършейки лицето си с шарена носна кърпичка, потен и запъхтян.

— Затвори вратата — казах аз. — Трябва да поговорим, Морти.

Човекът изписка и рязко се обърна.

— Т-ти — заекна той. — Дрезден. Какво правиш тук?

Погледнах го втренчено.

— Влизай, Морти.

Той се приближи към мен, но остави вратата отворена. Въпреки пълнотата си, той се движеше с нервната енергия на стресната котка. Под мишниците на бялата му риза се забелязваха петна от пот, които стигаха чак до колана му.

— Виж какво, Дрезден. И преди съм ви го казвал — правилата са ми ясни, нали? Не съм вършил *нищо* от онова, за което говорите.

Аха. Значи, Белият съвет *все пак* беше изпратил някого при него. Морти беше професионален измамник. Не вярвах, че ще успея да измъкна от него дори един верен отговор, без да положа огромни усилия за това. Можех пък да се опитам да изиграя тази карта, така щях да си спестя много усилия.

— Нека ти кажа нещо, Морти. Когато отида при някого и не кажа нищо друго, освен „Нека да поговорим“, а в отговор чуя „Не съм го направил“, това неволно ме кара да си мисля, че онзи, към когото се обръщам, със сигурност се е забъркал в нещо. Разбираш ли ме какво ти казвам?

Червендалестото му лице забележимо пребледня.

— Няма начин, човече. Виж какво, нямам нищо общо с онова, което се случва напоследък. Нямам никаква вина, нищо не съм направил, човече.

— Онова, което се случва напоследък — казах аз. За миг наведох поглед към скръстените си ръце, след което отново се втренчих в него. За какво ти е този куфар, Морти? Да не си направил нещо, което те принуждава да напуснеш града за известно време?

Той преглътна тежко и се наежи.

— Виж какво, Дрезден. Господин Дрезден. Сестра ми се разболя. Просто отивам да ѝ помогна.

— Сигурно е така — отвърнах аз. — Точно това правиш. Напускаш града, за да помогнеш на болната си сестра.

— Кълна се в Бога — рече Морти, вдигайки ръка с искрено изражение на лицето.

Посочих стола, който се намираше срещу мен.

— Сядай там, Морти.

— Искане ми се, но таксито ми скоро ще пристигне.

Той се обърна към вратата.

— *Ventus servitus* — красиво и театрално изсъсках аз и насочих волята си към вратата.

Внезапен порив на вятъра я затръшна точно под носа му. Той изписка и отстъпи няколко крачки назад, без да сваля очи от нея, след което рязко се обърна към мен.

Използвах остатъците от заклинанието, за да побутна стола към мен.

— Сядай, Морти. Имам няколко въпроса. Така, ако спреш да дрънкаш глупости, току-виж си успял да си хванеш таксито. В противен случай...

Не довърших изречението. Хубавото на заплашителния тон е, че ако оставите повече на въображението, хората винаги могат да си представят много по-страшни неща от онова, което наистина можете да им причините.

Той ме погледна и отново преглътна, а адамовата му ябълка подскочи. После се приближи предпазливо до стола, сякаш очакваше, когато седне, отнякъде да изскочат вериги и да го привържат към седалката. Настани кръглото си тяло на ръба на стола, облиза устни и ме изгледа преценяващо — сигурно се опитваше да измисли най-добрите лъжи в отговор на въпросите, които очакваше.

— Знаеш ли, Морти — казах му аз, — чел съм всичките ти книги. „Призраците на Чикаго“. „Призрачният фактор“. Още две или три други. Добра работа си свършил.

Изражението му се промени, очите му се присвиха подозрително.

— Благодаря.

— Искам да кажа, че преди двайсетина години си бил наистина добър изследовател. Притежавал си силен усет към духовните енергии и призрачните феномени. Бил си от хората, които в нашите среди наричаме ектоманти.

— Да — отвърна той. В погледа му се забеляза омекване, но не и в гласа. Той избягваше да ме гледа право в очите. Повечето хора правят така. — Но това беше преди много време.

Продължих, без да променям тона и изражението си.

— А сега какво? Провеждаш спиритически сеанси. Колко пъти наистина си осъществявал контакти с духове? Веднъж на всеки десет? Веднъж на двайсет? Това е истинско отстъпление от същинската работа. Театралниченето имам предвид.

Признавам, че много го биваше в прикриването на чувствата си. Но аз съм свикнал да разчитам хората. Начинът, по който изпъваше напрегнато врата и раменете си, разкриваше гнева му.

— Предлагам законни услуги на нуждаещите се хора.

— Не. Възползваш се от мъката им, за да измъкнеш колкото можеш от тях. Дълбоко в себе си ти знаеш, че не постъпваш правилно, Морти. Можеш да се оправдаваш както си искаш, но самият ти *не* харесваш онова, което правиш. В противен случай силите ти нямаше да отслабнат толкова много.

Той стисна зъби и вече не се опитваше да скрие гнева си — първата искрена реакция, която забелязах у него след изненадания му вик в началото.

— Ако искаш да ми кажеш нещо, Дрезден, не се мотай. Трябва да хващам самолет.

Сложих ръцете си на масата и разперих пръстите им.

— През последните две седмици — казах аз — призраците направо полудяха. Сигурно си видял какви проблеми причиняват. Онзи полтъргайст в дома на семейство Кембъл. Чудовището в сутерена на Чикагския университет. Агата Хагълторн в болницата „Кук Каунти“.

Морти се намръщи и отново избърса потта от лицето си.

— Да. Чувам разни работи. Двамата с Рицаря на Меча сте се справили с най-тежките случаи.

— Какво още се случва, Морти? Започвам да ставам раздразнителен от недостига на сън, така че бъди кратък и ясен.

— Не знам — отвърна начумерено той. — Забрави ли, че съм си изгубил силата?

Присвих очи.

— Но сигурно чуваш това-онова, Морти. Все още имаш някакви източници в Небивалото. Защо напускаш града?

Той се засмя, но гласът му потрепери.

— Нали каза, че си чел книгите ми? Прочете ли „Те ще възкръснат“?

— Хвърлих ѝ един поглед. Разни приказки за края на света. Реших, че си общувал твърде много не с онези призраци, с които трябва. Те обожават да пробутват на хората разни глупости за Армагедон. Повечето са същите мошеници като теб.

Той не обърна внимание на думите ми.

— Значи, си прочел теорията ми за бариерата между нашия свят и Небивалото. Която бавно се разкъсва.

— И според теб сега вече се разпада на парчета? Морти, тази стена съществува от зората на времето. Не мисля, че ще се срути точно сега.

— *Стена.* — Морти се ухили презрително. — По-скоро е найлоново фолио, магьоснико. Като желе. Огъва се, гърчи се и се вълнува.

Той потърка длани в бедрата си и потрепери.

— И сега се разпада?

— Огледай се! — извика той. — За бога, магьоснико! През последните две седмици бариерата се поклаща насам-натам като проститутка на магистралата. Защо според теб се надигат всички тези призраци?

Дадох си вид, че внезапното повишаване на тона му не ме е смутило.

— Искаш да кажеш, че заради тази нестабилност призраците могат по-лесно да преминават насам от Небивалото?

— По-лесно е след смъртта на хората да се получат по-големи и по-силни духове — отвърна той. — Ти си мислиш, че сега се сблъскваш с разярени призраци? Почакай, докато някоя отлична ученичка, която току-що е спечелила университетска стипендия, загине при катастрофа или в престрелка между уличните банди.

Почакай, докато някой нещастен човечец, който се е заразил със СПИН при кръвопреливане, изпусне последния си дъх.

— По-големи, по-зли духове — казах аз. — Супер-духове. Това имаш предвид.

Той се изкиска злобно.

— Ще се появят и нови поколения вируси. Всичко отива по дяволите. Накрая бариерата ще изтънее до такава степен, че през нея ще може да премине плюнка, и тогава ще нараснат проблемите с демонските нападения и гангстерското насилие.

Поклатих глава.

— Добре — казах му аз. — Да речем, че повярвам на тези приказки, че бариерата е течна вместо бетонена. В нея се появяват смущения, които правят по-лесно преминаването и в двете посоки. Възможно ли е нещо да причинява тези смущения?

— Че аз откъде да знам, по дяволите? — изръмжа той. — Представа си нямаш какво е, Дрезден. Да разговаряш с неща, които съществуват в миналото, в бъдещето и в този момент. Да идват при теб, докато си седиш в закусвалнята, и да ти разказват как са убили жена си в съня ѝ.

Ти си мислиш, че държиш нещата под контрол, че си наясно, но накрая всичко се разпада на парчета. Мошеничеството е много просто, Дрезден. Ти създаваш ред. На хората не им дреме дали чичо Джефри наистина им е простил за това, че не са отишли на партито за последния му рожден ден. Те искат да чуят, че светът е място, където чичо Джефри *може* да им прости и *ще* го направи. — Той преглътна и погледна към стаята, към фалшивите книги и фалшивия череп. — Точно това им продавам аз. Завършек. Точно както в телевизията. Те искат да знаят, че накрая всичко ще свърши добре, и с удоволствие плащат за това.

Навън се чу автомобилен клаксон. Морти ме погледна.

— Приключихме.

Кимнах.

Той скочи на крака; бузите му леко порозовяха.

— Боже, как ми се пие нещо. Махай се от града, Дрезден. Снощи отсам премина нещо, каквото не съм срещал никога.

Спомних си за съсипаните коли и розовите храсти, които бяха посадени на светена земя.

— Знаеш ли какво е то?

— Голямо е — отвърна Морти. — И е адски ядосано. То ще започне да убива, Дрезден. И според мен нито ти, нито който и да е друг ще успее да го спре.

— Но за призрак ли става въпрос?

Той ми се ухили, разкривайки кучешките си зъби. Те изглеждаха зловещо на фона на червендалестото му лице и ококорените очи.

— Това е Кошмар.

Той започна да се обръща. Искаше ми се да го пусна, но не можех. Човекът се беше превърнал в лъжец, в лицемерен измамник, но невинаги е бил такъв.

Изправих се и успях да стигна до вратата преди него и да го уловя за ръката. Той се обърна с лице към мен, издърпа ръката си от моята и се втрени непокорно в очите ми. Избегнах зрителния контакт. Изобщо не исках да поглеждам в душата на Мортимър Линдкуист.

— Морти — казах му тихо аз, — откажи се известно време от сеансите. Иди на някое тихо място. Почети малко, отдъхни. Сега си позрял, по-силен. Ако си дадеш шанс, силата ще се върне.

Той отново се засмя, уморено и измъчено.

— Да бе, Дрезден. Просто ей така.

— Морти...

Той ми обърна гръб и излезе през вратата. Не си направи труда да я заключва след себе си. Гледах го как върви към таксито, което го чакаше край тротоара. Набута чантата си на задната седалка и се пхна вътре след нея.

Преди таксито да потегли, Морти свали прозорчето.

— Дрезден — викна ми той. — Под стола ми има скрито чекмедже. Вътре са записките ми. Щом толкова ти се иска да си изгубиш главата, изправяйки се срещу онази твар, няма да е зле поне да разбереш с какво си имаш работа.

Морти вдигна стъклото и таксито потегли. Изпратих го с поглед и се върнах в къщата. Намерих чекмеджето, скрито в основата на резбованото дървено кресло, а вътре открих три дневника, подвързани с кожа. Пергаментовите страници на най-стария от тях бяха изписани със ситен, четлив почерк, който в последните страници преминаваше в нервни драсканици. Поднесох тефтерите към носа си и вдъхнах

миризмата на кожа, мастило и хартия; мухлясала, оригинална, истинска.

Морти не беше длъжен да ми дава записките си. Може би все пак някъде дълбоко в него се криеше частица от някогашния Морти, която все още не беше угаснала. Може би съветът ми все пак му е помогнал донякъде. Искаше ми се да вярвам в това.

Въздъхнах шумно, намерих телефона и си повиках такси. Трябваше да измъкна костенурката от полицията. Може би Мърфи щеше да ми помогне с това.

Събрах дневниците и тръгнах към портата, за да си чакам таксито, като затворих вратата зад гърба си. Нещо голямо минава през града, беше казал Морти.

— Кошмар — произнесох на глас.

Възможно ли беше Морти да е прав? Възможно ли бе бариерата между света на духовете и нашия свят да се разпада? При тази мисъл ме побиха тръпки. Нещо се беше появило, нещо голямо и злобно. И инстинктът ми подсказваше, че е дошло тук с някаква цел. Всяка сила, без значение дали е страховита, или доброжелателна, без значение дали притежателят ѝ знае, че я владее, или не, има някаква цел.

Значи, този Кошмар беше дошъл тук заради нещо. Чудех се какво ли иска. Чудех се какво ли ще направи.

И се боях, че рано или късно, ще узная отговорите.

ГЛАВА 11

В алеята пред дома ми ме чакаше една кола без опознавателни знаци, в която седяха двама невзрачни мъже. Слязох от таксито, платих на таксиджията и кимнах на детектив Рудолф, който седеше зад волана. Хубавият му и спретнат вид не се беше променил за годината, откакто беше започнал работа в Отдела за специални разследвания, негласният отговор на Чикаго на официално непризнатия свят на свръхестественото. Но времето го беше закалило и беше добавило тъмни кръгове под очите му.

Рудолф ми кимна в отговор, без дори да се опитва да скрие кръвнишкия си поглед. Той не ме харесваше. Причината за това може би се криеше в онази случка отпреди няколко месеца. Руди беше офейкал, вместо да остане и да ме подкрепи. Преди това бях успял да се измъкна от ареста на полицията, докато от него се очакваше да ме пази. Имах адски добра причина да избягам и от негова страна не беше честно да ми се цупи, но карай да върви. На кой каквото му отърва.

— Здравсти, детектив — казах аз. — Какво става?

— Влизай в колата — отвърна Рудолф.

Останах на мястото си, пъхнал ръце в джобовете и излъчвайки безгрижие.

— Арестуван ли съм?

Рудолф присви очи и се наклони отново да заговори, но човекът, който седеше на пасажерското място, го прекъсна.

— Здравсти, Хари — каза детектив Джон Столингс и ми кимна.

— Как я караш, Джон? Какво те води тук?

— Мърф искаше да те помолим да отидеш на местопрестъплението. — Той вдигна ръка и се почеса по брадата, която не беше бръснал поне от няколко дни. Тя допълваше идеално неподстриганата му коса и интелигентните тъмни очи. — Дано разполагаш с време. Потърсихме те в офиса, но днес не си ходил там, затова тя ни изпрати тук да те изчакаме.

Наместих дневниците на Морт Линдкуист под мишницата ми.

— Днес съм зает. Не може ли да почака?

— Лейтенантът каза, че те иска веднага на мястото, така че моментално си завличай задника там — сопна се Рудолф.

Столингс го стрелна с поглед, след което се обърна към мен и завъртя очи.

— Виж какво, Хари. Мърфи ми каза да ти предам, че този път е нещо лично.

Свъсих вежди.

— Лично, а?

Той разпери ръце.

— Така каза тя. — И след като се намръщи, додаде: — Става въпрос за Мики Малоун.

Усетих как стомахът ми се свива нервно.

— Мъртъв ли е?

Мускулите на челюстта на Столингс потрепнаха.

— По-добре иди да видиш сам.

Затворих очи и се опитах да сдържа раздразнението си. Нямах време за странични дейности. Щяха да минат часове, докато прегледам всичките записки на Морт, а до залез-слънце, след което духовете щяха да могат да преминават отсам от Небивалото, не оставаше много време.

Но Мърфи беше направила толкова много неща за мен. Бях ѝ длъжник. Няколко пъти беше спасявала живота ми, както и аз нейния. Освен това тя беше основният ми източник на приходи. Карин Мърфи оглавяваше Специалния отдел — пост, който традиционно означаваше няколко месеца размотаване, последвани от скоростно уволняване от полицията. Мърфи не се беше размотавала — вместо това нае като консултант единствения професионален магьосник в Чикаго. Вече успяваше и сама да се справя достатъчно добре с местните свръхестествени хищници, поне с най-често срещаните от тях, но когато нещата загрубееха, тя ме викаше на помощ. От техническа гледна точка в документацията бях представян като консултант — следовател. Предполагам, че в компютърния архив няма кодове за прогонване на демони, разваляне на заклинания или екзорсизъм.

Година по-рано Специалният отдел се беше сблъскал с едно от най-ужасните неща, които само магьосник като мен би могъл да види — тежащ половин тон неуязвим лу-гару. Дадоха сериозни жертви.

Шестима мъртви, включително партньорът на Мърфи. Мики Малоун се беше отървал със скъсано сухожилие. Лежа известно време в болница и се върна за една последна акция, когато двамата с Майкъл спипахме онзи призоваващ демони заклинател. След това обаче реши, че куцането ще му попречи да бъде добро ченге, и се пенсионира по инвалидност.

Донякъде се чувствах виновен за това — може би неоправдано, но ако тогава бях действал малко по-бързо или по-находчиво, сигурно щях да спася живота на онези хора. И здравето на Мики. Никой друг не смяташе така, освен мен.

— Добре — казах аз. — Дайте ми само секунда да оставя тези неща вкъщи.

Пътувахме в мълчание, ако не се смятаха няколкото нищо не означаващи реплики на Столингс. Рудолф не ми обръщаше никакво внимание. Затворих очи и се опитах да забравя за болката в цялото ми тяло. Радиото на Рудолф изпука шумно и внезапно замлъкна. Усетих миризмата на изгоряла гума или нещо подобно и се досетих, че сигурно аз съм виновен за това.

Отворих едното си око и видях как Рудолф ме поглежда намръщено в огледалото за обратно виждане. Подсмихнах се и отново затворих очи. Кретен.

Колата спря в един жилищен квартал край Усет Армитидж Авеню в Бъктаун. Районът беше получил името си от някогашните домове на имигранти, които се бяха издигали тук, и козите, които хората бяха отглеждали в дворовете си^[1]. Тогавашните постройки са представлявали мънички колибки, в които са се тъпчели големи семейства с много деца.

За последните сто години Бъктаун беше пораснал значително. В буквалния смисъл. Заради малките терени къщите нямаше накъде да се разширяват, затова компенсираха с височина, придавайки на целия квартал един удължен, разтегнат вид. Навсякъде в дворовете растяха стари дъбове и кленове, с изключение на местата, където ги бяха изсекли грубо, за да направят място за електропроводите и покривите. Високите дървета и къщи хвърляха сенки, покриващи улиците и тротоарите с мрежа от тъмнина и светлина.

В малката алея, която водеше към една от двуетажните, боядисани в бяло къщи, бяха паркирани шест автомобила, плюс

мотоциклета на Мърфи, който беше подпрян на стойка в предния двор. Рудолф спря колата край отсрещния тротоар и угаси двигателя. Той затрака и се изкашля за миг, преди да замлъкне окончателно.

Излязох от колата и веднага почувствах нещо *нередно*. През тялото ми премина тревожно усещане, по врата и гърба ме ползиха тръпки.

Останах на място, мръщейки се, докато Рудолф и Столингс не излязоха от колата. Огледах квартала, опитвайки се да уловя източника на странното усещане. Листата на дърветата, облечени в есенната си премяна, шумоляха и въздишаха при повеите на вятъра и от време на време някое от тях падаше на земята. Премятащите се по улицата сухи листа стържеха по асфалта. В далечината преминаваха коли. Над главите ни прогърмя дълбокият и далечен звук на прелитащ самолет.

— Да вървим, Дрезден — рече сопнато Рудолф.

Вдигнах ръка, усилвайки обхвата на сетивата си.

— Почакай малко — казах аз. — Трябва да...

Отказах се от опитите едновременно да говоря и да търся източника на усещането. Какъв беше той, по дяволите?

— Проклет фуклю — изръмжа Рудолф.

Чух как стъпките му се приближават към мен.

— Почакай, хлапе — каза Столингс. — Остави човека да работи. И двамата сме виждали на какво е способен.

— Не съм виждал нищо, което да не може да бъде обяснено — изръмжа Рудолф, но остана на мястото си.

Прекоших улицата, приближавайки се към двора на въпросната къща, и открих първия труп на пет крачки вляво от мен, сред купчина нападали листа. Там лежеше малка пухкава котка на жълти и бели петна. Тялото ѝ бе усукано така, че предните лапи сочеха в едната посока, а цялата ѝ задница — в другата. Вратът ѝ също беше строшен.

Догади ми се. Смъртта не представлява особено приятна гледка. При хората е по-лошо, но при животните, които живеят заедно с човека, е доста по-гадно, отколкото при останалите представители на дивата природа. Котката все още не беше пораснала съвсем, може би дори беше котенце от пролетното котило, което се беше пръснало из квартала. На шията ѝ нямаше каишка.

Около телцето усещах малък облак от смущения, психическа енергия, останала след травматизиращи, болезнени и мъчителни

събития. Но смъртта на това малко същество не беше достатъчна, за да ме накара да я усетя от колата, която бе паркирана чак от другата страна на улицата.

На няколко крачки по-нататък попаднах на мъртва птица. Намерих крилата ѝ на две отделни места. После още две птички, без глави. След това нещо, което някога е било малко и космато, а сега беше малко, космато и сплескано — може би полска мишка или лалугер. По-нататък имаше още. Още много — може би около дузина мъртви животни в предния двор, над които все още витаеха дузина облачета от яростна енергия. Нито едно от тях не би могло да смути магьосническите ми сетива, но всичките вкупом го бяха направили.

Какво, по дяволите, беше избило тези животни?

Потърках ръцете си с длани и усетих как ме обзема противен страх. Вдигнах глава и видях, че Рудолф и Столингс са вървели след мен. Лицата им изглеждаха позеленели.

— Господи — каза Столингс. Той побутна тялото на котката с крак. — Какво е могло да причини това?

Поклатих глава и повдигнах рамене.

— Може би ще ми е нужно известно време да разбера. Къде е Мики?

— Вътре.

— Добре тогава — рекох аз и се изправих, отупвайки ръцете си. — Да вървим.

[1] Buck (бък) — козел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Спрях се на прага. Мики Малоун притежаваше хубава къща. Жена му преподаваше в началното училище. Неговата заплата не беше достатъчна, за да купят това място, но заедно бяха успели. Дървените подове бяха излъскани до блясък. На една от стените във всекидневната, близо до входа, висеше морски пейзаж — оригинал. Имаше много саксии с цветя, чиято зеленина, заедно със златистия цвят на подовете, придаваше на целия интериор един естествен уют. Това не беше просто къща, а истински дом.

— Влизай, Дрезден — рече грубо Рудолф. — Лейтенантът чака.

— Тук ли е госпожа Малоун? — попитах аз.

— Да.

— Доведи ми я. Нужно е да ме покани.

— Какво? — попита Рудолф. — Я стига глупости. Да не си граф Дракула?

— Последния път, когато проверихме, Дракула все още си беше в Източна Европа — отвърнах аз. — Но ако искате да ви свърша някаква работа, трябва тя или Мики да ме поканят в дома си.

— За какво говориш, по дяволите?

Въздъгнах.

— Виж какво, домовете, местата, които хората обитават и обичат, и в които са създали живота си, имат собствена сила. Ако разни непознати бяха щъкали напред-назад цял ден, нямаше да имам никакви проблеми с прага, но вие не сте непознати. Вие, момчета, сте приятели.

Мърфи беше права — това наистина беше лично.

Столингс се намръщи.

— Значи, не можеш да влезеш вътре?

— О, бих могъл да вляза — отвърнах аз. — Но ще оставя голяма част от способностите си отвън. Прагът ще ми попречи да използвам силите си в къщата.

— Каква гадост — изсумтя Рудолф. — Граф Дракула.

— Хари — каза Столингс, — не може ли ние да те поканим?

— Не. Трябва да е някой, който живее тук. Освен това така е учтиво — отвърнах аз. — Не обичам да ходя на места, където не съм добре дошъл. Ще се чувствам много по-добре, ако госпожа Малоун няма нищо против да бъда тук.

Рудолф отвори уста, за да ме засипе отново със злъч, но Столингс го прекъсна.

— Просто върви, Руди. Намери Соня и я доведи тук.

Рудолф се намръщи, но направи каквото му беше поръчано.

Столингс измъкна една цигара и я запали. Известно време пуши замислено.

— Значи, не можеш да правиш магия в къща, освен ако някои не те покани вътре?

— Не в къща — отвърнах аз. — В дом. Разликата е огромна.

— А какво ще кажеш за дома на Виктор Селс? Чух, че ти си го заловил, нали?

Поклатих глава.

— Той сам беше осквернил прага си. Вършеше работата си вкъщи, използваше мястото за тъмни церемонии. Къщата му вече не беше дом.

— Значи, не можеш да се бориш срещу някого на негова територия?

— Със смъртните не мога. Чудовищата нямат прагове.

— Защо?

— Откъде да знам, по дяволите? — сопнах му се аз. — Просто нямат. Не мога да знам всичко, нали?

— Сигурно — отвърна Столингс и след миг кимна. — Да, разбирам какво имаш предвид. Това те изключва по някакъв начин?

— Не съвсем, но става много по-трудно да правя каквото и да било. Все едно съм облякъл костюм, подплатен с олово. Затова вампирите трябва да се държат навън. Те и други подобни гадости. Изправят ли се пред такива пречки, на тях ще им е трудно да останат живи, камо ли да използват уродливите си сили.

Столингс поклати глава.

— Ако не бях започнал работа тук, никога нямаше да повярвам на тези магьоснически глупости. Все още ми е трудно да ги приема.

— Така ли? Това е добре. Означава, че не си затънал твърде надълбоко в тях.

Той издиша две бели струйки дим през носа си.

— Нещата може да се променят. През последните два дни са изчезнали някои хора. Скитници, клошари, хора, познати на някои от полицаите и детективите.

Намръщих се.

— Така ли?

— Да. Засега всичко е само слухове. А и хора като тях и без това изчезват всеки ден. Но откакто започнах да работя в Отдела, подобни неща ме изнервят.

Намръщих се и се замислих дали да не разкажа на Столингс за партито на Бианка. Несъмнено за събитието градът щеше да се напълни с вампири. Може би тя и лакеите ѝ подсигуряваха ордьоврите. Но нямах никакви доказателства за това — напълно беше възможно изчезванията, ако наистина бяха изчезвания, да бяха свързани с вълненията в Небивалото. В този случай полицаите не можеха да направят нищо. А ако беше нещо друго, щях да поставя началото на много неприятна поредица от размяна на удари с Бианка. Не исках да насъсквам ченгетата срещу нея безпричинно. Убеден бях, че тя разполагаше с достатъчно ресурси, за да ги изпрати обратно срещу мен — и сигурно щеше да нагласи нещата така, че да изглежда, сякаш съм си го заслужил.

Освен това в кръговете на свръхестественото общество все още действаха законите на Стария свят. Когато имаш проблем, решаващ го лице в лице, вътре в кръга. Не използваш като оръжие ченгетата или никакви други смъртни. Те са ядрените ракети на свръхестествения свят. Ако покажеш на хората, че в този свят цари смут, това ще им изкара акъла от страх и докато се усетиш, те ще тръгнат да палят наред и да избиват всичко, което им попадне пред очите. На повечето от тях няма да им пука, че някое от страшилищата може да е право, а другото да греши. И двете са страшни, затова им резнете главите и ще спите по-спокойно през нощта.

Така стоят нещата още от зората на Епохата на разума и нарастващата власт на расата на смъртните. Дайте им още власт, бих казал аз. Ненавиждах грубияните вампири, демони и кръвожадни стари божества, които вилнееха наоколо така, сякаш светът им принадлежи. Нищо че допреди няколко века наистина беше така.

Във всеки случай реших да си мълча за сбирката на Бианка, докато не събера достатъчно информация, за да съм сигурен.

Двамата със Столингс продължихме да разговаряме, докато на вратата не се появи Соня Малоун. Тя беше средна на ръст, приятно закръглена и вдъхваща доверие. Като млада сигурно е била красавица и в лицето ѝ все още се забелязваха следи от тази красота, към която годините бяха прибавили самоувереност и зрялост. Очите ѝ бяха зачервени и тя не носеше никакъв грим, но изглежда, се държеше. Беше облечена с обикновена рокля на цветя, а единственото бижу, което носеше, бе венчалната ѝ халка.

— Господин Дрезден — рече учтиво тя. — Мики ми каза, че миналата година сте спасили живота му.

Закашлях се и сведох очи. Макар, технически погледнато, това да беше вярно, аз приемах нещата по съвсем различен начин.

— Всички направихме каквото бе по силите ни, мадам. Съпругът ви се държа много смело.

— Детектив Рудолф ми каза, че трябва да ви покана да влезете.

— Не искам да влизам някъде, където не съм добре дошъл, мадам — отвърнах аз.

Соня сбърчи нос и погледна към Столингс.

— Угасете това нещо, сержант.

Столингс пусна цигарата на земята и я стъпка с крак.

— Добре, господин Дрезден — каза тя. За миг лицето ѝ посърна и устните ѝ започнаха да треперят. Тя затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново ги отвори. — Щом можете да помогнете на моя Мики, моля, влезте. Каня ви.

— Благодаря ви — отвърнах аз.

Пристъпих напред, минах през вратата и почувствах безмълвното съпротивление на прага да се отдръпва пред мен като тежка завеса.

Прекосихме всекидневната, където няколко ченгета, които познавах от Отдела, седяха по столовете и разговаряха тихо. Приличаше ми на погребение. Когато минах покрай тях, те ме погледнаха и разговорите секнаха. Кимнах им и продължих напред към стълбището, което водеше до втория етаж.

— Снощи той остана буден до късно — каза ми тя тихо. — Понякога не може да заспи и дълго време не идва да си ляга. Събудих

се рано, но не исках да го будя, затова го оставих да спи. — Госпожа Малоун се спря на площадката в края на стълбището и посочи към една затворена врата в дъното на коридора. — Т-там е — каза тя. — Съжалявам. Н-не мога... — Тя си пое дъх на пресекулки. — Трябва да се погрижа за обяда. Гладен ли сте?

— О! Да, разбира се.

— Добре — рече тя и заслиза по стълбището.

Преглътнах тежко, погледнах към края на коридора и се запътих нататък. Стъпките отекваха глухо в ушите ми. Почуках леко по вратата.

Отвори ми Карин Мърфи. Тя изобщо не отговаряше на всеобщата представа за командир на отряд полицаи, натоварени с разследването на всички странни случаи, които не се вписваха в рамките на правораздавателната система. Нямаше вида на човек, който би се изправил непоколебимо срещу върхлитация като товарен влак лу-гару, вкарвайки мънички сребърни куршуми в туловището му. Но беше точно такава.

Карин ме изгледа от височината на своите метър и петдесет. Сините ѝ очи, които обикновено бяха ясни и ведри, сега бяха помръкнали. Беше прибрала златистата си коса под една бейзболна шапка и носеше дънки и бяла тениска, набръчкана на рамото, където висеше коланът на кобура ѝ. Около устата и очите ѝ се бяха образували бръчки, наподобяващи пукнатините по изсушено от слънцето поле.

— Здравей, Хари — каза тя.

Гласът ѝ беше тих и пресипнал.

— Здравсти, Мърф. Не изглеждаш много добре.

Тя се опита да се усмихне. Не ѝ се получи много добре.

— Аз... не знаех към кого друг да се обърна.

Намръщих се, притеснен. Във всеки друг ден Мърфи би реагирала на леко оскърбителната ми забележка. Тя отвори по-широко вратата и ме пусна в стаята.

Помнех Мики Малоун като енергичен мъж със среден ръст, оплешивяващ, с широка усмивка и нос, на който му беше достатъчна една разходка до павилиона за вестници, за да започне да се бели от слънцето. Бастунът и куцането се бяха прибавили към общата картинка твърде скоро, за да се запечатат твърдо в паметта ми. Мики носеше старомодни костюми от качествена материя и винаги

внимаваше да не изцапа самото си, за да избегне конфликтите със съпругата си.

Не си спомнях Мики със залепена на лицето озъбена усмивка и налудничав блясък в очите. Не си го спомнях покрит с драскотини от собствените му нокти, под които беше засъхнала кръвта му, или с ръце и глезени, приковани с белезници към металната рамка на леглото. Той пъшкаше и обезумелите му очи шареха по спретнатата малка стая. Въздухът вонеше на пот и урина. Вътре не светеше нито една лампа, завесите бяха спуснати и в стаята цареше полумрак.

Той се обърна към мен и очите му се разшириха. Пое си дълбоко дъх, отметна глава назад и нададе продължителен фалцетен писък, наподобяващ вой на койот. След това избухна в смях и се заклати напред-назад. Като всеки път опъваше стоманените белезници и караше леглото да се поклаща с ритмично поскърцване.

— Соня ни повика тази сутрин — рече Мърфи с равен глас. Беше се заключила в килера и носеше мобилния си телефон със себе си. Пристигнахме тъкмо когато Мики беше успял да строши вратата.

— Тя ли се обади на ченгетата?

— Не. Обади се на мен. Каза, че не искала да виждат Мики такъв. Това щяло да го съсипе.

Поклатих глава.

— Проклятие. Смела дама. И оттогава е все такъв?

— Да. Той просто проявява... безумна злоба. Крещи, плюе и хапе.

— Казал ли е нещо? — попитах аз.

— Нито дума — отвърна Мърфи. — Издава само животински звуци. — Тя скръсти ръце и за миг се вторачи в очите ми, преди да отмести отново поглед. — Какво му се е случило, Хари?

Мики се изкиска и започна да блъска с бедрата си по леглото, карайки пружините да скърцат така, сякаш върху тях се съвкупяват свръхенергични тийнейджъри. Стомахът ми се сви. Нищо чудно, че госпожа Малоун не беше пожелала да се върне в тази стая.

— Дай ми поне минутка, за да разбера — отвърнах аз.

— Възможно ли е... нали се сещаш. Да е обладан? Като във филмите?

— Все още не знам, Мърф.

— Възможно ли е да му е направено някакво заклинание?

— Мърфи, не знам.

— По дяволите, Хари — сопна ми се тя. — Добре ще е да разбереш колкото се може по-скоро.

Стоеше пред мен със стиснати юмруци и цялата трепереше от сдържан гняв.

Поставих ръка на рамото ѝ.

— Ще го направя. Сега ме остави за малко с него.

— Хари, кълна се, че ако не успееш да му помогнеш... — Гласът ѝ секна и в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Той е един от *моите*, дявол да го вземе.

— Спокойно, Мърф — отвърнах аз колкото се може по-нежно и ѝ отворих вратата. — Върви да свариш кафе, става ли? Ще видя какво мога да направя.

Мърфи вдигна глава към мен, след което погледна към Малоун.

— Всичко е наред, Мики — каза тя. — Всички сме тук, за да ти помогнем. Няма да те оставим сам.

Мики Малоун ѝ отвърна с безумната си усмивка и облиза устни, преди отново да избухне в смях. Мърфи потрепери и излезе от стаята с наведена глава.

А аз останах сам с безумеца.

ГЛАВА 13

Придърпах си един стол до леглото и седнах. Мики впери в мен изцъклените си очи. Бръкнах във вътрешния джоб на шлифера си. Там държах парче тебешир, в случай че ми се наложи да нарисувам кръг. Имаше още свещ и кибрит. Две стари квитанции. Недостатъчно материал за работа от магическа гледна точка.

— Здравсти, Мики — казах аз. — Можеш ли да ме чуеш там, отвътре?

Мики отново избухна в кикот. Стараех се да не го поглеждам в очите. По дяволите, в този момент изобщо не ми се искаше да надниквам в душата на Мики Малоун.

— Добре, Мики — казах аз, като се стараех да говоря спокойно, с нисък тон, както се говори на животните. — Сега ще те докосна, чуваш ли? Мисля, че така ще успея да разбера дали в теб има нещо. Няма да те нараня, затова не откачай.

Докато говорех, протегнах ръката си и леко докоснах кожата на Мики.

Той пареше като от треска. Докато го изучавах, усетих присъствието на някаква сила — не гъделичкащата енергия от силата на магьосник или дълбоката като океан мощ на Майкълловата вяра, но все пак си беше там. Над него се стелеше някаква студена, пълзяща енергия. Какво беше това, по дяволите?

Не ми напомняше на нито едно от известните ми заклинания. Не беше и обсебен, в това бях сигурен. Чрез физическото докосване щях да доловя присъствието на духа, ако в него се беше вселил такъв.

Мики ме погледна за миг, след което главата му се стрелна към ръката ми и челюстите му изсгракаха. Отдръпнах се назад, макар че той не би могъл да ме достигне. Когато някой се опита да ви ухапе, реагирайте по-инстинктивно, отколкото ако се опита да ви удари. Хапането е по-първично. По-плашещо.

Мики отново се разхили и започна да се клати напред-назад.

— Добре — изпъшках аз. — Очевидно ще трябва да прибегна до отчаяни мерки. Ако не ми беше приятел, Мики...

Затворих за миг очи, стегнах се и съсредоточих волята си в точката между веждите му. Почувствах натиска на събралото се там напрежение и когато отново отворих очи, с тях отворих и магьосническото си зрение.

Зрението е едновременно дар и проклятие. То ми позволява да виждам неща, които обикновено не се виждат. С моето зрение мога да забележа и най-ефирните призраци. Мога да видя как жизнената енергия се вълнува и се движи, как протича като кръв през вените на света, между небето и земята, между водата и огъня. Заклинанията изпъкват като въжета, изплетени от фиброоптични кабели, или може би като неонova табела в Лас Вегас, в зависимост от това, колко сложни или силни са те. Понякога мога да видя демоните, които се движат в човешка форма сред хората. Или пък ангелите. Виждам нещата такива, каквито са, в душа и в плът.

Проблемът е там, че каквото видя, то остава с мен завинаги. Колкото и да е ужасно, колкото и да е отвратително, дори да ме подлудява — то остава с мен. Завинаги. Затъква се в съзнанието ми в целия си блясък, никога не избледнява и с него не се свиква с времето. Понякога се виждат и неща, които са толкова красиви, че ми се иска да останат завинаги с мен.

Но най-често в работата ми се сблъсквам с неща като Мики Малоун.

Той беше облечен с боксерки и бяла тениска, изцапана с петна от кръв, пот и по-неприятни неща. Ала когато насочих към него зрението си, аз видях нещо съвсем различно.

Той беше обезобразен. Разкъсан на парчета. По цялото му тяло имаше огромни рани. Нещо го беше нападнало и бе отхапало цели части от тялото му. Бях виждал снимки на хора, нападнати от акули, на които липсваха цели парчета плът. Точно така изглеждаше и Мики Малоун. На повърхността не се забелязваше, но нещо беше разкъсало мозъка, а може би и душата му, на кървави парчета. И той не спираше да кърви, без изобщо да цапа чаршафите.

И около цялото му тяло, като се започне от гърлото и се стигне до единия му глезен, беше увита черна тел, чиито шипове се впиваха в плътта му, пробождайки кожата без всякакви усилия.

Също както при Агата Хагълторн.

Аз го гледах ужасен, а стомахът ми се сгърчи. Трябваше да положа всички усилия, за да не повърна. Мики ме погледна и като че ли усети нещо различно, защото изведнъж утихна. Усмивката му вече не изглеждаше толкова безумна. В нея прозираше агония, непоносима болка, изпъваща лицевите мускули до точката на скъсване.

Устните му помръднаха. Той потрепери и цялото му лице се сгърчи от болка.

— Ох, ох, ох — изстена той.

— Всичко е наред, Мики — казах аз и вкопчих ръцете си една в друга, за да скрия треперенето им. — С теб съм.

— Боли — едва успя да прошепне той. — Боли, боли, боли, боли, боли...

Не спря да го повтаря, докато не му свърши въздухът. След това стисна здраво очи. По бузите му потекоха сълзи и той избухна в поредния безпомощен, безумен кикот.

Какво, по дяволите, бих могъл да направя срещу *това*! Бодливата тел сигурно представляваше някакво заклинание, но то не приличаше на нищо, което бях виждал до момента. В повечето случаи магията излъчва пулсираща светлина, дори когато е използвана за нечисти цели. Магията произтича от живота, от енергията на нашия свят и от хората, от техните чувства и тяхната воля. Поне така са ме учили.

Но тази бодлива тел беше матовочерна, без блясък. Протегнах ръка, за да я докосна, и тя едва не изгори пръстите ми, толкова студена беше. Господи, Мики. Не можех да си представя какво му се налага да търпи.

Най-разумното нещо, което можех да направя, беше да се върна у дома. Можех да накарам Боб да поработи върху това, да го проучи, да намери начин да махнем бодливата тел от Мики, без да го нараняваме. Но той вече беше прекарал часове така. Може би нямаше да успее да издържи още дълго — разсъдъкът му беше системно смазан от свръхестественото изтезание, на което бе подложен. Ако тормозът продължеше още един ден, това можеше да го запрати на място, от където нямаше връщане.

Затворих очи и си поех дълбоко дъх.

— Дано се окажа прав, Мики — казах му аз. — Ще се опитам да премахна болката.

Той се вторачи в мен и издаде тихичък, хлипащ звук.

Реших да започна от глезена. Преглътнах тежко, отново се стегнах и протегнах ръка, промушвайки пръстите си между ледената бодлива тел и кожата му. Стиснах зъби и вложих в докосването цялата си воля, цялата си сила, която би трябвало да е достатъчна, за да почувствам тъканта на заклинанието. След което започнах да дърпам. В началото леко, а след това все по-силно.

Металната нишка ме прогаряше. Пръстите ми не изтръпнаха — те просто започнаха да болят все по-силно и по-силно. Телта се съпротивляваше, шиповете ѝ се впиваха в плътта на Мики. Клетият човечец закрещя с цяло гърло от болка, макар във воплите му да се промъкваше онзи ужасен, измъчен смях.

Очите ми се напълниха със сълзи — от болка, от писъците на Мики, — но не спирах да дърпам. Краят на бодливата тел се откъсна от плътта му. Продължих да дърпам. Шип след шип, сантиметър по сантиметър, аз го освобождавах от заклинанието, издърпвах смъртоносната студена енергия от Мики, макар понякога да ми се налагаше да *разкъсвам* плътта му. Той продължи да пищи, докато не му секна дъхът, и тогава чух нечии хлипания в стаята. Предполагам, че идваха от мен. Започнах да се боря срещу студената магия с двете си ръце.

Най-накрая освободих и врата на Мики от другия край на телта. Той отвори широко очи и се свлече в постелята, издавайки тих, измъчен стон. Изпъшках и отстъпих от леглото със залитане, без да изпускам телта от ръцете си.

Внезапно тя се сгърчи, нави се като змия и единият ѝ край се стрелна към гърлото ми.

Лед. Студ. Прониза ме безкрайна, горчива, неопикуема болка и аз изпищях. Към вратата се приближиха стъпки, някой извика. Бодливата тел се гърчеше и се увиваше около мен, другият ѝ край се устреми надолу, а аз я Сграбчих с двете си ръце и започнах да я нагъвам в опит да ѝ попреча да се впие в крака ми. Свободният край при шията ми се сви, студените шипове задраха в дрехите и кожата ми, докато тъмната енергия се опитваше да се прилепи към мен.

Вратата се отвори с трясък. В стаята влетя Мърфи — в очите ѝ горяха небесносини огньове, а косата ѝ се вееше като златиста диадема около главата ѝ. В ръката си държеше пламтящ меч, а самата тя в гнева си сияеше толкова ярко, красиво и застрашително, че заслепяваше очите ми. Вътрешното ми зрение, досетих се аз. Виждах я такава, каквато беше в действителност.

— Хари! Какво, по дяволите...?

Продължих да се боря с бодливата тел, осъзнавайки, че тя не може да я види.

— Прозорецът! Мърф, отвори прозореца!

Тя не се поколеба и за миг — бързо прекоси стаята и твори прозореца. Последвах я, залитайки, като междувременно се опитвах да навия ледената тел около едната ми ръка, а съзнанието ми се гърчеше от болка. Успях да надделея над телта и я намотах с ръмжене. Гневът ми изби на повърхността, нажежен и сияещ — почерпих от енергията му, изтръгнах телта от гърлото си и я запратих с всички сили през прозореца. Тя се понесе във въздуха.

Изръмжах, насочих пръст към нея, събрах целия си гняв и страх и съсредоточих всичката им енергия срещу черната магия.

— *Fuego!*

От пръста ми изригна огнен пламък и обгърна телта. Тя започна да се гърчи и след миг се изпари в експлозия, която разтресе цялата къща и ме запрати на пода.

Известно време останах да лежа там, зашеметен, опитвайки се да осъзная какво се е случило. Проклетото зрение. Започва да размива границите между реалното и нереалното. Това може да подлуди човек. И то бързо. Достатъчно е само да го поддържате включено през цялото време, да поглъщате всичко, което се появява срещу вас, и наистина *да знаете* какво представлява. Всъщност това ми се струва много добра идея. Просто известно време се наслаждавайте на цялата красота и ужас, просто погълнете всичко и му позволете да изтрие всичко останало, всякакви грижи и притеснения за това, дали хората страдат, или не...

Установих, че седя на пода, ръцете ме болят от студа, който не съществуваше в реалния свят, и се хиля пискливо, поклащайки се напред-назад. Наложих се да положа големи усилия, за да затворя отново магьосническото си зрение, но щом го направих, всичко като че

ли се успокои и придоби яснота. Погледнах нагоре, пъшкайки, и примигнах няколко пъти, за да прочистя сълзите от очите си. Всички кучета в района лаеха и се чуваше воят на няколко автомобилни аларми, които се бяха включили от силата на експлозията.

Мърфи се беше надвесила над мен и ме гледаше ококорено, а в едната си ръка стискаше пистолет, който бе насочила към вратата.

— Боже — каза тихо тя. — Хари. Какво се случи?

Устните ми бяха безчувствени и аз треперех целият от студ.

— Заклинание. Н-нещо го е нападнало. П-после му е направило магия. Н-наложи се да я изгоря. Огънят поражда дори с-света на духовете. С-съжалявам.

Тя отпусна пистолета, без да сваля поглед от мен.

— Добре ли си?

Продължавах да треперя.

— К-как е Мики?

Мърфи отиде до леглото и положи ръка на челото на Малоун.

— Треската е отминала — ахна тя. — Мик? Хей, Малоун. Аз съм, Мърф. Чуваш ли ме?

Мики се размърда и примигна няколко пъти.

— Мърф? — попита тихо той. — Какво става? — Човекът отново затвори очи; беше изтощен. — Къде е Соня? Нуждая се от нея.

— Ще я доведе. — Мърфи въздъхна. — Почакай малко. Почини си.

— Китките ме болят — промърмори Малоун.

Мърфи ме погледна и аз кимнах.

— Вече всичко трябва да е наред.

Тя разкопча белезниците, но очевидно изтощението вече го беше потопило в дълбок сън.

Мърфи го зави и приглади косата му назад. След това коленичи на пода до мен.

— Хари — каза тя. — Изглеждаш така, сякаш...

— Съм се върнал от ада — промълвих аз. — Да, знам. Той ще има нужда от почивка, Мърф. От спокойствие. Нещо го разкъсваше отвътре, нещо наистина зло.

— Какво имаш предвид?

Намръщих се.

— Все едно... както когато някой твой близък умре. Или когато прекъснеш някаква връзка. Това те разкъсва вътрешно. Емоционална болка. Нещо такова се беше случило и с Мики. Нещо го разкъсваше отвътре.

— Какво му е причинило това? — попита Мърфи.

Гласът ѝ беше тих, но в него се усещаше стоманена нотка.

— Все още не знам — отвърнах аз. Затворих очи, без да спирам да треперя и облегнах главата си на стената. — Наричам го Кошмар.

— Как да го убием?

Поклатих глава.

— Работя по въпроса. Засега продължава да върви няколко крачки пред мен.

— Мамка му — каза Мърфи. — Тая игра на гоненица понякога ми писва.

— Да, и на мен.

От коридора отново се дочуха стъпки и Соня Малоун врхлетя в стаята. Видя, че Мики лежи неподвижно, и се приближи до него внимателно, сякаш се страхуваше да не раздвижи въздуха. Докосна лицето му, оредяващата му коса и той се разбуди дотолкова, че да посегне към нея. Тя улови ръката му, целуна пръстите ѝ и се наведе напред, за да притисне бузата си към неговата. Чух я как плаче тихо.

Двамата с Мърфи се спогледахме и се изправихме едновременно, за да оставим Соня на спокойствие. Наложих се Мърфи да ми помогне да стана. Болеше ме навсякъде, чувствах се така, сякаш всичките ми кости са замръзнали. Беше ми трудно да вървя, но Мърфи ме подкрепяше.

Хвърлих един последен поглед към Соня и Мики и тихо затворих вратата зад гърба си.

— Благодаря ти, Хари — каза Мърфи.

— Пак заповядай. Ти си ми приятел, Мърфи. Освен това винаги съм готов да помогна на дама, изпаднала в беда.

Тя ме погледна и очите ѝ проблеснаха под козирката на бейзболната шапка.

— Ти си едно шовинистично прасе, Дрезден.

— Гладно шовинистично прасе — поправих я аз. — Умирам от глад.

— Трябва да се храниш по-често, дългуч. — Мърфи ми помогна да седна на най-горното стъпало и каза: — Стой тук. Ще ти донеса нещо.

— Не се бави много, Мърф. Чака ме работа. Нещото, което причини това, обикновено излиза да си играе по залез-слънце.

Облегнах се на стената и затворих очи. Сетих се за мъртвите животни, потрошените коли и ледената жица, увита около измъчената душа на Мики Малоун.

— Не знам какво, по дяволите, представлява този Кошмар. Но ще го открия. И ще го убия.

— Мислиш в правилната посока — каза Мърфи. — Ако мога да помогна, винаги съм насреща.

— Благодаря, Мърф.

— Няма за какво. И, Хари?

Отворих очи. Тя ме наблюдаваше със смутено изражение.

— Когато влязох вътре, ти впери поглед в мен. За секунда. На лицето ти беше изписано адски странно изражение. Какво видя? — попита тя.

— Ако ти кажа, ще ми се изсмееш в лицето — отвърнах аз. — Сега ми донеси нещо за ядене.

Тя изсумтя и заслиза по стълбището към първия етаж, за да обясни всичко на развълнуваните полицаи от Специалния отдел, които се суетяха наоколо. Усмяхнах се, припомняйки си яркото отчетливо видение. Мърфи, ангелът хранител, която влиза в стаята, обвита в пламъка на гнева. Нямах нищо против винаги да запомня тази картина. Понякога на човек му излиза късметът.

След това се сетих за бодливата тел, ужасното мъчение, което бях видял и изпитал за кратко. Появилите се напоследък призраци страдаха от същото нещо. Но кой им го причиняваше? И как? Силите, използвани в това заклинание за изтезаване, не приличаха на нищо, което бях виждал досега. Никога не бях чувал за магия, която може да влияе по един и същ начин на дух и на смъртен. Дори не вярвах, че е възможно. Как я бяха направили?

А още по-важно беше кой я бе направил? Или може би *какво*?

Седях на стълбището треперещ, самотен и пышкащ от болка. Бях започнал да приемам тази работа твърде лично. Малоун беше съюзник,

който се беше изправил заедно с мен срещу лошите. Колкото повече си мислех за това, толкова повече се засилваха гневът и увереността ми.

Щях да намеря този Кошмар, това нещо, способно да преминава през бариерата, и да го унищожа.

А след това щях да открия онзи или онова, което го беше създало.

„Освен ако, Хари — помислих си аз, — *те не те намерят първи.*“

ГЛАВА 14

— Не — казах аз в телефонната слушалка. Хвърлих шлифера си върху креслото и се изпънах на кушетката. Апартаментът ми тънеше в полумрак, единствено през прозорците, разположени под самия таван, се процеждаше слънчева светлина. — Все още не ми се е удаля възможност. Изгубих няколко часа, защото се наложи да сваля едно заклинание от Мики Малоун от Специалния отдел. Някой беше омотал душата му с бодлива тел.

— Богородице! — възкликна Майкъл. — Той добре ли е?

— Ще се оправи. Но изгубих четири часа от светлата част на денонощието.

Разказах му набързо за Морт Линдкуист и дневниците му, както и за събитията в дома на детектив Малоун.

— Не ни остана кой знае колко време да открием тази Лидия, Хари — съгласи се Майкъл. — Слънцето ще залезе след шест часа.

— Работя по въпроса. А след като изпратя и Боб навън да търси, сам ще тръгна да обикалям улиците. Върнах си костенурката.

— Тя не беше ли конфискувана?

В гласа му прозвуча изненада.

— Мърфи оправи нещата.

— Хари — рече разочаровано той. — Нарушила е закона, за да ти върне колата?

— Естествено, че ще го направи — отвърнах аз. — Дължи ми услуга. Виж какво, човече, Всевишният не *ми* помага по никакъв начин да пристигам, където и да било навреме. Трябва ми превоз.

Майкъл въздъхна.

— Не разполагаме с достатъчно време, за да обсъждаме тези неща точно сега. Ако я намеря, ще ти се обадя — но шансовете не ми изглеждат особено големи.

— Просто не мога да го разбера. Какво общо има онова нещо с момичето? Трябва да я намерим, за да открием каква е връзката.

— Възможно ли е Лидия да е отговорна за смущенията, които се появяват напоследък?

— Не мисля. Заклинанието, на което се натъкнах днес — досега не съм виждал подобно. Беше... — Споменът ме накара да потрепера. — Не беше хубаво, Майкъл. Беше студено. Беше...

— Зло? — предложи той.

— Може би. Да.

— Злото съществува, Хари, независимо какво говорят хората. Само не забравяй, че съществува и добро.

Прокашлях се смутено.

— Мърфи обясни на униформените как стоят нещата, така че ако някой от патрулиращите й приятелчета забележи момиче, което да отговаря на описанието на Лидия, веднага ще научим за това.

— Страхотно — отвърна Майкъл. — Виждаш ли, Хари? Времето, което си изгубил, за да помогнеш на детектив Малоун, може да ни окаже голяма услуга. Това не е ли щастливо съвпадение?

— Да, Майкъл. Ръката на провидението, ала-бала. Обади ми се.

— Недей да алабалосваш Господ, Хари. Това е проява на неуважение. Нека Бог ти помага — рече Майкъл и затвори.

Закачих шлифера на закачалката, взех хубавия си, тежък вълнен халат и го облякох. После отидох до килима, който покриваше пода пред южната стена на стаята. Дръпнах го встрани, разкривайки вратата в пода, и я отворих. Взех една керосинова лампа, запалих я и регулирах фитила така, че пламъкът да засвети по-ярко, след което се приготвих да се спусна по стълбата, водеща към подсутерения етаж.

Телефонът иззвъня отново.

Реших да не му обръщам внимание. Но той продължаваше да звъни упорито. Въздъхнах, затворих вратата, придърпах килима върху нея и вдигнах слушалката на петото позвъняване.

— Какво? — попитах недружелюбно аз.

— Трябва да ти го призная, Дрезден — каза Сюзан. — Определено знаеш как да омаеш момичето на следващата сутрин.

Въздъхнах дълбоко.

— Извинявай, Сюзан. Имах работа и... нещата не вървят особено добре. Много въпроси и никакви отговори.

— Ох — отвърна тя. До нея някой каза нещо и тя промърмори нещо в отговор. — Не искам да ти усложнявам допълнително живота,

но дали си спомняш името на онзи тип, който вие с момчетата от Специалния отдел спипахте преди два месеца? Ритуалният убиец?

— А, да. Този... — Затворих очи и затършувах в паметта си. — Лео някой си. Крават, Камнър, Конър. Крейвън Ловеца. Не можах да му запомня името. Намерих го, след като проследих демона, който беше призовал, и така го заковах. А след това двамата с Майкъл не останахме за писането на докладите.

— Кравос? — попита Сюзан. — Леонид Кравос?

— Да, май че точно така беше. Струва ми се.

— Страхотно — каза тя. — Великолепно. Благодаря ти, Хари.

Гласът ѝ звучеше напрегнато, развълнувано.

— Аха. Нямах ли намерение да ми разкажеш за какво става въпрос? — попитах аз.

— Работя по една следа — отвърна ми тя. — Виж какво, единственото, с което разполагам, са разни слухове. Веднага щом се добера до нещо конкретно, ще ти съобщя.

— Това ми стига. И без това в момента работя по нещо.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Боже, дано не се налага — отвърнах аз. После притиснах слушалката по-плътнo до ухото ми. — Добре ли спа снощи?

— Може би — подразни ме тя. — Трудно е човек да се отпусне, когато е толкова неудовлетворен, но пък апартаментът ти е толкова студен, че все едно изпадаш в зимен сън.

— Ами добре. Следващия път ще се постарая да е още по-студен.

— Вече треперя — измърка тя. — Да ти се обадя ли довечера, ако се освободя?

— Може да не съм тук.

Тя въздъхна.

— Разбирам. Каквото стане тогава. Благодаря ти отново, Хари.

— Пак заповядай.

Казахме си довиждане, прекъснахме връзката и аз отново се върнах при стълбата към полусутеренния етаж. Дръпнах килима от вратата, отворих я, взех фенера и заслизах по стръмната съгваема стълба.

Каквито и усилия да полагах, за да приведа лабораторията си в ред, тя винаги изглеждаше разхвърляна. Броят на предметите, които

държах в нея, непрекъснато се увеличаваше. Три от стените бяха заети с плотове и рафтове. В центъра на стаята имаше дълга маса, която ми оставяше достатъчно място, за да мога да се промъквам покрай нея странично. До стълбата беше разположена една керосинова печка, която успяваше да смекчи донякъде подземния студ. В пода, до далечния край на масата, беше вграден меден обръч — призоваващ кръг. Наложи се да науча по трудния начин, че трябва да го пазя от останалите боклуци в лабораторията.

Боклуци. Технически погледнато, всеки предмет в лабораторията служеше за нещо. Древните книги, с техните избелели, прашни кожени подвързии и всепроникваща миризма на мухъл, пластмасовите кутии със свалящи се капаци, шишетата, бурканите, кашоните — всички те бяха пълни с неща, които или използвах в момента, или бях използвал в миналото. Бележници, десетки моливи и химикалки, кламери и книговезки телчета, листове хартия, изписани с нервния ми нечетлив почерк, изсъхнали трупове на дребни животни, човешки череп, заобиколен от книги с меки корици, свещи, древна бойна брадва — всички те имаха своето предназначение. Просто за повечето от тях не можех да се сетя какво е то.

Свалих стъклото на лампата и я използвах да запаля десетината свещи, пръснати из стаята, както и керосиновата печка.

— Боб — казах аз. — Боб, събуди се. Хайде де, имаме работа за вършене. — Стаята се изпълни с миризмата на пушек и разтопен восък. — Сериозно говоря, човече. Не разполагаме с много време.

Черепът потрепери на рафта си. В празните му очни ябълки трепнаха два оранжеви пламъка. Бялата челюст се разтвори в пародия на прозявка и от нея се разнесе съответният звук.

— Звезди и камъни, Хари — промърмори черепът. — Толкова си жесток. Слънцето още не е залязло.

— Стига си се оплаквал, Боб. Не съм в настроение.

— Настроение. Изтощен съм. Мисля, че повече няма да мога да ти помагам.

— Това е неприемливо — отвърнах аз.

— Дори духовете се изморяват, Хари. Имам нужда от почивка.

— Ще го имаш в излишък, когато умра.

— Добре тогава — рече Боб. — Щом искаш работа, да сключим сделка. Искам да съм край теб следващия път, когато дойде Сюзан.

Изсумтях раздразнено.

— По дяволите. Боб, не можеш ли да мислиш за нещо друго, освен за секс? Не. Няма да те пусна в главата си, докато съм със Сюзан.

Черепът изтърси едно проклятие.

— Между нас трябва да цари хармония. Бихме могли да преразгледаме условията на договора ми.

Изсумтях.

— Ако искаш да се върнеш в старата си родина, Боб, прав ти път.

— Не, не, не — промърмори черепът. — Всичко е наред.

— Вярно, че онова недоразумение със Зимната кралица все още не е разрешено, но...

— Всичко е наред, казах.

— Сигурно вече нямаш нужда от защитата ми. Убеден съм, че тя ще се съгласи да седнете и да обсъдите нещата, вместо да те подложи на мъчения през следващите няколко дни...

— Всичко е *наред*, казах! — Очните ябълки на Боб пламтяха. — Кълна се, че понякога си ужасен задник, Дрезден!

— Да — съгласих се аз. — Събуди ли се вече?

Черепът замислено се наклони на една страна.

— Знаеш ли — каза най-накрая той, — като че ли да. — Очните ябълки отново се фокусираха върху мен. — Гневът наистина може да накара някого да се размърда. Това беше доста подло от твоя страна.

Взех една сравнително нова тетрадка и молив. За миг разчистих място на масата в средата.

— Натъкнах се на някои нови неща. Може би ще ми помогнеш. Освен това имаме един изчезнал човек, когото трябва да потърся.

— Добре, давай.

Седнах на изтъркания дървен стол и се увих по-плътено в топлия халат. Повярвайте ми, магьосниците не носят халати заради драматичния ефект. Те просто не могат да се *стоплят* достатъчно в лабораториите си. Познавам няколко момчета в Европа, които все още работят в каменни кули. Потреперих при тази мисъл.

— Така — казах аз. — Просто ми кажи всичко, което знаеш по това.

Преразказах му събитията, като започнах с Агата Хагълторн, преминах през Лидия и нейното изчезване, разтвора ми с Морт

Линдкуист и неговото споменаване на Кошмара, и накрая за нападението над горкия Мики Малоун.

Боб подсвири, което си беше голям номер за някой, който няма устни.

— Да видим дали съм разбрал. От две седмици това същество, това нещо измъчва могъщи духове със своето проклятие под формата на бодлива тел. Успяло е да изтръгне няколко растения на свещена земя. След това е минало през прага на един човек, разкъсало е духа му и му е лепнало изтезаващото проклятие?

— Съвсем точно си го разбрал — отвърнах аз. — И така. С какъв призрак си имаме работа и кой би могъл да го призове? И каква е връзката на момичето с тази работа?

— Хари — рече Боб със сериозен глас. — Не се занимавай с това.

Примигнах изненадано.

— Какво?

— Може би е време да отидем на почивка — във Форт Лодърдейл. Там организират международен конкурс за бански костюми и бихме могли...

Въздъгнах.

— Боб, нямам време за...

— Познавам един тип, който се е вселил в туристически агент за няколко дни, и той може да ни продаде евтини билети. Какво ще кажеш?

Погледнах втренчено черепа. Ако не го познавах толкова добре, щях да си помисля, че Боб звучи... изнервено. Беше ли изобщо възможно това? Боб не беше човешко същество. Той беше дух, същество от Небивалото. Живееше в черепа, който представляваше негов дом далеч от дома. Бях му позволил да остане в него, защитавах го и му носех евтини любовни романчета в замяна на помощта му, изумителната му памет и отличното му познаване на законите на магията. Боб представляваше едновременно архивен компютър и личен асистент, стига да успея да го накарам да се съсредоточи върху определената задача. Той познаваше хиляди същества от Небивалото, знаеше стотици рецепти за заклинания и безброй формули за еликсири, магии и магически конструкции.

Никой дух не би могъл да притежава такова познание, без да обладава значителна сила. Тогава защо ми се струваше толкова изплашен?

— Боб, не знам защо си толкова разстроен, но не трябва да губим повече време. След няколко часа слънцето ще залезе и тогава това нещо ще може да премине отсам от Небивалото и да нарани някой друг. Искam да знам какво представлява, накъде се е запътило и как да му скриям задника.

— Вие, хората — рече Боб, — никога не сте доволни. Винаги искате да разберете какво се крие зад следващия хълм, да отворите следващата кутия. Хари, трябва да се научиш да се спираш навреме.

Погледнах го за миг, след което поклатих глава.

— Ще започнем с онова, което ни е известно, и постепенно ще напредваме.

— По дяволите, Хари.

— Призраци — казах аз. — Призраците са същества, които живеят в света на духовете. Те представляват отпечатък на личността, оставен в момента на смъртта. Не са като хората или като разумните духове като теб. Те не се променят, не растат — те просто съществуват, преживявайки онова, което са чувствали в мига на смъртта си. Като горката Агата Хагълторн. Тя беше напълно смахната.

Черепът отвърна очните си ябълки от мен и не каза нищо.

— Значи, те са прозрачни същества. Обикновено са невидими, но когато пожелаят, могат да си създадат тяло от ектоплазма и да се появят в реалния свят, но не са достатъчно силни. А понякога физическото им съществуване едва се усеща — просто като някое студено място, дъх или вятър, може би звук. Нали така?

— Откажи се, Хари — каза Боб. — Няма да говоря.

— Могат да правят различни неща. Да хвърлят предмети и да местят мебели. Документирани са случаи, при които призраци са закривали за известно време слънцето, причинявайки леки земетресения, всякакви такива неща — но това никога не е ставало случайно. Винаги е имало някаква причина, свързана със смъртта им.

Боб потрепери, намери се да каже нещо, но щракна със зъби и замълча. Ухилих му се. Това беше истинска загадка. Никой интелигентен призрак не би устоял на добрата главоблъсканица.

— Значи, ако някой остави след себе си достатъчно силен отпечатък, тогава се появява силен призрак. Наистина гаден. Може би като Кошмара.

— Може би — съгласи се намусено Боб, след което завъртя лицето на черепа встрани от мен. — Все още не ти говоря, Хари.

Почуках с молива по празната страница.

— Добре. Знаем, че това нещо разбърква границата между нашия свят и Небивалото. Така призраците могат да минават по-лесно отсам и затова напоследък сме толкова заети.

— Не е задължително — изчурулика Боб. — Може би просто гледаш на нещата от погрешния ъгъл.

— А? — попитах аз.

Той отново обърна черепа с лице към мен — очните ябълки сияеха, гласът звучеше ентусиазирано.

— Някой друг разбунва тези духове, Хари. Може би са започнали да ги измъчват, за да ги накарат да скачат из басейна и да правят вълни.

Това беше интересна мисъл.

— Искаш да кажеш, че раздвижват силните духове, за да създадат размирици?

— Точно така — отвърна Боб, кимайки. В този миг се усети и дори забрави да си затвори устата. обърна черепа с лице към стената и започна да блъска кокалестото му чело в нея. — Какъв съм идиот.

— Да създава смутове в Небивалото — произнесох замислено аз. — Но кой би го направил? И защо?

— Този път ме хвана. Голяма загадка. Никога няма да разберем. Време е за бира.

— Размириците в Небивалото помагат на нещо да премине по-лесно отсам — казах аз. — Значи... който е хвърлил тези изтезаващи проклетия, сигурно е искал да проправи път за нещо. — Сетих се за мъртвите животни и потрошените коли. — Нещо голямо. — Сетих се за Мики Малоун, безумен и треперещ. — Кое то става все по-силно.

Боб ме погледна отново и въздъхна.

— Добре — каза той. — Богове, ти някога отказваш ли се, Хари?

— Никога.

— В такъв случай най-добре да ти помогна. Не знаеш с какво си имаш работа и ако се втурнеш към него със затворени очи, ще си мъртъв преди изгрев-слънце.

ГЛАВА 15

— Мъртъв преди изгрев-слънце — казах аз. — Звезди, Боб, защо просто не прекрачиш всички мелодраматични граници и не ми кажеш, че ще стана храна за рибите.

— Не съм сигурен, че ще остане нещо и за тях — отвърна сериозно Боб. — Хари, помисли хубаво за тази твар. Виж какво е сътворила. Тя е прекосила праг.

— И какво от това? — попитах аз. — Много други го правят. Помниш ли демона жаба? Той мина през моя праг и направи къщата ми на пух и прах.

— Първо на първо, Хари — рече Боб, — ти си ерген. При теб прагът е нещо относително. Малоун обаче е бил семеен човек.

— И какво?

— Това означава, че домът му има много по-голямо значение. Освен това демонът жаба влезе тук и всичко, което последва, си беше чисто физическо действие. Трошеше разни неща, пръскаше навсякъде киселинна слюнка, такива работи. *Не* се опита да разкъса душата ти на части или да те потопа в магически сън.

— Разликата е доста голяма, Боб.

— Защото е така. Поиска ли да те поканят, преди да влезеш в дома на Малоун?

— Да — отвърнах аз. — Мисля, че поисках. Това е проява на учтивост и...

— И щеше да ти е по-трудно да правиш магии в дома, ако не те бяха поканили. Прекосиш ли прага непоканен, все едно оставяш голяма част от силата си пред вратата. На теб това няма да окаже голямо влияние, Хари, защото си смъртен, но въпреки това ще те засегне.

— А ако бях същество от света на духове!... — започнах аз.

Боб кимна.

— Тогава щеше да ти повлияе много по-силно. Ако този Кошмар е призрак, както казваш, тогава прагът щеше да го спре на място — и

дори да беше успял да премине, едва ли щеше да разполага с достатъчно сила, за да нарани до такава степен някой смъртен.

Намръщих се, потраках още малко с молива и си записах няколко неща, опитвайки се да навържа всичко.

— И тя със сигурност нямаше да е достатъчна, за да наложи толкова страшно заклинание върху Малоун.

— Със сигурност.

— Тогава какво *би могло* да го направи, Боб? С какво си имаме работа тук?

Очите на Боб зашариха из стаята.

— Възможно е да са две създания от света на духовете. Сигурен ли си, че искаш да разбереш кои? — Изгледах го кръвнишки. — Добре де, добре. Във всеки случай трябва да е нещо голямо. Толкова голямо, че дори само частица от него да е достатъчна, за да нападне Малоун и да му направи онова заклинание. Може да е някое божество, което някой е изровил точно с тази цел. Хеката, Кали или някой от Древните.

— Не — отвърнах аз с равен глас. — Боб, ако създанието беше толкова могъщо, нямаше да троши колите на хората и да разкъсва на парчета котенца. Това не отговаря на представата ми за божествено зло. Тази твар е просто адски ядосана.

— Хари, то е преминало през прага — рече Боб. — Призраците *не* правят такива неща. Просто *не могат*!

Изправих се и закрачих напред-назад по малкото свободно пространство в магическия ми кръг.

— Не е някой от Древните. Защитните заклинания по цял свят веднага ще се активират, ще предупредят Пазителя на Портала и Съвета, или нещо такова. Не, това е нещо локално.

— Хари, ако грешиш...

Насочих пръста си към Боб.

— Ако съм *прав*, значи, някакво чудовище върлува в града ми и аз съм длъжен да направя нещо по въпроса, преди още някой да пострада.

Боб въздъхна.

— Успяло е да премине през прага.

— Значи... — казах аз, без да спирам да крача, — сигурно има и друг начин да се заобиколи прага. А ако е получило покана?

— И как, смяташ, е станало това? — попита Боб. — Звън, звън, Душегубци с доставка по домовете, може ли да вляза?

— Знам ли? — отвърнах аз. — А ако е хванало Лидия? Когато е напуснала църквата, може да е станала уязвима за него.

— Обладаване? — рече Боб. — Сигурно е възможно, но тя нали носеше талисмана ти.

— Щом тази твар може да премине през прага, сигурно е намерила нещо и за талисмана. Отива при Малоун с вид на напълно безпомощна и получава покана.

— Може би. — Боб направи доста добра имитация на сбърчване на вежди. — Но защо му е трябвало да разкъсва всички онези животинки отвън? Тук нещо не се връзва. Твърде много предположения.

Поклатих глава.

— Не, не. Имам предчувствие за това.

— И преди си го казвал. Помниш ли, когато искаше да правиш „умен динамит“ за онази минна компания?

Намръщих се.

— Тогава не си бях доспал. Пък и противопожарната система се включи навреме.

Боб се изкиска.

— Или пък онзи път, когато се опита да омагьосаш метлата, за да можеш да полетиш? Това помниш ли го? Помислих си, че ще е необходима поне година, за да се изчисти всичката кал от веждите ти.

— Би ли се съсредоточил, ако обичаш? — оплаках се аз. Притиснах длани към слепоочията си, за да попреча на главата ми да се пръсне от наплива на предположения, и постепенно ги редуцирах до онези, които не противоречаха на фактите. — Съществуват само две възможности. Първо, имаме си работа с някакво божество, което означава, че сме прецакани.

— И наградата за абсурдно омаловажаване се присъжда на Хари Дрезден.

Погледнах го ядосано.

— Или — продължих аз, вдигайки пръст, — второ, тази твар е призрак, с какъвто сме се сблъскали и преди, и той използва пушек и огледала в рамките на известните ни правила. И в двата случая съм убеден, че Лидия знае повече, отколкото ми каза.

— Боже, жена, която се възползва от Капитан Галантност. Кой би предположил?

— Уф! — възкликнах аз. — Ако успея да я открия и разбера какво знае, бих могъл още днес да го спипам.

— Забравяш третата възможност — рече любезно Боб. — Трето, това е нещо ново, което никой от нас не разбира и в своето невежество ти се хвърляш с главата напред право в устата на Харибда.

— Изобщо не ми помагаш — казах аз, докато си връзвах гривната и си слагах пръстена.

Двата талисмана излъчваха тиха, жужаща енергия.

Незнайно как Боб успя да се намръщи.

— Хей, ти никога не си излизал с Харибда. Какъв е планът?

— Дадох на Лидия Талисмана на мъртвеца — отвърнах аз.

— Все още не мога да повярвам, че след всички усилия, които вложихме, ти си го дал на първото срещнато момиче.

Погледнах го намръщено.

— Ако все още е у нея, ще успея да направя заклинание, което да го открие, по същия начин, по който намирам брачните халки на хората.

— Страхотно — каза Боб. — Разкажи им играта, Хари. Щурмувай замъка за свое удоволствие.

— Не бързай толкова — отвърнах аз. — Може да не е у нея. Ако работи заедно с Кошмара, може да го е изхвърлила веднага след като го е получила от мен. И точно тук се намесваш ти.

— Аз? — изписка Боб.

— Да. Ще излезеш на улицата и ще поговориш с всичките си контакти, за да се опитаме да се доберем до нея преди залез-слънце. Разполагаме само с два часа.

— Хари, слънцето още е горе — отбеляза Боб. — Аз съм изтощен. Не мога просто да се шляя наоколо като някоя безмозъчна фея.

— Вземи Мистър — казах му аз. — Той няма нищо против да го яздиш. А и упражнението ще му дойде добре. Само гледай да не го убият.

— Уха! — възкликна Боб. — Към пробива отново, храбри мои, а?^[1] Хари, никога не се отказвай от занаята си, за да ставаш мотивационен говорител. Имам разрешението ти да изляза навън?

— Аха — отвърнах аз, — но само за целта на тази мисия. И не си губи отново времето в обикаляне на женските съблекални.

Угасих свещите и печката и се заизкачвах по стълбата. Боб ме последва, изпълзявайки от очните ябълки на черепа под формата на сияещ облак с цвета на пламък на свещ, и се промъкна по стълбата покрай мен. Плъзна се към Мистър, който дремеше на топлото си местенце край почти угасналия огън и се зарови в сивата му козина. Котаракът се надигна, погледна ме и примигна с жълтеникавозелените си очи. После се протегна, махна веднъж с чуканчето на опашката си и укорително измяука.

Изгледах намръщено Мистър и Боб, облякох шлифера си и взех стрелящата пръчка и старата черна докторска чанта, в която държах принадлежностите си за екзорсизъм.

— Хайде, момчета — казах им аз. — Имаме следа. Предимството е на наша страна. Какво би могло да се обърка?

[1] Цитат от „Хенри V“ на Шекспир, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Намирането на хора е трудна работа, особено когато не искат да бъдат открити. Всъщност е много трудно, защото приблизителният брой на хората, които всяка година изчезват без следа в Съединените щати, достига седемцифрено число. Повечето от тях така и не биват открити.

Не ми се искаше Лидия да стане част от тази статистика. Тя или беше една от лошите и ме беше преметнала здраво, или беше жертва, която се нуждаеше от помощта ми. Ако беше вярно първото, искаше ми се да се срещна очи в очи с нея — имам едно особено отношение към хората, които ме лъжат и се опитват да ме вкарат в беда. Ако беше второто, тогава аз сигурно бях единственият човек в Чикаго, който би могъл да ѝ помогне. Възможно беше в нея да се е вселил някой много голям и много силен дух, който трябваше да бъде прогонен.

Лидия си беше тръгнала от отец Фортхил пеша и според мен не разполагаше с голяма сума пари в себе си. Ако междувременно не беше открила никакви допълнителни източници, значи, най-вероятно все още се намираше в района на Бъктаун и Уикър Парк, затова подкарах синята костенурка натам. Костенурката всъщност вече не беше съвсем синя. Наложих се и двете врати да бъдат сменени, след като бяха разкъсани на парчета, а гюрукът беше разтопен от огън и в него се беше образувала огромна дупка. Моят механик Майк, който в повечето дни успява да поддържа костенурката в движение, не ми зададе никакви въпроси. Той просто подмени всичко с части от други фолксвагени, така че сега синята костенурка всъщност е синя, червена, бяла и зелена. Но прякорът ѝ остана.

Докато шофирах, се опитах да запазя спокойствие, поне доколкото ми се удаваше. Склонността на магьосническата ми сила да поврежда всякаква по-напреднала технология очевидно се засилва, когато съм разстроен, ядосан или уплашен. Не ме питайте защо. Затова направих всичко възможно да се потопя във вътрешния си свят, докато не пристигнах до крайната си цел — паркоместата покрай Уикър Парк.

Когато излязох от колата, лек порив на вятъра развя пешовете на шлифера ми. От едната страна на улицата се издигаха високи къщи и два блока, които сияеха под лъчите на спускащото се над западните равнини слънце. Сенките на дърветата в Уикър Парк приличаха на дълги черни пръсти, протягащи се към гърлото ми. Слава богу, че подсъзнанието ми не е твърде възприемчиво към подобна символика. В парка имаше доста народ — младежи, майки с деца, — а по улиците започнаха да се появяват разни делови лица, облечени в строги костюми, които след края на работния ден се отправяха към някой от многобройните в района шикозни ресторанти, барове или кафенета.

Извадих от чантата парче тебешир и камертон. Огледах се, клекнах на тротоара и нарисувах около себе си кръг, който запечатах с волята си, щом краищата на тебеширената черта се срещнаха. Кръгът затвори в себе си местните магически енергии и аз почувствах пукащото напрежение, когато те започнаха да се наместват в него.

В повечето случаи магията действа чисто и бавно. Ловките номера, които се прилагат, когато някое гадно същество се кани да се нахвърли върху теб, се наричат призоваване. Възможностите им са доста ограничени, а и са доста трудни за изпълнение. Аз мога да правя много добре само две призовавания и в повечето случаи се нуждая от помощта на изкуствен фокусатор, като стрелящата пръчка или някоя от другите ми омагьосани дрънкулки, за да съм сигурен, че няма да изгубя контрола върху заклинанието и да се взривя заедно с лигавещото се чудовище.

В по-голямата си част магията представлява просто концентрация и усилена работа. Точно в това бях най-добър — в тавматургията. Това е традиционна магия, свързана с рисуването на символни връзки между различни предмети или хора и вливането на допълнителна енергия, за да се получи желаният резултат. С тавматургията се постига много, стига да разполагате с достатъчно време, за да планирате всичко, и с още време, за да пригответе ритуалите, символните обекти и магическия кръг.

Все още не съм срещал лигавещо се чудовище, което да прояви учтивостта да ме изчака да завърша всичко.

Свалих защитната гривна от китката си и я поставих в центъра на кръга — тя щеше да ми послужи за магически канал. Талисманът, който бях дал на Лидия, беше създаден по същия начин като нея и

двете гривни щяха да резонират на една честота. Взех камертона и го положих до гривната така, че двата ѝ края да допират до върховете му, създавайки непрекъсната връзка.

След това затворих очи и почерпих от енергията, събрана в кръга. Насъбрах я в себе си и започнах да я оформям във вида на предмета, който търсех, като през цялото време си представях талисмана, който бях дал на Лидия. Енергията не спираше да се натрупва, жужеше в ушите ми и караше косъмчетата на врата ми да настръхват. Когато бях готов, протегнах ръцете си над двата предмета, отворих очи и изрекох твърдо *Duo et unum*^[1]. Енергията се изля от мен с такава бързина, че леко ми се зави свят. Нямаше никакви искри, никакво сияние или каквито и да било други екстри, които щяха да изчерпят бюджета за специални ефекти — просто ме изпълни усещането за завършеност, придружено от тихичко, почти недоловимо жужене.

Взех гривната и отново я вързах на китката си, после прибрах камертона и изтрих очертанията на кръга с подметката на обувката, като същевременно му наредих да се прекъсне. Усетих тихото изпукване на остатъчната енергия, която бе пусната на свобода, обърнах се и отидох да взема чантата с екзорсистките принадлежности от костенурката. Отдалечих се на няколко крачки по тротоара, стиснал камертона в протегнатата ми напред ръка. След това спрях и бавно се завъртях на място.

Камертонът мълчеше, докато не направих почти пълен оборот — и тогава рязко потрепери в ръката ми, издавайки тих, кристалночист звук. Стоях с лице, обърнато на северозапад. Погледнах край остриетата на камертона, отдалечих се на още дванайсетина крачки и триангулирах колкото се може по-точно. Промяната в посоката по времето, когато камертонът пропя втори път, беше почти незабележима и дори без да използвам каквито и да било инструменти, можех да разбера, че Лидия се намира доста наблизо.

— Аха — казах си аз и закрачих бързо, като не спирах да местя камертона от едната страна към другата, като поемах в онази посока, където се появяваше звукът.

Така стигнах чак до другия край на парка, където камертонът се насочи право към една сграда, която някога може би е била производствено предприятие, но сега стоеше празна.

Долният етаж се отличаваше с две гаражни врати и закована с дъски входна врата. Повечето прозорци на следващите два етажа също бяха заковани. Прозорците на третия етаж бяха натрошени с камъни от отегчени или отмъстителни вандали и сега, на фона на царящата вътре тъмнина, от рамките стърчаха остриите и прашни парчета от стъклата, наподобяващи мръсни ледени шушулки.

Направих още две контролни измервания, като се отдалечих на петдесет крачки вляво, а след това и вдясно от първоначалното място. И двете сочеха към сградата. Тя се извисяваше над мен безмълвна и страховита.

Потреперих.

Може би трябваше да се обадя на Майкъл. Или дори на Мърфи. Можех да намеря телефон и да се свържа с тях. Нямаше да им отнеме много време да стигнат дотук.

И естествено, тогава слънцето щеше да е залязло. Ако Кошмара се беше вселил в Лидия, щеше да е напълно свободен да напусне тялото ѝ и да продължи да скита наоколо. Ако успеех още сега да се добера до нея и да му направя екзорсизъм, това щеше да сложи край на тази унищожителна поредица.

Ако, ако, ако. Твърде много ако. А времето напредваше. Слънцето бързо се скриваше. Бръкнах във вътрешния джоб на шлифера и измъкнах стрелящата пръчка, прехвърляйки чантата с екзорсистките принадлежности в ръката с камертона. Прекосих улицата и се запътих към гаражните врати. Опитах се да отворя едната и за моя голяма изненада тя се вдигна нагоре. Огледах се наляво и надясно и се шмугнах в мрака, като отново я затворих зад себе си.

Очите ми се нуждаеха от малко време, за да привикнат с тъмнината. Стаята се осветяваше единствено от помръкващата дневна светлина, която се процеждаше през закованите върху прозорците дъски и под гаражните врати. Товарна рампа опасваше почти целия първи етаж. Поддържаха я каменни колони. От някоя пукната тръба цъцреше вода и по целия под се виждаха локвички.

В далечния край на товарната рампа, точно до високата метър и половина платформа, където някога се бяха товарили и разтоварвали камионите, сега стоеше чисто новичък микробус. Съдейки по тихите звуци под капака, двигателят му беше изключен съвсем скоро и още

изстиваше. Над микробуса, увиснала на едната си панта, висеше табела с надпис „ФАБРИКА ЗА ТЕКСТИЛ «СЪМЪР».“

Приближих се бавно до микробуса, отпуснал край тялото си ръката, която стискаше стрелящата пръчка. Извадих камертона и го размахих из сумрачната зала. Той звънваше всеки път, когато минаваше покрай микробуса.

Белият бус сякаш сияеше в полумрака. Стъклата на прозорците му бяха затъмнени и дори когато се приближих на три метра от него, не можех да видя нищо вътре.

Нещо, дали звук, или някакъв друг знак, който не бях успял да доловя съзнателно, накара косъмчетата на врата ми да настръхнат. Обърнах се бързо и се взрях в тъмнината зад гърба ми, върхът на стрелящата пръчка се насочи напред, а отеклите ми пръсти стиснаха здраво дръжката ѝ. Съсредоточих сетивата си върху мрака и се послушах, насочвайки цялото си внимание върху заобикалящата ме среда.

Тъмнина.

Капеща вода.

Поскърцване над главата ми.

Нищо.

Прибрах камертона в джоба на шлифера. След това се обърнах отново към микробуса, приближих се бързо до него, рязко отворих страничната врата и пъхнах пръчката вътре.

На пода лежеше нещо, увито в одеяло, което отговаряше приблизително на ръста на Лидия. Една бледа ръка беше простряна настрани от него, а върху тънката ѝ китка беше увит моят талисман, който изглеждаше обгорял и окървавен.

Сърцето ми се качи в гърлото.

— Лидия? — повиках я аз. Пресегнах се и докоснах китката ѝ. Долових пулса ѝ — слаб и забавен. Въздъхнах с облекчение и дръпнах одеялото от бледото ѝ лице. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаха втренчено, зениците се бяха разширили дотолкова, че покриваха изцяло ириса. Размахих ръка пред лицето ѝ и повторих: — Лидия.

Тя не реагира. Сигурно я бяха натъпкали с наркотици.

Какво правеше тук, по дяволите? Лежеше в микробуса, дрогирана, увита в одеяло и нагласена удобно. В това нямаше никакъв смисъл, освен ако не беше...

Освен ако не беше оставена тук за отвличане на вниманието. Стръв в капана.

Започнах да се обръщам, но още преди да направя половин оборот, студената енергия, която бях почувствал предишната вечер, заля лицето и гърлото ми. Нещо русо и невероятно пъргаво се блъсна в мен със силата да препускаш бик и ме отхвърли назад върху микробуса. Надигнах се на лакът и видях как към мен се приближава вампирът Кайл Хамилтън — очите му бяха черни и изпразнени от съдържание, а лицето му беше изкривено от гняв. Все още беше облечен с белия си тенис екип. Изритах го в гърдите и въпреки свръхчовешката му сила това го отлепи за секунда от земята, позволявайки ми да си поема дъх. Вдигнах дясната си ръка, на която проблясваше сребърният пръстен, и извиках:

— *Assantius!*^[2]

Съхранената в пръстена кинетична енергия, която се натрупваше в него при всяко движение на ръката ми, потече с пълна сила право в лицето на вампира. Суровата сила разкъса устните му, но от тях не потече кръв. Розовата англосаксонска кожа на бузите му се разкъса, изпод нея се показва черна плът, а парчетата се развяха под напора на силата като знамена на вятър.

Тялото на вампира отлетя назад и нагоре. Удари се силно в тавана и падна с глух удар на пода. Отдръпнах се от микробуса; гърдите ми пулсираха от тъпа болка. Оставих докторската чанта на пода, свалих защитната гривна и протегнах лявата си ръка напред.

Тялото на Кайл помръдна и той внезапно се изправи на четири крака. Тялото му беше изкривено, раменете му стърчаха твърде много, а гърбът му се беше извил под странен ъгъл. От лицето му висяха парчета кожа, под които се виждаше черната, приличаща на гума плът. Кожата около очите му също се беше обелила и те изглеждаха изпъкнали и черни, огромни и нечовешки. Челюстта му зейна, проблеснаха мокрите му кучешки зъби. От тях по влажния пол капеше слюнка.

— Ти — изсъска вампирът със смущаващо спокоен глас.

— Леле, колко оригинално — промърморих аз, събирайки силата си. — Да, аз. Какво правиш тук, по дяволите? И какво се опитваш да постигнеш с Лидия?

Нечовешкото му лице потрепна.

— С кого?

Гърдите ми пламтяха от остра, пронизваща болка, сякаш нещо беше счупено. И то зле. Но аз продължавах да стоя изправен, без да му позволявам да забележи слабостта ми.

— Лидия. Кофти боя за коса, хлътнали очи, лежи в микробуса ти и носи талисмана ми на китката си.

От устата му се разнесе съскащо подобие на смях.

— Така ли се представи? Използвали са те, Дрезден.

Отново ме побиха тръпки и присвих очи. Не усетих нищо, но инстинктът ме накара внезапно да се хвърля настрани.

Сестрата на вампира, Кели, руса и красива, какъвто беше изглеждал и той само допреди няколко секунди, се приземи на мястото, където бях стоял. Тя също застана на четири крака и изсъска с оголени зъби и изпъкнали очи. Носеше подчертаващ тялото ѝ костюм на жената котка, само че бял, заедно с бели ботушки и ръкавици, и късо наметало с голяма качулка. Дрехите ѝ бяха измачкани и изцапани с червени петна, а косата ѝ беше разрошена. Устните ѝ бяха изцапани с кръв, която изглеждаше като размазано червило или като устата на дете, жадно пило доматиен сок. Кървав мустак. По дяволите.

Лявата ми ръка продължаваше да е изпъната напред, а с дясната насочих стрелящата пръчка към Кели.

— Значи, вие двамата сте отвлекли Лидия, а? Защо? Аз просто исках...

— Позволи ми да го убия — простена женската, без да сваля от мен черните си, празни и гладни очи. — Кайл, *гладна съм*.

Съдете ме колкото искате, но направо откачам, когато някой започне да говори, че иска да ме *изяде*. Насочих стрелящата пръчка право в лицето на Кели и я заредих с толкова енергия, че върхът ѝ засия.

— Да, Кайл — каза аз. — Позволи ѝ да опита.

По плътта на Кайл под кожата му преминаха вълнички, което бе достатъчно, за да ми докара неприятно чувство в стомаха. Такива неща просто изглеждат неестествено, дори и да знаете какво се крие под тази кожа.

— Тази работа не те касае, магьоснико.

— Момичето се намира под моя защита — обявих аз. — Омитайте се и двамата, за да не се налага играта да загрубява.

— Това няма да стане — отвърна Кайл със смъртоносно тих глас.

— Кайл — изстена отново женската.

Лигите потекоха от устата ѝ и закапаха по пода. Тя започна да трепери, да се тресе така, сякаш всеки момент щеше да се разкъса на парчета. Или да се хвърли към мен. Устата ми пресъхна и аз се приготвих да я взривя.

С крайцеца на окото си забелязах движението на Кайл. Насочих защитната гривна към него и прехвърлих силата си в нея, но успях само отчасти да отразя отчупеното парче бетон, което беше запратил към главата ми. То ме удари в слепоочието и аз изгубих равновесие. Видях как Кели се хвърли към мен с развята пелерина, насочих стрелящата пръчка към нея и изкрещях:

— *Fuego!*

От края на пръчката изригна огнена струя, която пропусна на косъм тялото на Кели, но успя да подпали пелерината ѝ. Докато падах на земята, видях как пламъкът изригна в огнена арка, облиза тавана и се плъзна по стената, разрязвайки дърво, тухла и камък като огромна газова горелка.

Кели се озова върху мен и стисна краката ми между бедрата си, стенойки от възбуда. Замахнах със стрелящата пръчка към нея, но тя отби с лекота настрани, изсмя се безумно и истерично и отметна настрани горящата пелерина. Хвърли се към гърлото ми, но аз протегнах ръце и се вкопчих в разрошената ѝ грива. Знаех, че от това няма никаква полза — тя просто беше адски силна. Нямах да успея да я задържа настрани за дълго, най-много за няколко секунди. Сърцето ми блъскаше силно в болящите ме гърди и аз се борех отчаяно, опитвайки се да си поема дъх.

Тogaва лигите ѝ започнаха да капят по гърлото, бузите и в устата ми. И изведнъж вече нищо нямаше значение.

По тялото ми се разля възхитително усещане — топлина, сигурност, спокойствие. Плъзналият по кожата ми екстаз проникна в тялото, премахвайки цялото ужасяващо напрежение в мускулите. Пръстите ми пуснаха красивата коса на Кели и тя измърка, приближавайки устните си към моите. Почувствах дъха ѝ върху кожата ми, гърдите ѝ се притискаха към мен през тънкия плат на костюма ѝ.

Нещо, някаква досадна мисъл, продължи да ме тревожи още няколко секунди. Сигурно намирах нещо притеснително в бездънната

тъмнина на очите ѝ или в начина, по който кучешките ѝ зъби се отъркаха в гърлото ми — колкото и приятно да беше усещането. Но когато почувствах устните ѝ върху кожата ми, когато я чух да си поема дъх в напрегнато очакване, вече нищо нямаше значение. Аз просто исках *още*...

В този миг се разнесе гръмотевичен трясък и като в мъгла забелязах как западната стена на сградата се срутва, разпадайки се на големи, горящи парчета от дърво и тухли. Огнената струя, която бях запратил срещу Кели, беше прорязала тавана, стените и подпорните греди. Сигурно беше нарушила структурата на цялата сграда.

Опа.

През облака прах нахлу слънчева светлина, последните лъчи на залязващото слънце, топлината им обля лицето ми, а яркостта им ме накара да примижа.

Кели изпищя и цялата ѝ кожа, която не беше покрита с плат — най-вече от брадичката нагоре — избухна в пламъци. Светлината я удари със силата на юмрук и я отхвърли настрани от мен. Веднага почувствах тъпата болка и притеснителното парене по бузата, гърлото и всички останали места, където беше покапала слюнката ѝ.

Няколко секунди не усещах нищо друго, освен жегата, светлина и болка, чувах как някой пищя. След миг се надигнах и се огледах. Огнят се разпространяваше из сградата, от горните етажи се чуваха глухи пукащи звуци, а през липсващата част от стената чувах приближаващия се вой на сирени. На бетонения под се виждаха някакви черни, мазни петна, които водеха към белия микробус. Светлината едва докосваше задния прозорец на превозното средство. Страничната врата беше широко отворена и Кайл, от чието лице продължаваха да висят парчета кожа, прегръщаше някакво гротескно същество — своята сестра, чиито истински вид вече не беше прикриван от маската на човешката форма. Момичето вампир пищеше пронизително от болка, докато брат ѝ я настаняваше в задната част на микробуса. Той затвори рязко вратата и разцепените му устни се изкривиха в злобна гримаса. Кайл пристъпи към мен, но раздразнено стисна зъби, спирайки се на самия ръб на слънчевото петно.

— Магьоснико — изсъска той. — Ще си платиш. Ще те накарам да си платиш за това.

После се върна при микробуса със затъмнените стъкла и скочи на шофьорското място. Миг по-късно двигателят изрева и микробусът се понесе към гаражните врати. Удари се в едната от тях, разпиля я на парчета, излетя на улицата и се изгуби от погледа ми.

Останах на мястото си зашеметен, със замъглено съзнание, пронизван от пареща болка. После се изправих със залитане и закуцуках към дупката в стената. Когато излязох на улицата, звукът от сирените се беше приближил.

— По дяволите — промърморих аз, поглеждайки назад към вихрещите се пламъци. — Не се отнасям особено деликатно към сградите.

Тръснах глава, опитвайки се да проясня мислите си. Тъмно. Ставаше тъмно. Трябваше да се прибера вкъщи. Вампирите излизат, когато падне мрак. Вкъщи, помислих си аз. Вкъщи.

Запътих се бавно към костенурката.

И докато се отдалечавах от сградата, слънцето се скри зад хоризонта — освобождавайки всички същества, които чакат падането на нощта, за да излязат навън и да започнат да се забавляват.

[1] Проследяващо заклинание на Хари Дрезден. — Б.пр. ↑

[2] Заклинание на Хари Дрезден, което предизвиква избухване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Не помня как съм успял да се прибера вкъщи. В съзнанието ми са се запечатели само неясните образи на колите, профучаващи край мен с безумна скорост, а след това — гръмогласното мъркане на Мистър, който ме посрещна, когато влязох в апартамента си и заключих вратата след себе си.

Наркотичната слюнка на вампира се беше просмукала в кожата ми за секунди и за нула време успя да се разпространи в организма ми. Чувствах се слаб и вцепенен. Не ми се виеше свят, но когато мърдах с очи, предметите като че ли леко се размазваха, ала всичко си идваше на мястото, когато се съсредоточавах върху него. Пулсирах. При всеки удар на сърцето цялото ми тяло потрепваше в бавен, нежен спазъм от приятно усещане.

И против волята ми, част от мен се наслаждаваше на всяка една секунда от него. Дори когато го сравнявах с обезболяващите, с които ме бяха тъпкали в болницата, това си оставаше най-приятният наркотик, който бях опитвал.

Приблжих се, залитайки, към тясното си легло и се строполих в него. Мистър дойде при мен и започна да се умилква около лицето ми в очакване да стана и да го нахраня.

— Махай се — чух се да мърморя. — Глупава космата топка. Изчезвай.

Той постави едната си лапа върху гърлото ми и докосна опърлената кожа на мястото, където слънчевата светлина беше попаднала върху капките слюнка на Кели Хамилтън. Прониза ме остра болка и аз изстенах. После се усилих да стана и тръгнах към кухнята. Извадих няколко студени парчета месо от хладилната чанта и ги пуснах в чинийката на Мистър. След това се дотърсих до банята и запалих една свещ.

Заболя ме.

Прикрих очите си с ръка и се огледах в огледалото. Зениците ми се бяха уголемили доста. Кожата на гърлото и едната ми буза беше

почервенияла и лъщеше, както когато човек задреме навън в някой летен следобед — болеше, но не беше опасно. Не открих никакви белези по гърлото ми, значи, вампирът не ме беше ухапал. Някак си бях сигурен, че това е добре. Нещо в ухапването свързваше жертвата с вампира. Ако ме беше ухапала, можеше да влезе в главата ми. Най-обикновена магия за контрол над съзнанието. Която нарушава един от законите на магията.

Върнах се обратно при леглото и се проснах върху него, опитвайки се да подредя мислите си. Приятно пулсиращото ми тяло правеше задачата ми доста трудна. Мистър отново дойде да души наоколо, но аз го избутах настрани с едната си ръка и се опитах да не му обръщам внимание.

— Съсредоточи се, Хари — промърморих тихо на себе си. — Трябва да се съсредоточиш.

Бях се научил при нужда да блокирам болката. По време на обучението при Джъстин това си беше практична необходимост. Учителят ми не вярваше, че на бъдещия магьосник трябва да му се спестява боят с пръчка. Много бързо се научавахте да не правите грешки, когато се появи добра причина да ги избягвате.

Блокирането на удоволствието се оказа доста по-трудна задача, но някак си успях да се справя. Първото нещо, което се наложи да сторя, беше да отделя чувството на наслада. Отне ми известно време, но започнах постепенно да маркирам границите на онези части от мен, които харесваха всичките тези прекрасни топли усещания, и да ги изолирам. После се заех с изпълващото ме пулсиращо щастие. Забавих леко ритъма на сърцето си, макар пулсът ми и без това да беше доста бавен, след което започнах да изключвам възприятията на крайниците си и да ги поставям в изолация заедно с останалата част от мен, която не ми вършеше особена работа. След това замина и шеметното удоволствие, като накрая остана само леката мъгла, обгърнала съзнанието ми, която не можеше да бъде премахната чрез химическа реакция.

Затворих очи, поех си дълбоко дъх и се опитах да подредя мислите си.

Лидия беше изоставила убежището на църквата и защитата на отец Фортхил. Защо? Замислих се върху всеки детайл, който знаех за нея. Хлътналите ѝ очи. Изтръпването, което бях почувствал при

докосването на аурата ѝ. Ръцете ѝ не трепереха ли леко? Като се замислих, реших, че май да. Припомних си какво бях видял в микробуса, гривната на ръката ѝ. Пулсът ѝ. Беше ли по-бавен? Така си помислих тогава — но пък моят беше твърде ускорен. Съсредоточих се върху момента, когато я докоснах.

Шейсет, помислих си. Около шейсет удара в минута. В момента собственият ми пулс отчиташе около една шеста от това. Значи, е бил наполовина, преди да го забавя, за да заглуша песента на наркотика в кръвта ми.

(Песен, красива песен, защо съм я заглушил, като мога просто да сваля преградите, да слушам музиката и просто да си лежа там щастлив и спокоен, и просто да *чувствам*, просто да бъда...)

Разсеях се за миг, за да вдигна отново преградите. Пулсът на Лилия беше нормален за човек. Но тя лежеше неподвижна и безчувствена, точно както аз лежах сега. Бях убеден, че Кайл и Кели са я отровили също като мен. Но защо тогава сърцето ѝ биеше толкова по-бързо в сравнение с моето?

Тя беше напуснала църквата и може би беше отвлечена от Кошмара. Той я беше накарал да отиде в къщата на Малоун и да си изпроси покана. Но защо точно там? Той какво общо има с това?

Малоун и Лидия. И двамата бяха нападнати от Кошмара. Каква беше връзката? Какво ги свързваше?

Още въпроси. Какво искаха вампирите от нея? Ако Кайл и сестра му преследваха Лидия, това означаваше, че Бианка я иска. Защо? Беше ли Бианка в съюз с Кошмара? Ако е така, защо, по дяволите, ще изпраща най-силните си подчинени да отвлечат момичето, щом то е във властта на нейния съюзник?

И как е успял Кошмара да мине през прага? А още по-интересно беше как е успял да проникне през защитата на Лидия, която ѝ осигуряваше Талисманът на мъртвеца? Никой призрак не би могъл да ѝ навреди или да осъществи някакъв контакт, когато той се намира на ръката ѝ. В това нямаше никакъв смисъл.

(А защо трябва да има? Защо изобщо нещата трябва да имат смисъл? Просто се отпусни, Хари, облегни се назад и се чувствай добре, позволи на кръвта да запее, остави сърцето си да бие, просто се отпусни в чудесната топла, поглъщаща тъмнина и не се тревожи, не мисли за нищо, просто се остави на течението, носи се по него и...)

Стените започнаха да се разпадат.

Започнах да се боря, но внезапният страх беше ускорил пулса ми. Опитвах се отново да изтегля отровата от кръвта ми, но борбата само ме направи по-уязвим, по-податлив. Не можех точно сега да се проваля. *Не мажех*. На мен разчитаха хора. Трябваше да се боря...

Преградите се срутиха и кръвта се втурна с възбуден рев.

Оставих се на течението.

И ми беше хубаво.

Постепенно потънах в сън. Нежен, мрачен сън. В който постепенно нахлуха съновидения.

В тях отново се озовах в склада до Бърнам Харбър. Беше нощ с пълнолуние. Бях облякъл шлифера, черните си дънки и риза и носех черни кецове, които бяха по-подходящи за... Добре де. За шпиониране. До мен стоеше Майкъл и дъхът му се кълбеше в студения зимен въздух. Той носеше наметалото си и кървавочервено сако. На хълбока му висеше *Аморакус*, от който струеше постоянна, спокойна сила. Мърфи и останалите сътрудници на Специалния отдел бяха облечени в черни, свободни облекла и носеха бронезилетки. Всеки от тях държеше пистолет в едната си ръка, а в другата нещо друго — шишета със светена вода или сребърни кръстове.

Мики Малоун погледна към луната и стисна пушката си с две ръце — само той разчиташе единствено на чистата поразяваща огнева мощ. Хей, човекът си имаше основание.

— Добре — каза той. — Влизаме вътре и после какво?

— Ето какъв е планът — отвърна Мърфи. — Хари смята, че помощниците на убиеца ще бъдат дрогирани и сънливи. Обкръжаваме ги, слагаме им белезниците и продължаваме. — Тя се намръщи и сините ѝ очи проблеснаха под сребристата светлина. — Кажи им какво следва после, Хари.

— Мъжът, когото търсим, е чародей. — Стараех се да не повишавам глас. — Това е нещо като магьосник, само че той използва цялата си енергия, за да върши основно разрушителни неща. Не го бива в нищо, което не нанася вреда.

— Което автоматично го превръща в злодей, поне доколкото касае нас — изръмжа Мърфи.

— Абсолютно — потвърдих аз. — Този тип има сила, но му липсва класа. Аз ще вляза и ще блокирам магията му. Смятаме, че е

уловил някой демон — затова са му били необходими убийствата. Те са част от сделката, за да накара демона да работи за него.

— Демон — изпъшка Рудолф. — Исусе, можеш ли да повярваш на тези глупости?

— Исус е вярвал в демоните — каза Майкъл с тих глас. — Ако създанието е вътре, не се приближавайте до него. Не стреляйте по него. Оставете го на мен. Ако успее да се промъкне покрай мен, залейте го със светената вода и бягайте, докато пици.

— Това в общи линии е планът — потвърдих аз. — Просто не допускайте никой от човешките му лакеи с ножовете да се приближи до Майкъл или до мен. Аз ще отнема силата на Кравос, а вие ще го хванете веднага щом сме сигурни, че демонът няма да ни изяде. С останалите свръхестествени неща ще се оправя аз. Някакви въпроси?

Мърфи поклати глава.

— Да вървим.

Тя се приведе напред, вдигна ръка във въздуха, давайки сигнал на останалите от Отдела, и всички се отправихме към склада.

Всичко мина по план. Близко до входа се въргаляха десетина младежи с блуждаещи погледи, обвити в слоеве дим, от който ми се замая главата. Навсякъде се валяха остатъците от сериозен купон — бирени кутийки, дрехи, фасове, празни спринцовки, каквото ви дойде на ума. Ченгетата ги връхлетяха като черен рояк и за по-малко от деветдесет секунди им сложиха белезници и ги натикаха в чакащия фургон.

Двамата с Майкъл продължихме към задната част на склада, като се промъквахме между сандъците и контейнерите. Мърфи, Руди и Малоун ни следваха по петите. Открехнах вратата на задната стена и надникнах вътре.

Видях кръг от черни димящи свещи и обляна в червена светлина фигура, покрита с пера и кръв, която беше коленичила край него, и нещо тъмно и ужасяващо на вид, клекнало в центъра му.

— Бинго — прошепнах аз и се обърнах към Майкъл. — Демонът е тук, с него.

Рицарят просто кимна и разхлаби меч в ножницата му.

Извадих куклата от джоба на шлифера. Това беше обикновена кукла Кен, гола и не съвсем точна от анатомична гледна точка, но щеше да свърши работа. Косъмът, който криминалистите бяха открили

върху жертвата от последното местопрестъпление, беше залепен внимателно с тиксо към главата на куклата, освен това бях украсил Кен с обичайните джунджурии, по които си падаха черните магьосници — обърнат пентаграм, малко пера и малко кръв (от една клетка мишка, която беше пипнал Мистър).

— Мърфи — изсъсках аз. — Абсолютно ли си сигурна за косата? Че принадлежи на Кравос?

В противен случай куклата изобщо нямаше да навреди на чародея, освен ако не успееш да му бръкна в очите с нея.

— До голяма степен — прошепна тя, — да.

— До голяма степен. Страхотно.

Въпреки това клекнах и нарисувах около мен кръг, после още един около куклата Кен и прошепнах заклинанието.

Косата беше на Кравос. Той усети влиянието на заклинанието ми няколко секунди преди то да го откъсне напълно от силата му — но тези няколко секунди му бяха достатъчни, за да разкъса с помощта на ръката си и на волята си кръга около демона и с яростен крясък да го насъска срещу нас.

Демонът — гърчеща се тъмна маса от сенки и пламтящи червени очи — се хвърли в атака. Майкъл пристъпи напред, извади *Аморакус* и около него се завихри буря от светлина и магическа ярост.

В реалността бях завършил заклинанието и бях откъснал Кравос от силата му. Майкъл насече демона на парчета. Кравос хукна да си спасява живота, но Малоун стреля с пушката си в краката му от доста голямо разстояние. Изстрелът беше перфектен; чародеят се строполи на земята и остана да се гърчи там — кървящ, но жив. Мърфи изби от ръката му ножа и добрите отново победиха.

В съня ми нещата се развиха по съвсем различен начин.

Почувствах как тъканта на заклинанието, обгръщащо Кравос, започна да ми се изплъзва. В един миг той беше там, в средата на мрежата, която заплитах около него, а в следващия просто изчезна и заклинанието ми рухна под собствената си тежест.

Майкъл изпищя. Вдигнах глава и го видях да се издига високо във въздуха, размахвайки безпомощно меча си в сенките и мрака. Черни ръце с кошмарно дълги пръсти сграбчиха главата му, покривайки лицето. Последва завъртане, влажен, хрущящ звук и вратът на рицаря се счупи. Тялото му омекна и увисна безчувствено.

Светлината на *Аморакус* угасна. Демонът изпищя тънко и пронизително и пусна тялото на земята.

Мърфи извика и хвърли към демона шишето си със светена вода. Течността избухна в сребрист пламък, когато шишето се сблъска с нещо в тъмнината — това беше демонът. Фигурата се обърна към нас. Проблеснаха нокти и Мърфи отстъпи назад, навела ужасен поглед надолу, където ноктите на демона бяха разрязали бронежилетката, ризата и кожата, разпаряйки корема ѝ. Навън се изсипаха кръв и вътрешности, тя изпъшка тихо и притисна с ръце зеещата рана.

Малоун започна да стреля с пушката си. Мрачният демон се обърна към него, устата му се разтегна в кървава усмивка и той зачака, докато ударникът не изщрака на празно. После просто се изсмя, сграбчи пушката в другия край и блъсна Малоун в стената, забивайки дулото в корема на мъжа. Малоун пищеше, докато металът разкъсваше кожата и плътта му, а ребрата му започнаха да хрущят; после демонът натисна още по-силно и въпреки ужасните крясъци на полицаия можах ясно да чуя как прешлените на гръбнака му започват да се пукат и чупят. Малоун също се строполи на пода в предсмъртни гърчове.

Лицето на Рудолф преbledня, той изпищя и побягна.

Оставяйки ме сам с демона.

Сърцето ми се изпълни с ужас и аз се разтреперих като листо пред създанието. Все още се намирах в кръга. Той все още ме защитаваше. Опитах се да събера силата си, да приготвя удар, който да унищожи това чудовище.

Но се натъкнах на нещо. Стена. Същата магия, която смятах да използвам върху Кравос.

Демонът се приближи към мен и с лекота, сякаш защитният ми кръг изобщо не съществуваше, замахна и ме отхвърли настрана. Стоварих се с тъп звук на земята.

— Не — измънках аз, опитвайки се да се отдалеча от демона. — Не, това не може да се случва. Нещата се развива по съвсем друг начин!

Червените очи на демона проблеснаха. Насочих стрелящата пръчка към него и изкрещях:

— *Fuego!*

Не последва изпепеляваща жар. Нито пропуквано на енергия. Нямаше нищо.

Демонът отново се изсмя, наведе се към мен и аз почувствах как се издигам във въздуха.

— Това е сън — изкрещях с пълно гърло. Опитах се да достигна до тъканта на съня, да го променя, но преди да заспя, не се бях подготвил по никакъв начин, а и паниката, в която бях изпаднал, ми пречеше да се съсредоточа. — Това е сън! Изобщо не се случи така!

— Някога може и да е било различно — измърка демонът с копринен глас. — Но сега е така.

Чудовищната му паст се раззина и той заби ужасните си зъби в корема ми, разтягайки червата ми. Създанието започна да размята главата си и аз направо се взривих; от тялото ми полетяха парчета плът, които потъваха в търбуха му, кръвта ми плисна навън, а аз се гърчех безпомощно и пищях.

И тогава, незнайно откъде, се появи едно сиво таби с подрязана опашка, замахна с лапа и ме перна през носа с парещите си нокти.

* * *

Отново изпищях и се свестих в ъгъла на спалнята ми. Отново се намирах в апартамента ми, свит на кълбо на пода. Бях оповръщан навсякъде. Мистър се беше навел над мен и изведнъж отново ме одраска по бузата. Чух собствения си вик и потреперих от удара.

Нещо ме погъделичка по кожата. Нещо студено, тъмно и противно. Надигнах се, разтърках очите си, за да прогоня сънливостта, и се опитах да се преборя с остатъците от вампирската отрова, за да се съсредоточа върху присъствието — но то беше изчезнало.

Потреперих силно. Бях ужасен. Не уплашен, не обезпокоен — а изпълнен с вцепеняващ, всеобхващащ ужас, който просто потиска всяка рационална мисъл и дълбае право в душата. Чувствах се осквернен по някакъв начин, използван. Безпомощен. Слаб.

Довлякох се до лабораторията, придвижвайки се непохватно в мрака. Усещах присъствието на Мистър край мен. Долу беше тъмно и студено. Прекосих опипом стаята, събаряйки най-различни предмети на пода, като се опитвах да стигна до призоваващия кръг, монтиран в пода. Хвърлих се към него и хлипайки, се опитах да го напипам с изтръпналите си пръсти, докато най-накрая не го открих. Щом се

озовах в него, му наредих да се затвори. Той се съпротивляваше, но аз го притиснах с цялата воля, която успях да събера, докато най-накрая не усетих как около мен се издига невидимата стена.

Свих се на кълбо, като се стараех да не напускам очертанията му, и заплаках.

Мистър обикаляше около мен и се опитваше да ме успокои с гръмотевичното си мъркане. После чух как голямата сива котка скочи върху работната ми маса, а след това и на един от рафтовете. Неясната му сянка се спря до светлеещия череп. От устата му заструи оранжева светлина, която започна да се излива в очните ябълки на черепа. Най-накрая пламъчетата в очите на Боб проблеснаха и черепът се обърна към мен.

— Хари — каза Боб с тих и спокоен глас. — Хари, чуваш ли ме?

Вдигнах глава, без да спирам да треперя, безкрайно благодарен да чуя познатия глас.

— Хари — каза нежно Боб. — Видях го, Хари. Мисля, че знам какво преследва Малоун и останалите. И мисля, че знам как го прави. Опитах се да ти помогна, но ти не се събуждаше.

Мислите се завихриха в обърканото ми съзнание.

— Какво? — попитах аз. Гласът ми прозвуча като хленч. — За какво говориш?

— Съжалявам, Хари. — Черепът се поколеба и макар че изражението му нямаше как да се промени, на мен ми се стори, че изразява притеснение. — Мисля, че знам какво се опита да те изяде току-що.

ГЛАВА 18

Да ме изяде — прошепнах аз. — Аз... не разбирам.

— Нещото, което преследваш. Кошмара. Мисля, че беше тук.

— Кошмара — казах аз. Наведох глава и затворих очи. — Боб, не мога... Не мога да мисля ясно. Какво става?

— Добре. Ти се прибра преди около пет часа, дрогиран до дупка от слюнката на онова вампирско момиче. Ломотеше като някой побъркан. Според мен не си осъзнал, че се намирам в Мистър. Спомняш ли си тази част?

— Да, донякъде.

— Какво се случи?

Разказах на Боб за преживелиците си с Кайл и Кели Хамилтън. Говоренето като че ли премахна световъртежа и успокои вътрешностите ми. Сърцето ми постепенно забави биенето си и пулсът ми вече не препускаше като този на ужасен заек.

— Това прозвуча доста странно — каза Боб. — Сигурно има нещо много важно, което да ги накара да рискуват да излязат навън посред бял ден. Дори в специално оборудван микробус.

— Напълно го осъзнавам, Боб — отвърнах аз и избърсах челото си с ръка.

— По-добре ли се чувстваш?

— Ами... предполагам.

— Мисля, че си бил доста разкъсан, в духовен смисъл. Добре, че започна да крешиш. Пристигнах веднага щом можах, но ти не искаше да се събудиш. Смятам, че е заради отровата.

Надигнах се и седнах с кръстосани крака, но продължавах да се придържам към вътрешността на кръга.

— Помня, че сънувах. Господи, беше ужасно. — Почувствах как вътрешностите ми се втечняват и отново започнах да треперя. — Опитах се да го променя, но не бях готов. Не успях.

— Сън ли? — каза Боб. — Да, всичко съвпада.

— Съвпада? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна той.

Тръснах глава, подпрях лакти на коленете си и облегнах брадичка върху дланите си. Не ми се искаше да се занимавам с това. Някой друг можеше да го направи. Аз трябва да се махна, да напусна града.

— Значи, ме е нападнал дух?

— Да.

Поклатих глава.

— В това няма смисъл. Как е успял да мине през прага?

— Като за начало прагът ти не е особено функционален, господин ерген.

Успях да събера достатъчно смелост, за да погледна намръщено Боб.

— Пазачите, тогава. Сложил съм защитни заклинания на всички врати и прозорци. И нямам къщи никакви огледала, които да е използвал.

Ако Боб имаше ръце, сигурно щеше да ги потърка доволно.

— Точно така — рече той. — Да, точно така.

Стомахът отново ме присви и нов пристъп на треперене ме принуди да отпусна ръцете си в скута. Искаше ми се да се скрия някъде, да се съдера от плач, да изповръщам и последните остатъци от достойнство, след което да пропълзя в някоя дупка и да засипя отвора й след себе си. Преглътнах тежко.

— Значи... значи, според теб изобщо не е дошъл при мен. Не му се е налагало да преодолява защитите.

Боб кимна и очите му припламнаха.

— Точно така. Ти си излязъл при него.

— По време на съня?

— Да, да, да — избъбри Боб. — Вече всичко се връзва, не разбираш ли?

— Не съвсем.

— Сънищата — рече черепът. — Когато смъртните сънуват, може да се случат най-различни странни неща. Когато един магьосник сънува, нещата стават още по-странни. Понякога сънищата стават достатъчно интензивни, за да създадат един свой малък, временен свят. Нещо като мехур в Небивалото. Помниш ли, когато ми каза, че

призракт на Агата Хагълторн е бил толкова силен, че да създаде свое собствено владение в Небивалото?

— Да. Малко приличаше на старото Чикаго.

— Понякога хората могат да направят същото.

— Аз не съм призрак, Боб.

— Не — отвърна той, — не си. Но притежаваш всичко необходимо в себе си, с изключение на подходящите обстоятелства, за да създадеш призрак. Призраците са просто замръзнали образи на хора, Хари, последните отпечатъци от личността. — Боб замълча замислено. — Обикновено хората винаги са ти създавали повече проблеми от всяко създание, на което си се натъквал в Небивалото.

— Не съм забелязват — казах аз. — Добре. Значи, твърдиш, че всеки път, когато сънувам, създавам свое собствено почасово владение в Небивалото.

— Не всеки път — отвърна Боб. — Всъщност почти никога. Подозирам, че само най-интензивните сънища успяват да извлекат необходимата енергия от хората. Но сега, при всичките смущения в бариерата, преминаването е лесно...

— Сънищата на все повече хора създават мехури от другата страна. Сигурно така е спипало горкия Мики Малоун. Докато е спял. Жена му каза, че предишната вечер го е тормозело безсъние. Създанието е обикаляло около къщата му и е чакало да заспи, и за да убива времето, е започнало да избива животинките.

— Възможно е — рече Боб. — Спомняш ли си съня?

Потреперих.

— Да... Помня го.

— Кошмара сигурно е влязъл в него през теб.

— Докато духът ми е бил в Небивалото? — попитах аз. — В такъв случай е щял да ме разкъса на парчета.

— Не е задължително — грейна Боб. — Това е владение на твоя дух, забрави ли? Макар и временно. Което означава, че имаш предимството на собствената територия. Не че ти е помогнало особено, но все пак...

— Аха.

— Спомняш ли си някакви подробности, някой персонаж в съня, който да не се държи така, както би трябвало?

— Да — отвърнах аз. Треперещите ми ръце се притиснаха към корема, търсейки отпечатъците от зъби. — По дяволите, да. Сънувах онзи арест от преди два месеца. Когато спипахме Кравос.

— Чародея — рече замислено Боб. — Добре. Това може да се окаже важно. Какво се случи?

Преглътнах, опитвайки се да не повърна.

— Ами всичко се обърка. Демонът, който той беше призовавал, се оказа по-силен, отколкото беше в действителност.

— Демонът?

Примигнах.

— Боб, възможно ли е нещо като демон да остави призрак след себе си?

— Ами, тъъ — поколеба се Боб. — Не мисля — освен ако наистина не е умряло там. Да е изчезнало завинаги. Имам предвид да не сте се ограничили само с унищожението на обвивката му.

— Майкъл го уби с *Аморакус* — казах аз.

Черепът на Боб потрепери.

— О — рече той. — *Аморакус*. В такъв случай не съм сигурен. Не знам. Този меч може да е способен да убие демон дори през физическата му обвивка. Всяка основана на вярата магия е ужасно силна.

— Добре, значи, може би си имаме работа с призрака на демон — казах аз. — Демон, който е умрял готов за битка. Може би това го е направило толкова... толкова злобен.

— Възможно е — съгласи се жизнерадостно Боб.

Поклатих глава.

— Но това не дава обяснение за бодливото заклинание, което бе наложено върху духовете и хората.

Вкопчих се в проблема, в оплетените факти с безмълвно отчаяние, като човек, който се дави и не иска да хаби последния си дъх в крясъци. Това ми помогна да продължа.

— Може би заклинанията са дело на някой друг — предположи Боб.

— Бианка — казах внезапно аз. — Тя и нейните лакеи са замесени по някакъв начин — забрави ли, че те са отвлекли Лидия? И ме причакаха онази първа нощ, когато се прибирах от ареста.

— Не мисля, че тя е кой знае колко силна в практическата магия — рече Боб.

Свих рамене.

— Не е, за съжаление. Но освен това току-що са я повишили. Може да се е обучавала. Никога не се е ограничавала само с шантавите вампирски номера — и ако междувременно се е намирала в Небивалото, това може да я е направило по-силна.

Боб подсвирна през зъби.

— Да, така би могло да се получи. Бианка нарушава спокойствието, като измъчва разни духове, и създава размирици, за да може да прекара този Кошмар и да го насъска срещу теб. След като го пусне, си сядва в креслото и се наслаждава на забавлението. Има ли мотив?

— Разкажание — отвърнах аз, припомняйки си съобщението, което бях прочел преди повече от година. — Тя ме обвинява за смъртта на една от нейните. Рейчъл. Исква да ме накара да се разкайвам за това.

— Чудничко — каза Боб. — И би могла да стои зад всичко това?

— Да. Би могла.

— Средства, възможност, мотив.

— Да, но не се връзва логически. Няма как да убедя Съвета да ми помогне. Нямам никакви доказателства.

— И какво от това? — попита Боб. — Убий я и проблемът е решен.

— Боб — казах аз, — не можеш просто така да убиваш разни хора.

— Знам. Затова ще го направиш ти.

— Не, не. И аз не мога да убивам просто така.

— Защо не? И преди си го правил. Освен това имаш нов пистолет и всичко необходимо.

— Не мога да сложа край на нечий живот заради нещо, което може би е направил.

— Бианка е вампир — отбеляза жизнерадостно Боб. — Тя не е жива в класическия смисъл на думата. Ще взема Мистър, ще ида да намеря патрони и ти...

Въздъгнах.

— Не, Боб. Тя е обградена от много хора. Сигурно ще се наложи да убия и някои от тях, за да се добера до нея.

— О, проклятие. Това е една от ония дилеми за доброто и злото, нали?

— Да, точно такава е.

— Тази етика продължава да ме обърква, Хари.

— Добре дошъл в клуба — промърморих аз.

Поех си дъх на пресекулки и се наведох напред, за да поставя ръцете си върху кръга и да го прекъсна. Без малко да се свия от страх, когато защитната стена изчезна, но положих всички усилия да не го направя. Бях се съвзел достатъчно. Беше време да се съсредоточа върху работата си.

Изправих се и се приближих до работната маса. Очите ми бяха привикнали към тъмнината. Взех най-близката свещ, но не намерих кибрит. Затова насочих показалеца си към нея, намръщих се и промърморих:

— *Flickum biscus*.^[1]

Простичкото заклинание, което бях използвал хиляди пъти, излезе трудно и със запъване, енергията потрепна, вместо да потече свободно. Фитилът на свещта запуши, но не пламна.

Намръщих се, затворих очи, вложих малко повече усилия и повторих заклинанието. Този път почувствах леко замайване и свещта пламна. Улових се с една ръка за ръба на масата.

— Боб, гледаше ли? — попитах аз.

— Да — отвърна начумерено Боб.

— Какво се случи?

— Ами първия път не вложи достатъчно енергия в заклинанието.

— Вложих толкова, колкото всеки път — възразих аз. — Стига де, правил съм това заклинание милиони пъти.

— Аз съм бил свидетел на седемнайсет хиляди и петдесет и шест.

Втренчих се в свещта, след което промърморих под носа си:

— Защо ми се наложи да се съсредоточа, за да запала това нещо?

— Вероятно Кошмара е отхапал част от силата ти, Хари.

Завъртях се бавно и погледнах Боб, примигвайки.

— Какво е направил?

— Когато в съня ти те нападна, той насочи ли се към някоя определена част от тялото ти?

Поставих ръка на корема си, притиснах го силно и усетих как очите ми се ококорват.

Боб потрепна.

— Оооо, чакра точка. Това не е на хубаво. Попаднал е точно в твоето чи.

— Боб — прошепнах аз.

— Добре обаче, че не се е нахвърлил върху моджото ти, нали? Искам да кажа, че във всичко може да се открие положителна...

— Боб — произнесох аз малко по-силно. — Да не би да казваш, че то... е *изяло* магията ми?

Боб ме погледна отбранително.

— Не *цялата*. Събудих те колкото се може по-бързо. Хари, не се притеснявай за това, ще се излекуваш. Вярно, че няколко месеца няма да си в най-добра форма. Или, тъъ, години. Добре де, може би десетилетия, но вероятността за това е много малка...

Прекъснах го, размахвайки ръка.

— Изял е част от силата ми — казах аз. — Това означава ли, че Кошмара е станал по-силен?

— Ами, естествено, Хари. Ти си това, което ядеш.

— По дяволите — изругах аз и се хванах за главата. — Добре, добре. Сега вече наистина трябва да намерим това нещо. — Закрачих нервно напред-назад. — Ако използва силата ми, значи, аз съм отговорен за нещата, които върши с нея.

Боб се ухили подигравателно.

— Хари, това е нелогично.

Стрелнах го с поглед.

— Кое не го прави по-малко вярно — сопнах му се аз.

— Добре — рече примирено той. — Значи, напускаме гара Логика и здрав разум. Следваща спирка — Лунатиквил.

Изръмжах, без да спирам да крача.

— Трябва да открием каква ще е следващата му стъпка. Разполага с цялата нощ.

— Шест часа и трийсет минути — поправи ме Боб. — Не би трябвало да е трудно. Докато спеше, се зачетох в дневниците на ектоманта. Тази твар може да се появява в кошмарите, но всички те имат нещо общо. Призраците са способни на такава сила само ако действат в рамките на своя анклав.

— „Ан-“ какво?

— Погледни от следната гледна точка, Хари. Призракт може да влияе само върху нещата, които са свързани директно със смъртта му. Агата Хагълторн не би могла по никакъв начин да тероризира играта на „Чикаго Къбс“ например. Там тя няма сила. Може да се занимава само с бебета, с жестоки съпрузи, може би с тормозени съпруги...

— С магьосници, които ѝ се бъркат в делата — промърморих аз.

— Ти ѝ се изпречи на пътя — каза Боб. — Но Агата, така или иначе, не може просто така да връхлети някъде и да започне да сее опустошение.

— Тоест Кошмара трябва да има някакво лично отношение към това — отвърнах аз. — Това ли искаш да ми кажеш?

— Ами трябва по някакъв начин да е свързано със смъртта му. Така че, да. Предполагам, че точно това искам да кажа. По-точно, това казва Морт Линдкуист в дневниците си.

— Аз. И Лидия. И Мики Малоун. Как сме свързани, по дяволите? Никога по-рано не бях виждал Лидия. — Намръщих се. — Или поне така ми се струва.

— Тя не се вписва в уравнението — съгласи се Боб. — Защо не я извадиш от него за малко?

Направих го и изведнџж всичко ми стана ясно като бял ден.

— По дяволите — казах аз.

Обърнах се, хукнах към стълбата с омекналите си крака и започнах да се катеря по нея с единствената мисъл да стигна до телефона.

— Какво? — извика Боб след мен. — Хари, какво има?

— Ако това нещо е призрак на демона, знам точно какво иска. Отмъщение. Той преследва хората, които са го убили — извиках му от стълбата. — Трябва да намеря Мърфи.

[1] Заклинание на Хари Дрезден за създаване на малък пламък.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Животът на хората е свързан с един вид математика.

Прехвърляте цифрите машинално, без да го осъзнавате, точно както правят лекарите на бойното поле. Този пациент няма шанс да оцелее. Този има, но само ако оставя третия да умре.

За мен частите на уравнението бяха сравнително елементарни. Демонът, жаден за отмъщение, ще тръгне след онези, които са го погубили. Призракът ще помни само хората, които са били пред очите му в онези последни мигове. Това означаваше, че Мърфи и Майкъл бяха другите му две мишени. Майкъл имаше добра възможност да се защити срещу тази твар — по дяволите, шансовете му бяха дори по-добри от моите. Но не и Мърфи.

Звъннах на домашния телефон на Мърфи. Никой не ми вдигна. Обадох се в кабинета ѝ и тя вдигна телефона, произнасяйки с уморен глас:

— Мърфи.

— Мърф — казах аз. — Виж какво, трябва да ми се довериш и да направиш каквото ти кажа. Ще бъда при теб след около двайсетина минути. Възможно е да се намираш в опасност. Не мърдай оттам и не заспивай, докато не пристигна.

— Хари? — попита Мърфи. Долових в гласа ѝ нотки на раздразнение. — Искаш да кажеш, че ще закъснееш?

— Да закъснея ли? Не, по дяволите. Виж какво, просто прави каквото ти казвам, чу ли?

— Тези глупости не ми харесват, Дрезден — изръмжа Мърфи. — Не съм спала от два дни. Ти ми каза, че ще си тук след десет минути, и аз ти отговорих, че ще почакам.

— Двайсет. Казах двайсет минути, Мърфи.

Можех да почувствам изпепеляващия ѝ поглед през телефона.

— Не се дръж като задник, Хари. Друго ми каза преди пет минути. Ако това е някаква шега, да знаеш, че въобще не ми е смешно.

Примигнах и вътрешностите ми на мястото, където Кошмара бе забил зъбите си, изстинаха. В слушалката се чу пукане и прашене и аз се опитах да се успокоя, преди връзката да прекъсне.

— Чакай малко, Мърфи. Казваш, че си разговаряла с мен преди пет минути?

— Още две секунди, Хари, и ще съм готова да убия следващия, който ме ядоса. А всичко, което ме държи далеч от леглото, ме вбесява. Гледай да не попаднеш в списъка.

И ми затвори.

— По дяволите! — изкрещях аз.

Набрах отново номера на Мърфи, но ми даваше заето.

Нещо беше разговаряло с нея и я беше убедило, че говори с мен. Списъкът на създанията, които могат да приемат чужди лица, е ужасно дълъг, но възможностите бяха ограничени — или на сцената беше излязла някоя друга свръхестествена твар, или — повдигна ми се при тази мисъл — Кошмара беше отхапал достатъчно голямо парче от мен, за да успее да сътвори подобна убедителна шарада.

Все пак призраците могат да придобиват материален образ — ако имат достатъчно сила, за да изваят от материята на Небивалото нова форма, и ако са добре запознати с нея. Кошмара беше изял доста голяма част от магията ми. Той притежаваше нужната сила. Освен това беше и добре запознат с обекта.

Той се преструваше на мен, дявол да го вземе!

Затворих телефона и се засуетих из стаята. Взех ключовете от колата и събрах набързо импровизиран комплект за екзорсизъм от онова, което намерих в кухнята: сол, дървена лъжица, готварски нож, две свещи и кибрит, чаша за кафе. Напъхах ги в една стара училищна кутия за обяд с лепенка на Скуби Ду на капака, а след като помислих малко, бръкнах в торбичката с пясък в килера, която използвам за котешката тоалетна на Мистър, загребах пълна шепа и я изсипах в една найлонова кесия. Прибавих обгорелия ми жезъл и стрелящата пръчка към останалото и хукнах към вратата.

Но когато стигнах до нея, се спрях и се замислих. После отидох до телефона и набрах номера на Майкъл, като едва успях да улуча дупките на шайбата с изтръпналите си пръсти. Той също даваше заето. Изкрещях раздразнено, затръшнах слушалката и излетях през вратата към синята костенурка.

Вече беше късно; уличният трафик можеше и да е по-зле. Стигнах до полицията за по-малко от двайсетте минути, които бях обещал на Мърфи, и паркирах на едно от местата за посетители.

Районното управление, в което се помещаваше кабинетът ѝ, се гушеше между няколко по-високи сгради, масивно и квадратно, макар и леко очукано, като някой жилав стар сержант, застанал между високите млади новобранци. Изтичах нагоре по стълбището, стиснал в едната си ръка стрелящата пръчка, а в другата кутията със Скуби Ду.

Когато влетях запъхтян през вратата, прошареният сержант, който седеше зад бюрото на дежурния, ме погледна и примигна.

— Дрезден?

— Здравсти — изпуфтах аз. — Накъде тръгнах?

Той отново примигна.

— Какво?

— Минах ли оттук преди около минута?

Гъстите му прошарени мустаци потрепнаха нервно. Той погледна в дневника си.

— Да. Точно преди една минута се качи при лейтенант Мърфи.

— Страхотно — отвърнах аз. — Трябва да я видя отново. Ще ме пуснеш ли?

Той ме погледна втренчено, после протегна ръка и натисна копчето за автоматично отключване на вратата.

— Какво става тук, господин Дрезден?

— Веднага щом разбере, ще ти кажа — уверих го аз.

После минах през вратата и се изкачих по стълбите до четвъртия етаж, където се намираха кабинетите на Специалния отдел. Влетях през вратата и преминах на бегот по коридорчето между бюрата право към стаята на Мърфи. Столингс и Рудолф ме зяпнаха от местата си.

— Какво става, по дяволите? — изгърси Руди и очите му се разшириха.

— Къде е Мърфи? — извиках аз.

— В стаята си — избъбри Столингс. — С теб.

Кабинетът на Мърфи се намирал в дъното на помещението; отделяха го шперплатени стени и шперплатена врата, на която най-после се беше появила истинска метална табелка с името и длъжността ѝ. Засилих се и изритах с крак дръжката. Вратата се

разпука, но се наложи да ритна още веднъж, за да я накарам да се отвори.

Мърфи седеше зад бюрото си, облечена със същите дрехи, с които я бях видял последния път. Беше си свалила шапката и късата ѝ руса коса стърчеше разрошена. Кръговете под очите ѝ бяха потъмнели още повече. Тя стоеше напълно неподвижно, вперила поглед напред, а в сините ѝ очи беше застинал ужас.

Зад нея стоях аз, облечен в същата черна униформа като в нощта, когато бяхме спрели Кравос и неговия демон. Кошмара приличаше на мен. Беше хванал лицето ѝ с двете си ръце, опирайки пръстите си в слепоочията ѝ — само че те някак си бяха потънали в главата ѝ, преминавайки през кожата и черепа, и сякаш нежно масажираха мозъка ѝ. Кошмара се усмихваше, наведен леко над нея, и поклащаше глава, сякаш слушаше някаква музика. Не знаех, че лицето ми е способно на такова изражение — едновременно спокойно, но злобно и плашещо.

Около секунда се вирах ужасено в странната гледка. След това изревах:

— Махни се от нея, по дяволите!

Тъмните очи на Кошмара се отместиха към мен и в тях проблесна студен, спокоен разум. Той оголи зъби и изръмжа.

— Замълчи, магьоснико — промърмори създанието. Гласът му прозвуча тихо, но в него прозвънтяха метални нотки. — Иначе ще те разкъсам на парчета, както вече го направих по-рано.

Някъде дълбоко в свития ми стомах се зароди изпълнен с животинска паника вопъл, но аз отказах да го пусна навън. Зад гърба си чух стъпките на приближаващите се Руди и Столингс. Вдигнах стрелящата пръчка и я насочих към главата на Кошмара.

— Казах ти да се махнеш от нея.

Устните на Кошмара се изкривиха в усмивка. Той махна ръцете си от главата на Мърфи — пръстите му просто се измъкнаха от кожата ѝ като от вода — и демонстративно обърна длани срещу мен.

— Има едно нещо, което забравяш, магьоснико.

— Нима? И какво е то? — попитах аз.

— Отнех част от теб. Аз съм това, което си ти — прошепна Кошмара и завъртя китки, насочвайки пръстите си към мен. — *Ventus servitas*.

Внезапно се изви бурен вятър и ме отхвърли назад във въздуха. Сблъсках се с Рудолф и Столингс, които тичаха към мен. Тримата се строполихме в купчина на пода.

За миг останах да лежа зашеметен. Чух как Кошмара излезе навън. Просто мина покрай нас със спокойни, равномерни крачки и напусна стаята. Ние постепенно се съвзехме, надигнахме се и останахме да седим на земята.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Рудолф.

Главата ме болеше на тила. Сигурно я бях ударил в нещо. Притиснах длан към черепа си и изстенах.

— О, звезди — промърморих аз. — Трябваше да се досетя и да не се изправям очи в очи с него.

Носът на Столингс кървеше и кръвта се стичаше по мустаците му. Бялата му риза беше изцапана с червени петна.

— Това... Мили боже, Дрезден. Какво беше това чудо?

Отблъснах се от земята и се изправих на крака. За миг всичко около мен се завъртя. Цялото ми тяло трепереше и аз се чувствах така, сякаш всеки момент ще се строполя отново долу и ще заплача като бебе. Той беше използвал магията ми. Беше ми откраднал лицето и магията и ги използваше, за да наранява хората. Искаше ми се да закрещя и да започна да троша наред с голи ръце.

Вместо това се затътрих към кабинета на Мърфи.

— Това е същата твар, която беше спипала Малоун — казах на Столингс. — Нещата са малко сложни.

Мърфи продължаваше да седи в стола си и да гледа втренчено с изпълнените си с ужас очи, отпуснала ръце в скута си.

— Мърф? — казах аз. — Карин? Чуваш ли ме?

Тя не помръдна, но дъхът ѝ излезе със свистене, сякаш се опитваше да каже нещо. После дълбоко си пое дъх. Слава богу. Коленичих край нея и я хванах за ръцете. Те бяха леденостудени.

— Мърф — прошепнах аз.

После помахих с длан пред очите ѝ и звучно щракнах с пръсти. Тя дори не мигна.

Красивото лице на Рудолф беше пребледняло.

— Ще се обадя долу. Ще им кажа да не го пускат навън.

Чух го как отива до най-близкия телефон и започна да звъни на дежурния. Не си направих труда да му кажа, че това изобщо няма да

помогне. Ако се наложеше, Кошмара можеше да минава и през стени.

Столингс влезе при мен в стаята; изглеждаше доста разтърсен, кожата му беше придобила пепеляв цвят. Загледа се в Мърфи и попита:

— Какво ѝ има? Какво не е наред?

Взрях се в очите ѝ. Зениците ѝ бяха разширени докрай. Съсредоточих се и погледнах по-надълбоко. Когато магьосник погледне в очите ви, не можете да скриете нищо от него. Той може да проникне дълбоко в душата ви, да види истинските черти на характера ви, да види тъмните и светлите петна — а вие можете да погледнете в него. Очите са прозорец към душата. Погледнах в Мърфи, под целия изплувал на повърхността ужас, и зачаках душата ѝ да ми се разкрие.

Нищо не се случи.

Тя просто си седеше там, вперила поглед напред. От устата ѝ почти беззвучно отново излезе треперещ дъх — но този път аз разбрах какво точно означава той.

Мърфи крещеше.

Нямах представа какво вижда, какви ужаси е поставил пред погледа ѝ Кошмара. Не знаех и какво е отнел от нея. Докоснах нежно гърлото ѝ, но не почувствах вледения студ на изтезаващото проклятие, на който се бях натъкнал при Малоун. Това поне беше добре. Но щом не можех да надникна в душата ѝ, значи, Мърфи се намираше на някое друго място. Лампите светеха, но вкъщи нямаше никой.

— Тя е... Онази твар е бърникала из главата ѝ. Мисля, че това я кара да вижда разни неща, които в действителност не съществуват. Според мен тя не знае къде се намира и като че ли не може да помръдне.

— Боже опази — прошепна Столингс. — Какво можем да направим?

— Джон — казах аз с тих глас. — Искам да извадиш доказателствата по случая с Кравос. Трябва ми онази голяма, подвързана с кожа тетрадка, която намерихме в неговия апартамент.

Столингс понечи да се изправи, но после се вторачи в мен.

— Какво ти трябва?

Повторих молбата си.

Той затвори очи.

— Господи, Дрезден. Не знам. Не знам дали ще успея да я взема. Напоследък изникнаха доста нови правила.

— Тетрадката ми трябва — казах аз. — Създанието, което върши тези неща, е някакъв демон. Кравос ще е записал името му някъде в тетрадката със заклинания. Ако успея да го открия, мога да заловя тая твар и да я спра. Ще мога да я накарам да ми каже как да помогна на Мърф.

— Не разбираш. Няма да ми е лесно. Нещата се усложниха и няма да мога просто да вляза в склада и да ти донеса проклетата тетрадка, Дрезден. — Той се извърна и погледна разтревожено към Мърфи. — Това може да ми струва работата.

Оставих кутията със Скуби Ду на пода и я отворих.

— Слушай ме внимателно — казах аз. — Ще се опитам да помогна на Мърфи. Искам някой да остане с нея до сутринта и след това да я откара у тях — или още по-добре в дома на Малоун.

— Защо? — попита Столингс. — Какво смяташ да направиш?

— Мисля, че това нещо я кара да преживява нещо като кошмар. Сигурен съм, че мога да го прекратя, но въпреки това тя ще бъде уязвима. Затова ще изградя около нея защита, за да бъде тя в безопасност до утре. — При първите слънчеви лъчи Кошмара щеше да се окаже затворен в капана на тялото, в което се беше вселил, или щеше да е принуден да бяга в Небивалото. — Някой трябва да я наглежда, в случай че се събуди.

— Рудолф може да свърши тази работа — каза Столингс и се изправи. — Ще говоря с него.

Погледнах го.

— Онази тетрадка ми трябва, Джон.

Той се намръщи, забил поглед в пода пред краката ми.

— Ще успеем ли да хванем тази твар, Дрезден?

Под „ние“ имаше предвид полицията. По тона му си личеше.

Поклатих глава.

— Ако ти донеса тетрадката, ще помогнеш ли на лейтенанта? — попита той.

Кимнах му.

Столингс затвори очи и въздъхна.

— Добре — прошепна той.

После излезе от стаята. Миг по-късно го чух да разговаря с Рудолф.

Обърнах се към Мърфи и взех найлоновата торбичка с пясък от кутията. Извадих парче тебешир и избутах стола на Мърфи по-далеч от бюрото, за да мога да нарисувам кръг около нас и да го заключа с волята си. Наложих се да вложа повече усилия от обичайното, което леко ме замая.

Преглътнах и започнах да събирам енергия и да я фокусирам с цялата предпазливост и точност, на която бях способен. Тя се натрупваше бавно, докато Мърфи продължаваше да издишва и вдишва беззвучните си крясъци. Поставих ръката си върху студените ѝ пръсти и се замислих за всичко, което бяхме преживели заедно, за приятелството, което ни свързваше. И в добри, и в лоши времена Мърфи си оставаше честен полицаи и добър другар. Тя не заслужаваше такова мъчение.

В мен започна да се надига ужасен гняв — не някакъв си мимолетен изблик, а нещо по-дълбоко, по-мрачно, по-хладнокръвно и много по-опасно. Ярост. Ярост, породена от това, че подобно нещо може да се случи с някой толкова самоотвержен и всеотдаен човек като Мърфи. Ярост, породена от това, че тази твар бе използвала моята сила и моето лице, за да успее да се промъкне до нея и да я нарани.

И тази ярост ми даде енергията, от която се нуждаех. Събрах я внимателно и я оформих мислено в най-плавното заклинание, на което бях способен. Внимателно насочих енергията по ръката ми и я влях в песъчинките, които бях стиснал с пръсти. После бавно вдигнах ръката си, като внимавах да запазя баланса на заклинанието, докато леко пръсвам пясък в очите ѝ.

— *Dormius, dorme*^[1] — прошепнах аз. — Мърфи, *dormius*.

Силата започна да извира от мен и да се стича по ръката ми като вода. Усетих я да пада заедно с песъчинките. Мърфи въздъхна продължително, треперейки, и изцъклените ѝ очи започнаха бавно да се затварят. Изражението на лицето ѝ се успокои, преминавайки от ужас в дълбок, тих сън, и тялото ѝ се отпусна на стола.

Когато заклинанието подежда, аз изпуснах задържания си дъх и наведох глава разтреперан. Протегнах ръка и погалих Мърфи по косата. След това я нагласих по-удобно в стола.

— Там долу няма никакви сънища — прошепнах в ухото ѝ. — Почини си, Мърфи. Аз ще закова тази гадина заради теб.

С едно усилие на волята забърсах кръга и го разруших. После излязох извън него и използвах тебешира, за да го нарисувам отново и със силата на волята си да го затворя около Мърфи. Този път се наложи да се напругна толкова силно, колкото не ми се беше налагало от дете. Но кръгът се затвори около нея и я запечата в себе си. Над тебеширената черта съвсем леко мержелееше едва забележима мъгла, висока около три-четири сантиметра, напомняща за маранята, която се надига над нагретите от слънцето пътища през лятото. Кръгът щеше да я защити от всяко създание, дошло от Небивалото, а омагьосаният сън щеше да продължи до зазоряване, щеше да я предпазва от съновидения и нямаше да позволи на Кошмара да я нарани отново.

Излязох, залитайки, от кабинета ѝ и отидох до най-близкия телефон. Рудолф ме наблюдаваше. Столингс не се виждаше никъде. Набрах номера на Майкъл. Продължаваше да дава заето.

Искаше ми се да се добера до къщи и да направя на самия себе си заклинание за сън. Исках да се скрия на някое топло и тихо местенце и да си почина. Но Кошмара все още вилнееше някъде навън. Все още жадуваше да си отмъсти, този път на Майкъл. Трябваше да го намеря и да го спра. Или поне да предупредя Майкъл.

Оставих слушалката и започнах да си събирам нещата. Някой ме докосна по рамото. Погледнах нагоре към Рудолф. Полицаят изглеждаше притеснен, пребледнял.

— Дано не се окажеш шарлатанин, Дрезден — рече тихо той. — Не съм съвсем сигурен какво става тук. Но Бог ми е свидетел, че ако заради теб се случи нещо на лейтенанта...

Погледнах го безизразно. После кимнах.

— Ще се обадя по-късно на Столингс. Онази тетрадка ми трябва.

Лицето на Рудолф оставаше сериозно и искрено. Но той и без това не ме харесваше особено.

— Сериозно говоря, Дрезден. Ако позволиш Мърфи да пострада, ще те убия.

— Хлапе, ако нещо се случи на Мърфи заради мен... — Въздъхнах. — Мисля, че ще ти позволя да го направиш.

[1] Заклинание на Хари Дрезден, което предизвиква заспиване без сънища. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Никога не бих предположил, че в предградията на Чикаго човек може да намери спокоен и уютен жилищен квартал. Майкъл беше успял да открие такова местенце, недалеч от Ригли Фийлд. Стари дървета ограждаха величествено улицата от двете ѝ страни. Къщите представляваха предимно сгради от викторианската епоха, които бяха ремонтирани, след като нестабилната икономика и усилената експлоатация ги бяха превърнали в съборетини, готови да пламнат и при най-малката искра. Домът на Майкъл приличаше на джинджифилов сладкиш. Декорирана фасада, елегантно боядисана във виненочервено и слонова кост — както и неизбежната бяла ограда около предния двор. Лампата на верандата хвърляше кръг от бяла светлина върху предната морава, почти до границите на имота.

Спрях костенурката до тротоара пред къщата, минах през двукрилата порта, изкачих се по стъпалата до входната врата и почуках с чукалото. Пресметнах, че на Майкъл ще му е нужна поне минутка, за да се измъкне от леглото и да слезе по стълбите, но вместо това веднага чух трополене, две крачки и завесите на прозореца до входа се размърдаха. Миг по-късно вратата се отвори и на прага застана Майкъл, който примигваше сънено. Беше облечен в дънки и тениска с надпис ЙОАН 3:16 на гърдите. Беше гушнал с мускулестата си ръка едно от момиченцата си, което още не бях виждал — то беше на около годинка, със златиста къдрава коса и спеше, притиснало бузка до гърдите на баща си.

— Хари — каза Майкъл и очите му се разшириха. — Милостиви боже, какво ти се е случило?

— Нощта се оказа дълга — отвърнах аз. — Минавал ли съм вече оттук?

Майкъл ме погледна втренчено.

— Не съм сигурен какво искаш да кажеш, Хари.

— Добре. Значи, не съм. Майкъл, трябва веднага да събудиш семейството си. Може би всички са в опасност.

Той отново примигна.

— Хари, вече е късно. Какво, за бога...

— Просто ме изслушай.

И аз му разказах набързо какво бях научил за Кошмара и как той се докопва до жертвите си.

Майкъл ме гледаше мълчаливо. После каза:

— Да видим дали съм разбрал правилно. Призракът на демона, който убих преди два месеца, върлува из Чикаго, влиза в сънищата на хората и изяжда съзнанията им отвътре.

— Да — отвърнах аз.

— И след като е отхапал част от теб, той си е създал тяло, което прилича на теб, и ти смяташ, че е тръгнал насам.

— Да — казах аз. — Точно така.

Майкъл сви устни за миг.

— Тогава аз как да съм сигурен, че ти не си Кошмара, който се опитва да ме накара да го поканя вътре?

Отворих уста. После я затворих. След това казах:

— И в двата случая е по-добре да остана навън. Чарити сигурно ще ми издраска очите заради това, че съм се появил тук в този късен час.

Майкъл кимна.

— Влизай, Хари. Изчакай да оставя детето в леглото.

Влязох в малкото фоайе с излъскан дървен паркет.

Майкъл кимна към всекидневната, която се намираше вдясно, и каза:

— Сядай. След секунда съм тук.

— Майкъл — казах аз, — трябва веднага да събудиш семейството си.

— Ти ми каза, че тази твар сега има материално тяло, нали?

— Поне преди няколко минути беше така.

— В такъв случай не се намира в Небивалото. Тя е тук, в Чикаго. Оттук няма как да влезе в сънищата на хората.

— И аз така смятам, но...

— И тя преследва хората, които са били край нея по време на смъртта ѝ. Значи, ще дойде за мен.

Подъвках устната си за миг и казах:

— В нея има и част от мен.

Майкъл ме погледна намръщено.

— Ако търсех начин да се добера до теб, Майкъл — продължих аз, — нямаше да започна точно от теб.

Той погледна към детето, което държеше в ръцете си. Лицето му се напрегна и той рече с изключително мек глас:

— Сядай, Хари. След секунда съм при теб.

— Но той може...

— Ще се погрижа за това — отвърна той със същия нежен глас.

Това ме плашеше. Седнах. Майкъл се обърна и стараяйки се да се движи безшумно, започна да се изкачва по стълбището.

Седнах в удобното голямо люлеещо се кресло. На масичката от лявата ми страна бяха оставени кърпа и полупразна бутилка. Майкъл сигурно беше приспал с люшкане детето.

До бутилката имаше бележка. Наведох се напред, взех я и прочетох:

„Майкъл, не исках да ви будя. На малкия му се прииска пица и сладолед. Ще се върна след десетина минути — сигурно преди да си се събудил и да си прочел бележката. Целувки, Чарити.“

Изправих се и тръгнах към стълбището. Майкъл се появи на горната площадка с пребледняло лице.

— Чарити — каза той. — Изчезнала е.

Подадох му бележката.

— Отишла е до магазина за пица и сладолед. Капризи на бременността най-вероятно.

Майкъл се спусна по стълбите и прелетя покрай мен. Когато стигна до гардеробчето във фойето, той измъкна отвътре едно дънково яке „Ливайс“ и прибрани в черната си ножница *Аморакус*.

— Какво чакаш, Хари? Да идем да я намерим.

— Но децата ти...

Майкъл завъртя очи, пристъпи към вратата и я отвори, без да сваля поглед от мен. На прага стоеше отец Фортхил с разрошена от вятъра оредяла коса, а очите му проблясваха изненадано иззад очилата с телени рамки.

— О, Майкъл. Нямах намерение да се отбивам толкова късно, но когато се прибирах от дома на госпожа Хамиш, колата ми закъса на няколко пресечки от тук и си помислих, че мога да взема назаем... —

Той замълча, отмести поглед от Майкъл към мен, след което отново го погледна. — Пак имаш нужда от бавачка, нали?

Майкъл навлече якето и преметна колана на ножницата през рамото си.

— Вече са заспали. Нали не възразявате?

Отец Фортхил прекрачи прага.

— Никога. — После прекръсти и двама ни и промърмори: — Бог да ви пази.

Излязохме от къщата и се запътихме към пикапа на Майкъл.

— Видя ли, Хари?

Намръщих се.

— Един от плюсовете на предградията.

* * *

Шофираше Майкъл. Големият бял пикап се носеше с ръмжене по тесните местни улички към бакалията на ъгъла на улица „Байрън“, която се намираше не много далеч от прочутото гробище „Грейсленд“. От надвисналите облаци се разнесе гръм и върху града се изсипа проливен дъжд, който придаваше на уличните лампи златисти ореоли, а върху мокрите улици заблестяха призрачни отражения.

— По това време на нощта — рече Майкъл — работи единствено „Уолшъм“. Сигурно е отишла там.

Отново прогърмя, сякаш в потвърждение на думите му. Забарабаних с пръсти по обгорелия ми жезъл и за всеки случай проверих дали ремъкът на стрелящата пръчка е завързан добре за китката ми.

— Ето го и минивана й — каза Майкъл.

Той сви в паркинга на бакалията и паркира до един бял шевролет събърбан. Дори не си прави труда да вземе ключовете направо грабна *Аморакус* и се затича с присвити очи и стиснати зъби към входа на магазина, като в движение разхлабваше оръжието в ножницата му. Само след няколко крачки мократа му коса залепна за тавата, а подгизналото му яке придоби тъмносин цвят. Тръгнах след него, мислейки си, че старата ми брезентова шуба щеше да е много по-

подходяща за това време, отколкото кожения шлифер, който сигурно щеше да пострада от пороя.

Майкъл блъсна вратата с длан и тя се отвори, придружавана от звънтенето на мънички камбанки. Той влетя в магазина и бързо огледа стелажите и касовите апарати. После се провикна:

— Чарити! Къде си?

Две касиерки тийнейджърки го изгледаха стреснато, а една възрастна жена, която внимателно разглеждаше бурканчетата с витамини, се обърна и го зяпна. Въздъгнах и кимнах на стоящата по-близо касиерка, едно твърде слабо и твърде изрусено момиче, което изглеждаше така, сякаш с нетърпение очаква почивката, за да запали цигара.

— Ъъъ, здравейте — казах аз. — Да сте ме виждали да влизам тук преди малко?

— Или бременна жена — додаде Майкъл. — Горедолу толкова висока.

Той посочи с ръка някъде до средата на ухото си.

Касиерката се спогледа с колежката си.

— Вас ли, господине?

Кимнах.

— Един друг мъж, който изглежда точно като мен. Висок, слаб, облечен с черен шлифер като мен, но отдолу носи черни дрехи.

Момичето облиза устните си и ни изгледа пресметливо.

— Може и да съм — отвърна тя. — И какво ще спечеля от това?

Майкъл пристъпи напред и изръмжа глухо. Хванах го за рамото и го дръпнах назад.

— Хей, хей, Майкъл — извиках му. — По-спокойно, човече.

— Няма време да се успокоявам — промърмори той. — Ти разпитвай. Аз ще огледам. — Майкъл се обърна и закрачи бързо към вътрешността на магазина, стиснал небрежно ножницата на меча с лявата ръка, а дръжката му — с дясната. — Чарити!

Промърморих под носа си нещо не особено прилично и отново се обърнах към касиерката. Бръкнах в джоба си за портфейла и успях да открия три нещастни омачкани банкноти. Подадох ги на момичето и казах:

— Та така, злият ми близък или бременна жена. Да си ги виждала?

Момичето погледна първо банкнотите, после мен и завъртя очи. След това се облегна върху касата и измъкна парите от ръцете ми.

— Да — отвърна тя. — Преди пет минути тя тръгна покрай рафтовете към отделението за замразени продукти.

— Така ли? — попитах аз. — И после какво стана?

Тя се усмихна.

— Какво, да не би брат ти да е избягал с жена ти? Ще го дават ли утре в шоуто на Лари Фаулър?

Погледнах я с присвити очи.

— Сложно е за обясняване — отвърнах аз. — Какво друго видях?

Момичето сви рамене.

— Тя плати няколко неща и отиде до онзи миниван ей там. Той не искаше да запали. Видях теб — или онзи, който прилича на теб — да отива при нея и да ѝ казва нещо. Тя изглеждаше доста ядосана, но тръгна заедно с него. Не видях какво стана по-нататък.

Стомахът ми се сви.

— Тръгна с него? Накъде? — попитах аз.

Касиерката сви рамене.

— Виж какво, господине, тя просто се съгласи да я откара. Не се е борила или нещо такова.

— Накъде! — изревах аз.

Касиерката примигна и отегчената ѝ физиономия за миг се промени. Тя посочи към улицата, която водеше до „Грейсленд“.

— Майкъл! — извиках аз. — Да вървим!

След това се обърнах и изтичах на улицата, към тъмнината и дъжда. Спрях се за миг до вана на Чарити и ударих по капака на двигателя. Той се отвори без съпротива, разкривайки бъркотия от скъсани кабели, нарязани ремъци и счупени парчета метал. Потрепнах и закрих очите си от дъжда, за да огледам улицата, която водеше към гробището.

В далечината успях да съзря две неясни фигури едната имаше дълга коса и се поклащаше тромаво. Другата беше по-висока, по-слаба и водеше първата към гробището, като я държеше за косата.

Те се изгубиха в сенките на каменната стена, която обграждаше „Грейсленд“. Преглътнах звучно и се огледах.

— Майкъл! — извиках отново.

Надникнах през прозорците на бакалията, но той не се виждаше никъде.

— По дяволите! — казах аз и изритах силно предната броня на вана.

Не бях в състояние да се изправя сам срещу Кошмара. Той беше пълен с откраднатата от мен сила. Страхът беше на негова страна. И държеше съпругата на приятеля ми и нероденото му дете за заложници.

А това, което имах аз, беше адско главоболие, недостатъчно време и пристъпи на панически страх. Пред най-голямото гробище на Чикаго, в тъмна и дъждовна нощ, когато границата между нашия свят и света на духовете пропуска като сито. Щеше да е пълно с призраци и всякакви пъплещи създания, а аз щях да съм сам.

— Че как — промърморих. — Това се подразбира.

И се затичах към мрака, в който бях видял да изчезват Кошмара и Чарити.

ГЛАВА 21

През живота си съм правил и по-умни неща. Веднъж например се хвърлих от движеща се кола, за да се кача на камион, пълен с ликантропи. Не беше кой знае колко по-умно, но поне тогава бях сигурен, че ако се наложи, ще успея да ги убия.

Кое то изобщо не можеше да се сравнява с настоящата ситуация. Вече бях убил Кошмара — или поне бях помогнал при убиването му. Това изобщо не ми се струваше честно. Трябва да има някакъв закон срещу нуждата да убиваш нещо повече от веднъж.

Дъждът се лееше като из ведро и в очите ми се стичаха струйки вода. Налагаше се непрекъснато да бърша веждите си и да изтръсквам водата, но само след миг очите ми се пълнеха отново. Започвах сериозно да се замислям какво ли е усещането да се удавя на тротоара.

Минах напърно през улицата и се приближих до оградата на гробището. Високата два метра тухлена стена се издигаше и спускаше стъпаловидно, следвайки наклона на улицата. Изведнъж забелязах някакво черно петно, забавих крачка и се приближих предпазливо до него. Тухлите бяха разкъсани като хартия и лежаха натрошени покрай дупката в стената. Опитах се да надникна през нея, но видях само дъжд, зелена трева и сенките, които дърветата хвърляха над грижливо поддържаните парцели.

Поколебах се. Почувствах някаква притъпена, нервна енергия, каквато се получава в три часа сутринта при смесването на умората и кофеина. Тя се плъзна по кожата ми и аз дочух, наистина дочух през шумоленето на дъжда шепнещи гласове, десетки, хиляди призрачни шепоти. Опрях дланта си в стената и усетих напрежението в нея. Около гробищата винаги има огради. Винаги, независимо дали са каменни, или телени. Това е едно от онези неписани правила, на които хората не обръщат внимание, а просто ги вършат инстинктивно. Всяка стена представлява бариера не само във физическия смисъл. Много неща притежават смисъл, който не се ограничава единствено във физическата им функция.

Стените държат разни неща навън. Стените около гробищата държат разни неща вътре.

Погледнах назад с надеждата Майкъл да ме е последвал, но не можех да видя нищо заради дъжда. Все още се чувствах слаб, разтърсен. Гласовете шепнеха, струпваха се около слабата точка в стената, където Кошмара си беше пробил път навътре. Дори само една на всеки хиляда смърти да беше довела до появата на призрак (а в действителност бяха много повече), значи, из гробището бродеха десетки неспокойни духове, някои от които бяха толкова силни, че можеха да бъдат усетени дори от непрактикуващите магия хора.

Тази вечер не ставаше дума за десетки. Щях да съм истински късметлия, ако беше така. Когато затворех очи, усещах енергията им; въздухът потреперваше от присъствието на стотици духове, които с лекота преминаваха отсам от Небивалото. Коленете ми се разтрепериха, стомахът ми се сви — и от раните, нанесени ми от Кошмара, и от чисто първичното чувство на страх от тъмнината, от дъжда, от мястото на мъртвите.

Жителите на „Грейсленд“ почувстваха страха ми. Започнаха да се тълпят около дупката в стената и аз започнах да чувам реални, физически стонове.

— По-добре да почакам тук — промърморих на себе си, треперейки под дъжда. — Трябва да изчакам Майкъл. Така ще е най-разумно.

Някъде в тъмните дълбини на гробището изпищя жена. Чарити.

Какво ли не бих дал в този момент, за да мога да си върна Талисмана на мъртвеца. Мамка му...

Стиснах жезъла си толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ми побеляха, и извадих стрелящата пръчка. После се изкатерих по съборените тухли, минах през дупката и навлязох в тъмнината.

Усетих ги веднага щом влязох в гробището, в мига, когато кракът ми стъпи на земята. Призраци. Сенки. Духове. Наричайте ги както искате, но всички те бяха мъртви и не смятаха повече да се примиряват с това. Всеки един от тях беше слаб дух, от който в някоя обикновена нощ дори нямаше да настръхна — но тази нощ не беше обикновена.

В костите ми проникна студ като при първи зимен вятър. Пристъпих напред и усетих съпротивление, но не като онова, когато някой се опитва да ви избута назад. Напомняше ми повече на сцените,

които бях виждал по филмите — когато туристите се опитват да си пробият път сред тълпите от просяци по прашните улици на блискоизточните градове. Точно това изпитвах и аз, по един смразяващ, призрачен начин — тълпите се блъскаха в мен, опитвайки се да изкопчат нещо, което не бях сигурен, че притежавам. Но дори да им го дадах, не мисля, че това щеше да ми помогне особено.

Събрах волята си и свалих майчиния талисман от врата си. Вдигнах го високо в лепкавата влажна тъмнина и влях енергия в него.

Талисманът засия със синя магическа светлина, но не толкова силно, колкото обикновено. Сребърният пентаграм беше символ на вярата ми — ако предпочитате да я наречете така — в магията. В идеята, че силата може да бъде контролирана, насочвана, използвана за съзидателни цели. За миг се зачудих дали нараняванията ми са причина за слабата светлина, или това е свързано по някакъв начин с вярата ми. Опитах се да мисля за това, колко често през последните години ми се е налагало да паля разни неща, колко пъти е трябвало да взривявам нещо. Или да събарям сгради. С две думи — да създавам опустошение.

Пръстите на двете ми ръце не стигнаха да преброя всичко и аз потреперих. Може би беше време да започна да действам по-внимателно.

Призраците отстъпиха от светлината, но онези, които се бяха струпали около мен, продължаваха да шепнат в ушите ми. Не им обръщах внимание и изобщо не се вслушвах. Това може да доведе до лудост. Проправих си път напред, влагайки повече вяра, отколкото физически усилия, и започнах търсенето.

— Чарити! — извиках аз. — Чарити, къде сте?

Чух кратък вик вдясно от мен, но той секна бързо. Извърнах се в тази посока и се затичах предпазливо, вдигнал светещия пентаграм над главата си като факлата на Диоген. Небето отново прогърмя. Тревата вече беше подгизнала от дъжда и пръстта под краката ми беше мека и податлива. В съзнанието ми за кратко изникна образът на мъртвите, пробиващи си път нагоре през омекналата пръст, и това ме накара да потръпна от страх, а десетина призрака побързаха да се струпат около мен, сякаш за да се нахранят с него. Отблъснах страха и невидимите лепкави пръсти и ускорих крачка.

Намерих Чарити в една мраморна постройка, която напомняше на древногръцки храм без покрив. Съпругата на Майкъл лежеше по гръб върху платформата за ковчега, сплела пръстите на ръцете си върху подутия си корем, с оголени в злобна гримаса зъби.

Над нея се беше надвесил Кошмара. Тъмната ми мокра коса беше прилепнала към лицето му, тъмните ми очи отразяваха сиянието на моя пентаграм. Едната си ръка държеше протегната над корема на Чарити, а другата — над гърлото ѝ. Наклонил леко глава настрани, той наблюдаваше приближаването ми. В краищата на магьосническата ми светлина се движеха сенки, призраците се стрелкаха като молци.

— Магьоснико — каза Кошмара.

— Демоне — отвърнах аз.

Не ми хрумна нищо по-остроумно.

Създанието се усмихна, оголвайки зъбите си.

— Значи, това съм аз — рече той. — Интересно. Не бях сигурен. — После отмести ръката си от гърлото на Чарити, насочи пръста си към мен и промърмори: — Сбогом, магьоснико. *Fuego*.

Усетих прилива на енергия, преди огънят да се появи и да се стрелне към мен през дъждовната завеса. Вдигнах пред себе си жезъла, който държах с лявата ръка, и безразсъдно влях цялата си сила в издигането на щит:

— *Riflettum!*

Огън и дъжд се сблъскаха пред жезъла ми сред яростно съскане и облаци пара. Мисля, че дъждът ми помогна. Никога не бих постъпил толкова глупаво — да се опитам да подпаля някого при подобен порой. Пламъците биха угаснали бързо.

Чарити се размърда в момента, в който Кошмара насочи вниманието си към мен. Завъртя се с крака към него и надавайки яростен вик, заби с всичка сила токетата на двете си обувки в гърдите му.

Чарити не е някоя слабачка. Създанието изпъшка и отлетя назад. Силата на удара беше достатъчна, за да изтласка и нея от платформата. Тя падна на една страна, извика и се сви на кълбо, опитвайки се да защити нероденото си дете.

Изтичах напред.

— Чарити — извиках аз. — Махайте се оттук! Бягайте!

Жената се обърна към мен и тогава разбрах колко е разярена. За миг оголи гневно зъби срещу мен, но после се смръщи объркано.

— Дрезден? — попита тя.

— Няма време! — извиках аз. От другата страна на платформата Кошмара вече се изправяше. Очите му вече не бяха черни, а пламтяха в аленочервено. Затичах се към него, без да се замислям. — Бягайте, Чарити!

Знаех, че сблъсъкът с нещо, което току-що е разбило тухлена стена, е равносилен на самоубийство — освен това разбихах, че и по отношение на магията не съм му кой знае каква конкуренция. Ако запратеше срещу мен още едно заклинание, не вярвах, че ще успея да го отбия. Затова стиснах жезъла с двете си ръце, опрях единия му край в платформата и скочих, засилвайки и двата си крака към лицето на Кошмара.

Изненадата беше на моя страна. Изритах го силно и той залитна назад. Жезълът се изплъзна от ръцете ми, ударих болезнено хълбока си в мраморната плоча и си одрах ребрата, но продължих напред, озовавайки се на пода до тъмната твар. Загубих концентрация и синята магьосническа светлина угасна, потапяйки всичко в пълен мрак.

Паднах на земята, изхриптах и запълзях назад. Ако сега Кошмара ме спипаше, край с мен. Тъкмо бях достигнал ръба на мраморната платформа, когато нещо се вкопчи в крака ми, точно под коляното, и ме стисна като с менгеме. Опитах се да се изтегля назад, но освен хлъзгавия от дъжда мрамор нямаше нищо друго, в което да се захвана.

Кошмара се изправи и проблесналата над главите ни светкавица ми разкри тъмните му очи и лицето — същото като моето. Той се усмихваше.

— Така свършва всичко, магьоснико — каза създанието. — Най-после ще се отърва от теб.

Опитах се да се измъкна, но Кошмара просто ме вдигна за крака във въздуха и ме завъртя над главата си. След това полетях и видях как една от колоните се приближава стремително към мен.

После избухна ярка светлина и остра болка прониза челото ми. Последвалият удар в земята беше вторично усещане, което, в сравнение с първото, можеше да мине дори за приятно.

Щях да се радвам, ако бях изпаднал в безсъзнание. Но студеният дъжд продължи да ме държи буден достатъчно дълго, за да изпитам

всяка агонизираща секунда от засилващата се болка в черепа ми. Опитвах се неуспешно да размърдам крайниците си и за миг си помислих, че съм си счупил врата. Но с крайчеца на окото си забелязах, че пръстите на ръката ми потрепват, и с униние отбелязах, че за мен краят на битката още не е приключил.

С цената на огромни усилия успях да опра ръката си в земята. Следващото такова усилие ми помогна да се надигна, от което ми се зави свят и вътрешностите ми се преобърнаха. Облегнах се на колоната и си поех дъх, поглъщайки заедно с него и дъжда, и се опитах да събера силите си.

Не ми отне много време — просто не ми бяха останали кой знае колко сили. Отворих очи и бавно фокусирах погледа си. Усещах остър метален дъх в устата ми. Докоснах с ръка устните си, бузата и пръстите ми се оцветиха с нещо тъмно и топло. Кръв.

Опитах се да се изправа — и не можах. Просто не можах. Всичко пред очите ми се въртеше адски бързо. Вледеняващата вода се изливаше върху мен, събираше се на локва в основата на малката могила, върху която се издигаше мавзолеят с вид на гръцки храм, и се изтичаше в мощна струя към пълноводния поток.

— Толкова много вода — разнесе се мъркащ женски глас край мен. — И отнася толкова много предмети. Чудя се дали всичките са за изхвърляне.

Извърнах главата си настрани и видях моята кръстница, облечена в зелената си рокля. Кожата на Лий очевидно се беше изцелила от пораженията от призрачния прах, който бях хвърлил върху нея във владението на Агата Хагълторн. Златистите ѝ котешки очи ме гледаха с познатата топлина, косата ѝ падаше по раменете като грива и изглеждаше недокосната от дъжда. Роклята ѝ обаче беше подгизнала от водата, ала това като че ли не я притесняваше. Прилепналият към тялото ѝ плат обрисуваше извивките му и подчертаваше идеалните ѝ гърди. Когато коленичи до мен, зърната ѝ ясно изпъкнаха през копринената тъкан.

— Какво правиш тук? — избъбрих аз.

Тя се усмихна, протегна ръка и прокара пръст по челото ми, след което го поднесе към устата си и го облиза внимателно. Очите ѝ се затвориха и от устните ѝ се откъсна продължителна, трепетна въздишка.

— Какво сладко момче. Винаги си бил истинско сладурче.

Опитах се да се изправа на крака и не успях. Сякаш нещо в главата ми беше счупено.

Тя продължаваше да ме гледа с все същата блага усмивка.

— Силата ти отслабва, миличък. А на това място, което принадлежи на мъртвите, може напълно да те напусне.

— Не се намираш в Небивалото, кръстнице — изпъсках аз. — Тук нямаш никаква сила.

Тя сви устни — при някоя смъртна жена това би изглеждало като съблазнително цупене. Кръвта ми ги правеше да изглеждат още по-тъмни.

— Миличък, знаеш, че това не е истина. Дошла съм просто да взема онова, което ми се полага. За което честно и почтено съм заплатила.

— Значи, си тук, за да ме убиеш — озъбих ѝ се аз.

Тя отметна глава назад и избухна в плътен смях.

Да те убия? Тази мисъл никога не ми е минавала през ума, миличък, с изключение на моментите, когато наистина ме дразниш. Сделката ни беше за живота ти — не за смъртта.

От тъмното изникна една от хрътките ѝ и легна до нея, втрещвайки в мен тъмните си очи. Лий я погали по широката глава и хрътката потрепери от удоволствие.

Докато гледах звяра, почувствах как ми става още по-студено.

— Ти не ме искаш мъртъв. Искаш ме...

Не можах да завърша изречението.

— Укротен. — Лий се усмихна и доволно почеса хрътката зад ушите. — Но не по този начин. — Устните ѝ се изкривиха в презрителна усмивка. — Не така, както изглеждаш сега. Жалък. Наистина, Хари, как можа да позволиш да те *изядат*. Мислех, че двамата с Джъстин сме те обучили по-добре.

Някъде наблизо Чарити отново извика. Разнесе се гръм.

Изпъсках и отново се опитах да стана. Лий ме наблюдаваше със златистите си, котешки очи, заинтригувана и без капчица съчувствие. Накрая успях да се изправа, но ми се наложи да се облегна на колоната. През дъждовната завеса виждах смътната фигура на Чарити, която беше паднала на колене. Над нея се беше надвесил Кошмара и стискаше косата ѝ с едната си ръка. Другата протягаше към главата ѝ.

Тя се опита неуспешно да я отблъсне, треперейки от студ. Пръстите му потънаха в черепа ѝ и Нарити внезапно утихна.

Изпъшках и се оттласнах напред, за да се приближа до нея, да направя нещо. Светът около мен се завъртя и аз отново се строполих на земята.

— Миличък — въздъхна Лий. — Горкото ми дете. — Тя отново коленичи до мен и ме погали по косата. Стана ми приятно, въпреки болката и гаденето. Според мен обаче точно те бяха успели да намалят съблазнителната сила на докосването ѝ. — Искаш ли да ти помогна?

Успях да помръдна глава и да я погледна в прекрасното лице.

— Да ми помогнеш ли? — попитах аз. — К-как?

Очите ѝ проблеснаха.

— Мога да ти дам онова, което ти е нужно, за да спасиш дамата на Белия рицар.

Втрених се в нея. Цялото тяло ме болеше ужасно от раните, ужаса и гадния дъждовен студ. Чух хълцането на Чарити. Бях се опитал. По дяволите, бях направил всичко възможно, за да помогна на жената. А тя дори не ме харесваше. Ако умреше, вината нямаше да е моя, нали? Бях направил всичко по силите си.

Нали?

Преглътнах гадния вкус на жлъчка и киселини и попитах:

— Какво ще искаш в замяна, кръстнице?

Тя потрепна и бързо си пое дъх.

— Каквото винаги съм искала, миличък. Сделката няма да е различна от онази, която сключихме преди години. Всъщност дори е част от нея. Ще ти дам сила. А в замяна получавам теб. — Очите ѝ проблеснаха. — Искам думата ти, магьоснико. Искам да ми обещаеш, че когато тази жена е в безопасност, ти ще дойдеш при мен. Ще приемеш ръката ми. Тук, тази вечер.

— Искаш да се върна с теб от другата страна — прошепнах аз. — Но едва ли ще ме приемеш в това ми състояние, кръстнице. Разкъсан. Празен отвътре.

Тя се усмихна и потупа по главата адската хрътка.

— Да. С времето ще се изцелиш. А аз ще се погрижа то да мине бързо, миличък. — Лий се наведе към мен. Златистите ѝ очи горяха. — Ще те науча на такива развлечения! Никой мъж не би могъл да си пожелае по-приятно прекарване. — Тя вдигна глава и погледна към

платформата, която скриваше Чарити и Кошмара от погледа ми. — Сега дамата на Белия рицар вижда такива неща... Скоро ще се озове в същия капан като жената от полицията.

— Откъде знаеш за Мърфи? — попитах настоятелно аз.

— Знам много неща. Знам, че ако не направиш нищо, може да умреш, миличък. Може да умреш тук, измръзнал и самотен.

— Въобще не ме интересува. Аз...

Дочух задавеното хълцане на Чарити. Лий се усмихна и промърмори:

— Времето лети, дете. То не чака никого, нито човек, нито ший, нито магьосник.

Лий ме беше хванала на мушката. Ако потвърдях договора ни, ако се обвържех допълнително, щях да ѝ се поднеса на тепсия. Но не можех да се изправя. Не можех да направя нито едно проклето нещо, за да спася Чарити, без да получа помощ от страни.

Затворих очи и видях малката дъщеричка на Майкъл. Представих си я как расте без майка.

По дяволите.

— Приемам сделката, кръстнице.

Щом произнесох думите, почувствах как нещо край мен помръдна и се запечата.

Лий ахна, потрепери и затвори очи, след което отново ги отвори, но в тях вече проблясваха диви пламъчета. Тя се наведе към мен и промърмори:

— Отговорът, миличък, е около теб.

После ме целуна по челото и се изгуби в сенките.

Установих, че отново мога да мисля ясно. Все още усещах болка при движение — бога ми, как болеше! — но поне успях да се движа. Изправих се на крака, облегнах се на платформата и поднесох лицето си под дъжда, за да се измие кръвта от очите ми.

Отговорът е около мен. Що за идиотски съвет беше това? Огледах се, но видях само поляни, дървета и гробове. Много гробове. Обикновени надгробни камъни и мраморни паметници, гробове с езерца край тях, гробове с фенери, гробове с малки фонтани. Мъртви хора. Това имаше около мен.

Фокусирах погледа си върху Чарити и Кошмара и усетих как в мен се надига леден гняв. Заобиколих платформата, опитвайки се да

възстановя равновесието и устойчивостта си, и извиках:

— Хей, ти! Грозник!

Кошмара се обърна към мен и примигна изненадано. След това се усмихна отново и каза:

— Още не си мъртъв. Колко интересно.

После пусна Чарити. Пръстите му се измъкнаха плавно от главата ѝ също както при Мърфи и жената се свлече безчувствено на земята.

— С нея мога да се разправа по всяко време. Но с теб, магьоснико, трябва да приключа веднъж завинаги, и то още сега.

— Дрън-дрън — промърморих аз. После се наведох, взех жезъла си и се изправих отново, като го стиснах с двете си ръце. — Хората вече не *говорят* така — изрекох, имитирайки акцента му. — Феите поне успяват да са в час с диалекта, по дяволите.

Кошмара ме погледна намръщено и направи крачка към мен. После още една. Над главата ми засия бялата светлина на *Аморакус* и Майкъл каза:

— Мисля, че няма да стане.

Извърнах се и го стрелнах с поглед.

— Имаш перфектен усет за времето — изпъшках аз.

Зъбите му проблеснаха в неприятна, жестока усмивка.

— Съпругата ми?

— Жива е — отвърнах аз. — Но най-добре да я махнем по-бързо оттук.

Майкъл кимна.

— Аз ще го убия пак — рече той и ми подаде нещо твърдо и хладно: разпятие. — Ти я вземи. Дай ѝ това.

Кошмара рязко спря и ни погледна с присвити очи.

— Ти — каза той на Майкъл. — Знаех си, че ще се стигне до това.

— О, я млъквай! — извиках аз, вбесен. — Майкъл, убивай го вече това нещо!

Майкъл тръгна напред, а белият огън на меча осветяваше нощта като халогенни фарове. Кошмара изкрещя яростно и се метна встрани, избягвайки острието, след което се втурна срещу Майкъл, разперил хищно пръсти. Майкъл се гмурна под тях, заби рамото си в корема на създанието и го отблъсна настрана, след което се завъртя и замахна с

меча към него. *Аморакус* се врязва в диафрагмата му и от раната бликнаха бели пламъци.

Изтичах покрай Майкъл към Чарити. Тя вече се беше размърдала и се опитваше да седне.

— Дрезден — прошепна жената. — Съпругът ми?

— Зае́т е да сри́тва задни́ци — отвя́рнах аз и сло́жих разпяти́ето в ръ́ката ѝ. — Е́то, вземе́те това. Мо́жете ли да въ́рвите?

— Внимавайте какво говорите, господин Дрезден. — Тя сграбчи разпятието и за миг отпусна глава. — Не знам. О, Боже, помогни ми. Мисля...

Цялото ѝ тяло се напрегна и тя изпъшка тихо, притискайки ръце към корема си.

— Какво? — попитах аз. Ранена ли беше? Чувах пъшкането на Майкъл зад гърба ми, виждах белия огън на *Аморакус*, който караше сенките да танцуват. — Чарити, какво има?

Тя отново изпъшка.

— Бебето. Ох, мисля, че... мисля, че водите ми изтекоха по-рано. Когато паднах.

Лицето ѝ се изкриви, пламнало в яркочервено, и тя отново изпъшка.

— О — казах аз. — О. О, не! Не, това *не* може да се случва. — Притиснах обратната страна на ръката към челото си. — Това просто *не* е редно. — Погледнах обвиняващо небето. — Някой там горе има доста *извратено* чувство за хумор.

— Ааагггrrrrх! — изстена Чарити. — Боже опази, господин Дрезден, не разполагам с много време.

— Не. — Въздъхнах. — Естествено.

Наведох се да я вдигна и едва не паднах по лице. Успях да се отместя и да не се просна върху нея, но когато отново се изправих, се олюлявах. Чарити не беше някоя фина мацка. В никакъв случай нямаше да успея да я изнеса оттук.

— Майкъл! — извиках аз. — Майкъл, имаме проблем!

Майкъл се метна зад една от платформите миг преди излетелият от тъмното камък да се разбие в нея.

— Какъв?

— Чарити! — извиках аз. — Бебето излиза!

— Хари! — изкрещя Майкъл. — Внимавай!

Обърнах се и от тъмнината зад мен изникна Кошмара, който се движеше толкова бързо, че едва успях да го видя. Създанието се наведе и просто изтръгна един мраморен паметник от земята, вдигайки го във въздуха. Хвърлих се между него и Чарити, макар още тогава да знаех, че е безполезно — тази твар беше толкова силна, че щеше да успее да размаже и нея заедно с мен. Но така или иначе, го направих.

— Сега! — изкрещя Кошмара. — Хвърли меча, рицарю! Хвърли го или ще ги размажа и двамата!

Майкъл тръгна към нас с пребледняло лице.

— Нито крачка по-близо — изръмжа Кошмара. — Нито стъпка.

Майкъл спря и погледна към Чарити, която отново изпъшка, стиснала здраво очи.

— Х-хари? — заекна той.

Можех да се отместя от пътя на създанието. Сигурно можех да отвлека вниманието му. Но ако помръднех, то просто щеше да размаже Чарити. Тя нямаше никакъв шанс.

— Мечът — каза студено Кошмара. — Хвърли го.

— О, господи — прошепна Майкъл.

— Не го прави, Майкъл — казах аз. — Той така или иначе, ще ни убие.

— Замълчи! — изръмжа Кошмара. — Разправията ми е с теб, магьоснико, и с рицаря. Жената и детето ѝ не представляват нищо за мен, стига вие двамата да сте ми в ръцете.

Известно време се чуваше единствено шумоленето на дъжда. После Майкъл затвори очи.

— Хари — каза той и отпусна големия меч. После нежно го бутна настрани, оставяйки го да падне на земята. — Съжалявам. Не мога да го направя.

Кошмара улови погледа ми със сияещите си в червено очи и устните му се изкривиха в презрителна усмивка.

— Магьоснико — прошепна той. — Приятелят ти трябваше да те послуша.

Видях как надгробният камък започна да се спуска над мен.

Ръката на Чарити рязко се вдигна нагоре, стиснала здраво разпятието, което ѝ бях дал. Символът проблесна и пламна в бял огън, в чиято светлина лицето на Кошмара се превърна в черно-бяла маска

от филм на ужасите. Той се извъртя и с писък отскочи от светлината, а надгробният камък се стовари върху влажната и мека почва.

Всичко като че ли започна да се движи по-бавно и придоби кристално ясни очертания. Виждах отчетливо цялото гробище, сенките на дърветата. Чувах гласа на Чарити, която мърмореше до мен нещо на латински, а с крайчеца на окото си виждах неспокойните сенки, сновящи наоколо. Можех да почувствам бърснещата студенина на дъжда, да почувствам стичащата се по мен вода, която се събираше в малки ручейчета и потоци и се вливаше в близкото езерце.

Течаща вода. Отговорът беше навсякъде около мен.

Скочих върху Кошмара. Той замахна към мен с ръка и се опита да се вкопчи в рамото ми, но ръката му се плъзна надолу. Блъснах се с цялото си тяло в него и двамата се затъркаляхме надолу по склона, право към новообразувалия се поток.

Чували ли сте някога легендата за Слийпи Холоу? Помните ли онази част, в която горкият стар Икабод препуска като вихър към покрития мост и към спасението? Течащата вода притежава магическа енергия. Създанията от Небивалото, призрачните тела, не могат да я прекосят, без да изгубят цялата енергия, която е необходима в нашия свят за запазването на телесната им обвивка. Това беше отговорът.

Търкалях се надолу по хълма заедно с Кошмара и усещах как ръцете му се вкопчват в мен. Паднахме заедно в потока точно когато успя да се вкопчи в гърлото ми и да ми спре дъха.

И после той започна да крещи. Гърчеше се върху мен в дълбоката двайсетина сантиметра течаща вода и пищеше. Тялото на създанието започна да се топи като захар във вода, в посока от краката нагоре. А аз наблюдавах себе си как се разпадам и изпитвах нездраво удоволствие от гледката. Тварта се гърчеше, мятеше се и размахваше ръце.

— Магьоснико — рече тя с бълбукащ глас, — това не е краят. Нищо не е свършило. Когато слънцето отново залезе, магьоснико, аз ще се върна за теб!

— Защо не се стопиш най-последно — промърморих аз.

И секунди след това Кошмара изчезна, оставяйки след себе си само лепкава слуз по шлифера и гърлото ми.

Надигнах се от водата, подгизнал до кости и треперещ, и бавно се изкачих по склона. Майкъл беше отишъл при жена си и коленичи до

нея. После подпъхна ръце под тялото ѝ и я вдигна с лекота, сякаш тя беше просто някакъв кош с пране. Както вече споменах, Майкъл е силен като вол.

— Хари — каза той. — Мечът.

— Ясно — отвърнах аз. После се затътрих до мястото, където беше паднал *Аморакус*, и го вдигнах от земята. Голямото оръжие тежеше повече, отколкото очаквах, а скритата в него енергия караше пръстите ми леко да вибрират. Ножницата му не беше в мен, затова просто го метнах на рамо, с надеждата, че няма да падна и да си отрежа главата или нещо друго. Намерих и останалите си принадлежности и се обърнах, за да тръгна след Майкъл.

И точно тогава пристигна Лий — появи се точно пред мен, придружавана от три адски хрътки.

— Миличък — каза тя. — Време е да изпълниш своята част от уговорката.

Извиках и отскочих по-надалеч от нея.

— Не — казах аз. — Не, почакай. Победих това нещо, но то все още е на свобода. Утре вечер пак ще може да се върне тук от Небивалото.

— Това вече не е моя грижа — каза Лий, свивайки рамене. — Сделката ни беше да спасиш жената с онова, което ти дам.

— Ти не ми даде *нищо* — отвърнах аз. — Само притъпи донякъде болката. Не ти създаде водата, кръстнице.

Раменете ѝ помръднаха и тя се усмихна.

— Семантика. Но ти подсказах какво да направиш, нали?

— Сам щях да се досетя — казах аз.

— Сигурно. Но ние сключихме сделка. — Тя леко наведе глава и очите ѝ проблеснаха, златисти и опасни. — Пак ли ще се опиташ да избягаш?

Бях дал дума. А неизпълненото обещание само щеше да ми навлече нови неприятности. Но Кошмара все още не беше победен. Изпратен обратно в Небивалото, да, но следващата нощ щеше да се върне отново.

— Ще дойда с теб — казах аз. — След като победи Кошмара.

— Ще дойдеш сега. — Лий се усмихна. — В този момент. Или ще си платиш.

Трите адски хрътки пристъпиха към мен и мълчаливо ми се озъбиха.

Пуснах на земята всичко, което държах в ръцете си, с изключение на меча, който стиснах здраво. Не знаех нищо за бойните оръжия, но това беше тежко и остро и бях повече от сигурен, че дори да не притежаваше необятната си сила, пак щях да поразя поне една от хрътките.

— Не мога да го направя — отвърнах ѝ аз. — Все още не.

— Хари! — извика Майкъл. — Чакай! Не може да бъде използван така!

Едната от хрътките скочи напред и аз вдигнах меча. Проблесна светлина и ръцете ми бяха пронизани от силна болка. Острието се изплъзна от хватката ми и падна на земята. Адската хрътка се стрелна към мен и аз отстъпих назад. Ръцете ми висяха безчувствени и безполезни.

Смехът на Лий се разнесе между гробовете като звук от сребърни камбанки.

— Да! — пропя тя, пристъпвайки напред. Наведе се и с едно небрежно движение вдигна големия меч. — Знаех си, че отново ще се опиташ да ме измамиш, миличък. — Тя ми се усмихна и кучешките ѝ зъби проблеснаха в мрака. — Трябва да ти благодаря, Хари. Никога нямаше да успея да докосна това нещо, ако онзи, който го държи, не го беше използвал не по предназначение.

Ядосах се на собствената си глупост.

— Не — избъбрих аз. — Почакай. Не може ли да го обсъдим, кръстнице?

— Ще го обсъдим, миличък. Съвсем скоро отново ще се срещна с вас.

Лий се засмя с блеснали очи. След това се обърна, последвана от хрътките си, направи крачка напред и изчезна в нощта. Мечът изчезна заедно с нея.

Стоях неподвижно под дъжда и се чувствах изморен, измръзнал и глупав. Майкъл впери в мен ококорените си, изпълнени с ужас очи. Чарити се беше притиснала към него, трепереше и тихо стенеше.

— Хари — прошепна той. Мисля, че плачеше, но не можех да видя сълзите заради дъжда. — О, господи. Какво направи?

ГЛАВА 22

Всички спешни отделения по света си приличат. Боядисани са в едни и същи убити, притъпени тонове и стаите са със заоблени ъгли, което би трябвало да действа успокояващо, но не се получава. Освен това всичките миришат еднакво: една четвърт антисептици, една четвърт хладно безразличие, една четвърт безпокойство и една четвърт неприкрит страх.

Чарити веднага беше отведена на количка, придружавана от Майкъл. При разпределянето на болните аз се оказах начело на опашката. Искаше ми се да се извиня на петгодишното момиче, което придържаше счупената си ръка. Съжалявам, скъпа. Травмите на главата са преди счупените крайници.

Лекарката, която ме прегледа, носеше табелка с името Симънс. Тя беше едра жена с решителен вид, а прошарената ѝ коса контрастираше рязко на тъмната ѝ кожа. Седна на стола пред мен и се наведе напред, притискайки длани към главата ми. Ръцете ѝ бяха големи, топли, силни. Затворих очи.

— Как се чувствате? — попита тя, когато малко по-късно се отдръпна и посегна към превързочните материали, лежащи на съседната маса.

— Сякаш някакъв суперзлодей ме е запратил върху стена.

Тя тихо се изкиска.

— Бъдете по-точен. Чувствате ли болка? Замайване? Гадене?

— Да, не и малко.

— Ударихте ли си главата?

— Да.

Почувствах как тя започна да бърше челото ми с мокра кърпа, почиствайки мръсотията и засъхналата кръв, макар дъждът да бе успял да измие по-голямата част.

— Ммм. Така. Тук има малко кръв. Сигурен ли сте, че е вашата?

Отворих очи и премигнах изненадано.

— Моята? А чия да е?

Лекарката повдигна вежди и очите ѝ проблеснаха иззад очилата.

— Вие ми кажете, господин... — Тя надникна в дневника си. — Дрезден. — Намръщи се и ме погледна. — Хари Дрезден? Магьосникът?

Примигнах. Въпреки че съм единственият магьосник в телефонния указател, не съм чак толкова прочут. По-скоро съм печално известен. Хората не разпознават веднага името ми.

— Да, това съм аз.

Тя се намръщи.

— Разбирам. Чувала съм за вас.

— Хубави неща?

— Не съвсем. — Тя въздъхна. — Тук не виждам никакви рани. Не обичам шегите, господин Дрезден. Навън чакат хора с истински проблеми.

Зяпнах изненадано.

— Няма рана?

Много добре помнех как от челото ми бликаше кръв и пълнеше очите и устата ми. Дори все още усещах вкуса ѝ. Как е могла да изчезне?

Тогава се сетих за отговора и потреперих. Кръстницата ми.

— Няма рана — каза лекарката. — Има белег от порязване, което може да се е случило преди няколко месеца.

— Невъзможно — казах аз повече на себе си, отколкото на нея. — Това не може да бъде.

Тя светна с фенерче първо в едното ми око, после в другото. Потрепнах. Погледна в тях (чисто професионално, без близостта, която съпровождаше взирането в душата) и поклати глава.

— Ако имате сътресение на мозъка, то аз съм Уинона Райдър. Ставайте от леглото и се махайте оттук. Не забравяйте да минете през касата на излизане. — После пхна една мокра кърпичка в шепата ми. — Ще ви оставя сам да се почистите, господин Дрезден. Имам много работа.

— Но...

— В спешното отделение се ходи само ако е абсолютно наложително.

— Но аз не съм...

Доктор Симънс дори не ме изслуша докрай. Тя ми обърна гръб и отиде при следващата си пациентка — малкото момиче със счупената ръка.

Станах и се завлякох до тоалетната. Лицето ми беше омазано с тънък пласт засъхнала кръв. Тя се беше утаила най-вече в линиите на бръчките и ме правеше да изглеждам по-възрастен. Потреперих и започнах да чистя лицето си, опитвайки се да успокоя треперещите си ръце.

Бях уплашен. Ужасно уплашен. Щях да бъда много по-щастлив, ако се беше наложило да ме шият и да ми дават болкоуспокоителни. Избърсах кръвта и се взрях в челото си. Забелязах тънка розова черта, която започваше на около три сантиметра под косата ми и продължаваше под ъгъл настрани. Изглеждаше съвсем крехка и когато случайно я докоснах с кърпичката, ме заболя толкова много, че едва не изкрещях. Но раната се беше затворила, зараснала.

Магия. Магията на кръстницата ми. Онази целувка по челото беше затворила раната.

Ако си мислите, че би трябвало да се радвам на това изцеление, значи, не осъзнавате последствията. Прилагането на магия директно върху човешкото тяло е трудна работа. *Много* трудна. Призоваването на сили, като създаването на моя щит например, или управляването на природните стихии, като огъня и вятъра, е нищо работа в сравнение със сложността и количеството сила, което е необходимо за промяната на цвета на косата — или за привличането на клетките от двете страни на една рана с цел затварянето ѝ.

Изцеляването на раната представляваше предупреждение. Сега вече кръстницата ми имаше власт над мен не само в Небивалото, но и в нашия свят. Бях сключил сделка с една от феите и не я бях изпълнил. Това ѝ даваше власт над мен, която тя беше демонстрирала, като ми бе направила изцеляващо заклинание така, че аз дори не го бях усетил.

Точно тази част ме плашеше най-много. Винаги съм знаел, че Лий е по-силна от мен — тя бе създание с хилядолетен опит и познания; за нея магията беше нещо толкова естествено, колкото дишането за мен. Но все пак докато се придържах към реалния свят, тя нямаше никакви преимущества. Нашият свят беше чужд за нея, също както нейният за мен. На моя страна беше предимството на собствения терен.

Като ключовата дума тук е „беше“. Беше.

По дяволите.

Предадох се и позволих на ръцете ми да се разтреперят, докато бършех лицето си. Имах много добра причина да се страхувам. Освен това дрехите ми бяха подгизнали от дъжда и умирах от студ. Избърсах кръвта и застанах пред сешоара за ръце. Наложих се да натисна бутона десетина пъти, преди да заработи.

Тъкмо завъртях накрайника нагоре, за да насоча топлия въздух към ризата ми, когато в тоалетната влезе Столингс, сам, без Рудолф — чак да не повярваш. Изглеждаше така, сякаш не беше затварял очи от последния път, когато го бях видял. Костюмът му беше намачкан, прошарената му коса беше посивяла още повече, а мустаците му имаха почти същия цвят като торбичките под очите му. Той отиде до умивалника и без да ме поглежда, се плисна няколко пъти по лицето.

— Дрезден — каза той. — Чухме, че си в болницата.

— Здравсти, Джон. Как е Мърфи?

— Спи. Тъкмо я докарахме тук.

Примигнах изненадано.

— Господи, нима вече се е съмнало?

— Преди около два пъти минути. — Той застана пред съседния сешоар, който заработи при първото натискане на копчето. — Тя още спи. Докторите спорят дали е изпаднала в някакъв вид кома, или се е натъпкала с лекарства.

— Ще им кажеш ли какво се случи? — попитах аз.

Той изсумтя.

— Да бе. Ще им кажа, че един магьосник ѝ направил заклинание и е заспала. — Той ме погледна. — Между другото, тя кога ще се събуди?

Поклатих глава.

— Заклинанието ми няма да я държи дълго. Може би още два дни, най-много. Всеки път, когато слънцето изгрее, то ще отслабва.

— И какво ще стане после?

— Ще започне да крещи. Освен ако не намеря създаването, което ѝ причини това, и не открия начин да се преборя с онова, което е успяло да направи.

— Затова ти трябва тетрадката на Кравос — отбеляза Столингс.

Кимнах.

— Да.

Той бръкна в джоба си и извади тетрадката — малък по размери, но доста обемен дневник, подвързан с тъмна кожа. Беше запечатан в найлонова торбичка. Посегнах към него, но Столингс го дръпна настрана.

— Дрезден, ако докоснеш това нещо, ако го отвориш, навсякъде ще оставиш отпечатъците си. Епителни клетки. Всякакви такива неща. Освен ако то не изчезне след това.

Погледнах го намръщено.

— Че какво толкова? Кравос е мъртъв, нали? Дявол да го вземе, нали го хванахме на местопрестъплението с труп и оръжието на убийството. В тетрадката няма нищо, което да го оневини, нали?

Той се начумери.

— Ако беше само процесът му, нямаше да има никакъв проблем.

— Какво искаш да кажеш?

Столингс поклати глава.

— Това са наши, вътрешни глупости. Не мога да говоря за това. Но ако вземеш тази тетрадка, Дрезден, тя трябва да изчезне.

— Добре — отвърнах аз и посегнах към нея. — Смятай, че я няма.

Той отново я дръпна настрана.

— Сериозно ти говоря. Обещай ми.

Тихата настойчивост в думите му ме трогна.

— Добре — казах аз. — Обещавам.

Столингс погледна към тетрадката, след което я пхна в ръката ми.

— Да върви по дяволите — каза той. — Щом можеш да помогнеш на Мърфи, тогава действай.

— Джон. Хей, човече, ако не смятах, че няма да се справя без нея... Какво става тук?

— Вътрешни разследвания — отвърна Столингс.

— Ровят из Специалния отдел? Пак ли? Няма ли си друга работа? Какво ги е подпалило този път?

— Нищо — излъга Столингс.

После ми обърна гръб и тръгна към вратата.

— Джон — обадох се аз. — Какво криеш от мен?

Той се спря при вратата и се намръщи.

— Интересуват се от случая Кравос. Само това мога да ти кажа. През следващите няколко дни ще се разчуе. Веднага ще разбереш.

— Чакай малко — прекъснах го аз. — Да не се е случило нещо с Кравос?

— Трябва да вървя, Хари. Успех.

— Чакай, Столингс...

Той излезе през вратата. Изругах и тръгнах след него, но той вече беше изчезнал. Стоях в коридора и треперех като мокро кученце.

По дяволите. Ченгетата винаги се държат един за друг, като някакъв специален вид братство. Те могат да работят с теб, но ако не си ченге, ще намерят милион начини да ти намекнат, че си външен — един от тези начини беше да не те посвещават в тайните на отдела. Какво ли се беше случило с Кравос? Очевидно беше нещо сериозно. По дяволите, може би Кошмара си беше отмъстил и на него, след като, така или иначе, се мотаеше наоколо. Ако се беше случило точно това, Кравос си го беше заслужил.

Останах още минутка в коридора, обмисляйки следващата ми стъпка. Нямах никакви пари в себе си, нито кола, нито имах някаква идея как да се сдобия с тях.

Нуждаех се от Майкъл.

Попитах за пътя и се отправих към родилното отделение. Избрах заобиколния път, като се стараех да стоя далеч от всичко, което изглеждаше скъпо или сложно устроено. Последното нещо, което ми трябваше, беше да взривя изкуствените дробове на някой дядка.

Намерих Майкъл да стои в коридора. Косата му беше изсъхнала и изглеждаше къдрава и рошава. В нея като че ли се забелязваха повече бели косми от обичайното. Брадата му изглеждаше сплъстена и неподдържана. Очите му бяха хлътнали. Ботушите и дънките му бяха изцапани с кал до коленете. Черната ножница на *Аморакус* се поклащаше празна на рамото му.

Майкъл беше застанал пред голям панорамен прозорец, от другата страна на който се виждаха няколко редици легълца с мънички човечета, а няколко инфрачервени печки се грижеха да не им е студено. Застанах безшумно до него и известно време гледах бебетата. Една сестра ни погледна веднъж, после още веднъж, този път по-внимателно, след което бързо излезе от стаята.

— Аха — казах аз. — Сестрата ни позна. Досега не се бях замислял, че сме се върнали в „Кук Каунти“. Не можах да позная мястото, като не се виждат никакви пожари.

— Лекарят на Чарити е тук.

— Аха — повторих аз. — Така. Кой от всичките е най-новият член на семейство Карпентър?

Майкъл мълчеше. Нещо ме прободеше под лъжичката и аз го стрелнах с поглед.

— Майкъл?

Когато заговори, гласът му беше изморен, без капка чувство.

— Раждането имаше усложнения. Тя беше измръзнала и сигурно се е отровила с нещо. Водите ѝ изтекоха още в гробището. Предполагам, че това се е отразило на бебето.

Слушах го мълчаливо и се чувствах все по-зле.

— Наложил се да ѝ направят цезарово сечение. Но... според тях това ще има последствия. Мислят, че е получила удар в корема. Не знаят дали отново ще може да има деца.

— Бебето?

Мълчание.

— Майкъл?

Той погледна към легълцата и отвърна:

— Лекарите казаха, че ако преживее следващите трийсет и шест часа, може да има някакъв шанс. Но той отслабва. Правят всичко по силите си. — Очите му се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по бузите му. — Имало е усложнения. Усложнения.

Опитах се да намеря подходящите думи, но не успях. По дяволите. Разстроеният ми и без това стомах се сви от чувство на безсилие. Това не трябваше да се случва. Положих ръка на рамото на Майкъл и го стиснах здраво. Просто исках да му покажа, че съм до него. И ще го подкрепям във всичко.

Той си пое дълбоко дъх.

— Лекарят мисли, че съм я бил. От това са ѝ синините. Не каза нищо, но...

— Това е абсурдно — веднага отвърнах аз. — Звезди и камъни, Майкъл, това е най-глупавото нещо, което съм чувал.

— Все едно съм го направил аз, Хари. — Произнасяше думите горчиво, с усилие. Погледна към лекото си отражение в прозореца. —

Ако не се бях замесил в това, този демон нямаше да тръгне след нея. — Майкъл сви юмруци и аз чух как кокалчетата на пръстите му изпукаха. — Трябваше да тръгне след мен.

— Прав си — казах аз. — По дяволите, Майкъл, много си прав.

Той ме стрелна с поглед.

— Какво имаш предвид?

Потрих ръце, опитвайки се да подредя мислите, които проблясваха в съзнанието ми като неоновии реклами.

— Това нещо, което преследваме, е демон, нали? Призрак на демон.

Един санитар, който мина покрай нас, бутайки количка, ме изгледа странно. Усмихнах му се доста налудничаво. Той бързо се отдалечи.

— Да — каза Майкъл.

— Демоните са труден противник, Майкъл. Те са опасни и много страшни, но в много отношения са доста неориентирани.

— В какъв смисъл?

— Те просто не са наясно с нас, хората. Разбират неща като похот и алчност, и желанието за власт, но просто не могат да проумеят жертвоготовността и любовта. Те са чужди за повечето от тях — просто нямат смисъл.

— Не разбирам накъде биеш.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че най-страшното, което може да ти причини, е да се докопа до семейството ти?

Лицето му помръкна, но той кимна.

— Знам го, защото съм човек. Знам какво е да обичаш някой друг, освен себе си. Демоните не го знаят — особено онзи тип демони главорези, които сключват сделки с незначителни чародеи като Кравос. Дори да е научил, че според мен най-добрият начин да се справи с теб е чрез някой твой близък, един демон едва ли би разбрал защо.

— Значи, според теб този демон няма причина да преследва жена ми и детето.

— Казвам, че в това няма смисъл. Ако става въпрос само за призрака на демон, който преследва хората, които са го убили, то той би трябвало просто да ни убие и цялата история да приключи. Според мен никога не би му хрумнало да се насочи към някой, когото обичаме

— дори да е научил всичко, което знам за теб. Значи, си имаме работа с нещо друго.

Очите на Майкъл леко се разшириха.

— Кошмара е просто нечие оръдие — каза той. — Някой го използва срещу нас.

— Някой, който може да направи онези изтезаващи проклетия с бодливата тел — добавих аз. — А ние преследваме инструмента, вместо да се съсредоточим върху ръката, която го направлява.

— Кръв господня! — изруга Майкъл. Това беше втората по сила ругатня, която използваше. — Кой ли би могъл да е?

Поклатих глава.

— Не знам. Някой, който познава и двама ни, предполагам. Колко такива врагове познаваме?

Той избърса очите си с ръкав и ме погледна напрегнато.

— Не съм сигурен. Аз съм настроил срещу себе си почти всяко същество в страната.

— И аз така — потвърдих мрачно. — Дори някои от останалите магьосници не биха имали нищо против да ме видят как се търкалям надолу по стъпалата. Но нещо друго ме притеснява повече от това, че не познаваме самоличността на нашия нападател.

— И какво е то?

— Защо още не ни е убил.

— Първо иска да ни накара да страдаме. Отмъщение. — Майкъл сбърчи вежди. — Възможно ли е кръстницата ти да стои зад всичко това?

Поклатих глава.

— Не мисля. Тя е фея. Обикновено те не са толкова методични и организирани. И не са толкова нетърпеливи. Тази твар излиза всяка нощ, сякаш просто не може да чака повече.

Майкъл ме изгледа продължително, след което каза:

— Хари, знаеш, че не смятам за редно да съдя хората.

— Долавям обаче едно „но“.

Той кимна.

— Но как така успя да се замесиш с тази фея? Тя е лоша, Хари. Повечето от тях са ни просто чужди, но тази е... зла. Обича да причинява болка.

— Да — отвърнах аз. — Но не съм я избирал аз.

— А кой?

Свих рамене.

— Майка ми, мисля. Тя притежаваше силата. Баща ми не беше магьосник. Не общуваше с техния свят.

— Не разбирам защо е трябвало да причини това на детето си.

Усетих как нещо в мен се скъса и очите ми се напълниха със сълзи. Намръщих се. Това бяха сълзите на дете, породени от детската обида.

— Не знам — отвърнах аз. — Знам само, че се е била забъркала с някакви лоши хора. Лоши създания. Каквито и да са там. Може би Лий е била една от съюзниците ѝ.

Лий. Това е съкращение от Лийнанший, нали?

— Да. Не знам какво е истинското ѝ име. Тя взема кръвта на смъртните и в замяна им дава вдъхновение. Така получава голяма част от силата си.

Майкъл кимна.

— Чувал съм за нея. Тази сделка, която сте сключили. Каква е тя?

Поклатих глава.

— Не е важно.

Нещо във физиономията на Майкъл се промени, изражението му се втвърди, стана по-решително.

— За мен е важно, Хари. Кажи ми.

Известно време мълчах, гледайки бебетата, след което заговорих:

— Бях още дете. Между мен и стария ми наставник Джъстин избухна конфликт. Той изпрати демон да ме убие и ми се наложи да бягам. Сключих сделка с Лий. Тя ми даде достатъчно сила, за да победя Джъстин, в замяна на моята служба. Моята вяност.

— И ти я измами.

— В общи линии, да. — Поклатих глава. — Досега не ми беше досаждала с това, а и аз се стараех да стоя по-далеч от нея. Тя не обича да се намесва в хорските дела.

Майкъл посегна към празната ножница на *Аморакус*.

— И въпреки това взе меча.

Потрепнах.

— Да. Предполагам, че вината за това е моя. Ако не се бях опитал да го използвам, за да се измъкна от сделката...

— Нямаше как да знаеш — обади се той.

— А трябваше да се досетя — отвърнах аз. — Не е чак толкова трудно.

Майкъл сви рамене, макар лицето му да не показваше такова безразличие като жеста.

— Станалото — станало. Но не знам каква помощ бих могъл да ти окажа без меча.

— Ще си го върнем — казах аз. — Лий няма да изтрае, тя обича да прави сделки. Ще намерим начин да го вземем от нея.

— Но трябва да действаме бързо. — Майкъл поклати мрачно глава. — Мечът няма да остане вечно в нея. Бог няма да го позволи. Ала това може да означава, че времето ми като негов притежател е изтекло.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Може би това е знак. Може би вече не съм достоен да Му служа по този начин. Или просто това бреме е прехвърлено на нечий други плещи. — Той се намръщи и погледна през стъклото към бебетата. — Семейството ми, Хари. Може би е време да стана пълноценен баща.

О, страхотно. Само това ми трябваше — криза на вярата и отказ от кариерата на Юмрук на Бога. Нуждаех се от Майкъл. Някой трябваше да ми пази гърба, някой, който беше свикнал да си има работа със свръхестественото. С меча или без него, той беше стабилен човек и вярата му притежаваше собствена сила. Той би могъл да е решаващата съставка, от която зависеше дали да ме убият, или да победея врага.

Освен това имаше кола.

— Да вървим. Времето изтича.

Той се намръщи.

— Не мога. Тук имат нужда от мен.

— Виж какво, Майкъл. Имаш ли вкъщи човек при децата?

— Да. Снощи се обадох на сестрата на Чарити. Тя отиде при тях. Отец Фортхил се прибра да поспи и после ще се върне.

— Можеш ли да направиш още нещо за Чарити, докато си тук?

Той поклати глава.

— Само да се моля. Тя сега си почива. И майка ѝ пътува насам.

— Добре тогава. Чака ни работа.

— Нима очакваш от мен отново да ги изоставя?

— Не, не да ги изоставиш. Но трябва да намерим онзи, който стои зад Кошмара, и да се разправим с него.

— Но, Хари, какво ще направим? Ще убием някого?

— Ако се наложи. По дяволите, Майкъл, те може да са убили сина ти.

Лицето му се вкамени и аз разбрах, че съм попаднал в целта, че той ще ме последва и в Ада, за да накаже онзи, който е наранил жена му и детето. Бях уцелил болното му място — и се ненавиждах заради това. Браво, Хари. Дърпай душевните струни на хората като шибан кукловод.

Показах му тетрадката.

— Мисля, че можем да намерим името на Кошмара. Готов съм да се обзаложа на всичко, че Кравос го е записал в своята книга на сенките. Ако съм прав, мога да го използвам, за да се свържа с Кошмара и да проследя каишката му до онзи, който я държи в другия край.

Майкъл отново погледна през стъклото към децата, които лежах в стаята.

— Искам да ме откараш у дома. В лабораторията ми ще успея да разбера какво става, преди нещата съвсем да излязат от контрол. След това ще отидем да се разправим с него.

Той не каза нищо.

— Майкъл.

— Добре — каза тихо той. — Да вървим.

ГЛАВА 23

Не ми беше особено уютно да работя на светлината на свещите в лабораторията ми. Знаех, че навън все още е ден, но случилото се предишната нощ пробуждаше у мен инстинктивния страх от тъмното, който беше неразделна част от всяко човешко същество. Бях ранен. Всичко, всяка сянка, всеки тихичък звук ме караха да потрепвам и да се оглеждам.

„Спокойно, Хари — казах си. — Има доста време до залез-слънце. Просто се успокой и се захващай за работа.“ Добър съвет. Двамата с Майкъл бяхме прекарвали по-голямата част от сутринта в обикаляне наоколо и събиране на съставките, които ми бяха необходими за заклинанието. Докато Майкъл шофираше, аз преглеждах тетрадката на Кравос. Отвратителна работа. Той беше записвал внимателно всеки етап на ритуалите си, беше допълвал с описания на физическото удоволствие, което бе изпитвал по време на убийствата — общо девет на брой. Повечето от тях бяха на жени и деца, които Кравос беше убил със специален закривен нож. Беше използвал наркотици и шантаж, за да привлече група млади хора в убежището си, а после беше организирал оргии, в които или участваше, или впрягаше натрупалата се от цялата тази похот енергия в своите магии. Това очевидно беше стандартната процедура за всички чародеи от типа на Кравос. Всички печелят.

Той бе последователен човек. Последователен в усилията си да убива и развъртава съзнания с цел натрупването на повече сила, последователен в документирането на извратените си удоволствия — и последователен в записването на всички стъпки по призоваването на един познат демон, на име Азортрагал.

Името беше записано грижливо, като на всяка сричка бе поставено ударение.

Магията до голяма степен прилича на речта: в същността си представлява правилното съчетание на различни неща, различни идеи. След като създадете връзките, вливате силата си в тях и карате нещо да

се случи. Това в моята работа го наричаме тавматургия — създаването на връзки между малките и големите неща. След като накарате нещо да се случи в малък мащаб, то се случва и в голям. Типичен пример за това са вуду куклите.

Но подобията, от рода на вуду куклите, не са единственият начин за създаване на връзки. Един магьосник може да използва изрязани нокти или коса, или кръв, стига да е прясна, или която и да е друга част от тялото, за да създаде връзка към оригиналното същество.

Или пък можете да използвате името му. По-точно, Името му.

Имената имат сила. Всяко Име разкрива по нещо за своя притежател, независимо дали той го осъзнава, или не. Един магьосник може да използва това Име, за да създаде връзка с някого. При хората е по-трудно. Техните понятия непрекъснато се променят, развиват се, затова дори да успеете да накарате някой да ви каже цялото си име, ако се опитате да осъществите връзката в момент, когато той се намира в съвършено различно настроение, или след някой съществен момент в живота му, който напълно е променил начина, по който възприема себе си, опитът може и да се провали. Един магьосник може да научи името на определен човек от собствената му уста, но ако не го използва достатъчно бързо, може да се окаже, че е изветряло.

При демоните обаче нещата стоят по съвсем различен начин. Демоните не са хора. При тях проблемът с душата не съществува, те не се притесняват за глупави неща като доброто и злото, правилното и грешното. Демоните просто съществуват. Ако един демон реши да ти изгризе лицето, той ще се вкопчи в него при първия удобен случай, независимо дали ще е сега, утре или след хиляда години.

Това до определена степен звучи доста утешително — и ги прави силно уязвими. Щом научите Името на демона, можете да го накарате да прави каквото пожелаете. Аз знаех името на Азортрагал. Макар той вече да беше само призрак, а не демон, той щеше да реагира на спомена за Името си, ако не друго.

Време беше да се залавям за работа.

Около призоваващия кръг бях подредил пет бели свещи, по върховете на един невидим пентаграм. Бели — за защита. Пък и защото бяха най-евтините в местния супермаркет. Хей, магьосниците не карат парите да растат по дърветата.

Между свещите бях подредил предмети от хората, които Кошмара беше докосвал. Там се намираше защитната ми гривна. Майкъл ми беше дал своята брачна халка и тази на Чарити. Минах през полицейското управление и забърсах надписаната на ръка табелка с името на Мърфи, която тя упорито държеше закачена на вратата си, докато предишната година общественото одобрение не принуди общинските съветници да ѝ направят истинска. Тя лежеше на пода до халките. При посещението в дома на благодарния Малоун се сдобих с часовника, който му бяха подарили при пенсионирането. Той попълваше кръга между последните две свещи.

Поех си дълбоко дъх и огледах инвентара си. За да правите магии, не са ви нужни свещи, ножове и всичко останало. Но те могат да помогнат. Подпомагат съсредоточаването. А при моето състояние аз се нуждаех от всяка помощ, която можех да използвам.

Затова запалих свещите и закрачих около призоваващия кръг, като си оставих достатъчно място за работа в кръга от свещи, но извън медния кръг. С малко усилие на волята запечатах кръга и почувствах как нивото на магията в него започна да нараства.

— Хари — извика ми Майкъл от горния етаж. — Приключи ли?

Потиснах едно раздражено изпъшкване.

— Едва сега започвам.

— Остават четирийсет и пет минути до залез-слънце — каза той.

Този път не успях да скрия яда си.

— Леле, благодаря ти. Престани да ме притискаш, Майкъл.

— Можеш ли да го направиш, или не, Хари? Отец Фортхил е вкъщи с децата. Ако не можеш да спреш тази твар, трябва да се върна при Чарити.

— Повече от сигурен съм, че няма да се справя, ако продължаваш да ми дишаш във врата. По дяволите, Майкъл, разкарай се и ме остави да работя.

Той изръмжа нещо за търпение, обръщане на другата буза или нещо подобно. Чух стъпките му над главата си, докато се отдалечаваше от вратата в пода, водеща до лабораторията ми.

Майкъл не слезе в нея с мен, защото въпреки всичко, през което бяхме преминали заедно, цялата концепция да се използва магия без помощта на Всевишния му се струваше нередна. Можеше да я изтърпи, но не я одобряваше.

Върнах се към работата си, затворих очи и се опитах да разчистя мислите си, да се съсредоточа върху настоящата си задача. Съсредоточих цялата си енергия върху медния кръг. Димът от свещите погъделичка сетивата ми и започна да се събира в периметъра на външния кръг, без да го напуска. Енергията постепенно нарастваше, а аз стиснах в дясната си ръка ножа, а в лявата — купа с вода.

А сега трите стъпки.

— Враг, мой враг — произнесох аз, вливайки енергия в думите ми. — Аз те търся.

Прекарах ножа отвесно над медния кръг, стигайки почти до долу. Не можех да го видя, без да включа магьосническото си зрение, но усетих мълчаливото напрежение, докато отварях процеп между света на смъртните и Небивалото.

— Враг, мой враг — произнесох отново. — Търся те. Покажи ми лицето си.

Пръснах водата над кръга, където енергията на заклинанието веднага я изпари във вид на ситна мъгла. Пламъкът на свещите създаваше в нея преливащи се, проблясващи дъги.

А сега беше време за трудната част.

— Азортрагал! — извиках аз. — Азортрагал, Азортрагал! *Appare!*^[1]

Използвах ножа, за да се порежа по пръста и капнах малко кръв на ръба на медния кръг.

Енергията потече от мен в кръга и премина през процепа в тъканта на реалността, а кръгът веднага се издигна като стена над вградения в пода меден обръч. Остра болка прониза порязания ми палец и накара очите ми да се насълзят, докато силата продължи да търси, подхранвана от енергията на кръга и направлявана от предметите, разположени около него.

Заклинанието ми шареше из Небивалото като сляпо пипало на кракен по палубата, търсещо да сграбчи някоя злочеста душа. Не биваше да става така. То трябваше да се стрелне като мълния в Небивалото, да сграбчи Кошмара и безцеремонно да го довлече в кръга. В опит да насоча заклинанието, аз влях допълнителна сила в заклинанието, представяйки си създанието, с което се бях борил, и резултатите от неговите действия. Едва тогава се натъкнах на някакво чувство от Кошмара — не знам как другояче да го нарека — на ужаса,

който беше изпитал, когато заклинанието се вкопчи в нещо. За миг настъпи обезпокоителна тишина, последвана от изблик на дива, буйстваща енергия, на съпротивление, което накара сърцето ми да заблъска в гърдите, а раната на пръста ми да запари така, сякаш някой я беше посипал със сол.

— *Appare!* — изкрещях аз, влагайки допълнително воля в гласа си, и започнах да издърпвам заклинанието. — Повелявам ти да се явиш пред мен!

В подходящите драматични моменти често използвам архаични изрази. Какво пък, осъдете ме.

През преливащата в цветовете на дъгата мъгла преминаха вълни, сякаш някакво полутвърдо същество разбъркваше въздуха във вътрешността на призоваващия кръг. То буйстваше като полудял бик и се опитваше да се откъсне от заклинанието ми.

— *Appare!*

На горния етаж телефонът извънтя. Чух как Майкъл прекосява стаята, докато аз безмълвно се борех с Кошмара, който се опитваше да се измъкне от мрежата на концентрацията ми.

— Ало — каза Майкъл.

Беше оставил вратата отворена и аз ясно чувах гласа му.

— *Appare!* — изревах отново.

Почувствах как създанието се плъзва към мен и изпълнен със злобен триумф, дръпнах още по-силно. Мъглата и светлините се завихриха, започнаха да придобиват форма, която смътно наподобяваше човешката.

— О. Да, но той е... малко зает — каза Майкъл. — Аха. Не, не съвсем. Мисля, че да, но... — Майкъл въздъхна. — Минутка само.

Чух го да трополи отново в посока към вратата в пода.

— Хари — извика ми той. — Сюзан е на телефона. Казва, че трябва да говори с теб.

Едва не се разкрещях, опитвайки се да удържа Кошмара.

— Ще й се обадя — успях да изпъшкам в отговор.

— Тя казва, че наистина е важно.

— Майкъл! — почти изпищях аз. — Малко съм зает тук!

— Хари — отвърна Майкъл със сериозен глас. — Не знам какво правиш там долу, но тя ми се струва наистина разстроена. Казва, че дълго време безуспешно се е опитвала да се свърже с теб.

Кошмара започна да ми се изплъзна. Стиснах зъби и го задържах.
— Не сега!

— Добре — рече Майкъл.

После се отдалечи от лабораторията и аз го чух как говори тихо по телефона.

Абстрахирах се от гласа му, изключих се от абсолютно всичко, с изключение на кръга, закланането ми и създаването на другия му край. Започвах да се изморявам, но същото се отнасяше и за него. Аз разполагах с всичкия ми инвентар, със силата и концентрацията на кръга — той беше силен, но аз можех да му въздействам, така че след още минута, минута и половина отново изкрещях: *Appare!*, за последен път.

Мъглата в кръга трепереше и се вихреше, докато постепенно придобиваше смътно хуманоидна форма. Фигурата нададе слаб, звънлив писък, като не спираше да се опитва да избяга.

— Не можеш да се измъкнеш! — извиках ѝ аз. — Кой те повика тук? Кой те изпрати срещу мен!

— Магьоснико — изкрещя създаването. — Освободи ме!

— Да бе, да. Кой те изпрати!

Вложих още повече енергия в гласа си.

Създаването отново изпищя — звукът стигна до мен изкривен, като радиосигнал със смущения. Фигурата отказваше да придобие ясна форма или повече плътност.

— Никой!

— Кой те изпрати! — казах аз и стоварих цялата сила на волята си върху закланането и Кошмара. — Кой ти заповяда да нараниш тези хора? Дявол да го време, ти *ще* отговориш на въпросите ми!

— Никой — изръмжа Кошмара.

Усилията му се удвоиха, но аз се бях вкопчил здраво в него.

И тогава го почувствах — някой трети, който се опитваше да се намеси от другата страна. Почувствах студената ужасяваща сила, която се криеше зад изтезаващите проклетия над Мики Малоун и призрака на Агата Хагълторн. Тя се изля в Кошмара като диазотен оксид в двигател, засилвайки мощността му. Кошмарът се превърна от разбеснял се бик в полудял слон и аз почувствах как постепенно започва да се освобождава от закланането ми.

— Магьоснико! — нададе триумфален вой създаването. — Магьоснико, слънцето залязва! Ще ти изтръгна сърцето! Ще намеря приятелите ти и техните деца! Ще ги избия всичките!

— То е и твоє сърце — промърморих аз. — И няма да го направиш. — Вдигнах лявата си ръка и замахнах през сияещата мъгла, разпръсквайки из нея капки от кръвта ми. — Прикован бъди — изръмжах аз. Пресегнах се към създаването и намерих онази част от мен, която все още се намираше в него. Тя излъчваше топло усещане, сякаш отново се бях прибрал у дома след дълго пътуване. Едва успях да я докосна, но това ми беше достатъчно. — Ничия душа няма да нараниш, ничия кръв няма да пролееш. Враждата ти е само с мен. Прикован бъди! Прикован! — И след третото повтаряне на думата аз почувствах как заклинанието се склочи, усетих как се стяга около Кошмара като студени белезници. Повече не можех да го задържа, не можех да му забраня да идва в света на смъртните, но бях абсолютно способен да му попреча да се занимава с когото и да било друго, освен с мен. — Да те видим сега, заднико, колко си силен в честен двубой.

Твартата изкрещя и едва не разкъса оковите на заклинанието ми, а звукът отекна в цялата стая. Прехвърлих ножа в другата ръка и влагайки в това всичката си останала сила, разсякох въздуха над кръга, освобождавайки удържащото заклинание. Видях как магията се устремява към кръга след топящия се силует на Кошмара. Тя разсече като брадва мъглата с проблясващите в нея дъги и Кошмара изкрещя.

След това мъглата се събра в един буен поток, всмука се в себе си, и чудовището изчезна. Шепа вода се разплиска на земята и свещите угаснаха.

Рухнах на колене и се облегнах на протегнатите си напред ръце. Дишах тежко и треперех целият. Бях успял да нараня копелето. То не беше неуязвимо. Бях го наранил. Сигурно не беше нещо по-силно от раничката на пръста ми или шамар през лицето, но създаването не го беше очаквало.

Не можах да разбера кой стои зад него, но бях почувствал нещо — бях усетил присъствието му, бях доловил парфюма му, метафорично казано. Може би щях да успея да го използвам по някакъв начин.

— Опитай това, боклук — промърморих.

Останах известно време да лежа задъхан на пода; виеше ми се свят от усилието да поддържам заклинанието. После прибрах принадлежностите си и тронаво се изкатерих в стаята на горния етаж.

Майкъл ми помогна да седна. Беше запалил огън и аз с наслада поех топлината. Той отиде в кухнята и ми донесе кола и сандвич. Лакомо погълнах всичко. Едва след като допих и последните глътки от колата, той попита:

— Какво стана?

— Призовах го. Кошмара. Някой му помогна да се измъкне, но преди това успях да го обвържа.

Той ме погледна намръщено, изучавайки лицето ми със сивите си очи.

— Какво е това обвързване?

— Няма да може да те преследва. Или Мърфи. Или семейството ти. Не мога да му попреча да идва отсам, но мога да го огранича.

Майкъл примигна изненадано. След това изрече бавно:

— Като го накараш да тръгне след теб.

Ухилих му се, показвайки всичките си зъби, и кимнах.

— Наложих се да го измислям в последната секунда, в движение. — В гласа ми се долавяше гордост. — Не го бях планирал, но проработи. Така че, докато съм жив, той няма да може да досажда на никой друг.

— Докато си жив — каза Майкъл. Той се намръщи, облегна лакти на коленете си и притисна плътно длани. — Хари?

— Да?

— Това не означава ли, че сега със сигурност ще се опита да те убие? Без тормоз, без садистични мъчения — просто удар с всички сили и смърт.

Кимнах.

— Да.

— И... онзи, който стои зад Кошмара, който му е помогнал да избяга — това означава, че просто си застанал на пътя му. Той не може да използва оръжието си, докато не те премахне.

— Да.

— Значи... ако досега не е било нужно да те убиват, вече нищо няма да ги спре.

Помълчах известно време, размишлявайки над думите му.

— Направих своя избор, човече — казах най-накрая аз. — Но по дяволите, вече толкова съм затънал в тая работа, че няма повече накъде. Нека Кошмара и кръстницата ми да се разберат кой от тях е пръв на опашката.

Майкъл ме погледна право в очите.

— О, Хари. Не трябваше да го правиш.

Намръщих се.

— Хей, това е най-доброто, което успяхме да постигнем досега. И ако можеше, ти щеше да постъпиш по същия начин.

— Да — отвърна Майкъл. — Но семейството ми е добре осигурено. — Той се поколеба и додаде с тих глас: — Освен това съм сигурен къде ще отиде душата ми, когато ѝ дойде времето.

— Ще се притеснявам за Ада по-късно. Освен това мисля, че имам план.

Той се намръщи.

— Не се притесняваш за душата си, но имаш план.

— Все още нямам намерение да се оставям да ме убият. Трябва да вземем инициативата в свои ръце, Майкъл. Ако просто си седим и чакаме, той ще ни разкъса на парчета.

— Ще разкъса *теб* — каза той. Лицето му изглеждаше още по-разтревожено. — Хари, без *Аморакус*... Не съм сигурен как ще ти помогна.

— Ти си разбираш от занаята, Майкъл. Едва ли Всевишният ще се откаже от отбора само защото сме си изгубили топката, нали?

— Разбира се, че не, Хари. Той е верен докрай.

Наведох се към него, положих ръка на рамото му и го погледнах в очите. Не го правя твърде често. Малцина са онези, с които мога да си го позволя.

— Майкъл. Това създание е голямо, зло и ми изкарва акъла от страх. Но аз може да съм единственият човек, способен да го спре. Нуждая се от теб. И от помощта ти. По дяволите, човече. Искам да знам, че си до мен, че вярваш в онова, което правя. С мен ли си, или не?

Той огледа изпитателно лицето ми.

— Казваш, че си изгубил голяма част от силата си. А аз вече нямам меч. Враговете ни го знаят. Може и двамата да бъдем убити. Или нещо по-лошо.

— Ако стоим със скръстени ръце, така или иначе, ще ни убият. И може би заедно с нас и Мърфи, Чарити и децата ти.

Той наведе глава и кимна.

— Прав си. Всъщност нямаме кой знае какъв избор. — За миг голямата му, мазолеста, силна ръка полегна върху моята, след което той се изправи, изпъна гръб и разкърши рамене. — Просто не трябва да губим вяра. Господ няма да ни даде повече изпитания, отколкото можем да понесем.

— Дано си прав — казах аз.

— И какъв е планът, Хари? Какво ще правим сега?

Станах и отидох до полицата над камината, но онова, което ми трябваше, не беше там. Намръщих се, огледах стаята и го забелязах върху масичката за кафе. Наведох се и взех малкия бял плик с поканата, която ми бяха доставили Кайл и Кели Хамилтън.

— Отиваме на купон.

[1] Заклинание на Хари Дрезден, призоваващо демони. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Майкъл паркира пикала си на улицата пред имението на Бианка. Прибра ключовете в кожената чантичка, закачена на колана му, която закопча със сребърното ѝ копче във формата на кръст. После оправи якичката на жакета си, подаваща се над ризницата му, и се пресегна към задната седалка, за да вземе стоманения шлем, който сложи на главата си.

— Хари, искам отново да ми обясниш защо смяташ това за добра идея. Защо отиваме на бал с маски, където ще присъстват само чудовища?

— Всички улики сочат насам — казах аз.

— Как?

Поех си дълбоко дъх, опитвайки се да запазя спокойствие, и му подадох бялото наметало.

— Виж какво, двамата знаем, че някой е размътил света на духовете. Знаем, че са го направили, за да създадат този Кошмар, който ни преследва. Знаем, че онова момиче, Лидия, по някакъв начин е свързано с Кошмара.

— Да — рече Майкъл. — Добре.

— Бианка — продължих аз — изпрати главорезите си да отвлекат Лидия. Освен това организира парти за най-гадните лоши момчета в целия регион. Столингс ми каза, че разни хора изчезват от улиците. Сигурно са били взети за храна или нещо друго. Дори Бианка да не стои зад това, а аз не го отричам, има голяма вероятност виновникът да присъства на партито.

— И ти смяташ, че ще успееш да го откриеш? — попита Майкъл.

— Така мисля — отвърнах аз. — Трябва само да се приближа достатъчно, за да го докосна, да почувствам аурата му. Усетих онзи, който стои зад Кошмара, когато се опита да му помогне да се отърве от мен. Би трябвало да го разпозная следващия път, когато отново го усетя.

— Тази работа не ми харесва — каза Майкъл. — Защо Кошмара не се впусна след теб веднага след като слънцето залезе?

— Може да съм го уплашил. Нали малко го порязах.

Майкъл се намръщи.

— Въпреки това не ми харесва. Там ще има десетки създания, които нямат право да съществуват в този свят. Все едно влизаш в стая, пълна с вълци.

— Единственото, което искам от теб — казах аз, — е да си държиш устата затворена и да ми пазиш гърба. Тази вечер лошите момчета трябва да играят по правилата. Ние се намираме под защитата на старите закони на гостоприемството. Ако Бианка не ги спази, това ще съсипе репутацията ѝ пред нейните гости от Вампирския двор.

— Ще те защитя, Хари — отвърна Майкъл. — Ще защитя и всеки един, който е заплашен от тези... твари.

— Нямаме нужда от сблъсъци, Майкъл. Не сме дошли за това.

Той погледна през прозореца на пикала и стисна зъби.

— Сериозно говоря, Майкъл. Това е техен терен. Вътре сигурно ще станем свидетели на разни гадости, но трябва да се съсредоточим върху главното.

— Главното — повтори той. — Хари, ако вътре има някой, който се нуждае от помощта ми, той ще я получи.

— Майкъл! Ако *ние* първи нарушим примирието, с нас е свършено. Заради теб ще ни убият и двамата.

Той се обърна към мен и ме погледна; очите му бяха стоманеносиви.

— Не мога да се променя, Хари.

Вдигнах ръце нагоре и ударих по покрива на пикапа.

— Има и други хора, които може да загинат, ако омажем нещата. Тук не става въпрос само за нашия живот.

— Знам — отвърна той. — Семейството ми е сред тях. Но това не променя нищо.

— Майкъл — казах аз. — Не те карам да се усмихваш, да бъбриш приятелски и да се чувстваш като у дома си. Просто мълчи и не ми се пречкай. Недей да размахваш разпятието. Само за това те моля.

— Не мога да седя безучастно, Хари — рече той. Просто не мога. — После се намръщи и добави: — Мисля, че и ти не можеш.

Погледнах го.

— По дяволите, Майкъл. Не искам да умирам точно тук.

— Нито пък аз. Не трябва да губим вяра.

— Страхотно — казах аз. — Просто страхотно.

— Хари, ще се помолиш ли заедно с мен?

Примигнах изненадано.

— Какво?

— Молитва — каза Майкъл. — Бих искал да поговоря с Него. — Той се подсмихна. — Не е нужно да казваш нищо. Просто мълчи и не ми се пречкай.

После наведе глава.

Погледнах през прозореца на пикапа с присвити очи и замълчах. Нямам нищо против Бог. Далеч съм от тази мисъл. Но не Го разбирам. Пък и не вярвам много на хора, които разправят наляво и надясно, че работят в Неговото име. Феите, вампирите и всякакви подобни — тях ги разбирам. Дори демоните. Понякога дори Падналите. Разбирам защо правят онова, което правят.

Но не разбирам Бог. Не разбирам как може да вижда какво си причиняват хората едни на други и да не затрие целия човешки род като един неудачен експеримент.

Предполагам, че просто мисли далеч по-мощно от мен.

— Господи — каза Майкъл. — Скоро ние ще навлезем в мрака. Нашите врагове ще са навсякъде около нас. Моля те, помогни ни да бъдем достатъчно силни, за да направим онова, което е нужно, когато се наложи. Амин.

Само това. Никакви помпозни фрази, никакви префърцунени молби към Бог за помощ. Просто тихо промълвени думи за онова, което иска да направи, и молба към Господ да бъде до него — до нас. Най-обикновени думи, но силата, която ги изпълваше, ги обгради като облак ситна мъгла и ме напръска по ръцете и шията. Вяра. Поуспокоих се. Трябваше да свършим доста неща. Можехме да се справим.

Майкъл ме погледна и кимна.

— Добре — каза той. — Готов съм.

— Как изглеждам? — попитах го аз.

Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха.

— Със сигурност ще ги накараш да се обръщат след теб.

Опитах се да отвърна на усмивката му.

— Добре — казах аз. — Към купона.

Слязохме от пикапа и тръгнахме към портала, през който се влизаше в имението на Бианка. Докато вървахме, Майкъл закопчаваше белия си плащ с избродиран на него червен кръст. Той носеше туника с подходящ цвят, ботуши и бронирани нараменници. В ботушите му бяха затъкнати чифт рицарски ръкавици, а на пояса висяха два ножа — по един от всяка страна. Миришеше на стомана и леко подрънкваше, когато вървеше. Звукът действаше успокояващо, по един дружелюбен, безопасен начин.

Щеше да е много по-представително да минем с пикапа през портала и да оставим прислужника да го паркира, но Майкъл не искаше да оставя колата си в ръцете на вампирите. Не можех да го виня за това. И аз не бих се доверил на прислужника на един кръвопиец, промъкващ се нощем в сенките дявол.

До портала имаше караулно помещение, в което стояха двама пазачи. Като че ли никой от тях не носеше пистолет, но и двамата се държаха с арогантността на въоръжени типове, което не убягна от погледите ни. Подадох поканата. Те ни пуснаха.

Тръгнахме към къщата. Междувременно една черна лимузина отби в алеята и ние трябваше да отстъпим встрани, за да я пропуснем. Когато стигнахме до сградата, пътниците тъкмо слизаха от колата.

Шофьорът отиде до задната врата на лимузината и я отвори. Отвътре прозвуча музика — нещо силно и тежко. След кратка пауза от лимузината се измъкна някакъв мъж.

Той беше висок и блед като статуя. Гарвановочерната му коса падаше на къдрици по раменете му. Облеклото му представляваше полупрозрачни пеперудени крила, които сякаш бяха израснали от раменете му, прикрепени чрез някакъв загадъчен механизъм. Той носеше бели кожени ръкавици, чиито маншети бяха украсени със сребърни спирали. Подобна декорация украсяваше и бедрата му, като се спускаше чак до сандалите. На кръста му висеше меч с изящна изработка, а дръжката му изглеждаше като излята от стъкло. Не носеше нищо друго, освен къса набедрена превръзка от някаква мека бяла тъкан. С това тяло можеше да си го позволи. Мускулесто, но не прекалено, силни рамене и бледа кожа, по която не се забелязваше и едно косъмче. По дяволите, даже аз забелязах колко е красив!

Мъжът се усмихна — подобни усмивки се виждат на рекламите за зъбни пасти — и протегна ръка към вътрешността на лимузината. От колата се подадоха чифт великолепни крака с розови обувки на високи токове, след което се показва стройна, апетитна девойка, чието тяло бе оскъдно покрито с цветни листенца. Всъщност тя беше облечена с къса, прилепнала пола, направена от венчелистчета, а другата част от листенцата покриваше гърдите ѝ като нежни ръце. Освен тях и венеца от гипсофила, вплетен в гъстата ѝ черна коса, девойката не носеше нищо. И ѝ отиваше. Изправена на токчетата си, тя сигурно достигаше метър и седемдесет, а лицето ѝ ме навеждаше на мисълта, че е едновременно мила и сладка. Бузите ѝ розовееха нежно и жизнено, устните ѝ бяха леко отворени, а очите ѝ блестяха така, сякаш бе намислила нещо.

— Хари — каза Майкъл. — Текат ти лигите.

— Не е вярно — отвърнах аз.

— Това момиче още няма деветнайсет години.

— Не ми текат лигите!

Намръщих се, стиснах здраво бастуна и тръгнах към входната врата. Пътюм си избърсах устата с ръкав. За всеки случай.

Мъжът се обърна към мен и повдигна изненадано вежди. Огледа ме от глава до пети и се заля в звънък смях.

— Я виж ти — каза той. — Вие сигурно сте Хари Дрезден.

Думите му ме накараха да настръхна. Винаги се дразня, когато някой ме познава, а аз не знам нищо за него.

— Да — отвърнах. — Същият. А кой сте вие, по дяволите?

Ако враждебността ми го беше засегнала, това не се отрази на усмивката му. Момичето плъзна ръка под неговата и се притисна към него, наблюдавайки ме със студени очи.

— О, да, разбира се — каза той. — Забравих, че вие сигурно не сте запознат с тънкостите на нашия Двор. Името ми е Томас, от Дома Рейт на Белия двор.

— Белия двор — повторих аз.

— Три вампирски двора — подсказа ми Майкъл. — Черният, Червеният и Белият.

— Наясно съм.

Майкъл помръдна с рамо.

— Извинявай.

Томас се усмихна.

— Всъщност в момента може да се говори само за два. В Черния двор напоследък не се справят добре, горкичките. — В тона му се долавяше по-скоро прикрито ликуване, отколкото съжаление. — Господин Дрезден, позволете ми да ви представя Джъстин.

Момичето, което го беше хванало под ръка, ми се усмихна мило. Почти очаквах да ми протегне ръката си, за да я целуна, но не го направи. Просто се притисна още по-плътно към Томас.

— Очарован съм — казах аз. — Това е Майкъл.

— Майкъл. — Томас се замисли, после огледа изпитателно мъжа. — Облечен като тамплиер.

— Нещо такова — отвърна Майкъл.

— Каква ирония — рече Томас. Погледът му се отмести към мен и устните му се разтегнаха в още по-широка усмивка. — А вие, господин Дрезден. Вашият костюм ще предизвика... същински фурор.

— О, благодаря.

— Ще влизаме ли?

— Ами хайде.

Четиримата се изкачихме заедно по стълбите, като през цялото време в неудобна близост до лицето ми се полюляваха краката на Джъстин — дълги, стройни, възхитителни и създадени за неща, които нямат нищо общо с ходенето. Двама портиери, облечени в смокинги, които изглеждаха като хора, отвориха двете крила на вратата пред нас.

Фоайето в дома на Бианка изглеждаше различно от последния път, когато бях идвал тук. От старомодните декорации нямаше и следа. Мраморни плочи бяха заменили някогашния лъскав паркет. Касите на вратите от правоъгълни бяха станали сводести. На всеки три метра в стените се виждаха малки ниши, в които бяха поставени малки статуетки или други произведения на изкуството. Помещението се осветяваше само от малките спот лампи в нишите и по-голямата му част оставаше в полумрак.

— Доста е натруфено — изсумтя Томас и пеперудените му крила потрепераха. — Присъствали ли сте досега на церемониите на някой от Дворовете, господин Дрезден? Запознат ли сте с етикета?

— Всъщност не — отвърнах аз. — Дано не включва пиенето на телесни течности. Особено моята.

Томас отново се разсмя звънко.

— Не, не. Е — призна той, — поне не официално, макар да се предлагат безброй възможности за утоляване на жаждата, ако проявите желание.

Пръстите му отново погалиха талията на момичето и тя отново впери в мен смущаващо напрегнатия си поглед.

— Едва ли. Какво още трябва да знам?

— Ами ние сме аутсайдери, тъй като не сме членове на Червения двор, а това е церемония на Червените. Първо ще ни представят на присъстващите, а след това те ще получат възможността да се запознаят с нас.

— Ще се смесим с тълпата, а?

— Точно така. След това ще бъдем представени на самата Бианка, а тя на свой ред ще ни поднесе дарове.

— Дарове ли? — попитах аз.

— Тя е домакиня на партито. Естествено, че ще ни поднесе дарове. — Той ми се усмихна. — Етикетът го изисква.

Погледнах го. Не бях свикнал със словоохотливи вампири.

— Защо ми помагате?

Той театрално притисна длан към гърдите си и повдигна вежди в идеално изиграна изненада.

— А защо не, господин Дрезден? Защо да не ви помогна.

— Вие сте вампир.

— Такъв съм — потвърди той. — Но се боя, че не съм особено добър в това. — Той ми се усмихна лъчезарно и додаде: — Разбира се, може и да ви лъжа.

Изсумтях.

— И така, господин Дрезден. Носят се слухове, че сте отхвърлили поканата на Бианка.

— Отхвърлих я.

— Какво ви накара да промените намеренията си?

— Работа.

— Работа ли? — попита Томас. — Дошли сте тук по работа?

Свих рамене.

— Нещо такова. — Свалих ръкавиците си, опитвайки се да изглеждам абсолютно невъзмутим, и му подадох ръка. — Още веднъж ви благодаря.

Той леко наведе главата си на една страна и присви очи. Погледна ръката ми, после ме измери с оценяващ поглед и едва след това се ръкува с мен.

Обкръжаваше го слаба, блещукаща аура. Почувствах как танцува и се плъзга по кожата ми като лек, хладен вятрец. Струваше ми се странна, различна от енергията, която обкръжаваше хората, практикуващи магия — и нямаше нищо общо с усещането за онова, което захранваше Кошмара.

Томас не беше моят човек. Облекчението ми сигурно се беше изписало на лицето ми, защото той се усмихна и каза:

— Преминах теста, а?

— Не знам за какво говорите?

— Ваша воля. Вие сте странна птица, Хари Дрезден. Но ми харесвате.

С тези думи той и придружителката му се обърнаха и плавно се понесоха по коридора към покритата със завеса врата в дъното му.

Изпратих ги с намръщен поглед.

— Нещо интересно? — попита Майкъл.

— Чист е — отвърнах аз. — Относително казано. Трябва да е някой друг от присъстващите.

— Струва ми се, че ще се наложи да стиснеш доста ръце — каза Майкъл.

— Да. Готов ли си?

— С божията помощ — отговори той.

Двамата тръгнахме по коридора, минахме през спуснатата завеса и се озовахме в центъра на събитията.

Стояхме на бетонена площадка, издигаща се на три метра над просторен вътрешен двор. Някъде отдолу се чуваше музика. Дворът беше пълен с народ — мешаница от цветове и движения, разговори и костюми, която от високо напомняше за импресионистична картина. Светещите кълба, поставени на телени стойки на няколко места наоколо, придаваха на мястото сумрачна загадъчност. Точно срещу входа, през който бяхме влезли в двора, се издигаше платформа, на която стоеше подозрително напомнящо на трон кресло.

Тъкмо бях започнал да различавам детайлите в обстановката, когато очите ми бяха заслепени от ярка бяла светлина и се наложи да ги прикрия с ръка. Музиката позаглъхна, разтворите също поутихнаха.

Очевидно двамата с Майкъл се бяхме превърнали в център на вниманието.

Един прислужник се приближи до нас и попита спокойно:

— Може ли да видя поканата ви, господине?

Подадох му я и миг по-късно чух същия глас да обявява през високоговорителите:

— Дами и господа от Двора, за мен е удоволствие да ви представя Хари Дрезден, магьосник от Велия съвет, и неговия придружител.

Свалих ръката си и гласовете утихнаха съвсем. От двете страни на трона към нас бяха насочени два прожектора.

Помръднах раменете си, за да надипля пелерината така, че да разкрива червените линии, които проблясваха на черния фон. Високата ѝ якичка подпря лицето ми от двете му страни. Позлатеният пластмасов медальон на гърлото ми проблесна под лъчите на прожекторите. Протърканият синкав смокинг, който носех, сигурно е бил облечен за пръв път на нечий абитуриентски бал през седемдесетте. Прислугата на партито беше облечена в по-качествени смокинги от моя.

Усмихнах се широко, разкривайки евтините пластмасови вампирски зъби. Надявах се, че на фона на ярката светлина лицето ми е придобило призрачна бледност, особено при евтиния клоунски грим, с който бях намазал лицето си. Изкуствените капки кръв, които се стичаха от ъгълчетата на устата ми, сигурно изпъкваха на фона му.

Вдигнах облечената си в бяла ръкавица ръка и казах, фъфлейки леко заради изкуствените зъби:

— Здравсти! Как я карате?

Гласът ми отекна в мъртвешката тишина.

— Все още не мога да повярвам — каза Майкъл под сурдинка, — че отиде на вампирски маскен бал, преоблечен като вампир.

— Не обикновен вампир — отвърнах аз, — а *доброкачествен* вампир. Смяташ ли, че са схванали идеята ми?

Очите ми свикнаха достатъчно със светлината на прожекторите, за да различа Томас и Джъстин, които стояха в основата на стълбището. Томас се оглеждаше наоколо с неприкрито веселие, след което ми се ухили и вдигна одобрително палец.

— Мисля — рече Майкъл, — че току-що обиди всички присъстващи.

— Дойдох тук, за да намеря едно чудовище, а не да им правя мили очички. Пък и изобщо не ми се идваше на глупавото им парти.

— Така или иначе, мисля, че здравата ги ядоса.

— Ядосал ли съм ги? Стига де, колко зле може да стане? Ядосани били.

От ниското се разнесоха няколко изразителни звука: съскания. Последва звънтене на стомана, когато неколцина извадиха ножове. Или може би мечове. И накрая нервното изщракване от вдигането на предпазителя на полуавтоматичен пистолет.

Майкъл се уви в наметалото си и аз по-скоро почувствах, отколкото видях как се хваща за ножовете си.

— Мисля, че скоро ще разберем.

ГЛАВА 25

В двора цареше пълна тишина. Аз стиснах бастуна и зачаках първия изстрел или свистене на хвърлен нож, или кръвожаден яростен писък. Долових стоманения мирис на Майкъл, който застана до мен, безмълвен и изпълнен с увереност пред лицето на враждебността. По дяволите. Наистина смятах да натрия носовете на вампирите с костюма си, но хей! Не вярвах, че реакцията им ще бъде чак толкова крайна.

— Пригответи се, Хари — промърмори Майкъл. — Приличат на злобни кучета. Не бива да потрепваш и да бягаш. Това ще ги накара да се нахвърлят върху теб.

— Средностатистическото злобно куче не притежава пистолет — промърморих в отговор. — Или нож. Или меч. Но продължих да стоя на мястото си с безизразно лице. Първият звук, който наруши тишината, не беше изстрел или боен вид, а звънък, сребрист смях. Той се понесе над тълпата, мъжествен, с лека подигравателна нотка в него, едновременно развеселен и надменен. Присвих очи, опитвайки се да различа притежателя му през заслепяващата светлина, и видях Томас, който беше заел позата на току-що излюпило се от какавида превъплъщение на Ерол Флин — с единия крак на стълбището, лявата ръка на кръста, дясната на кристалната дръжка на меча му. Главата му беше отметната назад, а всеки мускул на тялото му изпъкваше без видимо усилие. Пеперудените му крила улавяха светлината и я отразяваха в ярки цветове.

— Винаги са ми казвали — произнесе Томас провлечено, но така, че всички да го чуят, — че Червеният двор се слави с топлото посрещане на гостите си. Но никога не съм очаквал, че ще стана свидетел на толкова живописна демонстрация. — Той се обърна към платформата и се поклони. — Лейди Бианка, несъмнено ще разкажа на баща ми за тази потресаваща проява на гостоприемство.

Усмивката застина на лицето ми и аз се взрях в платформата през лъчите на прожекторите.

— Бианка, скъпа, ето те и теб. Това *беше* парти с маски, нали? Маскарад? И всички трябваше да дойдем облечени като такива, каквито всъщност не сме? Ако съм разбран неправилно, моля за извинение.

Чух нечий женски глас, който промърмори нещо, и светлините на прожекторите угаснаха. За миг, докато очите ми привикнат, се озовах в пълен мрак, а след това вече можех да видя жената, която стоеше срещу мен на платформата.

Бианка не беше висока, но фигурата ѝ беше изваяна по начин, какъвто можете да видите само в еротичните списания и в неприличните си сънища. Бледна кожа, тъмни коси и очи, чувствени извивки от устните до бедрата ѝ, притежаващи сочна зрялост и женствена сила, способна да привлече погледа на всеки мъж. Беше обвита в тога от трептящи пламъци. Нямам предвид, че беше облякла червена рокля — тя носеше пламъци, събрани около нея във формата на вечерна рокля, синкави в основата си, преминаващи в жълтеникавия цвят на пламък от свещ и преливащи в червено около пищния ѝ възхитителен бюст. Още пламъци танцуваха около елегантните къдри на тъмната ѝ коса, оформяйки тиара над главата ѝ. Поне обувките ѝ бяха истински и добавяха няколко сантиметра към иначе невпечатляващия ѝ ръст. Те придаваха интересна форма на краката ѝ. Извивката на устните ѝ даваше обещания за нещо, което сигурно е незаконно и опасно за вас, от типа, за който предупреждават от Министерството на здравеопазването, но въпреки това ви се иска да го вършите отново и отново.

Не проявявах интерес. Вече бях виждал какво се крие под маската ѝ. Не можех да забравя какво бях видял там.

— Добре — каза меко тя, а гласът ѝ се понесе над целия двор. — Предполагам, че не мога да очаквам от вас добър вкус, господин Дрезден. Въпреки че е възможно по-късно тази вечер да разберем точно какъв е той.

Езикът ѝ се плъзна по зъбите и тя ме дари с ослепителна усмивка.

Погледнах я, след което погледнах зад гърба ѝ. Зад нея мълчаливо стояха две неясни фигури с черни наметала, които изглеждаха готови да нападнат веднага щом Бианка щракне с пръсти. Предполагам, че всеки уважаващ себе си пламък хвърля сенки.

— Не ви съветвам да опитвате.

Бианка отново се разсмя. Неколцина от присъстващите се присъединиха, макар смехът им да прозвуча нервно.

— Господин Дрезден — каза тя, — много неща могат да накарат човек да промени мнението си. — Бианка прехвърли крак върху крак, разкривайки за миг копринената кожа на стегнатото си голо бедро. — Може да открием нещо, което да ви накара да размислите. — Тя махна с ръка лениво и арогантно. — Музика. Събрали сме се тук, за да празнуваме. Да започваме.

Музиката отново засвири, а аз се замислих върху подтекста в думите на Бианка. Тя беше дала безмълвно позволение на хората си да се опитат да се докопат до мен. Те сигурно нямаше просто да дойдат и да ме ухапят, но... уф. Трябваше да стоя нащрек. Спомних си опияняващите целувки на Кели Хамилтън върху шията ми и проникващата дълбоко в тялото ми топлина и настръхнах. Една част от мен се чудеше какво ли би станало, ако позволя на някой вампир да ме хване, и дали наистина щеше да е чак толкова лошо. Друга размишляваше усилено върху всичко, на което бях станал свидетел досега — Бианка очевидно беше намислила нещо.

Тръснах глава и погледнах към Майкъл. Той леко кимна с глава, скрита под големия му шлем, и двамата заслизахме по стълбите. Краката ми трепереха и пречеха на движенията ми. Молих се никой от вампирите да не го забележи. Не трябваше да им позволявам да забележат слабостта ми, дори нервите ми да бяха опънати като на попаднала в минна шахта птичка.

— Направи каквото е необходимо, Хари — рече тихо Майкъл. — Аз ще бъда на две крачки зад теб, от дясната ти страна. Ще ти пазя гърба.

Гласът му ме успокои, накара ме да се взема в ръце и аз се изпълних с благодарност към него.

Очаквах, когато се спусна във вътрешния двор, вампирите да се скупчат около мен в очарователен и опасен облак, но това не се случи. Вместо това там ме очакваше Томас, отпуснал ръка върху дръжката на меч си и изложил безсрамно на показ бледото си тяло. Джъстин стоеше точно зад него. Лицето му буквално сияеше от радост.

— Боже мой, това беше великолепно, Хари. Мога ли да ви наричам Хари?

— Не — отвърнах аз, но се усетих навреме и се опитах да смекча рязкостта на отговора ми. — Но благодаря. За това, че се обадохте навреме. Нещата щяха доста да загрубеят.

Очите на Томас зашариха.

— Все още не е късно за това, господин Дрезден. Но не биваше да допуснем това да премине в открита разпра, нали?

— Не биваше ли?

— Разбира се, че не. Това силно би ограничило възможностите да съблазняваме, измамваме и нанасяме удар в гърба.

Изсумтях.

— Предполагам, че сте прав.

Той се усмихна, докосвайки с върха на езика зъбите си.

— Обикновено е така.

— Хм, благодаря ви, Томас.

Той се извърна настрани и се намръщи. Проследих погледа му. Джъстин се беше отдалечила от него и сега разговаряше с някакъв слаб усмихнат мъж, облечен в смокинг с ален цвят и домино на лицето. Широка усмивка грееше на миловидното ѝ лице. Докато ги гледах, мъжът протегна ръка и я погали по рамото. Каза ѝ нещо и прелестното момиче избухна в смях.

— Извинете ме — рече Томас с отвращение в гласа. Не мога да понасям браконьерите. Наслаждавайте се на партито, господин Дрезден.

Той се понесе към тях, а Майкъл застана до мен. Извърнах леко главата си към него, за да чуя думите му:

— Обграждат ни.

Огледах се. Дворът беше пълен с народ. Имаше много млади, красиви хора, облечени в различни оттенъци на черното, същинска реклама на готическата субкултура. Очевидно най-много се котираха кожата, латексът и мрежите в съчетание с черни домина, пелерини с големи качулки и разнообразен грим. Те разговаряха и се смееха, пиеха и танцуваха под звуците на музиката. Някои от тях носеха алени ленти, привързани над лактите, или кървавочервени високи яки.

Докато ги гледах, забелязах как един твърде кльощав младеж се навежда над масата, за да подуши нещо. Три кискащи се момичета, две блондинки и брюнетка, облечени като отряд мажоретки на Дракула с червено-черни помпони в ръце, преброиха в хор до три и лапнаха по

две таблетки, преглъщайки ги с тъмночервено вино. Други младежи нещо се притискаха един към друг чувствено или просто се целуваха. Неколцина, които вече се бяха отнесли, лежаха на земята със затворени очи и блажено се усмихваха.

Огледах тълпата и веднага забелязах различията. Сред младите хора, облечени в черно, се забелязваха слаби фигури в алено — двайсетина или трийсетина общо. Мъже и жени с различна външност и костюми, всичките с аленочервен цвят, красиви и уверени, със сигурни движения, които издаваха хищническата им природа.

— Червеният двор — казах аз. Облизах устните си и продължих да се оглеждам. Вампирите се бяха събрали в кръг около нас, полагайки всички усилия да изглеждат небрежни. Ако останехме още малко на мястото си, нямаше да можем да излезем от двора, без да преминем в непосредствена близост до някой от тях. — Хлапетата с червените ленти са какво? Младши вампири?

— По-скоро маркиран добитък, бих казал — изръмжа Майкъл, без да скрива гнева си.

— Успокой се, Майкъл. Трябва малко да се поразходим. Така ще им е по-трудно да ни обкръжат.

— Съгласен съм.

Майкъл кимна към масата с напитки и двамата се отправихме натам с бърза крачка. Вампирите се опитаха да ни последват, но това вече нямаше как да изглежда небрежно.

Двама, облечени в червено, тръгнаха да ни пресрещнат и ни настигнаха точно когато се доближихме до масата. Кайл Хамилтън носеше костюм на клоун във всички отсенки на аленото. Вървящата след него Кели носеше алено боди чорапогашник, което не оставяше нищо на въображението, но го допълваше с дълга пелерина, която покриваше раменете и ключиците ѝ, и качулка, която покриваше косата ѝ. Алена маска скриваше лицето ѝ, като оставяше открити само брадичката и чувствените ѝ устни. Стори ми се, че в единия край на устата ѝ видях сбръчкана кожа — може би следа от изгарянето.

— Хари Дрезден — поздрави ме Кайл с твърде висок глас и твърде широка усмивка. — Какво удоволствие е да ви видя отново.

Плеснах го весело по рамото, което го накара да се олюлее.

— Жалко, че чувствата не са взаимни.

Усмивката застина.

— Сигурно си спомняте сестра ми Кели.

— Разбира се — отвърнах аз. — Май сме прекарали малко повече време в солариума, а?

Очаквах да изръмжи или да изсъска, или дори да се хвърли към гърлото ми. Но вместо това тя се обърна към масата, взе един сребърен бокал и една кристална чаша за вино от сервитьора и ги предложи на мен и Майкъл, като не спираше да се усмихва.

— Толкова се радвам да ви видя, Хари. Жалко, че тази вечер няма да можем да видим прелестната госпожица Родригес.

Взех бокала.

— Наложил се да си измие косата.

Кели се обърна към Майкъл и му предложи чашата. Той я прие със сухо, учтиво кимване.

— Разбирам — каза меко тя. — Нямах представа, че си падате по мъже, господин Дрезден.

— Какво да ви кажа? Те са толкова големи и силни.

— Разбира се — каза Кайл. — Ако бях обграден от хора, които желаят толкова силно да ме убият, както аз искам да убия вас, сигурно щях да се обзаведа с телохранител.

Кели пристъпи към Майкъл и гърдите ѝ щръкнаха напред, изпъвайки тънката материя на бодито. Тя бавно го заобиколи; Майкъл стоеше спокойно на мястото си.

— Разкошен е — измърка тя. — Може ли да го целуна, господин Дрезден?

— Хари — каза Майкъл.

— Той е женен, Кели. Съжалявам.

Тя се засмя, притисна се към Майкъл и се опита да улови погледа му. Майкъл се намръщи и се загледа в празното пространство, отбягвайки очите ѝ.

— Не? — попита тя. — Какво пък. Не се тревожи, красавецо. Ще ти хареса. Всички искат да купонясват така, сякаш това е последната им нощ на земята. — Кели му се усмихна порочно. — Защо не и ти.

— Младата дама е много мила — отвърна Майкъл.

— Колко е официален. Харесвам това у мъжете. — Тя ме погледна иззад маската си. — Наистина не трябва да въвличете горките беззащитни смъртни в това, господин Дрезден. — Кели отново огледа възхитено Майкъл. — Този сигурно е невероятно вкусен. Но по-късно.

— Гледай да не се задавиш — посъветвах я аз.

Тя се засмя така, сякаш думите ми ѝ бяха доставили огромно удоволствие.

— Хайде, господин Дрезден. Виждам кръстовете му, но всички знаем каква е стойността им за повечето хора. — Тя протегна собственически ръка към Майкъл. — За миг ме накарахте да си помисля, че той може да е истински тамплиер.

— Не — отвърнах аз. — Не е тамплиер.

Кели докосна облечената в стомана ръка на Майкъл. Избухна пламък — внезапен, бял и яростен като мълния. Тя изпищя пронизително и се строполи на земята. Остана да лежи там, свита на кълбо, притиснала овъглената си ръка, опитвайки се да си поеме дъх, за да изпищя отново. Кайл изтича до нея.

Погледнах към Майкъл и примигнах от изненада.

— Леле — казах. — Впечатляващо.

Майкъл изглеждаше леко раздразнен.

— Понякога става така — отвърна той с извинителен тон.

Кимнах и отново отместих погледа си към близнаците.

— Нека това да ви бъде за урок. Ръцете по-далеч от Божия юмрук.

Кайл ме стрелна с убийствен поглед и лицето му се набръчка.

Пулсът ми се ускори, но не можех да покажа по никакъв начин страха си.

— Давай, Кайл — предизвиках го аз. — Направи нещо. Наруши примирието, което обяви собствената ти предводителка. Наруши законите на гостоприемството. Белият съвет ще изпепели това място толкова бързо, че хората ще започнат да го наричат Малкия Помпей.

Кайл изръмжа и помогна на Кели да се изправи.

— Това не е краят — обеща ми той. — Така или иначе, Дрезден, аз ще те убия.

— Аха. — Направих пропъждащо движение с ръцете. — А сега къш, къш. Трябва да се слее с тълпата.

Кайл изръмжа. Но после двамата със сестра му се оттеглиха и аз бавно огледах двора. Всички, които се намираха в непосредствена близост до нас, независимо дали бяха облечени в черно, или червено, стояха и ни зяпаха. Някои от облечените в алено вампири погледнаха към Майкъл, преглътнаха и отстъпиха няколко крачки назад.

Ухилих се колкото се може по-нагло и самоуверено и вдигнах чашата си.

— Тост — казах аз. — За гостоприемството.

За около секунда всички останаха смълчани, но после побързаха да отвърнат на тоста ми и да отпият от питиетата си. Пресуших бокала на един дъх, почти без да обръщам внимание на възхитителния аромат на питието, и се обърнах към Майкъл. Той поднесе чашата си към устните и си даде вид, че пие, но не пое нито капка.

— Добре — казах аз. — Успях да докосна Кайл. Той също отпада, макар че и без това не очаквах да е нашият човек. Или жена. Или чудовище.

Майкъл се огледа бавно, докато облечените в червено вампири продължаваха да отстъпват.

— Като че ли засега успяхме да ги укротим.

Кимнах, въпреки че продължавах да чувствам безпокойство. Тълпата се отдръпна встрани и към нас се приближиха Томас и Джъстин — приятно разнообразие от ярки цветове на фона на черното и червеното.

— Ето ви и вас — каза Томас, и погледна към бокала ми и въздъхна. — Радвам се, че ви открих навреме.

— Навреме за какво? — попитах аз.

— За да ви предупредя — рече той и махна с ръка към масата с напитки. — Виното е отровено.

ГЛАВА 26

— Отровено? — тъпо попитах аз.

Томас се взря в лицето ми, после погледна към бокала. Дори се наведе над него, за да провери дали е празен, и каза:

— Аха. Опа.

— Хари. — Майкъл пристъпи до мен и остави настрани чашата си. — Не каза ли, че никога не биха опитали нещо толкова явно?

Стомахът ми продължаваше да ври. Сърцето ми биеше още по-бързо, макар да не знаех дали е от отровата, или от най-обикновения вледеняващ страх, който думите на Томас бяха породили у мен.

— Не могат — отвърнах аз. — Ако умра, Съветът ще узнае за това. Днес им изпратих съобщение, че ще дойда на приема тази вечер.

Майкъл стрелна Томас със студен поглед.

— Какво има във виното?

Бледоликият мъж сви рамене и отново прегърна Джъстин през кръста. Момичето се притисна към него и затвори очи.

— Не знам какво са сложили — каза той. — Но погледнете към онези хора. — Той кимна към облечените в черно младежи, които се бяха изтегнали блажено на земята. — Всички те имат чаши с вино.

Погледнах по-внимателно и се убедих, че казва истината. Из целия двор се суетяха слуги, които прибираха чашите от земята. Пред очите ми друга млада двойка, която танцуваше бавно, се свлече на земята, без двамата да спират да се целуват, след което просто застинаха на местата си.

— По дяволите — изругах аз. — Ето, значи, какво са намислили.

— Какво? — попита Майкъл.

— Не съм им нужен мъртъв — обясних му аз. — Не и по този начин.

Не разполагах с много време. Заобиколих масата с напитки, отидох до една саксия със засадена папрат и се наведох над нея. Чух как Майкъл застава до мен, прикривайки гърба ми. Бръкнах с пръст в устата си. Бързо, просто и гадно. Виното пое обратния път, изгаряйки

гърлото ми, а листата на папратта ме гъделичкаха по врата, докато го изплювах върху корените на растението. Когато отново се изправих, ми се виеше свят и ми потрябва известно време, преди предметите отново да възвърнат очертанията си. Някаква възхитителна вцепененост постепенно обхващаше пръстите ми.

— Всички — промърморих аз.

— Какво? — Майкъл коленичи пред мен и ме хвана с ръка за рамото. — Хари, добре ли си?

— Замаян съм — отвърнах. Вампирска отрова. Естествено. Беше ми приятно да я усещам отново в мен и за миг се зачудих за какво ли се притеснявам. Толкова ми беше хубаво. — За всички е. Подправили са виното на всички. Вампирска отрова. Така ще могат да твърдят, че не съм бил единствената им мишена. — Олюлях се и се изправих. — Забавна отрова. Всички изпадат в купонджийско настроение.

Томас се замисли.

— Малко грубовато — отбеляза той, — но затова пък ефективно. — Той погледна към нарастващия брой млади хора, които се присъединяваха към първите, застинали на земята в блажен унес. Пръстите му разсеяно погалиха хълбока на Джъстин и тя потрепери, притискайки се към него. — Очевидно страдам от предразсъдъци. Аз лично предпочитам жертвата ми да е по-жизнена.

— Трябва да те изведем оттук — каза Майкъл.

Стиснах зъби и се опитах да прогоня приятните усещания. Отровата сигурно се усвояваше от организма адски бързо. Макар че бях изхвърлил виното навън, сигурно бях получил доста прилична доза от нея.

— Не — успях да произнеса след миг. — Те точно това искат да направя.

— Хари, та ти едва си стоиш на краката — възрази Майкъл.

— И имате доста нездрав вид — каза Томас.

— Пфу. Щом искат да ме извадят от строя, значи, крият нещо.

— Или просто искат да те убият — обяви Майкъл. — Или да те дрогират до такава степен, че да позволиш на някой от тях да пие от кръвта ти.

— Не — възразих аз. — Ако искаха да ме съблазнят, щяха да опитат нещо друго. Просто искат да ме подплашат. Да ми попречат да открия нещо.

— Не ми се иска да посочвам очевидното — рече Томас, — но защо ѝ е на Бланка да ви кани, ако не ви е искала тук?

— Тя е длъжна да покани представител на Съвета за свидетел. В този град това съм аз. Освен това тя не очакваше от мен да се появя — почти всички бяха изненадани да ме видят.

— Не са вярвали, че ще дойдеш — промърмори Майкъл.

— Да. Какъв гад съм, а? — Вдишах дълбоко няколко пъти и казах: — Мисля, че онзи, когато търсим, е тук, Майкъл. Ще се наложи да поостанем още малко. Да видим дали ще успея да открия точно кой е той.

— За какво точно става въпрос? — попита Томас.

— Нищо, което да ви влиза в работа — отвърнах аз.

— Някой казвал ли ви е, господин Дрезден, че сте ужасно дразнеща личност? — Думите му ме накараха да се ухилия и той завъртя очи. — Добре де. Повече няма да се меся в делата ви. Потърсете ме, ако мога да помогна с нещо.

Двамата с Джъстин се присъединиха към тълпата.

Облегнах се на бастуна, за да запазя равновесие, и изпратих с поглед краката на Джъстин.

— Приятен тип — отбелязах аз.

— За вампир — рече Майкъл. — Не му вярвам, Хари. В него има нещо, което не ми харесва.

— О, харесвам го — отвърнах аз, — но проклет да съм, ако му вярвам.

— Какво ще правим сега?

— Огледай се. На този етап имаме храна в черно, вампири в червено, после сме ние двамата и шепа други хора в различни костюми.

— Римски центурион — каза Майкъл.

— Да. И някакъв тип, който прилича на Хамлет. Да видим кои са те.

— Хари, сигурен ли си, че си добре? — попита Майкъл.

Преглътнах. Беше ми замаяно и леко ми се гадеше. Но трябваше да проясня мислите си, да се преборя с отровата. Бях обграден от създания, които гледаха на хората така, както ние гледаме на кравите, и бях почти сигурен, че ако остана, ще бъда убит.

Естествено, ако не останех, щяха да бъдат убити други хора. Ако не останех, щях да застраша хората, които вече бяха пострадали: Чарити. Бебето на Майкъл. Мърфи. Ако не останех, Кошмара щеше да получи достатъчно време, за да се възстанови и заедно със създателя на телесната му обвивка, който според мен присъстваше на това парти, щяха да продължат да стрелят наслуки.

Мисълта да остана на това място ме плашеше. Мисълта какво би могло да се случи, ако се откажа сега, ме плашеше още повече.

— Хайде — казах аз. — Давай да приключваме с това.

Майкъл кимна и се огледа. Сивите му очи бяха потъмнели и студени.

— Това са изчадия, Хари. Тези хора. Те са още деца... а какво правят. Общуват с тези *твари*.

— Майкъл. Успокой се. Дошли сме тук да съберем информация, а не да събаряме къщата върху главите на неколцина гадове.

— Самсон го е направил — обяви Майкъл.

— Да, и виж после какво му се е случило. Готов ли си?

Той промърмори нещо и тръгна след мен. Огледах се, избрах си човека, облечен като римски центурион, и се насочих към него. Мъж на неопределена възраст, той стоеше сам и леко встрани от останалите. Очите му имаха странен зелен цвят, наситен и напрегнат. Между устните си стискаше цигара. Всички детайли от костюма му, от късия римски меч до сандалите, изглеждаха напълно автентични. Когато го доближих, забавих крачка и го огледах.

— Майкъл — промърморих аз през рамо. — Погледни този костюм. Изглежда почти като истински.

— Той *е* истински — каза мъжът с отегчен тон, без да ме поглежда.

Издиша облак дим и отново лапна цигарата. Майкъл дори не беше успял да чуе забележката ми. Този тип веднага я беше уловил. Преглътнах на сухо.

— Интересно — казах аз. — Сигурно сте похарчили цяло състояние, за да го сглобите.

Той ме погледна. Подсмихна се леко и самодоволно, а от ъгълчетата на устата му излязоха тънки струйки дим. И не ми отговори.

— Така — казах аз, след като се прокашлях. — Аз съм Хари Дрезден.

Мъжът сви устни и повтори замислено и отсечено:

— Хари. Дрезден.

Когато някой произнесе името ви, то ви докосва. Усещате почти физически онзи звук, който се отличава от останалите и търси вниманието ви. Когато магьосник каже Името ви, когато го произнесе и го изпълни със значение, то има същия ефект, увеличен хилядократно. Човекът в униформа на центурион произнесе част от моето Име и го направи абсолютно вярно. Усещането беше, сякаш някой е ударил с палка по камертон и го е допрял до зъбите ми.

Залитнах и Майкъл ме хвана за рамото, помагайки ми да се задържа прав. Мили боже. Той беше използвал само *част* от цялото ми име, моето истинско Име, а беше успял да ме достигне и с лекота да ме отблъсне назад.

— По дяволите — прошепнах. Майкъл ме побутна напред. Подпрях се на бастуна, за да получа допълнителна подкрепа, и вперих поглед в мъжа. — Как успяхте да направите това?

Той завъртя очи, извади цигарата от устата си и издуха дима.

— Няма да разберете.

— Вие не сте от Белия съвет — казах аз.

Той ме изглежда така, сякаш бях изрекъл някаква очевидна истина, като например, че всички хвърлени предмети падат на земята. Погледът му беше изпепеляващ, язвителен.

— Какъв съм късметлия.

— Хари — обади се Майкъл с напрегнат глас.

— Момент само.

— Хари, погледни цигарата.

Примигнах изненадано.

— Какво?

— Погледни му цигарата — повтори Майкъл.

Той се взираше в непознатия с широко отворени очи, а едната му ръка стискаше дръжката на ножа.

Погледнах. Отне ми известно време да осъзная за какво говори Майкъл.

Мъжът издуха още пушек през тъглчето на устата си и се ухили самодоволно.

Цигарата не беше запалена.

— Той е... — промълвих аз. — Той е, въъ...

— Той е дракон — каза Майкъл.

— Какво?

За пръв път в очите на мъжа проблесна интерес и той погледна втренчено — не в мен, а в Майкъл.

— Абсолютно вярно — рече той. — Можете да ме наричате господин Феро.

— А защо просто да не ви наричам Фероваке? — попита Майкъл.

Господин Феро присви очи и изгледа Майкъл абсолютно безстрастно.

— Ти поне си запознат донякъде с Науката, смъртни.

— Чакай малко — казах аз. — Драконите... драконите трябва да са големи. Люспи, нокти, крила. Този мъж не е голям.

Феро завъртя очи и рече с нетърпелива нотка в гласа:

— Ние сме такива, каквито пожелаем, господин Драфтън.

— Дрезден — сопнах му се аз.

Той махна с ръка.

— Не ме изкушавай, смъртни, да ти демонстрирам какво мога да направя, произнасяйки името ти, като при това вложа съвсем малко усилия. Достатъчно е да ти кажа, че ти дори не можеш да разбереш същността на силата, която притежавам. Ако се появя тук в истинския си вид, ще разруша тази жалка сбирщина маймунски колиби и земята ще се напука под краката ми. Ако се вгледаш в мен с магьосническото си зрение, ще видиш нещо, което ще те възхити, ще смири и най-вероятно ще унищожи здравия ти разум. Аз съм най-старият от моя род и най-силният. За мен вашият живот представлява просто една блещукаща свещичка, а цивилизациите ви се издигат и загиват като тревата през зимата.

— Добре — казах аз. — Не знам за истинския ви вид, но от тежестта на егото ви земята е на път да се продъни.

Зелените му очи проблеснаха.

— Какво каза току-що?

— Не мога да понасям грубияните — отвърнах аз. — Да не би да очаквате да стоя тук и да ви предложа първородния си син или да

принеса в жертва девственица, или нещо друго? Не съм чак толкова впечатлен.

— Добре — каза Феро. — Да видим дали ще успея да ви направя впечатление.

Стиснах бастуна и съсредоточих волята си, но бях твърде бавен. Феро просто махна леко с ръка в моята посока и нещо ме накара да се стоваря на земята, сякаш на плещите ми внезапно се е стоварил тежащ два тона товар. Дробовете ми се опитваха да поемат въздух, пред очите ми се появиха звезди и ми причерня. Опитах се да използвам магията си, за да отблъсна тази сила, но не можех да се съсредоточа, не можех да говоря.

Майкъл ме погледна безстрастно и каза на Феро: — Сириотракс трябваше да научи този номер. Тогава може би нямаше да успея да го убия.

Студеният поглед на Феро се плъзна към Майкъл и това веднага отслаби натиска върху мен — не много, но достатъчно, за да успея да изпъшкам *Riflettum* и да вложа цялата си воля в заклинанието. Магията на Феро се пропука и започна да се разпада. Видях го как ме поглежда и осъзнах, че с лекота може да поднови заклинанието. Но не го направи. Изправих се отново на крака, дишайки тежко.

— И така — рече Феро. — Значи, ти си онзи. — Той огледа Майкъл от главата до петите. — Мислех те за по-висок.

Майкъл сви рамене.

— Не влагах нищо лично. Не се гордея с онова, което направих.

Феро затупа с пръст по дръжката на меча си. После каза тихо:

— Сър рицарю, бих ви посъветвал да проявявате повече скромност в присъствието на по-висшите от вас. — После ме погледна пренебрежително. — Препоръчвам ви да запушите с тапа устата на този тип, докато не се научи на по-добри маниери.

Опитах се да му отвърна подобаващо, но все още не успях да си поема дъх. Просто стоях, облегат на бастуна си, и дишах хрипливо. Феро и Майкъл си размениха кратки кимвания, като никой от двамата не сведе поглед. След това Феро се обърна и... ами просто изчезна. Без искри, без пламъци. Просто изчезна.

— Хари, ти не си най-голямото дете в махалата — смърри ме Майкъл. Трябва да се научиш да бъдеш малко по-учтив.

— Добър съвет — изхриптях аз. — Следващия път ти поемаш всички дракони.

— Така и ще направя. — Той се огледа и каза: — Хората намаляват, Хари.

Беше прав. Докато наблюдавах, една вампирка в прилепнала червена рокля потупа по ръката някакъв млад мъж, облечен в черно. Той вдигна глава и срещна погледа й. Двамата се гледаха известно време, като жената се усмихваше, а лицето на мъжа постепенно се отпуснаше. След това тя му каза нещо и го улови за ръката, повеждайки го към тъмнината, където не достигаха лъчите на светещите кълба. Другите вампири също водеха младежи със себе си. Наоколо се забелязваха все по-малко червени костюми и все повече хора се отпуснаха блажено на земята.

— Не ми харесва накъде отива тая работа — казах аз.

— И на мен. — Гласът му бе студен като камък. — С божията помощ можем да сложим край на това.

— По-късно. Първо да поговорим с Хамлет. А после ни остава единствено да проверим самата Бианка.

— И не е някой от другите вампири? — попита Майкъл.

— В никакъв случай. Те са подчинени на Бианка. Ако са толкова силни, досега да са я изместили. Изключение правят само най-близките до нея. Това са Кайл и Кели. Тя няма толкова акъл в главата си, а той вече се отнесе. Така че, ако не е някой от гостите, значи, е самата Бианка.

— А ако не е тя?

— Засега да не мислим за това. И без това е доста заплетено. — Огледах се с присвити очи. — Виждаш ли Хамлет някъде?

Майкъл също се огледа и направи няколко крачки, за да огледа зад саксиите с папрат.

С крайчеца на окото си засякох движение. Някаква червена фигура изскочи иззад папратта и се затича към Майкъл. Обърнах се и се хвърлих върху нападателя.

— Внимавай! — изкрещях аз.

Майкъл се завъртя и в ръката му, като с магия, се появи нож. Вкопчих се във фигурата с червено наметало и рязко я обърнах с лице към мен.

Качулката се свлече от главата на Сюзан, разкривайки уплашените ѝ тъмни очи. Беше вързала косата си на конска опашка. Носеше бяла блуза с голямо деколте и къса плисирана пола, бели чорапи до над коленете и обувки с тока. Ръцете ѝ бяха скрити в бели ръкавици. В сгъвката на лакътя ѝ се полюляваше плетена кошничка, а на носа ѝ се мъдреха кръгли очилца с огледални стъкла.

— Сюзан? — измънках аз. — Какво правиш тук?

Тя въздъхна с облекчение и издърпа ръката си от моята.

— Боже, Хари, уплаши ме.

— Какво *правиш* тук? — попитах настоятелно аз.

— Знаеш защо съм тук — каза тя. — Дойдох да събера материал за статията ми. Опитах се да ти се обадя и да те убедя да ме вземеш, но *не*, ти беше твърде зает с онова, което правеше, и не можа да отделиш дори пет минутки, за да поговориш с мен.

— Не мога да повярвам — промърморих аз. — Как успя да влезеш тук?

Тя ме изгледа студено и отвори кошничката си. Пръкна вътре и извади спретната бяла покана, същата като моята.

— Сдобих се с покана.

— *Какво?*

— Добре де, направих си я. Едва ли си имал нещо против да взема за малко твоята назаем.

Което обясняваше защо, когато потърсих поканата ми на полицата над камината, тя не беше там.

— По дяволите, Сюзан, нямаш представа какво си направила. Трябва да се махнеш оттук.

— Как ли пък не! — изсумтя тя.

— Сериозно говоря — казах аз. — Намираш се в голяма опасност.

— Спокойно, Хари. Няма да позволя на никой да ме оближе и няма да позволя на никой да ме поглежда в очите. Все едно съм в Ню Йорк. — Тя докосна очилата с пръст. — Засега нещата вървят добре.

— Нищо не разбираш — казах аз. — Нищо не разбираш.

— Какво трябва да разбере? — попита настоятелно тя.

— Нищо не разбираш — измърка нежен глас зад гърба ми. Кръвта ми се смрази. — Когато си се явила тук без покана, ти си изгубила всякакво право на защита според законите на

гостоприемството. — Дочу се тих кикот. — Коего означава, малка Червена шапчице, че големият лош вълк ще те излапа цялата.

ГЛАВА 27

Обърнах се и се озовах лице в лице с Лий, която стоеше, опряла ръце на хълбоците си. Беше облечена в ефирна бледосиня рокля без презрамки, която се спускаше по извивките на тялото ѝ като водопад, поръбена с бяла, наподобяваща пяна дантела. Пелерината ѝ беше от някаква странна материя — толкова лека и прозрачна, че изглеждаше почти нереална — която се диплеше около фигурата ѝ, улавяше светлината и я отразяваше върху бледата ѝ кожа във формата на малки дъги. Думата „очарователни“, с която хората наричат моделите или кинозвездите, произхожда от магическото въздействие на красотата на висшите шии, от магията на феите. Само че супермоделите могат само да си мечтаят да изглеждат толкова добре, колкото Лий.

— Я, кръстнице — казах аз, — какви големи очи имаш. Това да не е някаква метафора?

Тя се приближи до мен.

— Аз не създавам метафорите, Хари. Твърде заета съм да бъда една от тях. Харесва ли ти партито?

Изсумтах.

— Да бе. Страшно ми е забавно да ги гледам как дрогират и тровят децата, и ги оставят на милостта на всяко странно и гадно създание в Чикаголенд. — Обърнах се към Сюзан и казах: — Трябва да те измъкнем оттук. Сюзан се намръщи:

— Не съм дошла тук, за да ти доставя удоволствието да ме разкараш, Хари.

— Това не е игра, Сюзан. Тези създания са опасни. — Погледнах към Лий. Тя не спираше да се приближава към мен. — Не знам дали ще успея да те защитя.

— Значи, ще се защитавам сама — отвърна Сюзан и отпусна ръка върху кошничката за пикник. — Дойдох подготвена.

— Майкъл — обърнах се към приятеля ми. — Ще я изведеш ли оттук?

Майкъл пристъпи към нас и каза на Сюзан:

— Опасно е. Може би наистина трябва да ми позволиш да те отведа вкъщи.

Сюзан ме погледна с присвити очи.

— Щом е толкова опасно, не искам да оставям Хари сам.

— Тя е права, Хари.

— По дяволите. Дойдохме, за да разберем кой дърпа конците на Кошмара. Ако си тръгна, преди да съм успял да го открия, значи, напразно сме били път дотук. Просто вървете, ще ви настигна по-късно.

— Да — обади се Лий. — Вървете си. Аз ще се погрижа за моя кръщелник.

— Не — отвърна Сюзан безизразно. — В никакъв случай. Хари, аз не съм някакво дете, което можеш да подхвърляш насам-натам и да вземаш решения вместо него.

Усмивката на Лий стана още по-хищническа, тя протегна ръка и докосна бузата на Сюзан.

— Позволи ми да погледна в тези красиви очи, малка моя — измърка тя.

Стиснах здраво китката на кръстницата ми и я дръпнах встрани от Сюзан, преди феята да успее да я докосне. Кожата ѝ беше хладна и гладка като коприна. Лий ме дари със зашеметяваща усмивка. В буквалния смисъл. Главата ми се завъртя и се напълни с образи на феята магьосница: как сочните ѝ червени устни се притискат в голите ми гърди и се омазваха с кръвта ми, как гърдите ѝ със щръкнали розови зърна блестят под светлината на огъня и пълната луна, как копринената ѝ коса гали кожата ми.

В съзнанието ми изплува още един образ, придружен от наситени емоции: аз я гледам с обожание, свит в краката ѝ. Тя протяга ръка и леко докосва главата ми с разсеян жест на задоволство. Изпълни ме усещане на всепоглъщащо блаженство — то се изля върху мен като сияеща течна светлина и запълни всяка празнина в съществуването ми, успокои всичките ми страхове, облекчи всичките ми болки. Едва не се разплаках от облекчение при внезапното ми освобождаване от тревогите и болката. Цялото ми тяло трепереше.

Бях наистина адски уморен. Изморен от болката. От това, да се страхувам.

— Така ще бъде, когато дойдеш при мен, мое малко самотно момче.

Гласът на Лий проникна в мен, изпълнен със същата сладост като наркотика, който вече течеше във вените ми. Знаех, че казва истината. Знаех го с такава сигурност, че част от мен зави от негодувание срещу опитите ми да ѝ се съпротивлявам.

Толкова е просто. Толкова е лесно още сега да легна в нозете на моята господарка. Толкова е лесно да ѝ позволя да прогони всички лоши неща. Тя ще се погрижи за мен. Ще ме утеши. Мястото ми е там, на топло в нозете ѝ, наслаждавайки се на красотата ѝ...

Като добро куче.

Ужасно трудно е да кажеш „не“ на мира и утехата. В цялата история на човечеството хората са продавали богатството, децата, земята и живота си, за да се сдобият с тях.

Но мирът не може да бъде купен, нали, предводителю, премиер-министре? Онези, които предлагат да ви го продадат, винаги искат още нещо. Те лъжат.

Отхвърлих настрана чувствата, отърсих се от почти невидимото заклинание, което кръстницата ми бе направила. Дори да бях изтъркал кожата си със шкурка, пак щеше да ме боли по-малко. Но болката ми, изтощението, тревогите и страхът — поне те си бяха лично мои. Бяха истински. Събрах ги в гърдите си като тайфа изкаляни дечица и вперих поглед в Лий, стиснал зъби и със свито сърце.

— Не — отвърнах аз. — Не, Лий.

На красивото ѝ лице се изписа изненада. Тънките ѝ златисти вежди леко се повдигнаха.

— Хари — каза тя с нежен успокояващ глас, — сделката вече е сключена. Каквото е решено, това ще бъде. Няма нужда да страдаш допълнително.

— Тук има хора, които се нуждаят от мен — казах аз. С усилие успях да запазя равновесие. — Трябва да довърша работата си.

— Нарушените обещания те лишават от силата ти. Обвързват те по-силно и те отслабват всеки път, когато пристъпиш дадения обет. — Гласът ѝ звучеше загрижено, от него бликаше искрено състрадание. — Кръщелнико, умолявам те, не си причинявай това.

— Защото, ако го направя, за теб ще остане по-малко храна? — попитах аз, опитвайки се да запазя спокойствие. — Ще вземеш по-

малко сила?

— Това би било истинска загуба — увери ме тя. — Никой не го иска.

— Ние сме сключили *примирие*, кръстнице. Не ти е позволено да прилагаш магия върху мен, без да нарушиш законите на гостоприемството.

— Но аз не съм го правила — възрази Лий. — През цялата вечер не съм ти приложила магия нито веднъж.

— На баба ти хвърчилото.

Сребристият ѝ звънлив смях отекна в двора.

— Какъв език, и то пред любовницата ти.

Залитнах. Майкъл веднага се озова до мен и ме подкрепи, прехвърляйки ръката ми през рамото си.

— Хари — каза той. — Какво има? Какво ти е?

Продължаваше да ми се вие свят и крайниците ми се разтрепериха. Наркотикът вече се беше разпространил из цялото ми тяло и тази нова слабост едва не ме довърши. Започна да ми причернява пред очите и само с усилие на волята си успях да се задържа извън спускащия се мрак и да не се поддам на безумното желание да се хвърля в краката на Лий.

— Добре съм — избъбрих аз. — Добре съм.

Сюзан застана от другата ми страна. Усещах гнева, който се стелеше над нея като мараня над пустинна магистрала.

— Какво си му направила? — изръмжа тя на Лий.

— Нищо — отвърна спокойно кръстницата ми. — Той сам си го причини, горкичкият. Човек винаги плаща скъпо, когато не изпълни сделката, която е сключил с ший.

— Какво? — рече Сюзан.

Майкъл се намръщи и каза:

— Да. Тя казва истината. Снощи, докато се биехме с Кошмара, Хари сключи договор с нея и така спаси Чарити.

Опитах се да кажа нещо, да ги предупредя, че Лий ще се опита да ги измами, но така и не успях да разбера къде се е дянала устата ми и защо езикът отказва да ме слуша.

— Това не ѝ дава правото да го омагьосва — сопна се Сюзан.

— Не мисля, че прави нещо — промърмори Майкъл. — Обикновено мога да усетя, когато някой се опитва да навреди на

някого.

— Разбира се, че не правя — рече Лий. — Не е необходимо. Той сам си го прави.

„Какво? — помислих си. — *За какво говори?*“

— Какво? — възкликна Сюзан. — За какво говорите?

— Горката малка кукличка — заговори търпеливо Лий с нотка на фалшиво съчувствие в гласа. — Положи толкова усилия да се научиш, а все още знаеш толкова малко. Преди много време Хари сключи сделка с мен и я наруши — за първи път още тогава, и още веднъж преди няколко нощи. Предишната вечер отново се закле да я изпълни и я наруши за трети път. Сега усеща последствията от своите действия. Собствените му сили се обръщат срещу него, за да го накарат да изпълни задължението си, да спази обещанието си.

— Но те не правеха нищо допреди няколко минути — възмути се Сюзан. — Всичко започна, когато вие се приближихте до него.

Лий се засмя от сърце.

— Това е парти, сладурче. Все пак сме дошли, за да общуваме помежду си. Не съм използвала нито оръжие, нито някакво заклинание срещу него. Той сам си го причини.

— Тогава се махайте — каза Сюзан. — Оставете го на мира.

— О, това никога няма да го остави на мира, сладурче. Сега още не е много силно, но с времето ще нараства. Докато накрая не унищожи горкото момче. Изобщо не ми се иска това да се случи.

— Тогава го спрете!

Лий погледна към Сюзан.

— Нима ми предлагаш да откупиш дълга му? Не мисля, че можеш да си го позволиш, сладурче... макар че можем да помислим върху прекратяването на договора.

Сюзан ме стрелна с поглед, после се обърна към Майкъл.

— Прекратяване? Откупване?

Майкъл гледаше мрачно към Лий.

— Тя е фея...

— *Ший!* — изграчи раздражено Лий.

Майкъл погледна кръстницата ми и продължи:

— Тя е фея, госпожице Родригес, а те са склонни да се пазарят. Особено когато става въпрос за това, да получат най-добрите от смъртните.

Сюзан сви устни. Помълча за миг и каза:

— И колко ще струва, вещице? Колко ще струва да те накарам да престанеш да измъчваш Хари?

Опитах се да кажа нещо, но устата не ме слушаше. Вместо да се забави, всичко около мен се завъртя още по-бързо. Краката ми се подвиха и Майкъл трябваше да се напегне, за да ме удържи изправен.

— Я виж ти, миличка — измърка Лий. — Какво ще ми предложиш?

— Не разполагам с много пари — започна Сюзан.

— Пари. Какво представляват парите. — Лий поклати глава. — Не, дете. Подобни неща не значат нищо за мен. Да видим сега. — Тя започна да обикаля с бавни крачки около Сюзан и да я оглежда намръщено от глава до пети. — Такива красиви очи, макар и тъмни. Ще свършат работа.

— *Очите* ми? — избъбри Сюзан.

— Не искаш? — попита Лий. — Много добре. Тогава може би името? Цялото ти Име?

— Недей — намеси се Майкъл.

— Знам — отвърна Сюзан. Погледна Лий и каза: — Наясно съм с тези неща. Ако ти дам Името си, можеш да направиш каквото си поискаш.

Лий нацупи устни.

— Очите и Името ѝ са твърде ценни, за да ги пожертва заради любимия. Добре тогава. Да поискаме нещо друго от нея. — Очите ѝ проблеснаха и тя се наведе към Сюзан. — Любовта ти — промърмори Лий. Дай ми любовта си.

Сюзан повдигна вежди и я погледна над рамките на очилата.

— Скъпа, искаш да те обичам? Чакат те много изненади, ако си мислиш, че нещата стават по този начин.

— Не искам от теб да ме обичаш — отвърна обидено Лий. — Поисках любовта ти. Но пък ако и това ти се струва твърде много, и спомените ще свършат работа.

— Спомените ми?

— Не всичките — рече Лий. Тя наклони леко главата си настрани и измърка: — Наистина. Само някои от тях. Да речем, от една година. Да, мисля, че това ще е достатъчно.

Сюзан изглеждаше изпълнена със съмнения.

— Знам ли...

— Тогава го остави да страда. Няма да преживее нощта, като се има предвид срещу какво се е изправил. Каква загуба.

Лий се обърна и се наклони да си тръгне.

— Почакай — каза Сюзан, улавяйки я за ръката. — Аз... ще сключа сделката. Заради Хари. Ще ти дам спомените си от последната година, а ти ще сложиш край на страданията му.

— Спомени срещу облекчение. Дадено — измърка Лий. Тя се наведе напред и целуна нежно Сюзан по челото. После потрепери, пое си дълбоко дъх и зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, изпъвайки нежната материя на роклята ѝ. — Ох. О, сладка моя. Ти си безценна.

После се обърна и ме зашлеви през лицето. Паднах на земята, въпреки усилията на Майкъл да ме задържи.

Главата ми внезапно се проясни. Наркотичното опиянение на вампирската отрова намаля и аз почувствах как мислите отново се раздвижват в главата ми бавно, като влак, който набира скорост.

— Вещица — изсъска Майкъл на Лий. — Ако отново нараниш, който и да е от двамата...

— Засрамете се, сър рицарю — отвърна Лий с отнесен глас. — Аз не съм виновна, че Хари сключи онази сделка, не съм виновна и че момичето го обича и е готово да даде всичко заради него. Не съм виновна и за това, че Мечът падна безстопанствен на земята пред мен и аз го взех. — Тя погледна Майкъл и се усмихна зашеметяващо. — Ако искаш да се пазариш за връщането му, трябва само да попиташ.

— Живота ми в замяна на меча — каза Майкъл. — Съгласен.

Тя отметна глава назад и се разсмя.

— О, мой мили рицарю, не. Щом мечът на Спасителя се озове отново в ръцете ти, ти с лекота ще нарушиш договорката ни. — Очите ѝ отново проблеснаха. — Освен това си твърде... праведен за моя вкус. Не отстъпваш от разбиранията си. Неумолим си.

Майкъл се напрегна.

— Служа на Господ така, както мога.

Лий се намръщи.

— Пфу. Такъв си. Светец. — Тя отново се усмихна лукаво. — Но има и други животи, с които можеш да се пазариш. Ти имаш деца, нали? — Лий отново потръпна и каза: — Децата на смъртните са

толкова сладки. Може да бъдат променяни и оформяни по всякакъв начин. Мисля, че най-гол ямата ти дъщеря може...

Майкъл не изръмжа, не изкрещя, не издаде никакъв звук. Той просто хвана Лий за роклята и без видимо усилие я повдигна от земята. След това заговори с подрезгавял от гняв глас:

— Стой далеч от семейството ми, фейо. Или ще задействам такива сили, които завинаги ще те унищожат.

Лий се засмя доволно.

— „Отмъщението е Мое, каза Господ“, нали така е написано? — Във въздуха се появи някакво блещукане и тя отново се озова на земята пред Майкъл, по-далеч от празните му ръце. — Гневът отслабва силата ти, мили човече. Ти не искаш да се пазариш — но предполагам, че така или иначе, ще намеря какво да правя с Меча. А дотогава, мой славни рицарю, *adieu*^[1].

Тя ми се усмихна за последен път и се изсмя презрително. След това изчезна в мрака и сенките.

Изправих се на крака и промърморих:

— Можеше да мине и по-добре.

Очите на Майкъл проблеснаха гневно под шлема му.

— Добре ли си, Хари?

— По-добре съм — отвърнах аз. — Звезди и камъни, ако това е някакъв вид самоналагащо се заклинание... Ще трябва да го обсъдя по-късно с Боб. — Разтърках очите си и попитах: — А ти, Майкъл? Добре ли си?

— Достатъчно добре — отвърна той. — Но ние все още не сме открили виновника, а вече става късно. Имам лошото предчувствие, че ако не се махнем скоро оттук, здравата ще загазим.

— Имам чувството, че си прав — казах аз. — Сюзан? Добре ли си? Готова ли си да се махнеш оттук?

Сюзан отметна косата от лицето си и ме погледна, като леко се намръщи.

— Какво? — попитах аз. — Виж, не беше нужно да го правиш, но все някак ще се оправим. Така че да се махаме оттук, става ли?

— Става — отвърна тя. След това се втренчи в мен и се намръщи още повече. — Това може и да ви прозвучи странно, но познаваме ли се с вас?

[\[1\]](#) Adieu (фр.) — с богом. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 28

Зяпнах Сюзан изненадано; не можех да повярвам на ушите си.

Тя ме погледна извинително.

— О, съжалявам. Не исках да ви обидя, господин...

— Дрезден — прошепнах аз.

— Господин Дрезден, значи. — Тя се намръщи, приглади полата си с длан и се огледа. — Дрезден. Не сте ли вие онзи човек, който работи като магьосник?

Чак зъбите ми заскърцаха от гняв.

— Мама му...

— Хари — прекъсна ме Майкъл. — Мисля, че е по-добре да си тръгваме, отколкото да стоим и да ругаем.

Стиснах бастуна толкова силно, че чак кокалчетата на пръстите ми побеляха. Сега не му беше времето да се ядосвам. Майкъл беше прав. Трябваше да се махнем оттук колкото се може по-бързо.

— Съгласен съм — казах аз. — Сюзан, с кола ли дойде дотук?

— Хей — каза тя, отстъпвайки назад. — Ние не се познаваме, нали? Наричам се госпожица Родригес.

— Виж какво, Сю... госпожице Родригес. Моята фея кръстница току-що открадна спомените ти от последната една година.

— Всъщност — намеси се Майкъл, — вие ѝ ги дадохте, за да премахне едно заклинание, което лишаваше Хари от силите му.

Стрелнах го с гневен поглед и той замълча.

— И сега не ме помниш, както и Майкъл, нали?

— Както и феята кръстница, предполагам — изрече Сюзан със съмнение.

Погледнах към Лий. Тя се обърна към мен и устните ѝ се изкривиха в подигравателна усмивка. После ми обърна гръб и продължи разговора си с Томас.

— О, по дяволите. Каква кучка.

Сюзан завъртя очи.

— Вижте какво, момчета. Беше ми приятно да разговарям с вас, но това сигурно е най-неубедителният претекст да накараш някого да ти осигури превоз, който съм чувала.

Отново протегнах ръка към нея. Тя бързо бръкна в кошничката си и измъкна оттам нож — армейски нож от миналия век с лъскаво острие.

— Вече ти казах — рече тя с равен глас. — Не те познавам. Не ме докосвай.

Отдръпнах ръката си.

— Виж какво, просто искам да се уверя, че си добре.

Дишането ѝ беше леко учестено, но иначе се владееше забележително добре.

— С мен всичко е наред — каза тя. — Не се притеснявай.

— Поне си върви. Тук не си в безопасност. Пристигна с фалшива покана, която сама си изработила. Спомняш ли си?

Тя се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Ти ми го каза преди около пет минути — отвърнах аз и въздъхнах. — Точно това се опитвам да ти обясня. Отнеха ти част от спомените ти.

— Помня как дойдох тук — каза Сюзан. — Помня как подправих поканата.

— Знам — отвърнах аз. — Ти я взе от масата в моята всекидневна. Спомняш ли си?

Сюзан се намръщи.

— Взех я... — Лицето ѝ помръкна, тя преглътна и се огледа. — Не помня откъде я взех.

— Ето, виждаш ли? Помниш ли как преди няколко вечери дойде да ме измъкнеш под гаранция от затвора?

Тя вече беше отпуснала ръката си, в която държеше ножа.

— Аз... Помня, че отидох в полицията. И платих пари за гаранция, но... не мога да си спомня...

— Добре, добре — казах аз. Главата ме болеше и щипнах леко с пръсти горната част на носа си. — Очевидно е взела всичките ти спомени, в които съм присъствал аз. Или тя. Ами Майкъл, него помниш ли го?

Тя го погледна и поклати глава.

Кимнах.

— Добре. Трябва да те помоля да ми се довериш, госпожице Родригес. Направена ти е магия и аз все още не съм сигурен как ще оправя нещата. Но тук си в опасност и мисля, че трябва да си вървиш.

— Но не и с теб — отвърна веднага тя. — Нямам представа кой си ти. Освен че си нещо като консултант екстрасенс към Специалния отдел.

— Добре, добре — казах аз. — Без мен. Но поне ни позволи да те изпратим, за да сме сигурни, че всичко ще бъде наред. Тук не можеш да направиш и крачка, без да се натъкнеш на вампир. Затова нека те изпратим до колата ти, и после можеш да отидеш, където си искаш.

— Все още не съм си направила интервюто — каза Сюзан. — Но... се чувствам толкова странно. — Тя поклати глава и прибра ножа в кошничката си. Чух тихо изщракване — беше изключила диктофона си. — Добре — рече тя. — Мисля, че можем да тръгваме.

Кимнах с облекчение.

— Чудесно. Майкъл, тръгваме ли?

Той замислено задъвка устната си.

— Може би трябва да остана, Хари. Щом кръстницата ти е тук, може и Мечът да е с нея. Току-виж ми се удаде възможност да си го върна.

— Да. Току-виж ти се удаде възможност да бъдеш нападнат изотзад, след като няма кой да ти пази гърба. Нещата тук са твърде объркани, приятел. Дори за мен. Да вървим.

Майкъл тръгна след мен, от дясната ми страна. До него вървеше Сюзан, която се стараеше да не ни изпуска от погледа си и държеше ръката си в кошничката. За миг се зачудих какви ли нещица е донесла, в случай че големият лош вълк се опита да я измъкне от къщичката на баба.

Озовахме се в подножието на стълбището, което водеше обратно в къщата. Нещо накара косъмчетата на врата ми да настръхнат и аз се спрях.

— Какво има, Хари? — попита Майкъл.

— Тук има някой... — казах аз и затворих очи.

Призовах магьосническото си зрение и усетих лекия натиск в точката между веждите ми. Погледнах отново. Зрението премина през

увисналото пред мен заклинание като слънчев лъч през облак. Стоящите зад мен Майкъл и Сюзан едновременно ахнаха от изненада.

Три стъпала над нас стоеше двойникът на Хамлет и се подсмиваше. Едва сега осъзнах, че фигурата е по-скоро на жена, отколкото на мъж. Самуреният жакет, който носеше, прикриваше очертанията на тялото ѝ, придавайки ѝ странна, безполова външност. Кожата ѝ не беше бяла, а бледа, прозрачна. Почти сивкава. Устните ѝ имаха синкав цвят, сякаш доскоро е била замразена. Или мъртва. Потреперих и изключих зрението, преди да ми покаже нещо, което не исках да запазя в спомените ми.

Това изобищо не промени външността ѝ. На главата си имаше една от онези пищно украсени шапки, които се носеха на една страна — тя скриваше изцяло косата ѝ. На колана ѝ висеше рапира. В ръката си държеше череп — истински. А кръжавите петна по него едва ли бяха на повече от няколко часа.

— Много добре, магьоснико — каза тя. Гласът ѝ беше дрезгав, тих, наподобяващ съскащ шепот, какъвто обикновено чуваме от някой с пресъхнали уста и гърло. — Малцина успяват да ме видят, ако аз не пожелаая да бъда видяна.

— Благодаря ви. А сега, ако ме извините — казах аз. — Тъкмо си тръгвахме.

Синкавите устни се изкривиха в студена усмивка. Никоя друга част от тялото ѝ не помръдна. Дори на сантиметър.

— Но сега е моментът, когато всички трябва да се срещат и да общуват. Имам пълното право да ви се представя, да науча вашите имена и да разменим любезности.

Очите ѝ спокойно изучаваха лицето ми, като очевидно тя не се страхуваше да срещне погледа ми. Реших, че каквото и да представлява, тя сигурно е доста по-напред от мен в областта на опустошителните погледи. Затова се втрених твърдо във върха на носа ѝ и се опитах да не забелязвам, че очите ѝ са абсолютно безцветни, със съвсем лек сивкавосин оттенък, като покрити с катаракта.

— А ако нямам време за любезности? — попитах аз.

— Тогава може и да се обидя — прошепна тя. — Може дори да се изкуша да поискам удовлетворение.

— Дуел? — недоверчиво попитах аз. — Шегувате ли се?

Погледът ѝ се отмести надясно.

— Естествено, ако предпочетете вместо вас да се сражава някой герой, аз ще приема с удоволствие.

Обърнах се към Майкъл, който гледаше с присвити очи жакета на жената или може би колана ѝ.

— Познаваш ли тази дама?

— Тя не е дама — отвърна тихо Майкъл. Ръката му стискаше дръжката на ножа. — Хари Дрезден, магьоснико от Белия съвет, това е Мавра от Черния двор на вампирите.

— Истински вампир — рече Сюзан.

Чух отново изщракването на диктофона ѝ.

— За мен е удоволствие най-после да се запозная с вас, магьоснико — прошепна Мавра. — Трябва да поговорим. Подозирам, че имаме много общо.

— Не виждам какво общо може да имаме, госпожо. Вие двамата познавате ли се?

— Да — отвърна Майкъл.

В гласа на Мавра се промъкна леден полъх.

— Преди известно време добрият рицар изби децата и внуците ми.

— Преди двайсет години — каза Майкъл. — Три дузини хора, избити за един месец. Да, сложих край на това.

Устните на Мавра се изкривиха още повече и разкриха пожълтелите ѝ зъби.

— Да. Преди известно време. Не съм го забравила, рицарю.

— Е — казах аз, — приятно ми беше да си поговорим, Мавра, но ние тъкмо си тръгнахме.

— Не — изрече тя спокойно.

Ако не се смятаха очите и устните ѝ, тя така и не помръдна от мястото си. В неподвижността ѝ имаше нещо зловещо. Истинските неща се движат, дишат. Мавра дори не дишаше.

— Напротив, тръгваме.

— Не. Двама от вас може и да си тръгнат. — Усмивката ѝ стана ледена. — Доколкото ми е известно, в поканата ви пише, че можете да доведете със себе си само един придружител. Което означава, че другият не попада под защитата на старите закони, магьоснико. Ако рицарят не е защитен, тогава двамата с него ще си поговорим малко.

Жалко, че не носите със себе си *Аморакус*, сър рицарю. Тогава разговорът ни поне щеше да е интересен.

Усетих неприятна празнота в корема си.

— А ако не е Майкъл?

— В такъв случаи имате много противна компания, магьоснико, и аз съм ужасно недоволна от вас. И ще демонстрирам недоволството си по крайно решителен начин. — Погледът ѝ се отмести към Сюзан. — Непременно. Изберете кои двама си тръгват. След това аз ще си поговоря с третия.

— Искате да кажете, че ще го убиете.

Мавра сви рамене — първото ѝ движение от началото на разговора ни. Стори ми се, че чух лекото изпукване на сухожилията ѝ, които сякаш искаха да възразят срещу повторно размърдване.

— Все пак не мога да ходя гладна. А тези малки замаяни хапки, които Червените са ни довели, са твърде сладки за моя вкус, а и твърде недостатъчни.

Отстъпих назад, обърнах се към Майкъл и заговорих шепнешком:

— Ако изveda Сюзан оттук, можеш ли да се справиш с тази кучка?

— Не е нужно да шепнеш, Хари — отвърна той. — То може да те чуе.

— Да — каза Мавра. — Може.

Само така, Хари. Защо просто не спечелиш благоразположението на чудовищата.

— Добре де — казах на Майкъл. — Можеш ли?

Майкъл ме изгледа и сви устни.

— Вземай Сюзан и тръгвайте — рече най-после той. — Аз ще се оправя тук.

Мавра се разсмя със сух, дращещ смях.

— Какво благородство. Каква чистота. Каква саможертва.

Сюзан пристъпи напред, заставайки близо до мен и Майкъл. Когато го направи, аз забелязах как Мавра леко се отдръпва от нея.

— Момент само — каза Сюзан. — Аз съм вече голяма. Знаех какви са рисковете, когато дойдох тук.

— Съжалявам, госпожице Родригес. — В гласа на Майкъл прозвуча съжаление. — Но това е нещо, което трябва да свърша сам.

— Боже, спаси ме от шовинистичните прасета — промърмори Сюзан и извърна главата си към мен. — Извинете, какво си мислите, че правите?

— Надниквам в малката ти кошничка — отвърнах аз, докато повдигах капака. Подсвирнах. — Дошла си въоръжена до зъби, госпожице Родригес. Светена вода. Чесън. Два кръста. Това трийсет и осми калибър ли е?

Сюзан изсумтя.

— Четирийсет и пети.

— Чесън — рече замислено Майкъл.

От стълбището над главите ни Мавра изсъска.

Погледнах я.

— Томас каза, че Черният двор е почти на изчезване. Чудя се дали причината за това е, че са били твърде дълго център на вниманието. Имате ли нещо против, госпожице Родригес?

Бръкнах в кошничката и измъкнах една хубава, миризлива скилидка чесън, и небрежно я хвърлих към Мавра.

Вампирката не отстъпи — тя просто изчезна за миг и после се появи няколко стъпала по-нагоре. Скилидката падна на мястото, където бе стояла допреди малко, и се търкулна обратно към нас. Наведох се и я вдигнах.

— Аз бих казал едно голямо да. — Погледнах към Мавра. — Това се случи, нали? Стоукър издаде „Голямата книга за избиването на вампирите от Черния двор“?

Сините като на удавник устни оголиха пожълтелите зъби. Резци не се виждаха.

— Няма значение. Вие сте създания от памук и хартия. Мога да разкъсам дузини такива като вас.

— Освен ако не са яли особено пикантна пица, предполагам. Да се махаме оттук, приятели. — Започнах да се изкачвам по стълбите.

Мавра разпери ръцете си встрани и започна да събира тъмнина в шепите си. Това е единственият начин, по който мога да го опиша. Разпери ръце и тъмнината потече към шепите ѝ, докато не обви дланите ѝ до китките в гърчеща се тъмна маса.

— Ако се опиташ да минеш покрай мен с това оръжие, магьоснико, аз ще го приема като нападение срещу личността ми. И ще се защита по подобаващ начин.

Заля ме ледена вълна. Предпазливо протегнах сетивата си към тъмнината. Стори ми се позната. Сякаш усещах студени вериги и шипове на бодлива тел. От нея лъхаше на пустота и мрак, всичко онова, което липсва в магията.

Мавра беше нашият човек.

— Майкъл — казах аз със задавен глас.

Звънна стомана и той извади един от ножовете си.

— Тъъ — рече Сюзан. — Защо ръцете ѝ правят така? Вампирите могат ли да правят такива неща?

— Магьосниците могат — отвърнах аз. — Застани зад мен.

И двамата застанаха. Аз вдигнах ръце и се намръщих от напрежение. Опитах се да призова волята си, силата си. Тя потече слабо, неуверено, като през помпа, на която моторчето издъхва. Достигаше ме на етапи, капка по капка, като заекването на някой недодялан селяндур. Но аз я събрах около вдигнатата ми ръка и тя засия със синкава светлина, красива и крехка, хвърляйки върху лицето на Мавра тъмни, резки сенки.

Мъртвите ѝ очи ме погледнаха и аз внезапно разбрах защо Майкъл я беше нарекъл „то“. Мавра вече не беше жена. В каквото и да се беше превърнала, тя не беше човек. Поне не по начина, по който аз разбирах хората. Тези очи се впиха в моите, привличайки ме със своето ужасяващо очарование — по същия начин, по който се изкушавате да видите какво се крие под чаршафа в моргата или да обърнете мъртво животно на другата страна, за да видите доколко се е разложило. Преборих се и отместих погледа си настрани.

— Ела, магьоснико — прошепна Мавра с абсолютно безизразно лице. — Нека си премерим силите, аз и ти.

Напрегнах волята си още по-силно. Силата ми нямаше да стигне за два опита. Трябваше да я поваля още от първия път или нямаше да успее никога. Тя излъчваше такъв студ, че върху пода под краката ѝ се образуваха мънички шушулки.

— Но няма ти първа да нанесеш удар, нали? — Едва след това осъзнах, че съм изказал мислите си на глас. — Защото тогава ще нарушиш примирието.

Най-накрая на лицето ѝ се изписа някаква емоция. Гняв.

— Нападай, магьоснико. Или не нападай. Аз ще взема един от смъртните — по твой избор. Не можеш да прилагаш защитата на

гостоприемството и върху двамата.

— Махни се от пътя ми, Мавра. Или не се махай. Ако се опиташ да ни попречиш да си тръгнем, ако се опиташ да нараниш някой, който се намира под моята протекция, ще си имаш работа с магьосник от Белия съвет, Рицар на Меча и момиче, което има кошница, пълна с чесън и светена вода. Не ми пука колко си голяма, лоша и грозна, накрая от теб ще остане просто едно мазно петно на пода.

— Само посмей — прошепна тя.

Фигурата ѝ се разми и тя отново се озова пред мен. Поех си дълбоко дъх, но тя ме спипа по време на издишването и не ми остана никакво време да освободя енергията, която ѝ бях подготвил.

Майкъл и Сюзан се раздвижиха едновременно с нея, протягайки ръцете си покрай мен. Тя държеше обикновен дървен кръст, а той беше стиснал камата си за острието, с дръжката нагоре, така че тя също се беше превърнала в своеобразно разпятие. И дървото, и стоманата засияха със студена бяла светлина, в която Мавра се блъсна като в каменна стена. Събраните в шепите ѝ сенки се разпръснаха и се изсипаха между пръстите ѝ като пясък. Ние стояхме пред нея — аз в ореола на синята ми светлина, Майкъл и Сюзан — в сиянията на своите кръстове, които излъчваха толкова чиста и спокойна енергия, каквато не бях виждал преди.

— Чедо на Дракона, онзи стар дявол — произнесе тихо Майкъл. — Ти и себеподобните ти нямате сила тук. Заплахите ти са безпочвени, в думите ти няма капка истина, също както няма любов в сърцето ти и живот в тялото ти. Прекрати това веднага, преди да си предизвикала гнева на Всевишния. — Той погледна към мен и добави, най-вероятно само за да ми достави удоволствие: — Или преди приятелят ми Хари да те е превърнал в мазно петно на пода.

Мавра се изкачи бавно по стълбите с поскърцващи сухожилия. Наведе се, за да вземе черепа, който беше изпуснала по време на спора ни. След това се обърна отново към нас и рече със спокойна усмивка:

— Няма значение. Часът настъпи.

— Час? За какъв час говори тя, Дрезден? — попита ме Сюзан с напрегнат глас.

— Часът на приобщаването — прошепна Мавра.

Тя се изкачи по стълбите и затвори вратите, водещи навън. Те изтракаха зловещо.

Всички светлини угаснаха. Всички, с изключение на синия ореол около ръката ми и избледняващата светлина на двата кръста.

— Страхотно — промърморих аз.

Сюзан изглеждаше уплашена, лицето ѝ беше напрегнато и тя едва се владееше.

— Какво ще стане сега? — прошепна тя, а очите ѝ шареха из сенките.

Около нас се разнесе смях, нежен и подигравателен, тих, съскащ, влажен и бълбукащ. Стане ли дума за страховит смях, никой не може да бие вампирите. Повярвайте ми. И те са наясно с това.

Нещо проблесна в тъмнината и сиянието на енергията, събрана в ръката ми, освети Томас и Джъстин. Той вдигна и двете си ръце едновременно и каза:

— Имате ли нещо против да остана при вас?

Погледнах към Майкъл, който се намръщи. После към Сюзан, която гледаше към застаналия до нея в цялото великолепие на голотата си Томас... доста внимателно. Сбутах я с хълбок, тя примигна и ме погледна.

— О! Не, не, нищо против. Предполагам.

Томас хвана Джъстин за ръката и двамата застанаха от дясната ми страна, където щеше да ги наглежда Майкъл.

— Благодаря, магьоснико. Боя се, че тук не ме обичат много.

Стрелнах го с поглед. На шията му, като печат, аленееше белег във формата на прекрасни женски устни. Щях да ги помисля за червило, но усетих леката миризма на опърлено месо.

— Какво се е случило на шията ви?

Лицето му леко пребледня.

— Кръстницата ви ме целуна.

— Проклятие — казах аз.

— Добре казано. Готов ли сте?

— За какво?

— За събирането на Двора. За раздаването на подаръците.

Волята ми, с която удържах светлината, отслабна и аз отпуснах треперещата си ръка бавно, освобождавайки се постепенно от напрежението. Последната светлина примигна и угасна, потапяйки ни в тъмнина. Никога не бях и помислял, че тъмнината може да е толкова абсолютна.

И тогава тя отново беше прорязана от светлина — познатите прожектори осветиха платформата и трона, на който седеше Бианка с пламтящата си рокля. Устата, шията и пищният ѝ бюст бяха покрити със струйки прясна кръв, а устните ѝ проблеснаха влажно, когато се усмихна на тъмнината, на десетките чифтове светещи очи, които гледаха към платформата с обожание или ужас, или похот, или и трите едновременно.

— Всички станете — изкоментирах аз шепнешком, а от тъмнината около нас се разнесоха шепот и стонове, не всичките човешки. — Вампирският двор влиза.

ГЛАВА 29

Страхът има най-различни оттенъци и аромати. Има остър, сребърен страх, който удря като мълния ръцете и краката ви, подтиквайки ги към действие, към движение. Има тежък, оловен страх, който прониква на слитъци, натрупва се в корема ви в празните часове между полунощ и изгрев-слънце, когато всичко е потънало в мрак, всеки проблем изглежда още по-голям и всяка болест и рана се влошават.

Има го и медния страх, който изопва нервите като струни на цигулка и започва да вибрира в един и същи тон, който не може да бъде издържан повече от секунда — но той не спира да звучи, нагнетява напрежението преди неизбежния гръм на цимбали, металическият призив на тръби и заплашителния тътен на тимпаните.

Точно този тип страх ме изпълваше в момента. Ужасно, вцепеняващо напрежение, което оставяше меден вкус на кръв в устата ми. Страх от създанията, които ме заобикаляха в тъмнината, от собствената ми слабост, породена от липсата на силата, която Кошмара беше откъснал от мен. И страх за онези около мен, за хората, които нямаха моята сила. За Сюзан. За Майкъл. За всички млади хора, които лежаха в тъмното, упоени и умиращи или може би вече мъртви, твърде глупави или твърде безразсъдни, за да избягнат тази вечер.

Знаех какво могат да им причинят тези създания. Те бяха хищници, зли убийци. И ми изкарваха акъла от страх.

Страхът и гневът винаги вървят ръка за ръка. Гневът е моето убежище от страха, моят кит и моят меч в борбата срещу него. Очаквах гневът да засили решимостта ми, да влее стомана в ръцете ми. Очаквах прилива на ярост и мощ, да почувствам как силата ме обгръща като облак.

Така и не го дочаках. Усетих само пърхаща празнота под токата на колана ми. За миг почувствах отново зъбите на демона от съня ми. Започнах да треперя.

Огледах се. Просторният двор беше заобиколен отвсякъде с ограда от високи храсти, подрязани в назъбени квадрати, имитиращи крепостна стена. В ъглите растяха дървета, подстригани във формата на стражеви кули. Малки проходи в плета водеха към сумрачната вътрешност на къщата, но те бяха затворени с железни решетки. Единственият изход от двора се намираше до върха на стълбището, а там, облегната с гръб към затворената врата, водеща към моравата пред къщата, стоеше Мавра. Тя ме погледна със своите замъглени като на труп очи и синкавите ѝ устни се изкривиха във вледеняваща усмивка.

Стиснах бастуна с двете си ръце. Бастун, в който беше скрита шпага, разбира се — от онези, които правеха в добрата стара Англия от времето на Джак Изкормвача, а не някаква си имитация, каквито предлагат в списанията за мъже заедно с лава лампи и лазерни показалки. Истинска стомана. Но колкото и да я стисках, не се почувствах по-добре. Продължавах да треперя.

Логика. Логиката беше следващата ми отбранителна линия. Страхът се поражда от невежеството. Затова познанието е оръжие срещу него, а логиката е инструмент на познанието. Обърнах се отново към платформата точно когато Бианка започна да засипва тълпата с някакви тщеславни дрънканици, на които не обърнах никакво внимание. Логиката. Фактите.

Факт номер едно: някой беше организиран раздвижването на мъртвите и измъчването на неспокойните духове. Най-вероятно Мавра беше направила самото заклинание. Размириците в света на духовете бяха позволили на Кошмара — призрака на демона, който двамата с Майкъл бяхме убили — да премине от тази страна и да се втурне след мен.

Факт номер две: отмъщението на Кошмара беше насочено лично срещу мен и Майкъл, като той нападна нас и нашите приятели. Възможно беше действията му да бяха ръководени от Мавра. Не беше изключено Бианка да е научила за това от Мавра и да е решила да се възползва. И в двата случая резултатът беше един и същ.

Факт номер три: той не ни беше нападнал след залез-слънце, както бяхме очаквали.

Факт номер четири: бях заобиколен от чудовища и само многовековната традиция не им позволяваше да разкъсат гърлото ми.

Тя като че ли ги удържаше. Засега.

Освен ако...

— По дяволите — изругах аз. — Мразя, когато отговорът на загадката идва твърде късно.

Към нас се обърнаха дузина светещи очи. Сюзан заби лакът в ребрата ми.

— Млъквай, Дрезден — изсъска тя. — Накара ги да погледнат към нас.

— Хари? — прошепна Майкъл.

— Това е техният сценарий — обясних му тихо. — Паднахме в капана.

— Какво? — изръмжа Майкъл.

— Всичко това — отвърнах аз. Фактите постепенно си идваха по местата, само че бяха закъснели с два часа. — От самото начало е било нагласено. Призраците. Кошмара демон. Нападенията над приятелите и семейството ни. Всичко.

— За какво? — прошепна Майкъл. — За какво е било нагласено?

— От самото начало е имала намерение да ни накара да се появим. Научила си е урока по история — отвърнах аз. — Трябва да се махнем оттук.

— Урока по история? — рече Майкъл.

— Да. Спомняш ли си какво е направил Влад Цепеш при възкачването си на престола?

— О, господи — изпъшка Майкъл. — Бог да ни пази.

— Не разбирам — обади се Сюзан с тих глас. — Какво е направил този тип?

— Поканил всичките си политически и лични врагове на пиршество. След това ги заключил вътре и ги изгорил живи. Искал е да започне управлението си начисто.

— Разбирам — рече тя. — И според теб Бианка смята да постъпи по същия начин?

— Боже, опази ни — промърмори отново Майкъл.

— Казвали са ми, че Той помага на онези, които сами си помагат — казах аз. — Трябва да се махнем оттук.

Майкъл се огледа и бронята му издрънча.

— Блокирали са изходите.

— Знам. С колко от тях ще успееш да се справиш без Меча?

— Ако става въпрос само да ги задържа...

— Но не става. Ще се наложи да пробием дупка в отбраната им. Майкъл поклати глава.

— Не съм сигурен. Може би двама или трима, ако даде Бог.

Намръщих се. Изходите се пазеха от по един вампир, но освен тях във вътрешния двор имаше още поне двайсет, ако не и трийсет от тях — без да броя кръстницата ми или някой от другите гости като Мавра.

— Да опитаме онзи изход — каза Майкъл и кимна към една от най-близките врати в плета.

Поклатих глава.

— Няма да се получи.

— При теб ще се получи — увери ме Майкъл. — Мисля, че ще успее да се справя с тях.

— Няма да се получи този глупав план — казах аз. — Трябва ни нещо, което да помогне на всички ни да се измъкнем живи оттук.

— Не, Хари. От мен се очаква да заставам между хората и злите създания като тези тук. Дори това да означава, че ще загина. Това ми е работата.

— Да, но от Меча се очаква да ти помага. А него го няма по моя вина, затова, докато не ти го върна, ще се наложи да поуталожиш саможертвените си пориви. Не искам още някой да ми тежи на съвестта. — Или пък Чарити, която ще тръгне да търси отмъщение заради смъртта на бащата на децата си. — Не може да няма изход оттук.

— Чакайте да видя дали съм разбрала правилно — каза тихо Сюзан, докато Бианка продължаваше с речта си. — Не можем да си тръгнем сега, защото така ще обидим вампирите.

— И ще им дадем повод да поискат незабавно удовлетворение.

— Незабавно удовлетворение — повтори Сюзан. — Какво е това?

— Дуел до смърт. Кое то означава, че някой от тях ще ми откъсне ръцете и ще гледа как кръвта ми изтича — отвърнах аз. — И то само ако извадя късмет.

Сюзан преглътна.

— Разбирам. А какво ще стане, ако просто изчакаме?

— Бианка или някой от останалите ще намери начин да ни накара да прекрачим границата и да нанесем първи удар. Тогава ще ни убият.

— А ако не нанесем първи удар? — попита Сюзан.

— Предполагам, че за всеки случай има резервен план как да ни унищожи.

— Нас? — попита Сюзан.

— Боя се, че да. — Погледнах към Майкъл. — Трябва ни нещо за отвличане на вниманието. Нещо, което да ги накара да гледат на другата страна.

Той кимна и каза:

— Ти може би ще се справиш с това по-добре от мен, Хари.

Поех си дълбоко дъх и се огледах, за да видя какво бих могъл да използвам. Не разполагахме с много време. Речта на Бианка приближаваше своя край.

— И така — извиси глас тя, — ние стоим на прага на една нова епоха за нашия вид, първият признат в целите Съединени щати Двор. Повече няма защо да се боим от гнева на нашите врагове. Няма да прекланяме мекушаво глави и да предлагаме гърлата си на онези, които претендират да имат власт над нас. — След тези думи тъмните ѝ очи се втренчиха право в мен. — Най-накрая, подкрепяни от силата на целия Двор, подкрепяни от силата на Повелителите на нощта, ние ще се изправим срещу враговете ни. И ще ги поставим на колене.

Тя се усмихна тържествуващо и окървавените ѝ резци проблеснаха.

Бианка прекара пръст по гърлото си, след което го поднесе към устните си, облиза кръвта и потрепери.

— Мои скъпи поданици. Тази вечер сред нас са нашите гости. Поканихме ги, за да станат свидетели на нашия възход. Моля ви, приятели мои. Помогнете ми да ги приветствам.

Лъчите на прожекторите зашариха наоколо. Един от тях се спря върху малката ни групичка — аз, Майкъл и Сюзан, и стоящите леко встрани Томас и Джъстин. Вторият освети Мавра, която стоеше най-отгоре на стълбището, и подчерта още повече нездравата ѝ бледност. Третият се спря върху кръстницата ми, чиято красота засия под светлината му; тя отчетна небрежно косата си назад и се усмихна ослепително на тълпата. До нея стоеше господин Феро, между устните

на който продължаваше да виси незапалената цигара, а от ноздрите му се виеше дим. Той изглеждаше войнствен и невъзмутим в центурионската си униформа и като че ли не проявяваше никакъв интерес към случващото се.

От заобикалящата ни тъмнина се разнесоха ръкопляскания, апатични и някак зловещи. Трябва да се приеме някакъв закон. Всичко, което е толкова зло, че дори *ръкоплясканията* му звучат зловещо, трябва да бъде забранено или нещо подобно. Или може би аз просто бях ужасно изнервен. Прокашлях се и учтиво размахах ръка.

— А сега Червеният двор с радост ще се възползва от възможността да поднесе на нашите гости подаръци — обяви Бианка, — за да почувстват колко дълбоко, наистина дълбоко, ценим тяхната добра воля. Затова без повече церемонии призовавам господин Феро да пристъпи напред и да ми окаже честта да приеме този знак на добра воля от мен и от моя Двор.

Прожекторът следваше Феро, който вървеше към платформата. Когато стигна до подножието на стълбището ѝ, той се спря, кимна леко, но с уважение и се издигна, за да застане пред Бианка. Вампирката се поклони в отговор и махна с ръка. Една от фигурите с качулки, която стоеше зад нея, пристъпи напред, поднасяйки малка бъчонка с размерите на кутия за хляб. Когато отвори капака ѝ, лъчите на прожектора паднаха върху нещо, което засия и заблещука.

Очите на Феро проблеснаха. Той протегна ръка и я зарови до китката в съдържанието на бъчонката. Устните му потрепнаха в лека усмивка и той с неохота извади ръката си.

— Превъзходен дар — промърмори Феро. — Особено в тази епоха на бедняци. Благодаря ви.

Двамата с Бианка размениха поклони; нейният отново беше понисък от неговия. Феро затвори бъчонката, хвана я под мишница и отстъпи учтиво крачка назад, преди да се обърне и да се спусне по стълбите.

Бианка се усмихна и отново се обърна към тълпата.

— Томас, от Дома Рейт, представител на нашите братя и сестри от Белия двор. Моля те, приближи се, за да те даря със символа на нашето уважение.

Погледнах към Томас. Той бавно си пое дъх и ми каза:

— Ще останете ли при Джъстин, докато се върна?

Погледнах към момичето. Тя стоеше и гледаше Томас, без да пуска ръката му. Очите ѝ бяха изпълнени с тревога и тя леко хапеше устната си. Изглеждаше толкова малка и млада, и уплашена.

— Разбира се — отвърнах аз.

Протегнах вцепенената си ръка. Момичето се вкопчи в лакътя ми, а Томас се обърна с ослепителна усмивка и съпровождан от лъчите на прожектора, се изкачи по стъпалата. Джъстин ухаеше възхитително на цветя или ягоди, а отдолу се усещаше някакъв главозамайващ и чувствен мускусен аромат.

— Тя го ненавижда — прошепна Джъстин. Пръстите ѝ се впиха болезнено в ръката ми. — Те всички го мразят.

Намръщих се и погледнах момичето. Макар и разтревожена, тя изглеждаше все така ужасно красива, въпреки че близостта ѝ до мен смекчаваше въздействието на тоалета ѝ. Или липсата на такъв. Съсредоточих се върху лицето ѝ и казах:

— Защо го мразят толкова?

Тя преглътна и прошепна:

— Лорд Рейт е върховният повелител на Белия двор. Бианка покани него, а вместо това лордът изпрати Томас. Той е негов незаконен син. От всички в Белия двор той заема най-ниския пост, най-малко уважавания. Присъствието му тук е обида за Бианка.

Преглътнах изненадата си от бърливостта на момичето.

— Има ли някаква вражда между тях?

Джъстин кимна, а в този момент на платформата Томас и Бианка размениха поклони. Тя му връчи един плик, казвайки му нещо толкова тихо, че никой не успя да я чуе. Той отвърна по същия начин.

— Причината съм аз — каза Джъстин. — Аз съм виновна. Бианка ме искаше за себе си. Но Томас ме намери пръв. Тя още не му е простила за това. Нарича го браконьер.

В това имаше някакъв смисъл. Бианка се беше издигнала до сегашния си статус на една от най-прочутите Мадам на Чикаго. Нейният „Каdifен салон“ осигуряваше услугите на такива момичета, за каквито повечето мъже можеха само да мечтаят, на доста надути цени. Беше си осигурила достатъчно компромати и политически връзки, за да се защити от преследването на закона, без дори да се налага да прибегва до вампирските си номера, които владееше до съвършенство. Бианка би пожелала някоя като Джъстин — сладка,

великолепна, сексапилна до безумие. Сигурно щеше да я облече в плисирана пола и колосана бяла ризка с...

Спри се, Хари. По дяволите.

— Затова ли остана при него? — попитах я аз. — Защото смяташ, че заради теб си е създал врагове?

Тя ме погледна за миг и бързо се извърна настрани, за да скрие изписаната на лицето ѝ тъга.

— Няма да го разберете.

— Виж какво. Той е вампир. Знам отлично какво влияние имат върху хората, но ти може да си в опасност...

— Не се нуждаю от спасяване, господин Дрезден — прекъсна ме тя. Прекрасните ѝ очи проблеснаха решително и твърдо. — Но има нещо друго, което бихте могли да направите за мен.

Усетих как нещо ме жегва и се взрях предпазливо в лицето ѝ.

— Нима? И какво е то?

— Можете да ни вземете със себе си, когато си тръгнете оттук.

— Пристигате тук с лимузина, а искате аз да ви откарам вкъщи?

— Не се правете на скромен, господин Дрезден — каза тя. — Знам какво обсъждахте с приятелите си.

Раменете ми се напрегнаха.

— Чула си ни. В такъв случай не си човек.

— Човек съм, господин Дрезден. Просто умея да чета по устните. Ще му помогнете ли, или не?

— Не съм длъжен да го защитавам.

Джъстин сви устни.

— Аз го превръщам във ваше задължение.

— Заплашваш ли ме?

Лицето ѝ порозовя като така наречената ѝ рокля, но тя не отстъпи.

— Ние се нуждаем от приятели, господин Дрезден. Ако не ни помогнете, аз ще се опитам да купя благоразположението на Бианка, като ѝ разкрия плановете ви за бягство и заявя, че съм ви чула да обсъждате убийството ѝ.

— Това е лъжа — изсъсках аз.

— Просто преувеличение — отвърна тя с тих глас. После наведе поглед. — Но това ще бъде достатъчно за нея, за да ви предизвика на дуел. Или да ви изнуди да пролеете кръв. А когато това се случи, вие

ще умрете. — Тя си пое дълбоко лъх. — Не искам да го правя. Но ако не направим нещо, за да се защитим, тя ще го убие. И ще ме превърне в някоя от своите дресирани курви.

— Няма да позволя да ти се случи това — казах аз.

Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги премисля. Но това си беше чистата и проста истина. Ох, мамка му.

Джъстин ме погледна неуверено и отново прехапа меката си устна.

— Наистина ли? — прошепна тя. — Наистина ще го направите, нали?

Намръщих се.

— Да. Да, ще го направя.

— Значи, ще ми помогнете? Ще помогнете и на двамата?

Майкъл, Сюзан, Джъстин, Томас. Скоро щях да имам нужда от секретарка, за да води на отчет всички, за които трябваше да се грижа.

— На теб. Томас може сам да се погрижи за себе си.

В очите на Джъстин проблеснаха сълзи.

— Господин Дрезден, моля ви. Ако има нещо, което мога да кажа или да направя, за да ви убедя, то...

— Проклятие! — изругах аз, спечелвайки си укорителен поглед от Майкъл. — Проклятие, проклятие, проклятие, жено. Всички жени всъщност. — Това ми спечели укорителен поглед от Сюзан. — Той е *вампир*, Джъстин. Той яде от теб. Защо ти пука толкова какво ще се случи с него?

— Освен това е и личност, господин Дрезден — отвърна Джъстин. — Личност, която никога не ви е навредила. Защо да не ви пука какво ще се случи с него?

Мразя, когато някоя жена ме помоли за помощ и аз ѝ я давам, без да се замисля, въпреки десетките сериозни причини да не го правя. Мразя, когато ме принуждават със заплаха и оръжие да направя нещо глупаво и рисковано. А най-вече мразя някой да спори с мен по въпросите на морала и да ме победи.

Джъстин беше направила и трите, но не можех да ѝ се сърдя. Тя просто изглеждаше твърде сладка и безпомощна.

— Добре — съгласих се аз, въпреки че това противоречеше на здравия разум. — Добре, само стойте наблизко. Ако искате да ви

защитя, правете каквото ви казвам, когато ви го казвам и може да успеем да се измъкнем живи оттук.

Джъстин потрепери по абсолютно привлекателен начин и се притисна към мен.

— Благодаря ви — промърмори тя, заравяйки лице в ямичката на гърлото ми, което накара всичките ми косъмчета да настръхнат. — Благодаря ви, господин Дрезден.

Изкашлях се смутено и твърдо прогоних от главата си всички мисли за това, как по-късно да се възползвам по-пълно от благодарността ѝ, въпреки възраженията на някои съществени части от тялото ми. Реших, че отровата от вампирската слюнка ме е направила по-възприемчив към подобни неща. Разбира се. Отблъснах леко Джъстин настрани и извърнах глава тъкмо навреме, за да видя как Томас се връща при нас, стиснал плика в ръка.

— Е, какво — приветствах го аз тихичко, когато застана до нас. Като че ли всичко мина добре.

Той ми отвърна с доста пребледняла усмивка.

— Тя може да е доста страховита, когато го пожелае.

— Не ѝ позволявайте да ви влияе — посъветвах го аз. — Какво ви даде?

Томас обгърна Джъстин с двете си ръце и тя се притисна към него така, сякаш искаше да се слее с тялото му. Той вдигна плика във въздуха и каза:

— Апартамент в Хаваите. И билет дотам за късния полет тази вечер. Предположи, че може да пожелае да напусне Чикаго. Завинаги.

— Един билет — казах аз и погледнах към Джъстин.

— Ммм.

— Колко мило от нейна страна — отбелязах. — Вижте какво, Томас. И двамата искаме да се махнем оттук. Просто стойте по-близо до мен и правете каквото ви казвам. Ясно ли е?

Той леко се намръщи и погледна укорително Джъстин.

— Джъстин, нали те помолих...

— Трябваше да го направя — прекъсна го тя със сериозно, уплашено изражение на лицето. — Трябваше да направя нещо, за да ти помогна.

Той се закашля.

— Простете ми, господин Дрезден. Не исках да замесвам, когото и да било в проблемите ми.

Разтърках врата си.

— Няма нищо. Предполагам, че можем да си помогнем взаимно.

Томас затвори за миг очи.

— Благодаря ви — рече най-накрая той, просто и искрено.

— Шшт — казах аз.

Погледнах към Бианка, която разговаряше с една от закачулените фигури. После двамата се изгубиха в тъмната задна част на платформата и се върнаха, носейки нещо, което очевидно беше много тежко. Те поставиха доста обемистия предмет, скрит под тъмночервено покривало, на пода до Бианка.

— Хари Дрезден — изрече меко тя. — Нашият стар и добър познат, магьосник от Белия съвет. Моля, качете се при мен, за да получите нещо, което от доста време копнея да ви дам.

Преглътнах и погледнах към Майкъл и Сюзан.

— Бъдете нащрек. Ако е намислила нещо, то ще се случи сега, когато сме разделени.

Майкъл положи ръка на рамото ѝ и каза:

— Бог ще бъде с теб, Хари.

Енергията загъделичка кожата ми и най-близкостоящите вампири се размърдаха смутено и отстъпиха няколко крачки встрани. Майкъл видя, че съм го забелязал, и ми се усмихна смутено.

— Внимавайте, господин Дрезден — каза Сюзан.

Присвих леко вежди, кимнах на Томас и Джъстин и започнах да се изкачвам по стълбите с бастуна в ръка. Евтината ми пелерина се развяваше зад мен, на очите ми залютя от капчиците пот, които сигурно бяха размазали грима ми. Не им обърнах внимание и се изправих пред Бианка, отвърщайки на погледа ѝ.

Вампирите нямат души. Тя нямаше защо да се бои от погледа ми, но и нямаше необходимите умения, за да надникне в мен. Поне преди две години ги нямаше. Бианка срещна погледа ми спокойно; очите ѝ бяха тъмни, красиви и бездънни.

Реших да се представя като смелчага и фокусирах погледа си върху върха на перфектното ѝ чипо носле. Видях как гърдите ѝ се повдигат и се спускат под пламъците, които я обгръщаха, и тя издаде тих, мъркащ звук на задоволство.

— О, Хари Дрезден. С нетърпение очаквах да те видя тази вечер. Все пак ти си доста привлекателен мъж. Но изглеждаш абсурдно.

— Благодаря — отвърнах аз. Никой, освен може би двамата качулати прислужници, които стояха в дъното на платформата, не можеше да ни чуе. — Как възнамеряваш да ме убиеш?

Бианка помълча замислено за миг. След това наведе официално глава, за пред тълпата, която се беше събрала в подножието на платформата.

— Спомняш ли си Паула, господин Дрезден? — попита тя.

Отговорих на поклона ѝ, но доста по-сдържано, влагайки в него капчица оскърбление.

— Помня я. Красива беше. Учтива. Така и не се срещнахме отново.

— Да. Тя беше мъртва по-малко от час след като кракът ти стъпи в моя дом.

— Знаех си, че нещата ще се развият по този начин — отвърнах аз.

— Че може би ще я убиеш ли, имаш предвид?

— Не съм виновен, че си си изпуснала нервите и си я изяла, Бианка.

Тя се усмихна, разкривайки идеално белите си зъби.

— Напротив, вината е изцяло *твоя*, господин Дрезден. Ти дойде в дома ми. Докара ме до състояние, близко до безумието. Принуди ме да ти сътруднича под заплахата от унищожение. — Тя се наведе напред, позволявайки ми да надникна под огнената рокля. Отдолу беше гола. — Сега възнамерявам да ти върна услугата. Аз не съм от онези, които можеш просто да прегaziш и да подмяташ насам-натам, когато ти се прииска. Вече не. — Тя замълча за миг и продължи: — До известна степен съм ти благодарна, господин Дрезден. Ако не желаех толкова силно да те убия, никога нямаше да се сдобия с настоящата си сила и връзки. Никога нямаше да се издигна в Двора. — Бианка махна с ръка към тълпата вампири, към двора, към тъмнината. — До известна степен всичко това стана възможно благодарение на теб.

— Това е лъжа — отвърнах тихо аз. — Не съм те карал да принуждаваш Мавра да работи за теб. Не съм те карал да ѝ нареждаш да измъчва онези нещастни призраци, да разбунва Небивалото и да

изпраща обратно домашния демон на Кравос по петите на група невинни хора само за да се докопаш до мен.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Значи, според теб се е случило точно *така*? Ох, господин Дрезден. Очаква те доста неприятна изненада.

Гневът ме накара да я погледна в очите, даде ми силата да се опъна на привличането им. Нямаше никакво съмнение — през последните две години тя беше станала доста по-силна.

— Може ли просто да приключваме с това?

— Всяко нещо, което доставя удоволствие, се върши бавно — промърмори тя, но протегна ръка и дръпна тъмночервеното покривало, разкривайки предмета, който лежеше под него. — За теб, господин Дрезден. Моите най-искрени почитания.

Платът се плъзна встрани и разкри бял мраморен надгробен камък със златен пентаграм в средата. С големи печатни букви над него пишеше: ТУК ПОЧИВА ХАРИ ДРЕЗДЕН. Надписът под пентаграма гласеше: ТОЙ УМРЯ, ПОСТЪПВАЙКИ ПРАВИЛНО. Към надгробния камък беше прикрепен плик.

— Харесва ли ти? — измърка Бианка. — Върви заедно с парцел в „Грейсленд“, близо до скъпата малка Инес. Сигурна съм, че двамата ще има за какво да поговорите. Когато ви дойде времето, разбира се.

Отново вдигнах поглед към лицето ѝ.

— Давай — казах аз. — Направи своя ход.

Тя се разсмя звучно и звукът се разнесе над тълпата.

— О, господин Дрезден — каза тя, снижавайки глас. — Наистина не разбираш, нали? Не мога просто така да те убия. Въпреки всичко, което ми причини. Но мога да се защитя. Мога да гледам отстрани, докато гостите ми се защитават. Мога да те гледам как умираш. А ако нещата се объркат сериозно и заедно с теб умрат и други — какво да се прави. Едва ли мога да бъда обвинявана за това.

— Томас — казах аз.

— И малката му курва. И рицарят, и твоята приятелка, репортерката. Остатъкът от вечерта ще ми донесе голяма наслада, Хари.

— Само приятелите ме наричат Хари — отвърнах аз. — Не и ти.

Тя се усмихна и рече:

— Отмъщението е като секса, господин Дрезден. Най-сладко е, когато то идва бавно и постепенно, докато настъпи кулминацията.

— Нали знаеш какво казват за отмъщението. Дано си приготвила още един надгробен камък, Бианка. За втория гроб.

Думите ми я жегнаха и тя замълча. След това махна с ръка на прислужниците си, за да вдигнат надгробния ми камък с облечените си в ръкавици ръце и да го отнесат отзад.

— Ще се погрижа да го доставят в „Грейсленд“, господин Дрезден. Преди да залезе слънцето, последната ти постеля ще бъде готова.

Тя царствено махна с ръка, давайки да се разбере, че е приключила с мен.

Наведох глава в студен, презрителен поклон.

— Ще видим.

Добър отговор, а? Обърнах се и заслизах по стълбите. Краката ми леко трепереха, а цялото ми тяло беше сковано.

— Хари — каза Майкъл, когато се приближих до него. — Какво се случи?

Предупредително вдигнах ръка и поклатих глава, опитвайки се да мисля. Капанът се затваряше около мен. Усещах го. Но ако успеях да разгадая плана на Бианка, да предусетя какво ме чака, може би щях да измисля начин да се измъкна.

Оставих Майкъл и останалите да следят за неприятности, докато усилено разсъждавах и се опитвах да вляза в главата на Бианка. Кръстницата ми се понесе напред и аз спрях за момент, за да погледна към платформата.

Бианка й подари малко черно ковчеже. Лий го отвори и по тялото й пробягаха тръпки, от които пламтящо червената й коса се раздвижи и заблестя. Кръстницата ми го затвори и каза:

— Ценен дар. За щастие, както повелява обичаят на моя народ, аз съм донесла за вас нещо също толкова ценно.

Лий кимна на прислужника си и той й подаде продълговата тъмна кутия. Тя я отвори, показа я за миг на Бианка, след което се обърна и я разкри пред целия Двор.

Аморакус. Мечът на Майкъл. Той лежеше в тъмната кутия и сияеше, отразявайки яркочервената светлина с чисти, сребристобели лъчи. Стоящият до мен Майкъл се вцепени и сподави вика си.

Из тълпата от вампири и всякакви създания се понесе шепот. Те също бяха разпознали меча. Лий го погледна с наслаждение, след което затвори кутията и я подаде на Бианка. Вампирката я положи напречно върху скута си и се усмихна — на мен и както ми се стори, на Майкъл.

— Достоен отговор на подаръка ми — каза Бианка. Благодаря ви, лейди Лийнанший. Нека Мавра от Черния двор пристъпи напред.

Кръстницата ми се оттегли. От тъмнината изникна Мавра и се изкачи на платформата.

— Мавра, ти си най-достойният и почетен гост в дома ми. Надявам се, че намираш отношението към теб за достойно и справедливо.

Мавра се поклони безмълвно на Бианка, сълзящите ѝ очи проблеснаха и тя погледна към Майкъл.

— О, господи — прошепнах аз. — *Мамка му.*

— Прости му, Господи — каза Майкъл. — Хари? Какво искаше да кажеш?

Стиснах зъби и се огледах. Всички ме наблюдаваха: вампирите, господин Феро, всички. Те знаеха какво щеше да последва.

— Надгробният камък. Беше написано на надгробния камък.

Бианка гледаше как постепенно разбирам какво става и усмивката не слизаше от лицето ѝ.

— Тогава те моля, Мавра, да приемеш тези дребни символи на моето благоразположение и заедно с тях надеждата ми, че отмъщението и благоденствието ще останат с теб и твоя род.

Тя ѝ подаде кутията, в която лежеше мечът, и Мавра я прие. След това Бианка махна с ръка към стоящите отзад прислужници и те донесоха още един покрит вързоп.

Прислужниците отметнаха покривалото и отдолу се появи Лидия. Тъмната ѝ разрошена коса беше подстригана в елегантна прическа; тя беше облечена в блузка с презрамки, завързващи се около врата, и черен ластичен клин, подчертаващ извивките на бедрата ѝ и красотата на бледите ѝ крака. Изцъклените ѝ и замъглени очи се впериха в прожекторите и тя увисна безпомощно в ръцете на прислужниците.

— Мили боже — каза Сюзан. — Какво смятат да правят с това момиче?

Мавра се обърна към Лидия, като същевременно отваряше кутията.

— Превъзходно — изсъска тя с дрезгавия си глас и погледът ѝ отново се плъзна към Майкъл. — Сега ще отворя подаръка си. Стоманата може и да позагуби блясъка си, но ще го преживея.

Майкъл рязко си пое дъх.

— Какво става? — избъбри Сюзан.

— Кръвта на невинните — изръмжа той. — Мечът е уязвим. Тя възнамерява да го лиши от силата му. Хари, не можем да го позволим.

Всички вампири около мен захвърлиха чашите си, съблякоха се и оголиха окървавените си зъби в хищнически усмивки. Мавра отвори кутията и извади *Аморакус*, а Бианка се разсмя. Когато вампирката го докосна, мечът като че ли извънхна гневно, но Мавра само се усмихна презрително на острието и го вдигна във въздуха.

Томас се приближи до нас, избутвайки Джъстин зад гърба си, и извади меча си.

— Дрезден — изсъска той. — Дрезден, не правете глупости. Това е само един живот — животът на някакво си момиче и някакъв си меч, а от другата страна е нашият живот. Ако сега направите нещо, ще обречете всички ни на смърт.

— Хари? — попита ме Сюзан с треперещ глас.

Майкъл се обърна към мен и ме погледна с мрачно изражение на лицето.

— Вяра, Дрезден. Не всичко е загубено.

На мен всичко ми изглеждаше адски загубено. Не беше нужно да правя каквото и било. Не беше нужно дори да си помръдвам пръста. За да се измъкна жив оттук, беше достатъчно просто да остана на мястото си. Да не направя нищо. Достатъчно беше просто да стоя и да гледам как убиват момичето, което преди няколко дни беше дошло при мен, за да моли за защита. Достатъчно беше просто да не обръщам внимание на писъците ѝ, докато Мавра я изкормваше. Достатъчно беше само да позволя на чудовищата да унищожат едно от основните оръжия срещу тях. Достатъчно беше само да оставя Майкъл да тръгне към смъртта си, да обявя, че Сюзан се ползва от защитата на старите закони на гостоприемството, и щях спокойно да си тръгна оттук.

Майкъл ми кимна, извади и двата си ножа и се обърна към платформата.

Затворих очи. *Боже, прости ми за онова, което смятам да направя.*

Сграбчих Майкъл за рамото, преди да е успял да направи и крачка напред. После извадих шпагата от бастуна, прехвърлих го в лявата ръка и с усилие на волята си накарах гравираниите върху него руни да засияят със синкавобяла светлина.

Майкъл разтегна устни в свирепа усмивка и застана от дясната ми страна. Томас ме погледна и прошепна:

— Мъртви сме.

Но след това застана отляво до мен и кристалният му меч проблесна в ръката му. Внезапно вампирите започнаха да вият оглушително. Мавра се обърна към нас и в шепите ѝ отново започнала се събира тъмнина. Бианка се изправи бавно и тъмните ѝ очи проблеснаха триумфиращо. Застаналата встрани Лий се намръщи, положи ръка върху лакътя на господин Феро и леко отстъпи назад.

Мавра изсъска и вдигна високо *Аморакус*.

— Хари? — обади се Сюзан и докосна рамото ми с треперещата си ръка. — Какво ще правим сега?

— Стой зад мен, Сюзан. — Стиснах зъби. — Предполагам, че ще постъпя правилно.

Дори това да ме убие, помислих си. *Заедно с всички вас.*

ГЛАВА 30

В игрите, в книгите по история и на лекциите по военно изкуство учителите, старите бойци и другите теоретици представят диаграми и макети на армии, подредени в спретнати редици и колони. Представят ви в методичен порядък как съответната дивизия пробива редиците на противника или как онова подразделение е удържало позицията си, докато останалите са отстъпвали.

Но това е илюзия. Действителното сражение между армии, в което участват стотици или хиляди бойци, е нещо напълно объркано, променливо и трудно проследимо. Илюзията може да ви покаже изхода от битката, но не ви дава никаква представа за вълната от тела, воплите, страха, колебливото втурване напред или назад. По време на битка всичко представлява смесица от необуздани движения и звук, размазани образи, които изчезват от погледа още преди да сте успели да осъзнаете какво виждате. Инстинктът и рефлексите са всичко — няма време за мислене, а ако успеете да спечелите секунда-две, то единствената мисъл в главата ви е: „Как да остана жив?“ Усещате отчетливо какво се случва около вас. Всичко това е някакъв неопределен вид мъчение, един вид преходен ад — защото по един или друг начин присъствието ви в него не продължава дълго.

Вълната от вампири се устреми срещу нас. Нападناха ни със зверска бързина, неясни очертания на изкривени, опулени лица и плашещи черни очи. Устите им бяха широко отворени, резците оголени, те съскаха и виеха. Един от тях държеше дълго копие, с което мушна напред към голия корем на Томас. Джъстин изпищя. Томас замахна с кристалния си меч и отби удара, отсичайки острието.

Това не обезкуражи нападащия вампир, който се хвърли напред и впи зъбите си над лакътя на Томас. Той се опита да го отблъсне назад, но вампирът стискаше здраво. Томас промени тактиката си, повдигна рязко вампира нагоре така, че краката му се отлепиха от земята, и разпра корема му с меч си, разпилявайки вътрешностите му по пода.

Вампирът падна на земята и от гърлото му се разнесе бълбукаш звук, смесен с ярост и агония.

— Целете се в коремите! — изкрещя Томас. — Без кръв ще са твърде слаби, за да се бият!

Майкъл улови за дръжката едно спускащо се над главата му мачете и разпра с ножа си корема на вампира, който го държеше. Плисна кръв и създанието се просна, гърчейки се, на пода.

— Знам — отвърна рязко той и стрелна Томас с раздражен поглед.

И се изгуби под лавина от облечени в червено тела.

— Майкъл! — извиках аз.

Опитах се да си пробия път до него, но ме отблъснаха. Видях го да се бори, паднал на едно коляно, видях как вампирите се нахвърлят върху него с ножове и зъби, и някой от тях гореше, както преди, аз не можех да го видя.

Зад купчината вампири, затрупали падналия рицар, се появи Кайл Хамилтън. Той ме погледна, оголи зъби и вдигна един полуавтоматичен пистолет, от скъпите модели. Позлатен.

— Сбогом, Дрезден.

Вдигнах бастуна, чиито руни проблясваха в синкаво и бяло, и изкрещях:

— *Venteferro!*^[1]

Магическата енергия на руните зашепна мълчаливо. Не съм особено силен в земната магия, но предпочитам да ми е подръка. Руните и силата, която бях влял в бастуна, уловиха пистолета в невидими магнитни вълни. Притеснявах се, че заклинанието, което бях наложил върху бастуна, може и да е изветряло, но то си беше още там. Пистолетът излетя от ръцете на Кайл.

Запратих го право в лицето на друг вампир, който се приближаваше към Джъстин. Оръжието го удари със свръхзвукова скорост и го отхвърли някъде назад в тъмното. Джъстин се обърна точно когато към нея скочи втори вампир, но мечът на Томас му подсече краката.

— *Jesu domine!*^[2] — Гласът на Майкъл се разнесе изпод вампирската купчина като сигнална армейска тръба и телата се разлетяха на всички страни, като отхвърлени от взрив. Плътта се свличаше от телата им на кървави парцали, разкривайки лъщящата

мазна черна плът отдолу. — *Domine!* — изкрещя Майкъл и изправяйки се на крака, отърси от себе си безформените вампирски тела така, както куче се отрсква от водата. — *Lava quod est sordium!*^[3]

— Напред! — извиках аз и хукнах към стълбите, водещи към платформата.

Майкъл разсече морето от алени костюми на две зашеметените вампири се надигаха от земята или отстъпваха назад, съскайки. Сюзан и Джъстин хванаха един от тях, който се опитваше да се промъкне по-близо, и отказаха останалите да последват примера му, като го заляха със светена вода от кошничката на Сюзан. Създанието нададе вой, падна на земята и притиснало ръце към очите си, започна да се гърчи като настъпен червей.

— Бианка! — извика Томас. — Единственият ни шанс е да убием водача им!

От тъмнината излетя нож — твърде бързо, за да успея да го видя. Но Томас го забеляза. Той протегна ръка, отби острието с меча си и ножът отлетя в тъмното.

Стигнахме в подножието на стълбата.

— Томас, задръж ги тук. Майкъл, ние се качваме горе.

Не изчаках да видя кой е чул думите ми; просто се обърнах и хукнах нагоре по стъпалата с шпага и бастун в ръце и свит от страх стомах. Нямахме никакви шансове да спасим навреме Лидия.

И въпреки това успяхме. Касапницата очевидно беше привлякла вниманието на Мавра и тя гледаше кръвта с оголени зъби. Щом ме зърна, лицето ѝ се изкриви от злоба. Обърна се рязко към Лидия и вдигна меча над главата си.

— Майкъл! — извиках аз и вдигнах бастуна. — *Venteferro!*

Когато енергията ми обгърна *Аморакус*, той избухна в синкави и златисти пламъци и Мавра зави от неочакваната болка. Тя отстъпи назад, но продължаваше да стиска меча с бледните си ръце.

— Какво пък, сама си го изпроси — промърморих аз. Бастунът пушеше и трепереше в ръката ми, но аз стиснах зъби и извиках: — *Vente! Venteferro!*

Описах с бастуна дъга във въздуха. Мечът издигна съскащата Мавра над земята и полетя като плажна топка надолу. Вампирката се стовари върху камъните, което беше съпроводено от противния звук на

трошащи се кости. *Аморакус* избухна в облак от гневни искри и излетя от ръката ѝ.

Заля ме вълна от умора, зави ми се свят и аз едва не се строполих на земята. Въпреки че бях използвал бастуна с руните като фокусатор, усилието беше изчерпало силите ми. Оставаше ми да стисна зъби и да се надявам, че няма просто да се катурна на една страна. Буренцето ми с магия се беше изпразнило напълно.

— Хари! — извика Майкъл. — Внимавай!

Обърнах се и видях, че Мавра отново се насочва към платформата. Този път не си прави труда да използва стълбището и направо кацна на няколко метра от мен. Майкъл се хвърли напред; в едната си ръка стискаше камата с острието надолу и я протягаше като кръст към Мавра. Вампирката вдигна ръцете си срещу него и тъмнината потече от тях като поток от черен нефт. Тя засъска и забълбука, попадайки върху острието и дрехите на рицаря, но Майкъл разряза пелената ѝ. Камата, превърната в кръст, пламтеше в бял огън. Мавра нададе съскаш вопъл и се отдръпна от него, отдалечавайки се от мен.

— Хари! — изкрещя Томас откъм стълбището. — Побързай! Няма да издържим още дълго!

Погледът ми се плъзна по платформата, но Бианка или прислужниците ѝ не се виждаха никъде, въпреки че ярката светлина от кръста на Майкъл осветяваше и най-тъмните места. Забързах към Лидия, междувременно прибирайки шпагата обратно в бастуна.

— Още дълго? Изненадан съм, че все още сме живи!

— Светлината сияе най-ярко в най-дълбоката тъмнина! — извика Майкъл и на лицето му се изписа свирепост. Очите му грееха с такава страст, каквато не бях виждал досега. Той продължаваше да изтласква Мавра назад под заплахата от парализиращия огън на кръста, докато тя не падна с нисък от платформата. — Елате, сили на нощта! Ние ще удържим!

— Ще се махнем колкото се може по-бързо оттук, ето какво ще направим — промърморих аз под носа си, а на висок глас казах: — Слизаме долу! Бързо!

Обърнах се и видях как Томас, Сюзан и Джъстин удържат вампирите в полукръг под светлината на прожекторите в подножието на стълбата. По телата на вампирите висяха парчета кожа и дрехи.

Някои от Червения двор отчасти бяха запазили човешките си лица, но повечето бяха в истинския си вид, без маските си от плът. Черни същества с провиснала плът, с изкривени, ужасяващи лица и кореми, издути от прясно погълнатата кръв. Черните им очи, в които се четеше само глад, проблясваха под прожекторите. Дългите им, кокалести пръсти завършваха с дълги закривени нокти, същите като на краката. Ципите между ръцете и слабините им бяха покрити с противна слуз — от предишните красиви тела и фигури не беше останало нищо.

Един вампир се хвърли върху Томас, докато друг се опита да хване Сюзан. Тя тикна кръста си в лицето му, но този път дървото не засия, както бе станало с Мавра. С магията на вярата невинаги се работи лесно, дори срещу вампири, а членовете на Червения двор, които бяха твърдо стъпили в реалността, за разлика от по-магическите си роднини от Черния, не можеше да бъдат прогонени толкова лесно. Вампирът нададе вой, пастта му зейна и запенена слюнка опръска червената качулка на Сюзан.

Тя се извърна и със свободната си ръка хвърли друго бурканче, пълно със светена вода — но не към вампира, а върху стъклото на прожектора до него. Водата се изпари със съскане почти мигновено и облакът пара обгърна напълно вампира. Той нададе писък, който се извиси до честота, недоловима от човешкото ухо, и отскочи от Сюзан. Кожата му се свлече от тялото, разкривайки черните жилави мускули и костите отдолу.

Сюзан отвори капака на кошничката и измъкна пистолета си. Стреля бързо три пъти в корема на вампира; той се разкъса и от него блъвна облак кръв. Вампирът падна на земята и аз си помислих, че тя току-що беше убила едно от чудовищата — окончателно и безвъзвратно. Врълхлетя ме вълна от свирепа гордост и аз се затичах надолу по стълбите.

И тук късметът ни секна.

Джъстин отстъпи на крачка от нас и тогава отнякъде внезапно изскочи Бианка, сграбчи я за косата и я задърпа след себе си. Томас се обърна, но беше твърде късно. Бианка притисна момичето с гръб към гърдите си и пръстите ѝ обхванаха с измамна нежност гърлото ѝ. Другата ръка на Бианка, която не беше изгубила човешката си външност, галеше корема на момичето. Джъстин се опита да се освободи, но вампирката невъзмутимо наведе главата ѝ настрани и

бавно и чувствено прокара език по гърлото ѝ. Очите на Джъстин се разшириха, изпълнени с паника. След това погледът ѝ натежа. Тя потрепери, тялото ѝ се отпусна в ръцете на Бианка и бавно се изви назад. Бианка сви плътните си устни и промърмори нещо в ухото на Джъстин, което накара момичето да изскимти.

— Достатъчно — рече Бианка и в двора веднага се възцари тишина. Двата с Майкъл стояхме на стълбите близо до Томас и Сюзан. Вампирите ни заобиколиха в полукръг, като се стараеха да стоят извън обсега на Томасовия меч. Лидия не помръдваше в прегръдките ми. Бианка ме погледна и каза: — Играта свърши, магьоснико.

— Все още не си ни победила — отвърнах аз. — За всички вас ще е по-добре да се махнете от пътя ми, преди наистина да съм се ядосал.

Бианка се засмя и откъсна няколко листчета от облеклото на Джъстин, разголвайки още повече гърдите ѝ.

— Нали не ме смяташ за толкова глупава, че да се вържа на блъфа ти, Дрезден. Ти вече похаби голяма част от силата си. Онова, което е останало, едва успява да те държи на крака. Ако можеше да си пробиеш път навън, досега да си го направил. — Погледът ѝ се отмести към Майкъл. — А вие, сър рицарю, вие ще загинете славно, отнасяйки много от ужасните същества на нощта със себе си. Но ние сме много, а вие сте сам и без меч. Ще умрете.

Погледнах към Томас и Сюзан и казах:

— Добре тогава. Изглежда, съм постъпил правилно, като си доведох помощници. Целият ти Двор, Бианка, няма да ни победи. — Огледах вампирите, които се бяха събрали пред стълбището, и продължих: — Всичките ти творения тук имат цяла вечност пред себе си и ще е жалко да се лишат от нея. Накрая сигурно ще ни пипнеш. Но всеки от вас, който пожелае да изгуби вечността пръв, моля да заповяда. Просто да пристъпи напред.

За миг в двора настъпи тишина. Позволих си да допусна мъничко надежда в разтупканото ми сърце. Кени Роджърс, изяж се от яд. Ако блъфът ми проработи, значи, съм по-голям комарджия и от него.

Бианка само се усмихна и каза на Томас:

— Тя е толкова красива, братовчедо от Белия двор. Пожелах я в момента, в който я видях. — Бианка облиза устните си. — Какво ще

кажеш за една сделка?

Ухилих се презрително.

— Нима мислиш, че ще се пазарим с теб?

Томас ме погледна. Невероятно, но той беше абсолютно чист — с изключение на няколкото малки капки кръв, които бяха попаднали върху бледата му кожа, набедрената превръзка и крилата.

— Говори — каза той. — Слушам те.

— Дай ни ги, Томас Рейт — каза Бианка. — Дай ни тези тримата и аз ще ти върна момичето цяло и невредимо. Сега вече мога да имам толкова малки играчки, колкото си искам. Една повече или по-малко...

— Томас — казах аз, — знам, че се познаваме съвсем отскоро, но не я слушай. И без това вече се опита да те убие.

Томас отмести погледа си от Бианка към мен и обратно. За миг очите ни се срещнаха — но достатъчно продължително, за да успея да надникна в него. След това той погледна настрани. Останах с впечатлението, че се опитва да ми каже нещо, не знам какво. Може би искаше да се извини.

— Знам, господин Дрезден — каза той, — но... Боя се, че ситуацията се промени.

Той не удари Сюзан; просто вдигна обувия си в сандал крак и леко я тласна към тълпата вампири. Тя успя само да извика изненадано и те я отведоха, повлякоха я към тъмнината.

Томас отпусна мечата си и се обърна към мен, с гръб към вампирите. Съскайки злобно, те започнаха да се приближават към мен и Майкъл, заобикаляйки Томас. Един от тях се отърка в краката му. Устните му се изкривиха отвратно и той отстъпи встрани.

— Съжалявам, господин Дрезден. Хари. Наистина ми допаднахте. Но се боя, че харесвам себе си много повече.

Томас отстъпи назад, докато вампирите продължаваха да се приближават към стълбите. Някъде в тъмното Сюзан нададе кратък, изпълнен е ужас писък, който премина в стон. После настъпи тишина.

Бианка ме погледна над полюляващата се глава на Джъстин и се усмихна сладко.

— И така, магьоснико, това е краят. Вие двамата ще умрете. Но не се тревожи. Никой няма да намери телата ви. — Тя се обърна назад, към сумрака, който бавно поглъщаше Томас, и каза: — Кайл, Мавра. Убийте и малкото бледо копеле.

Томас рязко обърна глава към Бианка и изръмжа:

— Ти, кучко!

Отворих и затворих уста, но от нея не излезе нито звук. И как би могъл? Нито една дума не би могла да предаде безсилието, гнева и страха, които се трупаха в мен. Те разкъсаха умората ми като шипове на бодлива тел. Не беше честно. Направихме всичко, което можахме. Бяхме рискували всичко.

Не ние. Изборът беше мой.

Аз бях рискувал всичко.

И бях загубил.

Двамата с Майкъл не можехме да се бием срещу тях сами. Те бяха отвели Сюзан. Помощта, която мислехме, че сме намерили, се обърна срещу нас.

Те бяха хванали Сюзан.

И затова бях виновен аз. Не я бях послушал, когато трябваше. Не я бях защитил. И сега тя щеше да умре заради мен.

Не знам как би се почувствал някой друг, осъзнавайки нещо такова. Не знам дали отчаянието, омразата към себе си и безпомощната ярост ще го пречупят като трошлив цимент, или ще го стопят като мръсно олово, или ще го натрошат като евтино стъкло.

Знам само какво ми се случи на мен.

Пламнах.

Огън в сърцето ми, огън в мислите ми, в очите ми. Аз горях, горях дълбоко във вътрешностите ми, горях на места, които дори не знаех, че могат да болят.

Не си спомням заклинанието или думите, които произнесох. Но помня как посегнах към болката. Помня как си помислих, че ако ще умираме, то Бог да ми е на помощ, но слаб или не, безнадежден или не, аз щях да взема тези кръвожадни кучи синове с мен. Щях да им покажа, че не могат просто ей така да си играят със силите на сътворението, със самия живот. Никак не е за препоръчване да се изпречвате на пътя на магьосник от Белия съвет, когато приятелката му е отвлечена.

Мисля, че Майкъл сигурно беше почувствал нещо и беше взел момичето от ръцете ми, защото следващото нещо, което си спомням, бе как протегнах ръце към нощното небе и изкрещях:

— *Fuego! Pyrofuego!*^[4] Горете, мазни копелета! Горете!

Повиках огъня — и той се отзова.

Върховете на дърветата, подстригани във формата на крепостни кули, избухнаха в ослепителни пламъци, които веднага се прехвърлиха надолу, към храстите. Огънят се издигна във въздуха — на десет, петнайсет метра — и внезапното му избухване създаде бясна буря, която се завихри около нас, повдигайки всички, освен мен, от земята.

Стоях в околото на бурята, а съзнанието ми сияеше, озарено от силата, която протичаше през мен. Тя ме изгаряше и това караше някои части от мен да ликуват. Вятърът развяваше наметалото ми в аленочерен облак. Огънят освети и най-глухите ъгълчета на двора, разкривайки пред погледа ми остатъците от вампирското пиршество. Навсякъде лежаха на жалки купчинки младите хора, които бях видял по-рано. Някои от тях потрепваха. Някои от тях дишаха. Неколцина скимтяха и се опитваха да изпъзят по-далеч от топлината — но повечето лежаха абсолютно, ужасяващо неподвижни.

Бледи. Красиви.

Мъртви.

Яростта ми нарастваше. Набъбваше в мен и ме изгаряше и аз отново посегнах към огъня. Пламъците изригнаха навън и уловиха един от по-страхливите вампири, който се беше стаил най-отзад и се опитваше да нахлузи човешката си маска върху смачканото си прилепско лице. Огънят го докосна, усука се около него, овъглявайки кожата му, повлече го обратно към центъра и го захвърли в бурята.

Магията танцуваше в очите ми, в главата ми, в гърдите ми, бушуваше свободно, без всякакъв контрол. Не можех да проследя всичко, което се случваше. Все повече вампири се оказваха близо до пламъците и започваха да пицят. От земята се извиха огнени пипала, които започнаха да пълзят из двора като змии. Сенките изведнъж оживяха, замятаха се наоколо с писъци, търсейки път за бягство.

Усетих как сърцето ми се сви в гърдите и спря да бие. Олюлях се и изпъшках. Майкъл ме подхвана, праметнал Лидия през рамото си в пожарникарска хватка. Разкъса пламналото си наметало и го хвърли настрани. Прехвърли ръката ми през врата си и ме повлече надолу по стълбите.

Около нас се кълбеше дим, гъст и задушаващ. Бях напълно безпомощен, кашлях и ми се повдигаше. Потокът на магията, който течеше през тялото ми, беше започнал да забавя ход и вече едва

цъцреше — не защото му бях наредил да спре, а просто защото вече се бях изчерпал. Болеше ме. Огънят изригваше от сърцето ми, ръцете и краката ми се свиваха и разпускаха конвулсивно. Не можех да си поема дъх, не можех да мисля и някъде сред всичката тази болка знаех, че ще умра.

— Господи! — Майкъл се закашля. — Господи, знам, че Хари невинаги е постъпвал така, както би постъпил Ти! — Той залитна напред под тежестта ми и тази на момичето. — Но той е добър човек! Той се бие срещу враговете Ти! Не заслужава да умре тук, Господи! Затова, ако проявиш милостта да ми покажеш как да се измъкна оттук, наистина ще съм Ти благодарен.

В този миг димът се раздели и чистият въздух ни удари в лицата като кофа изворна вода.

Паднах на земята. Майкъл пусна момичето някъде край мен и разкъса евтиния смокинг. Постави дланта си върху сърцето ми и тихо проплака. После си спомням само болката и ритмичните силни удари по гърдите ми.

След това сърцето ми потрепна и отново затуптя, а червената пелена на болката пред очите ми се разсея.

Погледнах нагоре.

Димът се беше разделил, образувайки тунел — сякаш някой беше пхнал в него прозрачна стъклена тръба за чист въздух и ние стояхме в нея. В далечния край на тунела стоеше слаба, гъвкава фигура, висока, женствена. От двете ѝ страни стърчаха нещо като криле, макар че може и да ми се привиждаше: светлината струеше от всички страни, създавайки игра на светлосенки.

— Не знаех, че Той е толкова прозаичен — изхриптах аз.

Майкъл се отдръпна от мен и на изцапаното му със сажди лице грейна усмивка.

— Оплакваш ли се?

— Б-боже, не. Къде е Сюзан?

— После ще се върна за нея. Да вървим.

Бях твърде уморен, за да споря. Позволих му да ме изправи на крака. Той вдигна Лидия и тръгнахме, залитайки, към фигурата в далечния край на тунела.

Лий. Моята кръстница фея.

Двамата се спряхме. Майкъл потърси ножа си, но той беше изчезнал.

Лий ни погледна, повдигайки елегантната си вежда. Абсолютно чистата ѝ синя рокля се вееше около нея, а ореолът от копринени коси можеше да съперничи с яркостта си на бушуващия пожар. Видът ѝ беше много съблазнителен и тя все още държеше под мишница черната кутия, която ѝ беше подарила Бианка.

— Кръстнице — изненадано промълвих аз.

— Е, глупчо? Какво чакаш? Направих си труда да ти покажа пътя за бягство. Бягай.

— *Ти* си ни спасила? — изхриптах аз.

Тя въздъхна и завъртя очи.

— Макар това да ми причинява неописуема болка, която просто не мога да изразя с думи — да, дете. Как иначе ще те получа, ако позволя на тия съскащи твари от Червения двор да те убият? Кълна се в звездите, магьоснико, смятах те за по-умен.

— *Ти* си ме спасила. За да можеш да ме вземеш.

— Но не по *този* начин — отвърна Лий, притискайки деликатно към носа си копринена кърпичка. — В момента представляваш просто една огризка, а аз искам целия плод. Върви си почини, дете. Скоро пак ще поговорим.

След това отстъпи назад и изчезна.

Майкъл ме измъкна от къщата. Спомням си миризмата на стария му пикап — дървени стърготини, пот и кожа. Старата седалка изскърца под тялото ми.

— Сюзан — промърморих аз. — Къде е Сюзан?

— Ще се опитам.

Известно време се носех в тъмнината, усещайки само тъпата болка в гърдите и топлата кожа на Лидия, която докосваше ръката ми. Опитах се да се размърдам, да проверя дали момичето наистина е добре, но това изискваше твърде много усилия.

Вратата на пикапа се отвори и отново се затвори. Моторът забръмча.

След това милостивият мрак покри всичко.

[1] Заклинание на Хари Дрезден, предизвикващо магнитно въздействие върху метала. — Б.пр. ↑

[2] Господи Исусе! (Лат.) — Б.пр. ↑

[3] Изчисти, каквото е нечисто! (Лат.) — Б.пр. ↑

[4] Заклинание на Хари Дрезден, предизвикващо опустошителна
огнена атака. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Тъмнината ме погълна и ме задържа в себе си за дълго време. Там, където се носех, нямаше нищо, освен мрак, освен безкрайна нощ. Не ми беше студено. Не ми беше топло. Не чувствах нищо. Нямах нито мисли, нито сънища, нищо.

Беше твърде хубаво, за да продължи дълго.

Първо се върна болката от изгарянията. Раните от изгаряния са най-ужасните. Дясната ми ръка и рамото бяха обгорени и упоритото тъпо пулсиране в тях най-сетне ме изкара от покоя. Към това се прибавиха всички останали драскотини, синини и рани. Чувствах се като сбирщина от най-различни оплаквания и неизправности. Навсякъде ме болеше.

После от мъглата изскочи паметта ми. Започнах да си спомням какво се беше случило. Кошмара. Балът на вампирите. Младежите, които бяха примамени на него.

И огънят.

О, господи! Какво направих?

Спомних си как пожарът се извиси в стени от плътни пламъци, как протегна алчните си ръце към вампирите и ги придърпа обратно към огнената стихия, която беше погълнала плета и дърветата.

Звезди и камъни! Децата бяха съвсем беззащитни пред това. Пред огъня и пушека, от който бях успял да се измъкна само благодарение на помощта на една фея магьосница. Не спирах да мисля за това. Дори не бях обмислил последиците от освобождаването на силата ми.

Отворих очи. Лежах на леглото в стаята ми. Станах и се завлякох до банята. Сигурно междувременно някой ме беше нахранил със супа, защото, когато започнах да повръщам, изхвърлих и остатъци от нея.

Бях ги убил. Бях убил онези деца. Моята магия, която беше енергия на създанието и живота, се бе нахвърлила върху тях и ги беше изпепелила.

Не спрях да повръщам, докато стомахът не ме заболя от напъните. Колкото и да се опитвах, не можех да прогоня образите от главата си. Горящите деца. Горящата Джъстин. Магията определя човека. Тя избликва от дълбините на съществото му. Не можете да постигнете нищо с магия, която не извира от душата ви.

А аз бях изгорил всички онези младежи живи.

Моята сила. Мойт избор. Моята вина.

Проплаках.

Дойдох на себе си едва когато Майкъл влезе в банята. Намери ме да лежа на една страна, свит на кълбо, а водата от душа се изливаше върху мен и студът ме караше да треперя. Болеше ме всичко, вън и вътре. Лицето ме болеше от изкривяващата го гримаса. Гърлото ми се беше свило от плача така, сякаш ме душаха.

Майкъл ме вдигна с лекота, сякаш не тежах повече от децата му. Подсуши ме с кърпа и ме уви в дебелия ми халат. Той беше облякъл чисти дрехи, а на китката и челото му имаше превръзки. Очите му бяха хлътнали, сякаш не си беше доспал. Но ръцете му не трепереха, лицето му беше спокойно и уверено.

Постепенно дойдох на себе си. Когато той приключи всичко, погледите ни се срещнаха.

— Колко? — попитах аз. — Колко от тях умряха?

Той веднага разбра. Видях болката в очите му.

— След като ви измъкнах оттам, се обадох в пожарната и им казах, че има хора, които се нуждаят от помощ. Пристигнаха доста бързо, но...

— Колко, Майкъл?

Той бавно си пое дъх.

— Единайсет тела.

— Сюзан?

Гласът ми потрепери.

Той се поколеба.

— Не знаем. Намериха само единайсет трупа. Проверяват зъбните им статуси. Казаха, че горещината е била толкова голяма, че костите почти не наподобявали човешки.

Засмях се горчиво.

— Почти не наподобявали човешки. Там имаше много повече младежи...

— Знам. Но намериха само толкова. И са спасили още една дузина живи.

— Това поне е нещо. А онези, които не са открити?

— Изчезнали са. Липсват. Смятат ги за... мъртви.

Затворих очи. Огънят трябва да е бил много интензивен, за да изпепели костите. Нима заклинанието ми се беше оказало толкова силно? Или останалите мъртъвци просто не бяха намерени още?

— Не мога да повярвам — казах аз. — Не мога да повярвам, че постъпих толкова глупаво.

— Хари — каза Майкъл и постави ръка на рамото ми, — нямаше как да знаем. Нямаше. Може да са били мъртви още преди да започне пожарът. Вампирите се хранеха безразборно от тях там, където не можехме да ги видим.

— Знам — отвърнах аз. — Знам. Господи, проявих такава високомерност. Проявих се като пълен *идиот*, като отидох там.

— Хари...

— А горките глупави хлапета платиха цената за това. По дяволите, Майкъл.

— Много вампири също не успяха да оцелеят, Хари.

— Това не е оправдание. Дори ако бях изтребил всички вампири в Чикаго.

Майкъл замълча. Дълго време двамата просто седяхме.

Най-накрая го попитах:

— От колко време ме няма?

— Повече от денонощие. Проспа цялата нощ, вчерашния ден и по-голямата част от тази нощ. Слънцето ще изгрее скоро.

— Господи — въздъхнах аз и се почесах под брадичката.

Майкъл се намръщи.

— Известно време си мислех, че сме те загубили. Ти не се събуждаше. Боях се да те откарам в болницата. В което и да е място, където е нужна регистрация. Вампирите можеха да те проследят.

— Трябва да се обадим на Мърфи и да й кажем...

— Мърфи все още спи, Хари. Снощи се обадох на сержант Столингс, след като позвъних в пожарната. Специалният отдел се опитал да поеме разследването, но някъде отгоре дошла заповед изобщо да не се захващат с тая работа. Предполагам, че Бианка има връзки в кметството.

— Няма да могат да спрат разследванията за изчезналите хора, които ще ни затрупат веднага щом родителите започнат да търсят децата си. Но сигурно ще се опитат да попречат. По дяволите.

— Знам — отвърна Майкъл. — Опитах се да намеря Сюзан, онова момиче Джъстин и меча. Не открих нищо.

— За малко да успеем да си ги върнем. И меча, и пленниците.

— Знам.

Поклатих глава.

— Как е Чарити? А бебето?

Той наведе глава.

— За бебето все още не са сигурни. Не могат да разберат какво не е наред. Нямаат представа защо продължава да отслабва.

— Съжалявам. А Чарити?

— Известно време ще остане на легло, но ще се оправи. Вчера ѝ се обадох.

— Обадил си се. Не отиде ли да я видиш?

— Пазих те — отвърна Майкъл. — Отец Фортхил е със семейството ми. Има и други, които ги наглеждат, докато ме няма.

Потрепнах.

— Това не ѝ харесва, нали? Че си останал с мен.

— Тя не ми говори.

— Съжалявам.

Той кимна.

— Аз също.

— Помогни ми да стана. Жаден съм.

Той ми помогна и когато се изправих, само се олюлях леко. Затътрих се до всекидневната.

— А какво стана с Лидия? — попитах аз.

Майкъл не каза нищо, а няколко секунди по-късно сам намерих отговора. Лидия лежеше на дивана във всекидневната ми, свита на кълбо под тон и половина одеяла. Очите ѝ бяха затворени, а устата — леко отворена.

— Разпознах я — каза Майкъл.

Намръщих се.

— Откъде?

— Леговището на Кравос. Тя беше сред младежите, които бяха замесили в делата си.

Подсвирнах.

— Значи, го е познавала. Знаела е какво се кани да направи.

— Опитай се да не я будиш — каза тихо Майкъл. — Повече няма да заспи. Мисля, че са я дрогирали. Беше се паникьосала, бърбореше разни неща. Едва преди около час и половина успях да я успокоя.

Намръщих се леко и отидох в малката ми кухня. Майкъл ме последва. Извадих една кола от хладилната чанта, но размислих, предвид състоянието, в което се намираше стомахът ми, и си налях чаша вода. Изпих я на неравномерни глътки.

— Ще има да си плащам, Майкъл.

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Онова, което правиш, ти се връща, Майкъл. Знаеш го много добре. Който търкаля камък, върху него ще се обърне. Посееш ли вятър, ще пожънеш буря.

Майкъл повдигна вежди.

— Не очаквах да познаваш толкова добре Библията.

— Към притчите винаги съм се отнасял с уважение — отвърнах аз. — Но що се отнася до магията, всичко е много по-ясно и ярко, отколкото в други случаи. Аз убих хора. Изгорих ги. И това ще се върне и ще ме преследва.

Майкъл се намръщи и погледна към Лидия.

— Законът за трикратността, а?

Свих рамене.

— Помня как веднъж ми каза, че не вярваш в тези неща.

Пийнах още вода.

— Не вярвах. И сега не вярвам. Просто така е справедливо. Да вярваш, че онова, което правиш с магия, ще ти се връща трикратно.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Не знам. Знам само, че справедливост ще има, Майкъл. За онези деца, за Сюзан, за онова, което се случи с Чарити и сина ти. Ако никой друг не се погрижи за това, проклет да съм, ако не го направя сам. — Намръщих се. — Просто се надявам, че ако греша, ще успея достатъчно дълго да избягвам кармата си, за да мога да довърша делото си докрай.

— Хари, всичко беше заложено на този прием. Това беше шансът на Бианка да те убие, без да нарушава Съглашението. Тя заложи капана

и претърпя неуспех. Смяташ ли, че ще продължи да се опитва?

Погледнах го.

— Разбира се. Както и ти. Иначе нямаше да се правиш на куче пазач целия вчерашен ден.

— Това също е вярно.

Прокарах пръсти през косата си и посегнах към колата. Майната му на стомаха ми.

— Просто трябва да решим какъв ще е следващият ни ход.

Майкъл поклати глава.

— Не знам. Трябва да остана при Чарити. И при сина си. Ако той... ако е болен, ще се нуждае от мен.

Отворих уста, за да възразя, но не можех. Майкъл вече беше рискувал живота си заради мен повече от веднъж. Беше ми дал сума ти добри съвети, в които не се бях вслушал. Особено за Сюзан. Ако бях внимавал повече, ако ѝ бях казал какво чувствам, може би...

Прекъснах поредицата от мисли, преди истеричният плач, който се надигаше в гърлото ми, да се превърне в нещо повече от няколко сълзи в очите.

— Добре — отвърнах аз. — Благодаря ти. За помощта.

Той кимна и наведе глава, сякаш се срамуваше от нещо.

— Хари, съжалявам. Направих каквото можах. Но вече не съм толкова млад. И... изгубих меча си. Може би все пак не съм аз човекът, който трябва да го носи. Може би това е Неговият начин да ми каже, че вече трябва да си стоя вкъщи. Да застана до съпругата и децата ми.

— Знам — отвърнах аз. — Няма нищо. Направи онова, което смяташ за редно.

Майкъл леко докосна превръзката на челото си.

— Ако мечът беше в мен, сигурно щях да мисля другояче.

Той се умълча.

— Отивай — казах аз. — Виж какво, с мен всичко ще бъде наред. Съветът сигурно ще ми помогне. — Ако не бяха чули за загиналите в пожара хора, разбира се. Ако научеха, че съм нарушил Първия закон на магията, щяха да ми вземат главата по-бързо, отколкото бихте могли да произнесете „углавно престъпление“. — Просто върви, Майкъл. Аз ще се погрижа за Лидия.

— Добре — отвърна той. — Аз ще...

В този миг през главата ми мина една мисъл и аз дори не чух думите му.

— Хари? Хари, добре ли си? — попита той.

— Хрумна ми нещо — казах аз. — Аз... Тук има нещо, което не е наред. Нямах ли това усещане?

Той само примигна.

Поклатих глава.

— Ще си помисля. Ще си запиша някои неща. Ще се опитам да разплетая тая каша. — Тръгнах към вратата. — Хайде. Ще те изпратя.

Майкъл ме последва към изхода, но тъкмо когато сложих ръка върху дръжката, вратата внезапно се разтресе от няколко бързи удара, които едва ли можеха да бъдат наречени почукване. Стрелнах го с поглед; без да каже нито дума, той отиде до камината и взе ръжена, който беше облеган на купчината дърва. Върхът му сияеше в оранжево-червено.

Когато вратата ми се разтресе от нова поредица силни удари, аз рязко я отворих и отстъпих встрани.

В стаята, залитайки, влезе слаба, средна на ръст фигура. Мъжът беше облечен с кожено яке, дънки и кецове и носеше бейзбол на шапка на „Чикаго Къбс“. Държеше калъф за пушка от черна пластмаса и миришеше на пот и женски парфюм.

— Ти! — изръмжах аз.

Сграбчих го за раменете, преди да успее да възстанови равновесието си, и го блъснах силно към стената. Нанесох му силен удар с юмрук в челюстта, усещайки с наслада болката в кокалчетата на пръстите си. После го сграбчих с двете си ръце за реверите на якето и с ръмжене го запратих на пода на всекидневната.

Майкъл пристъпи напред, стъпи с обувия си в ботуш крак върху врата на неканения гост и поднесе нажежения връх на ръжена към очите му.

Томас пусна калъфа и вдигна нагоре ръцете си с разперени пръсти.

— Господи! — изпъшка той. Месестата му долна устна се беше цепнала и от нея сълзеше нещо бледо, розовеещо, което изобщо не приличаше на човешка кръв. Погледнах кокалчетата на ръцете си и видях, че по тях е размазана същата течност, която отразяваше

светлината на огъня. — Дрезден — изфъфли Томас. — Не върши нищо необмислено.

Пресегнах се и свалих шапката от главата му. Черната му коса се беше разпиляла по раменете.

— „Необмислено“? Като например да те предам и да оставя група чудовища да изядат приятелката ти?

Погледът му се отмести към Майкъл, след което се върна към мен.

— Господи, почакай. Не стана точно така. Ти не видя какво се случи след това. Поне затвори вратата и ме изслушай.

Погледнах към отворената врата и след кратко колебание я затворих. Нямаше смисъл просто на инат да оставя гърба си незащитен.

— Не искам да го слушам, Майкъл.

— Той е вампир — рече Майкъл. — И ни предаде. Сигурно е дошъл, за да се опита да ни измами отново.

— Смяташ ли, че трябва да го убием?

— Преди да е наранил още някой — рече Майкъл.

Гласът му беше монотонен, незаинтересуван. Плашещ всъщност. Леко потреперих и се загърнах още по-плътено в халата ми.

— Виж какво, Томас — казах аз. — Имах адски кофти ден и се събудих само преди половин час. Не те съветвам да ме предизвикваш.

— Всички имахме кофти ден, Дрезден — каза Томас. — Хората на Бианка ме преследваха целия ден и цялата нощ. Едва успях да се довлека дотук, без да ме разкъсат на парчета.

— Нощта едва сега започва — възразих аз. — Дай ми поне една добра причина да не убия един лъжлив, мръсен предател, който на всичкото отгоре е и вампир?

— Защото можеш да ми се довериш — отвърна той. — Искам да ти помогна.

Изсумтях.

— И защо трябва да ти вярвам, по дяволите?

— Не трябва — рече той. — Недей. Аз съм добър лъжец. Един от най-добрите. Не те моля да вярваш на мен. Повярвай на обстоятелствата. Двамата имаме общи интереси.

Намръщих се.

— Майтапиш се.

Той поклати глава и се усмихна мрачно.

— Ще ми се да беше така. Помислих си, че ще успея да ти помогна, щом се измъкна от полезрението на Бианка, но тя ме измами.

— Виж какво, Томас. Не знам доколко си запознат със ситуацията, но Бианка е от онези, които на разговорен език наричаме „лошите“. Те често постъпват така. Това е един от начините да ги разпознаваме.

— Бог да ме спаси от идеалистите — промърмори Томас. Майкъл изръмжа и Томас му се усмихна като малко кученце, изпълнено е надежда. — Чуйте ме и двамата. Жената на Дрезден е в ръцете им.

Пристъпих напред и сърцето ми изпърха.

— Тя е жива?

— Засега — каза Томас. — Хванали са и Джъстин. Искам си я обратно. Ти си искаш Сюзан. Мисля, че можем да се споразумеем. Да работим заедно. Какво ще кажеш?

Майкъл поклати глава.

— Той е лъжец, Хари. Оттук мога да го подуша.

— Да, да, да — рече Томас. — Признавам си. Но в настоящия момент не ми е в интересите да лъжа, когото и да било. Просто искам да си я върна.

— Джъстин?

Томас кимна.

— За да продължи да й източва кръвта — рече Майкъл. — Хари, ако няма да го убиваме, поне да го изхвърлим навън.

— Ще направите голяма грешка — каза Томас. — Заклевам се в собствената си ослепителна външност и шеметно его, че не ви лъжа.

— Добре — казах аз на Майкъл. Убий го.

— Чакай! — изкрещя Томас. — Дрезден, моля те! Колко искаш да ти платя? Какво искаш да направя? Няма къде другаде да отида.

Огледах внимателно лицето му. Той изглеждаше изтощен и отчаян; под маската на хладнокръвието едва се владееше. Но зад страха му се криеше смиреност. И решителност.

— Добре — казах аз. — Добре, Майкъл. Пусни го.

Майкъл се намръщи.

— Сигурен ли си?

Кимнах. Майкъл отстъпи встрани от Томас, но продължи да стиска здраво ръжена в ръка.

Томас се надигна и седна, опипвайки леко гърлото си, където ботушът на Майкъл беше оставил мръсен отпечатък, след което докосна разцепената си устна и потрепери.

— Благодаря — рече тихо той. — Погледни в калъфа.

Погледнах към черната кутия.

— Какво има в него?

— Депозит — отвърна той. — Предварително заплащане за помощта ти.

Повдигнах едната си вежда и се наведох над кутията. Прокарах внимателно пръсти по повърхността ѝ. Не усетих лекото жужене на енергията, което би подсказало наличието на някакъв капан, но пък добре направеното заклинание се разпознава трудно. Ала вътре имаше нещо. Нещо, чиито мълчаливи вибрации преминаваха през пластмасата и проникваха в ръката ми. Вибрации, които ми бяха познати.

Отворих закопчалките на калъфа, одрасквайки пръстите си в бързината, и вдигнах капака.

Върху сивия стиропор лежеше сияещият *Аморакус*, по който не беше останало и петънце от бушуващия в дома на Бианка огнен ад.

— Майкъл — казах тихо аз.

После протегнах ръка и отново докоснах дръжката на меча. Той продължаваше да жужи тихо и силата му отново ми подейства едновременно заплашително и успокояващо. Дръпнах пръстите си.

Майкъл се приближи до кутията и се наведе над нея, вперил поглед в меча. Изражението на лицето му трудно можеше да бъде описано с думи. Очите му се напълниха със сълзи и той протегна едрата си, обсипана с белези ръка към дръжката на оръжието. После я обхвана с пръсти и затвори очи.

— Всичко е наред — каза той. — Не са го повредили. — Отвори очи и погледна нагоре. — Чувам Те.

Погледнах към тавана си и казах:

— Дано да говориш в метафоричния смисъл, защото аз не чувам нищо.

Майкъл се усмихна и поклати глава.

— Известно време бях слаб. Мечът е тежко бреме. Дава сила, но на определена цена. Мислех си, че може би загубата на меча е Неговият начин да ми подсказва, че е време да се оттегля. — Той погали кривия метален пирон, забит в предпазителя. — Но все още ни чака доста работа.

Вдигнах поглед към Томас.

— Казваш, че са хванали Сюзан и Джъстин, а? Къде ги държат?

Гой облиза устните си.

— В дома на Бианка. Пожарът съсипа задната му част, но само отвън. Вътре всичко си е наред и сутеренът е непокътнат.

— Добре — казах аз. — Говори.

И Томас заговори бързо, излагайки всички факти поред. След нанесеното от пожара опустошение Бианка и Дворът се прибрали в къщата. Бианка наредила на останалите вампири да изнесат по един от безпомощните смъртни. Един от тях понесъл Сюзан. Когато пристигнали полицията и пожарната, по-голямата част от работата им била свършена и пожарникарите открили предимно трупове. Началникът им влязъл вътре, за да поговори с Бианка, и излязъл оттам успокоен. Наредил на хората си да съберат всичко и да си тръгват. Пожарът е бил просто битов инцидент и той се радвал, че всичко е приключило.

След това вампирите получили възможността да се поуспокоят и да се позабавляват с „гостите“ си.

— Мисля, че са превърнали някои от тях — каза Томас. — Бианка вече има властта да го позволи. А и изгубиха твърде много от своите по време на битката и в пожара. Знам, че Мавра е взела двама със себе си, когато си е тръгнала.

— Тръгнала? — попитах аз.

Томас кимна.

— Говори се, че е напуснала града веднага след залез-слънце. Две нови гладни гърла, нали разбирате?

— А ти откъде знаеш всичко това, Томас? Последно, доколкото си спомням, хората на Бианка се опитваха да те убият.

Той сви рамене.

— Добрият лъжец винаги има по нещо подръка, Дрезден. Известно време успях да следя случващото се.

— Добре — казах аз. — Значи, те държат нашите хора в къщата. Трябва просто да влезем вътре, да ги намерим и отново да излезем.

Томас поклати глава.

— Ще ни трябва още нещо. Тя си е наела охрана от смъртни. Пазачи с автомати. Ще стане адско клане.

— На това му викам самоувереност — отвърнах с мрачна усмивка. — Къде в къщата държат пленниците?

Томас ме погледна мълчаливо и поклати глава.

— Не знам.

— Досега знаеше всичко — обади се Майкъл. — Защо точно сега реши да замълчиш?

Томас погледна предпазливо рицаря.

— Сериозно говоря. Познавам къщата не по-добре от вас.

Майкъл се намръщи.

— Дори да успеем да влезем вътре, не можем да тръгнем да проверяваме всяка врата. Трябва ни план на вътрешността.

Томас сви рамене.

— Съжалявам. Аз бях дотук.

Махнах с ръка.

— Не се притеснявай. Просто трябва да поговорим с някой, който е бил вътре.

— Да пленим някой от тях? — попита Майкъл. — Не знам дали ще успеем.

Поклатих глава и погледнах към спящата фигура на Лидия, която през цялото време не беше помръднала.

— Просто трябва да поговорим с нея. Тя е била вътре. Поне може да сподели с нас някаква полезна информация. Има дарба за това.

— Дарба?

— Сълзите на Касандра. Може да вижда откъслеци от бъдещето.

Облякох се и оставихме Лидия да поспи още час и нещо. Томас отиде в банята, за да си вземе душ, а двамата с Майкъл седнахме във всекидневната.

— Онова, което не мога да разбера — казах аз, — е как успяхме да се измъкнем толкова лесно оттам.

— На това лесно ли му викаш? — попита Майкъл.

Намръщих се.

— Може би. Очаквах да се опитат да се докопат до нас. Или да изпратят Кошмара по петите ни.

Майкъл се начумери и завъртя дръжката на меча между дланите си като стик за голф.

— Разбирам какво имаш предвид. — Той помълча за миг и каза: — Наистина ли смяташ, че момичето може да ни помогне?

— Надявам се.

В този момент Лидия се разкашля. Приблжих се до нея и ѝ помогнах да пийне малко вода. Тя изглеждаше замаяна, макар да започваше да идва на себе си.

— Горкото дете — обърнах се към Майкъл.

— Поне успя да поспи. Мисля, че е будувала дни наред.

Думите на Майкъл ме накараха да замръзна на място.

Започнах бавно да се отдръпвам от Лидия, но пръстите ѝ се вкопчиха в пуловера, който бях облякъл. Опитах се да се отскубна, но тя ме удържаше с лекота, без дори да помръдне. Хлътналите ѝ очи се отвориха и бялото им се наля с кръв. Устните ѝ бавно се разтеглиха в зловеща усмивка. Когато заговори, гласът ѝ беше тих и дрезгав, напълно различен от обичайната ѝ интонация; той беше непознат и изпълнен със злоба.

— Не трябваше да ѝ позволявате да спи. Или трябваше да я убиете, преди да се събуди.

Майкъл започна да се изправя. Лидия стана и с едната си ръка ме отлепи от земята, а кървавите ѝ очи се взряха в мен с кръвожаден възторг.

— Отдавна чаках този миг — изрече меко чуждият глас, който принадлежеше на Кошмара. — Сбогом, магьоснико.

И слабото момиче ме метна като парцалена кукла върху каменната фасада на камината ми.

В някои дни е по-добре човек да си остане в леглото.

ГЛАВА 32

Размахах ръце и крака, наблюдавайки как камината се приближава застрашително, готова да разцепи черепа ми. В последния момент зърнах нещо размазано в бяло и розово и се стоварих върху Томас, събаряйки го върху каменната стена. Той изпъшка, а аз се изтърколих от него и останах да лежа без дъх на пода. После се надигнах на четири крака и го погледнах. Томас беше увил една розова хавлиена кърпа около хълбоците си, но дали заради скоростта му на придвижване, или заради удара, тя се беше свлякла настрани. Гръдният му кош беше леко изкривен и ребрата му имаха странна форма.

Той ме погледна с изкривено лице.

— Ще се оправя. Внимавай!

Обърнах се и видях, че Лидия се приближава към мен. — Идиот — изсъска тя на Томас. — Какво си мислиш, че ще постигнеш? Така да бъде. Току-що те добавих в списъка.

Майкъл се шмугна между мен и обладаното момиче, а мечът в ръцете му изпълни стаята с леко сияние.

— Стига толкова — рече той. — Връщай се обратно.

Започнах да се изправлям и изхриптах:

— Майкъл, внимавай.

Лидия отново се изсмя уродливо и се наведе напред, притискайки гръдната си кост към острието на *Аморакус*.

— О, да, сър рицарю. Да се върна или какво? Ще убиеш това бедно дете? Не вярвам. Доколкото си спомням, този меч не е способен да пролива невинна кръв, нали?

Майкъл примигна и ме стрелна с поглед.

— Какво?

Изправих се на крака.

— Това е истинската Лидия. Не е някакво магическо създание, каквото сме виждали и преди. Кошмара я е завладял. Каквото и да причиним на тялото на Лидия, то ще остане завинаги с нея.

Момичето погали с длан гърдите си под изопнатата блуза, облиза устните си и впери в Майкъл кървавите си очи.

— Да. Просто едно малко невинно агънце, което се е отделило от стадото. Не искаш да я нараниш, нали, рицарю?

— Хари — каза Майкъл, — как ще се справим с това?

— Ще умрете — измърка Лидия.

Тя се хвърли върху Майкъл, протегнала едната си ръка, за да отбие настрани острието на меча.

Когато беше нападнала мен, аз не бях успял да ѝ се опра. Но Майкъл имаше опит и бойни навици. Той остави меча да падне на пода и отстъпи назад. Сграбчи ръцете на Лидия, които се протягаха към гърлото му, завъртя се и я метна върху дивана. Диванът падна назад и тялото ѝ се претърколи в другия край на стаята.

— Отвлечи ѝ вниманието! — извиках аз. — Ще успея да го изгоня!

— Последните думи извиках в движение, докато тичах към спалнята си, за да намеря нужните съставки за екзорсизма. В стаята цареше пълен хаос. Започнах да ровя наоколо, а във всекидневната Лидия отново изкрещя. Последва нов удар, който разклати стената до вратата към спалнята, чуха се и звуци от борба.

— По-бързо, Хари! — изхриптя Майкъл. — Много е силна!

— Знам, знам!

Отворих вратата на килера и започнах да събарям нещата от рафтовете му, вместо да ровя из тях.

Зад резервните флакони с пяна за бръснене успях да открия пет кутийки със свещички за рожден ден от ония, които колкото и да духаш, не можеш да угасиш, и трикилограмова торба със сол.

— Добре! — извиках аз. — Идвам!

Майкъл и Лидия лежаха на пода; той я беше обхванал с крака, а с ръцете си придържаше нейните зад гърба в някакво подобие на двоен нелсън^[1].

— Дръж я така! — изкрещях аз и затичах в кръг около тях, като отблъснах встрани креслото и столчето за крака, изритах всички килими и черги и накрая издърпах последната изпод Майкъл. Лидия се бореше с него, гърчеше се като змиорка и крещеше с цяло гърло.

Отворих торбата със солта и ги обиколих още веднъж, изсипвайки солта в кръг. При следващата обиколка поставих свещите,

като около всяка изсипах купчинка сол, за да не паднат. Лидия видя какво правя, отново изкрещя и удвои усилията си.

— *Flickum biscus!* — извиках аз, вливайки набързо малко енергия в лекото заклинание.

От усилието ми се замая главата, но свещите пламнаха и кръгът от сол започна да акумулира сила.

Изправих се, протегнах ръка и влях допълнително енергия, превръщайки кръга във вихър, който се въртеше около трите същества: Лидия, Майкъл и Кошмара. Вихърът се въртеше все по-бързо и се вдълбаваше в земята. Почти можех да видя как Кошмара се вкопчва още по-здраво в Лидия. Сега ми трябваше само да уловя точния момент, за да зашеметя Кошмара и да го задържа за миг, за да може екзорсизмът да го прогони отвъд.

— Азортрагал! — извиках аз името на демона. — Азортрагал! Азортрагал! — Протегнах ръка и се концентрирах. — Махай се!

Когато завърших заклинанието, енергията потече от тялото ми, устреми се към Кошмара в тялото на Лидия като вълна, помитаща спящ тюлен от скала... и премина през него, без да го докосне.

Лидия се разсмя безумно, успя да улови едната ръка на Майкъл и рязко я изви. Зловещо изхрущя кост. Майкъл извика от болка и се дръпна от нея, разваляйки с ритниците си кръга от сол. Лидия се изтръгна от ръцете му и се изправи срещу мен.

— Какъв си *глупак*, магьоснико каза тя.

Не отвърнах на заяждането ѝ. Дори не останах на място, поразен, че заклинанието ми се е провалило. Просто събрах сили и замахнах с юмрук към лицето ѝ, надявайки се да зашеметя тялото, в което се намираше демонът, и поне временно да го лиша от способността да се движи.

Без особено усилие Лидия се изплъзна от юмрука ми, улови ме за китката и ме просна по гръб. Започнах да се надигам, потя се хвърли върху мен, сграбчи главата ми и я удари два пъти в пода. Изскочиха ми звезди пред очите.

Лидия легна върху мен и със сладострастно мъркане отърка бедрата си в тялото ми. Опитах се да се измъкна, но ръцете и краката ми не помръднаха. Тя нежно хвана гърлото ми с двете си ръце и прошепна:

— Колко жалко. Толкова време мина, а ти още не си разбрал кой те преследва. Дори не знаеш кой иска да ти отмъсти.

— Предполагам, че някои неща се научават по трудния начин — изхриптах аз.

— Понякога — съгласи се Лидия с усмивка.

След това ръцете ѝ се впиха в гърлото ми, лишавайки ме от въздух.

Когато сте изправени пред лицето на смъртта, имате усещането, че всичко около вас забавя движението си. Предметите придобиват необичайно ясни очертания и почти замръзват на място. Виждате всичко, усещате всичко, сякаш мозъкът ви е решил да запечата последните мигове от живота ви с най-малките подробности и да изцеди от тях и последната капчица живот.

Точно така постъпи моят мозък, само че вместо да започне да ми показва потрошения ми апартамент и колко отчаяно се нуждая от пребоядисване на тавана, той започна трескаво да подрежда парчетата от пъзела. Лидия. Демона. Мавра. Изтезващите проклетия. Бианка.

В съзнанието ми заседна едно парче от мозайката, което не пасваше никъде. Сюзан беше изчезнала преди ден или два, точно когато няхах никакво време да поговоря с нея. Беше ми казала, че работи върху нещо. Че нещо се беше случило. Това просто трябваше да се впише някъде.

Пред очите ми плуваха звезди и в дробовите ми се разгоря ножар. Опитах се да откъсна ръцете на Лидия от гърлото ми, но безуспешно — обладана от демона, тя просто беше твърде силна.

Сюзан ме беше попитала за нещо по телефона, беше го вмъкнала между сексуалните закачки. Какво ли беше то?

Чух собствения си глас да произнася нещо като „Гагхк... агхк“. Опитах се да избутам Лидия встрани, но тя просто се претърколи заедно с мен, озова се под тялото ми и от ново ме избута настрани, за да ме възседне. Пред очите ми започна да притъмнява, макар да бяха широко отворени. Все едно се вирах в някакъв тъмен тунел, от другия край на който ме гледаха кървавите очи на Лидия.

Видях как Майкъл с побеляло като сняг лице се надига на колене. Той понечи да се приближи към Лидия, но тя просто извърна леко глава и го изрита с крак. Чух как нещо изхрущя и той отлетя назад.

И Мърфи се притесняваше от нещо, за което не искаше да говори, и бързо сменяше темата. Още тогава бях усетил интуитивно някаква връзка между тях. Последвана от знак за равенство.

В този миг го съзрях — последното парче от пъзела. Знаех какво се е случило, откъде се появил Кошмара и защо преследва точно мен. Знаех как да го спра, знаех какви са ограниченията му, как Бианка беше успяла да го вербува и защо заклинанията ми не му действаха.

Колко жалко всъщност. Бях открил отговора точно преди да умра.

Зрението ми изчезна напълно.

Последвано след миг от болката в гърлото.

Но вместо да поема към небитието, аз си поех въздух, кашляйки. Пред погледа ми се появи червена пелена, породена от притока на кръв в главата ми, и зрението ми започна да се прояснява.

Лидия все още седеше върху мен, но беше пуснала гърлото ми. Вместо това ръцете ѝ бяха протегнати назад, над главата, и галеха голите рамене на Томас.

Вампирът стоеше плътно притиснат към гърба ѝ. Устните му бяха притиснати към шията ѝ и с всяко докосване на езика му по тялото ѝ прибягваха тръпки. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, докосвайки голата ѝ кожа, а пръстите му се промъкваха под блузката, за да погаят гърдите ѝ. Лидия изпъшка, налетите ѝ с кръв очи се замъглиха от екстаз, а тялото ѝ реагира с бавна, чувствена грациозност.

Томас ме погледна над рамото ѝ през завесата от тъмни коси. Очите му вече не бяха сивкавосини. Бяха празни, бели, без никакъв намек от цвят в тях. Усещах с кожата си лъхация от него хлад — ужасяващ, съблазнителен студ. Той продължаваше да обсипва с целувки шията на Лидия до ухото ѝ. Тя изхлипа и потрепери.

Преглътнах и се надигнах на лакти, като бавно се измъкнах изпод тях.

— Дрезден — промърмори Томас толкова тихо, че дори не бях сигурен, че съм го чул. — Не знам още колко дълго ще успея да отвличам вниманието ѝ по този начин. Стига си ме зяпал и направи нещо. По-късно ще ти изнеса частно представление, щом тези неща толкова ти харесват.

След това устните му покриха нейните, тя се вцепени. Очите ѝ се отвориха широко, но после бавно се затвориха и тя отвърна на

целувката му.

Думите на Томас ме накараха да се изчервя и главата ми запулсира от болка. Запълзях по пода и събрах свещите, които все още горяха, и торбата със сол. Изсипах солта в кръг около Томас и Лидия, която междувременно свали клина си, прегърна Томас през кръста и го привлече към себе си.

Томас изпъшка от искрено страдание и каза:

— Дрезден. *Побързай.*

Подредих свещите по местата им и събрах всичката си останала сила, за да запечатам кръга и отново да задвижа вихъра. Ако бях прав, този път щях да освободя Лидия, може би завинаги. Ако грешах, това бяха последните ми остатъци енергия. Кошмара сигурно щеше да ни убие — и според мен никой от нас не беше в състояние да му се противопостави.

В кръга започна да се натрупва енергия, която тръгна да се издига във вихър от невидима сила. Протегнах ръцете си и влях в нея допълнително енергия, от което главата ми се замая.

Кошмара като че ли най-после забеляза какво става. Лидия потрепери и се отдръпна от Томас, прекъсвайки контакта — налетите й с кръв очи отново се отвориха и се втренчиха в мен. Тя се опита да се изправи, но Томас я стисна здраво, задържайки я на мястото й.

Силата продължаваше да нараства. Около тях се появи втори вихър, който черпеше от свръхестествената енергия. Лидия изкрещя.

— Леонид Кравос! — прогърмя гласът ми. Повторих името и видях как Лидия се ококори стреснато. — Махни се, Кравос! Проклет второразреден призовател на огън! Махни се! Махни се!

При последната дума тропнах с крак, изпращайки силата на екзорсизма надолу в земята.

Лидия изпищя, гърбът й се изви като лък, устата й се отвори широко. Във вихъра се появиха сребърни и златни искрици; те образуваха малка фуния над устата на Лидия. От гърлото й избликна алена енергия и за миг гласът й като че ли се раздвои: тънкият женски писък се сливаше с някакъв нечовешки, откъснат вик. Други две струи алена енергия избликнаха от очите й и се изгубиха във вихъра.

Последва имплозия, вихърът се всмука в себе си, превръщайки се в безкрайна тънка линия, плъзна се в пода и се препъни в земята.

Лидия проплака изтощено и се строполи безжизнено на пода. Томас, който продължаваше да я държи, падна заедно с нея. Единственият звук в стаята беше тежкото ни дишане.

Най-накрая успях да се надигна и да седна.

— Майкъл — извиках с подрезгавял глас. — Майкъл, добре ли си?

— Спря ли го? — попита той. — Момичето добре ли е?

— Така мисля.

— Слава богу — рече той. — Доста силно ме ритна, счупи ми ребро. Не съм сигурен, че мога да седя.

— Недей — казах аз и избърсах потта от веждите си. — Счупените ребра са кофти работа. Томас? А ти... Хей! Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

Томас лежеше, прегърнал Лидия, бледото му голо тяло се притискаше към нейното, а устните му гъделичкаха ухото ѝ. Очите на момичето бяха широко отворени, вече с естествения си цвят, но бяха замъглени. Тя като че ли не беше в съзнание, но тялото ѝ леко помръдваше, притискайки бедрата си към неговите. При думите ми Томас ме погледна и примигна: очите му бяха все така бели и пусти.

— Какво? — попита той. — Тя не се противи. Сигурно просто е благодарна за помощта ми.

— Махни се от нея! — извиках аз.

— *Гладен* съм — каза той. — Няма да я убия, Дрезден. Не и от първия път. Без мен сега да си мъртъв. Просто ми позволи да...

— Не — отвърнах аз.

— Но...

— Не. Махни се от нея или ще се разправам с теб.

Устните на Томас се отдръпнаха, разкривайки зъбите му — съвсем обикновени, не вампирски. Бели и далеч по-идеални от човешките, но иначе напълно нормални.

Отвърнах студено на погледа му.

Томас пръв наведе глава. За миг затвори очи и когато ги отвори, зениците му бяха започнали да възвръщат нормалния си цвят. Той пусна Лидия и се изтърколи настрани от нея. Гръдният му кош все още изглеждаше изкривен, но не чак толкова, колкото преди. Томас се изправи и отново уви кърпата около хълбоците си, след което се обърна и без да каже нито дума, се върна в банята.

Проверих пулса на Лидия, изчервих се и бързо ѝ нахлузих клина. След това я отнесох обратно на дивана и я пъгнах под завивките. После отидох при Майкъл.

— Какво беше това? — попита той.

Разказах му какво се беше случило, като се опитвах да се вместя в сравнително приемливи ругатни. Той се намръщи и погледна към банята.

— Те са такива. Белият двор. Съблазнители. Хранят се с похот, страх, омраза. С чувства. Но винаги използват похотта, за да привлекат жертвите си. Могат да ги накарат да я усетят, да се отдадат на секса. Така се хранят.

— Секс вампири, знам — промърморих аз. — И все пак с интересно.

— Интересно? — скептично изхъмка Майкъл. — Хари, не бих нарекъл точно това *интересно*.

— Защо не? — попитах аз. Погледнах замислено към банята. — Каквото и да използва, очевидно повлия на Кошмара. Това е или някаква обкръжаваща магия — може би студът, който усетих, — която влияе на всичко наоколо, или пък е нещо химическо — като отровата на Червения двор. Нещо, което проникна в тялото на Лидия и заобиколи контрола на Кошмара над съзнанието ѝ. Сигурно са някакви феромони.

— Хари — каза Майкъл. — Не искам да обезкуражавам научния ти интерес, но ако нямаш нищо против, би ли ми помогнал с ребрата ми?

Двамата се заехме да оглеждаме пораженията. Аз имах няколко гадни синини на гърлото, но нищо повече. Едно от ребрата на Майкъл със сигурност беше счупено, а друго може би беше пукнато. Бинтовах го доста стегнато. Томас излезе от спалнята ми, облечен в един от анцузите ми. Той му висеше като на закачалка и вампирът се беше принудил да навие ръкавите и крачолите на долнището. Томас се тръсна на един от столовете, но погледът му не спираше да се връща върху спящата Лидия с доста обезпокояваща упоритост.

— Всичко съвпада — казах им аз. — Знам какво става и най-накрая ще мога да направя нещо по въпроса. Ще отида в дома на Бианка и ще изкарам всички навън.

Майкъл ме погледна намръщено.

— Какво съвпада?

Не демонът е минал отсам, Майкъл. Изобщо не сме се борели с демон. Това е самият Кравос. Кравос е Кошмара.

Майкъл примигна изненадано.

— Но ние не убихме Кравос. Той все още е жив.

— Залагам долар срещу поничка, че не е. Доколкото разбирам, в нощта преди първото нападение на Кошмара той е изпълнил някакъв ритуал и се е самоубил.

— Защо му е да го прави?

— За да се върне като призрак. Да си отмъсти. Замисли се — това беше целта на Кошмара през цялото време. Той вилнееше наоколо, за да отмъсти за Кравос.

— Смяташ ли, че е способен на това? — попита Майкъл.

Свих рамене.

— Не виждам защо да не е, ако е насъбрал сила и ако е мислил само как да си отмъсти, дори и като призрак. Особено...

— ... когато границата с Небивалото е толкова нестабилна — довърши изречението ми Майкъл.

— Точно така. Което означава, че специално Мавра и Бианка са му помагали. По дяволите, сигурно те двете са извършили ритуала, от който се е възползвал той. И ако изведнъж се разбере, че някой, който лежи в чикагския затвор, се е самоубил в килията си, това ще вдигне голям шум в местната полиция — и в медиите. Затова Мърфи беше толкова потайна, а Сюзан толкова разсеяна. Тя е работила върху материал, разкрила е какво се е случило. Може би е дочула нещо.

Томас се намръщи.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Този Кошмар е призрак на чародея Кравос. Култовият убиец, който се появи в новините преди няколко месеца.

— Да. Смущенията в Небивалото са му позволили да се превърне в гаден призрак.

— Смущения ли? — рече Томас.

Кимнах.

— Някой започна да измъчва местните призраци с изтезаващи проклетия. Те подивяха и започнаха да създават смущения в границата между нашия свят и Небивалото. Реших, че за това са виновни Мавра и Бианка. Същите смущения позволяват на Кравос да напада всички в

сънищата им. Така се докопа до мен, така е спипал горкия Малоун и точно по този начин се е вмъкнал в Лидия. Тя е знаела какво може да направи и затова не искаше да заспи. Когато ме нападна в съня ми, той ме хвана напълно неподготвен за битка и ми скрита задника.

— Но сега вече можеш ли да го победиш? — попита Майкъл.

— Готов съм за него. Победих негодника, докато беше жив. Сега, когато знам с какво си имам работа, ще успея да се справя и със сянката му. Ще отида в къщата, ще се разправа с Кошмара, и с Бианка, ако е необходимо, и ще изкарам всички навън.

— Да не би да са те ударили по главата, докато не съм гледал? — попита Томас. — Дрезден, вече ти казах за охраната. За автоматите. Споменах автоматите, нали?

Махнах с ръка.

— Вече преминах точката, в която нормалният човек изпитва страх. Охрана и автомати, голяма работа. Виж какво, Бианка държи в плен Сюзан заедно с Джъстин и още двайсетина или трийсет младежи и може би се подготвя да ги превърне във вампири. В този случай ръцете на полицията са вързани. Някой трябва да направи нещо и аз съм единственият човек, който е...

— Готов да бъде напълнен с куршуми — намеси се Томас сухо. — Боже, това наистина ще ни помогне да постигнем общата ни цел.

— О, невернико — рече Майкъл от мястото си. — Продължавай, Хари. Какво си намислил?

Кимнах.

— Добре. Предполагам, че Бианка ще е пръснала охраната из цялата къща. Ще е покрила всички входове; всички коли, които влизат в двора, ще бъдат претърсвани и така нататък.

— Именно — каза Томас. — Дрезден, мисля, че трябва да обединим ресурсите си. Да измислим нещо, използвайки нашите познати и връзки. Примерно да се преоблечем като сервитьори и да се промъкнем вътре. — Той се поколеба. — Добре де. Поне *ти* би могъл да минеш за сервитьор. Но ако просто нахълтаме в дома ѝ, веднага ще бъдем убити.

— Само ако влезем така, че да ни видят.

Томас се намръщи.

— Да не си намислил нещо друго? Не мисля, че ще успеем да се скрием с магия. Тя се намира на своя територия — няма да е лесно да я

заблудим с подобни ефекти.

Погледнах вампира и повдигнах вежди.

— Прав си. Намислил съм нещо друго.

* * *

Минах последен през процепа между света на смъртните и Небивалото. Носех жезъла и стрелящата пръчка, под ръкава на кожения ми шлифер се криеше защитната гривна, а на всяка ръка бях сложил по един меден пръстен.

Небивалото до апартамента ми изглеждаше като... апартамента ми. Само че малко по-чист и светъл. Дълбоко философско свидетелство за духовността на малкия ми сутерен? Може би. В сенките се движеха някакви фигури, притичваха като плъхове или се плъзгаха по пода като змии — малките духове се хранеха от късметата енергия, които се изсипваха тук от дома ми в истинския свят.

Майкъл държеше в ръка сияещия с перлена светлина *Аморакус*. Достатъчно му беше да вземе меча и лицето му възвърна цвета си, и той започна да се движи така, сякаш наранените му ребра повече не го безпокояха. Беше облякъл дънки и бархетна риза и носеше подкованите си със стомана ботуши.

Томас беше облякъл едни стари мои дрехи и се беше въоръжил с алуминиевата бейзболна бухалка, която държах в килера. Той се оглеждаше с любопитство; тъмните му коси все още не бяха изсъхнали и падаха на мокри къдрици по раменете му.

Черепът на Боб стоеше в една мрежеста торбичка, която държах в ръката си, и оранжевите светлини в очните му ябълки сияеха слабо, като свещи.

— Хари — рече той. — Уверен ли си, че това е необходимо? Аз лично не бих искал да попадам в Небивалото, освен ако не е абсолютно необходимо. Някои стари недоразумения, ако ме разбираш...

— Не вярвам да имаш повече поводи за притеснения от мен. Ако кръстницата ми ме хване тук, край с мен. Спокойно, Боб — казах аз. — Просто ни преведи по най-краткия път до къщата на Бианка. След това

аз ще пробия дупка до другата страна в нейното мазе, прибираме всички наши и ги отвеждаме вкъщи.

— Няма кратък път, Хари — каза Боб. — Това е светът на духовете. Нещата са свързани помежду си от понятия и идеи, които не се измерват във физически разстояния, като...

— Запознат съм с основната теория, Боб — прекъснах го аз. — Важното е, че ти можеш да се ориентираш тук много по-добре от мен. Заведи ни там.

Боб въздъхна.

— Добре. Но не мога да ви гарантирам, че ще успеем да влезем и излезем преди залез-слънце. Възможно е дори ти да не успееш да пробиеш дупка, докато слънцето все още грее. То има склонността да разсейва магическата енергия, която...

— Боб. Спести ми лекциите за по-късно. Остави магическата част на мен.

Черепът се залюля към Майкъл и Томас.

— Извинете, някой от вас казвал ли е на Хари, че това е наистина безмозъчен план?

Томас вдигна ръка.

— Аз. Не помогна особено.

Боб завъртя очните си светлинни.

— Винаги става така. Дрезден, ако умреш, много ще се ядосам. Сигурно ще ме захвърлиш под някоя скала в последния момент и ще остана заклещен там през следващите десет хиляди години, докато някой не ме намери.

— Не ме изкушавай. Не говори излишни приказки, а ни води.

— *Si*^[2], *мемсахиб*^[3] — рече Боб със сериозен тон. Томас се изкиска. Боб обърна очните си светлини към стълбището, което извеждаше навън от небивалската версия на апартамента ми. — Натам — рече той.

Излязохме от апартамента и се озовахме в призрачно подобие на Чикаго, което наподобяваше театрална декорация: плоски фасади, зад които липсваше обем, смътна светлина, която можеше да идва от слънцето, луната или уличните лампи, и в допълнение към това — сивкавокафява мъгла, забулваща всичко. Боб ни поведе по един тротоар, после сви в някаква уличка и ни накара да минем през

гаражна врата, зад която се появи изсечена в камък стълба, водеща към дълбините на земята.

Следвайки указанията му, ние се спуснахме в тъмното. На моменти единствената светлина, с която разполагахме, беше оранжевото сияние на очните светлини на черепа. Боб завърташе главата си в посоката, в която трябваше да вървим, и ние вървахме из подземната зона, представляваща предимно тъмнина и ниски тавани. Подът под краката ни постепенно започна да се издига и изведнъж се озовахме на върха на продълговат хълм, в центъра на кръг от стърчащи долмени. Над главите ни сияеха ярки звезди; в гората, която се намираше в подножието на хълма, блуждаеха светлини като полудели светулки.

Застинах като вкаменен.

— Боб — казах аз. — Издъни се, човече. Това е Страната на феите.

— Разбира се, че е тя — отвърна Боб. — Това е най-голямата територия в Небивалото. Не можеш да отидеш никъде, без да минеш през Царството на феите.

— Тогава нека го прекосим по-бързо — казах аз. — Не можем да останем тук.

— Ако щеш, ми вярвай, но и на мен не ми се стои. Или ще попаднем в Дисниевата версия на Страната на феите, с елфи и малки пиксита, и кой знае още какви захаросани сладурчета, или ще ни се падне версията със злата вещица, която е доста по-забавна, но далеч не така здравословна.

— Дори Летният двор не е толкова захаросан и сладък. Боб, млъквай вече. Накъде?

Черепът се обърна безмълвно към западната страна на хълма и ние започнахме да се спускаме по нея.

— Прилича на парк — отбеляза Томас. — Тоест щеше да прилича, ако тревата ни стигаше до коленете. Сега е по-скоро като хубаво игрище за голф.

— Хари — рече тихо Майкъл, — имам лошо предчувствие.

Косъмчетата на тила ми започнаха да настръхват.

Обърнах се към него и кимнах.

— Боб, накъде е изходът?

Боб кимна напред и ние заобиколихме група дървета. Над една абсурдно дълбока пропаст се извиваше покрит мост в колониален стил.

— Натам — каза Боб. — Това е границата. Мястото, което търсите, не е много далеч от другата ѝ страна.

В далечината се разнесе тръбенето на ловджийски рог и лаенето на хрътки.

— Тичайте към моста — извиках аз.

Томас хукна напред без някакво видимо усилие. Погледнах към Майкъл, който стискаше меч с ефеса напред и беше положил острието му върху лакътя си. Лицето му беше изкривено от усилие и болка, но той не изоставаше.

— Хари — изкомандва Боб. — Няма да е зле да се затичате малко по-бързо. Приближава ни ловна дружинка.

Рогът отново изтръби, отеквайки в долмените, и до ушите ни достигнаха виковете на ловджиите. Томас се извърна да погледне и потича известно време гърбом, преди отново да се обърне напред.

— Мога да се закълна, че допреди миг бяха поне на километър по-далеч.

— Това е Небивалото — изпъшках аз. — Разстояние, време. Тук всичко е объркано.

— Леле — обади се Боб. — Не съм знаел, че адските хрътки стават *толкова* големи. Погледни, Хари, това е кръстницата ти! Здравсти, Лий!

Ако Боб имаше тяло, сигурно сега щеше да подскача весело и да ѝ маха с ръка.

— Не толкова ентусиазирано, Боб. Ако ме хване, ще трябва да се присъединя към дружинката.

Очните светлини на Боб се обърнаха към мен и той преглътна звучно.

— О, това е доста неприятно. На това му се вика разочарование. Всъщност допълнително разочарование, защото и без това нещата не вървяха много добре.

— Може и така да се каже — изсумтах аз.

— Ами бягай тогава — каза Боб. — Бягай по-бързо. Наистина трябва да се забързаш, Хари.

Краката ми направо летяха над тревата.

Томас стигна пръв до моста и затропа по дъските с кецовете си. Майкъл изоставаше само на крачка. Макар и със счупено ребро и двайсет години по-възрастен от мен, той пак беше успял да ме надбяга до проклетия мост. Трябва да тренирам повече.

— Успях! — изкрещях аз, когато до моста ми оставаше само още една последна дълга крачка.

Преди кракът ми да успее да стъпи върху него, около шията ми се уви ласо и ме дръпна рязко назад. Паднах по гръб на земята, оставайки без въздух за втори път през последните два часа.

— Ох! — каза Боб. — Хари, каквото и да правиш, не ме изпускай. Особено под някоя скала.

— Много ти благодаря — изпъшках аз, докато се опитвах да разхлабя въжето около врата ми.

Тежки копита потънаха в тревата от двете страни на главата ми. Преглътнах тежко и погледнах към черния като нощ жребец със сребристочерна юзда. Копитата му бяха подковани със заострени подкови от някакъв сребрист метал. Не беше желязо или стомана. По подковите имаше кръв, сякаш конят беше стъпкал до смърт някое клето същество. Или го беше разсякъл на части.

Погледът ми се плъзна от коня към ездача му. Лий яздеше звяра странично, напълно спокойна и самоуверена. Тя носеше тъмносиня рокля със самурени кожи, а косата ѝ падаше по гърба, заплетена в свободна плитка. В очите ѝ блестяха отраженията на звездите, ръката ѝ държеше другия край на ласото. Адските хрътки обикаляха около жребца и гледаха стръвно към моя милост. Можете да го считате за игра на въображението, но те ми изглеждаха адски гладни.

— Значи, вече се чувстваме по-добре, нали? — попита Лий и леко се усмихна. — Това е чудесно. Най-накрая ще можем да изпълним договорката ни.

[1] Вид хватка от борбата. — Б.пр. ↑

[2] Да (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Учтиво обръщение към омъжена европейска жена в колониална Индия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Само две подобни брутални ситуации в живота на човек стигат, за да го превърнат в непоправим циник. Достатъчно е някой зъл магьосник да се опитва да ви погуби или няколко пощурели хексенволфа да се опитат настоятелно да ви изтръгнат гръкляна, и започвате да очаквате най-лошото. Всъщност ако най-лошото така и не се случи, дори започвате да изпитвате определено разочарование.

Така че даже се зарадвах, че кръстницата ми успя да ме спипа, въпреки всичките ми усилия да не се срещам с нея. Въобще нямаше да ми е приятно да разбере, че всъщност целият свят не се е опълчил срещу мен. Това щеше да издърпа килимчето изпод краката на моята мания за преследване.

Освен това, изхождайки от предположението, че някаква садистична висша сила ще се погрижи да усложни живота ми докрай, аз си бях подготвил план.

Разхлабих ласото около врата си и изграчих:

— Томас, Майкъл. Сега.

Двамата измъкнаха от джобовете си малки картонени кутийки с големината на човешка длан, почти квадратни. Майкъл разпръсна част от съдържанието на първата кутийка напред, размахвайки ръка наляво и надясно като сеяч на семена. Томас направи същото от другата ми страна, така че малките предмети от кутийките изпопадаха върху тревата наоколо и дори върху мен.

Хрътките на феята изквичаха изненадано и избягаха. Конят на кръстницата ми изцвили и отскочи назад, отдалечавайки се на няколко метра от мен.

Закрих лицето си с ръце, за да попреча на малките гвоздеи да попаднат в очите ми. Те валяха отгоре ми като бодлив душ и се забиваха в тревата около мен. Когато конят се отдръпна назад, кръстницата ми се принуди да отпусне въжето, разхлабвайки примката около врата ми.

— Желязо — изсъска Лий. Прекрасното ѝ лице се изкриви от злоба. — Осмеляваш се да оскверняваш земята на Оунший с желязо! Кралицата ще изтръгне очите ти от черепа!

— Няма — рече Томас. — Това е алуминий. В него няма желязо. Имате прекрасен кон. Как се казва?

Лий погледна бързо към Томас, а после и към гвоздейчетата по земята. Междувременно аз бръкнах в джоба си, сграбчих аварийния ми план и го лапнах. Малко дъвчене, преглъщане и бях готов.

Направих всичко възможно обхваналият ме ужас да не се изпише на лицето ми.

— Не е стомана? — попита Лий. Наведе се към земята и едно от гвоздейчетата скочи в шепата ѝ. Тя го стисна, намръщи се и ме изглежда предпазливо. — Каква е целта му?

— Да ти отвлече вниманието, кръстнице — отвърнах аз. Закашлях се и се потупах по гърдите. — Просто трябваше да изям нещо.

Лий отпусна ръката си върху шията на коня и дивият звяр се успокои. Една от хрътките на сенките пристъпи напред и побутна пирончетата с носа си. Лий подръпна леко въжето, затягайки отново примката около врата ми, и каза:

— Това няма да ти помогне, магьоснико. Не можеш да избягаш от въжето. То е омагьосано да те задържи. Няма да успееш да се измъкнеш от силата ми. Не и тук, в Царството на феите. Твърде силна съм за теб.

— Така е — съгласих се аз и се изправих на крака. — Затова давай да приключваме. Превърни ме в кученце и ми покажи кое дръвце мога да препия.

Лий ме погледна така, сякаш бях полудял.

Хванах въжето и го разтръсках нетърпеливо.

— Хайде, кръстнице. Направи си магията. Мога ли да си избира цвета? Мисля, че това тъмносиво не ми допада. Дали не можеш да измислиш някоя хубава златиста кожа за мен? Или пък не, сетих се! Зимно бяло! Със сини очи, винаги съм искал сини очи и...

— Замълчи! — изръмжа Лий и разклати въжето.

Почувствах как нещо ме жилва и езикът ми буквално залепна за небцето. Опитах се да продължа да говоря, но в гърлото ми сякаш зажузаха гневни жилещи пчели. Предпочетох да замълча.

— Така — рече Томас. — Това бих искал да го видя. Досега не съм присъствал на външна трансформация. Моля ви, мадам, продължете. — Той махна нетърпеливо с ръка. — Превърнете го в кученце!

— Това е номер — изсъска Лий. — Не си мисли, че ще те спаси, магьоснико. Каквито и скрити сили да са приготвили приятелите ти срещу мен...

— Не сме — намеси се Майкъл. — Кълна се в Кръвта на Христос.

Лий си пое рязко дъх, сякаш при тези думи внезапно я беше обхванал студ. Бавно приближи коня си до мен, така че хълбокът на животното да се притисне до рамото ми. Тя намота коженото ласо на ръката си, оставяйки свободни само петнайсетина сантиметра. После дръпна силно примката, като едва не ме събори на земята. След това се наведе към мен и прошепна:

— Кажи ми, магьоснико, какво криеш от мен?

Езикът ми отново бе свободен и аз се прокашлях.

— О, не е кой знае какво. Просто исках да хапна един залък, преди да потеглим.

— Залък — промърмори Лий.

После ме придърпа към себе си, наведе се напред и изящните ѝ ноздри потръпнаха. Тя вдъхна дълбоко, копринената ѝ коса ме погали по бузата и устните ѝ почти докоснаха моите.

Гледах как на лицето ѝ бавно се изписва изненада. Заговорих с нисък глас:

— Разпозна миризмата, нали?

Изумрудените ѝ очи се разшириха.

— Ангелът унищожител — прошепна тя. — Избрал си смъртта, Хари Дрезден.

— Аха — съгласих се аз. — Отровна гъбка. Бяла мухоморка. Както и да е. Амантинът ще достигне до кръвта ми след около две минути. След това ще започне да разкъсва бъбреците и дроба ми. След няколко часа ще припадна и ако не умра още тогава, ще преживея още няколко дни, докато вътрешните ми органи бавно ще умират. — Усмяхнах се. — За нея няма противоотрова. Съмнявам се, че магията ти е толкова силна, че да успееш да ме сглобиш отново. Залепването на рани е доста по-различно от регенерирането на вътрешни органи. И

така, ще тръгваме ли? — Аз поех в посоката, откъдето се беше появила Лий. — Ще ти доставя насладата да ме поизмъчваш няколко часа, преди да започна да повръщам кръв и да умра.

Лий дръпна силно ласото и ме накара да спра.

— Това е номер — изсъска тя. — Ти ме лъжеш.

Погледнах я с крива усмивка.

— Хайде, кръстнице — казах аз. — Знаеш, че съм ужасен лъжец. Смяташ ли, че наистина ще успея да те излъжа? Не го ли подуши?

Лий ме погледна и на лицето ѝ бавно се изписа ужас.

— Безмилостни ветрове — ахна тя. — Ти си полудял.

— Не съм — уверих я аз. — Знам точно какво правя. — Обърнах се към моста. — Сбогом, Майкъл. Сбогом, Томас.

— Хари — каза Майкъл. — Сигурен ли си, че не трябва...

— Шшт — казах аз, стрелвайки го с поглед. — Не трябва.

Погледът на Лий прескачаше от мен на него и обратно.

— Какво? — попита настоятелно тя. — Какво има?

Завъртях очи и махнах с ръка към Майкъл.

— Ами — рече той, — както обикновено се случва, аз имам нещо подръка, което би могло да помогне.

— Нещо? Какво? — попита настоятелно Лий.

Майкъл бръкна в джоба на якето си и извади малък мускал, запушен в единия край.

— Това е екстракт от бял трън — каза той. — Използват го в много европейски болници при отравяне с гъби. Теоретично помага на болните да оцелеят. Ако се вземе навреме, разбира се.

Лий присви очи.

— Дай ми го. Веднага.

Цъкнах с език.

— Кръстнице. Като твой верен спътник и любимец считам за свое задължение да те предупредя за това, колко е *опасно* някоя от висшите ший да приема дарове. Това може завинаги да те обвърже с дарителя, ако не му отвърнеш с подобаващ дар.

По лицето на Лий бавно плъзна червенина от кремавата кожа на ключиците и гърлото ѝ през бузите, та чак до пицната ѝ коса.

— Значи — каза тя, — ти ми предлагаш сделка. Готов си да погълнеш дори бяла мухоморка, за да ме принудиш да те освободя.

Повдигнах едната си вежда и кимнах с усмивка.

— В общи линии, да. Виждаш ли, аз разбирам ситуацията по следния начин. Нужен съм ти жив. Мъртъв не съм ти от никаква полза. Освен това магията ти не може да се справи с отравянето.

— Аз те *притежавам* — изръмжа тя. — Сега си *мой*!

— Смея да възразя — отвърнах аз. — Твой съм през следващите два дни. След това съм мъртъв и повече няма да ти свърша никаква работа.

— Не — рече тя. — Няма да те освободя в замяна на тази отвара. Аз също мога да намеря бял трън.

— Може би — съгласих се аз. — Току-виж си успяла да го намериш навреме. Но може и да не успееш. Но и в двата случая няма никакъв шанс да оцелея, без да бъда откаран в болница. А ако не получа екстракта скоро, шансовете са нулеви.

— Няма да те изтъргувам! Ти сам ми се предложи!

Майкъл помръдна едното си рамо.

— Мисля, че сте сключили сделката с един глупав младеж, който е бил притиснат в ъгъла от обстоятелствата. Но ние и без това не ви молим да я разтрогнете.

Лий се намръщи.

— Така ли?

— Естествено, че не — рече Томас. — Екстрактът просто ще даде на Хари шанс да живее. Само това искаме от вас. Ще ви помолим само да го пуснете — и да обещаете, че в продължение на една година и един ден, докато той остане в света на смъртните, няма да се опитвате да му навредите или да му отнемате свободата.

— Това е сделката — добавих аз. — И като твой верен галеник, смея да ти обърна внимание на следното: ако умра, *никога* няма да ме получиш, кръстнице. Ако сега ме освободиш, винаги можеш да опиташ отново някоя нощ. И без това ги имаш в излишък. Можеш да си позволиш да проявиш известно търпение.

Лий мълчеше и ме гледаше. Нощта също утихна. Всички чакахме, без да промълвим нито дума. Тихата паника, която потисках в себе си от мига, в който бях погълнал гъбата, танцуваше из стомаха ми и го караше да се свива и да се бунтува.

— Защо? — попита най-накрая тя със съвсем тих глас, така че само аз да я чуя. — Защо си причиняваш това, Хари? Не разбирам.

— Според мен няма и да разбереш — отвърнах аз. — Някои хора имат нужда от мен. Хора, които са попаднали в опасност заради мен. Трябва да им помогна.

— Не можеш да им помогнеш, ако си мъртъв.

— Както и ако ме вземеш при себе си.

— Готов си да дадеш живота си заради техния? — попита тя недоверчиво.

— Да.

— Защо?

— Защото никой друг не може да го направи. Те имат нужда от мен. Длъжник съм им.

— Дължиш им живота си — рече замислено Лий. — Ти си луд, Хари Дрезден. Може би си го наследил от майка си.

Намръщих се.

— Това пък какво трябва да означава?

Лий сви рамене.

— Тя говореше същото като теб. Преди да умре. — Фейта погледна към Майкъл и дръпна юздите на коня си. — Опасно представление изигра тази вечер, магьоснико. Дръзко представление. Нарани много дълбоко традициите на народа ми. Приемам условията ти.

С едно щракване на пръстите тя свали примката от врата ми. Отстъпих със залитане по-надалеч от нея, вдигнах от земята жезъла, пръчката и Боб в неговата мрежеста торбичка и тръгнах към моста. Щом стъпих върху него, Майкъл ми подаде мускалчето. Отворих го и изпих отварата до дъно. Течността имаше леко горчив вкус на кал. Затворих очи и си поех дълбоко дъх.

— Хари — каза Майкъл, без да сваля поглед от Лий. — Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Ако отида скоро в болница — отвърнах аз. — Имам от шест до осемнайсет часа на разположение. Може би малко повече. Преди да тръгнем, изпих онази розова гадост. Тя може да забави проникването на отровата в кръвта и да даде възможност на екстракта да се справи с нея.

— Това не ми харесва — промърмори Майкъл.

— Хей, аз съм онзи, който погълна отровата. Остави притесненията на мен.

Томас ме погледна изненадано.

— Значи, всичко, което ѝ каза, е истина?

Погледнах го и кимнах.

— Да. Вижте какво, изчислих, че трябва да влезем и излезем от там в рамките на един час. В противен случай сме мъртви. Така или иначе, всичко ще свърши много преди да се появят първите симптоми на отравянето.

Томас не сваляше очи от мен.

— Мислех, че лъжеш — каза той. — Че блъфираш.

— Избягвам да блъфирам, освен при крайна необходимост. Не ме бива много в това.

— Значи, наистина може да умреш. Кръстницата ти е права, да знаеш. Ти си ненормален. Луд за връзване.

— Пълна откачалка — съгласих се аз. — Така. Боб, събуди се.

Разклатих черепа и в празните му очни ябълки грейнаха оранжево-червените светлинки.

— Хари? — рече изненадано Боб. — Ти си жив.

— За известно време — отвърнах аз.

Обясних му по какъв начин бяхме успели да се измъкнем от кръстницата ми.

— Леле — каза Боб. — Ти умираш. Страхотен план.

Намръщих се.

— В болницата ще се погрижат за това.

— Да, да, сигурно. На някои места процентът излекувани от отравяне с аманитин достига петдесет процента.

— Пих екстракт от бял трън — възразих аз.

Боб се прокашля деликатно.

— Дано си поел правилната доза, защото може повече да ти навреди, отколкото да ти помогне. Ако се беше допитал първо до мен, примерно...

— Хари — рече Майкъл рязко. — Погледни.

Обърнах се към кръстницата ми, която се беше отдалечила на известно разстояние от нас и седеше неподвижно върху черния си жребец. Тя вдигна ръката си, в която държеше нещо черно и лъскаво, може би нож. Размаха го в четирите посоки — на север, запад, юг и изток. Произнесе нещо неразбираемо и дърветата застанаха под внезапно появилия се вятър. От тъмния нож в ръката на магьосницата

ший заструи толкова силен поток от енергия, че косъмчетата на тила и по ръцете ми настръхнаха.

— Магьоснико! — извика тя. — Тази вечер ти сключи сделка с мен. Няма да те преследвам. Но не си правил подобна сделка с останалите. — Тя отметна глава назад и издаде продължителен силен вик, който бе едновременно ужасяващ и прекрасен. Той отекна в хълмистата равнина и получи отговор. До ушите ни достигнаха нови звуци — силен вой, свирущи писъци и дълбок гърлен рев. — Има много други, които са ми длъжници. — Лий се ухили злобно. — Няма да позволя да ме измамиш. Ти си беше приготвил отварата. Нямаше да поставиш живота си в опасност, ако нямаше лек подръка. Аз няма да ти посегна — но те ще те доведат при мен. По един или друг начин, Хари Дрезден, тази нощ ти ще бъдеш мой.

Вятърът продължи да се засилва и внезапно появилите се облаци скриха звездите. Воят и виковете се приближаваха, носени от вятъра.

— По дяволите — казах аз. — Боб, трябва да се махнем оттук. Веднага.

— До мястото, което ми показва на картата, има още доста път — отвърна Боб. — Една миля, може би две, ако използваме земните мерки.

— Две мили — отбеляза Майкъл. — Няма да успея да тичам толкова дълго. Не и когато ребрата ми са в такова състояние.

— А аз няма да мога да те нося — каза Томас. — Може да съм невероятен и мускулист, но и моите възможности имат предел. Да вървим, Хари. Сега сме само двамата.

Мислите ми препускаха в главата, докато се опитвах да измисля план. Майкъл нямаше да издържи на темпото ни. Досега беше успял да тича, но лицето му беше посивяло и движенията му бяха доста вдървени, сякаш изпитваше болка. Вярвах на Майкъл. Доверявах му се, когато се биехме рамо до рамо, доверявах му се, когато прикриваше гърба ми. Вярвах, че ще успее да се погрижи за себе си.

Но какво би могъл да направи сам срещу цяла хайка разгневени феи? Нямаше как да съм сигурен — дори и с меч в ръка, той си оставаше просто човек. Би могъл да изгуби живота си. А аз не исках и той да ми тежи на съвестта.

Погледнах към Томас. Красивият вампир караше дори старите ми дрехи да изглеждат като последен писък на модата. Дрипльо

nouveau^[1]. Той отвърна на погледа ми с блестяща усмивка и аз се сетих за думите му колко добър лъжец е. Томас беше на моя страна. До голяма степен. Държеше се достатъчно приятелски. Дори очевидно имаше достатъчно причини да иска да ми помогне и да работи заедно с мен, за да си върне Джъстин.

Освен ако не ме лъжеше. Освен ако не се окажеше, че тя изобщо не е отвличена.

Не можех да му вярвам.

— Вие двамата оставате тук — казах аз. — За да удържите моста. Не е нужно да се съпротивлявате дълго. Просто ги забавете. Накарайте ги да ви заобиколят.

— Ооо — каза Боб. — Добър план. Това доста ще ги изтормози, Хари. Имам предвид, докато не убият Майкъл и Томас и не се впуснат след теб. Но това ще ти спечели минути! Може би дори часове!

Погледнах към черепа, а след това към Майкъл. Той стрелна Томас с поглед, след което ми кимна.

— Ако се появи някакъв проблем, аз ще съм ти нужен, за да те защитя — възрази Томас.

— Мога и сам да се погрижа за себе си — отвърнах му аз. — Виж какво, целият този план зависи от изненадата, скоростта и потайността. Когато съм сам, мога да действам доста по-потайно. Ако се наложи да се бия, няма да има особено значение дали ще съм сам, или ще сме двама. Стигне ли се до бой, с всичко е свършено.

Томас се намръщи.

— Значи, ти искаш да останем тук и да загинем заради теб, така ли?

Погледнах го.

— Задръжте моста, докато се измъкна от Небивалото. След това няма да имат никаква причина да ви преследват.

Вятърът нададе вой, а на хълма с долмените се появиха неясни фигури, тъмни снижени сенки, които се движеха бързо.

— Тръгвай, Хари — каза Майкъл и стисна здраво *Аморакус* в ръцете си. — Не се притеснявай. Ще ги задържим.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ да дойда с теб? — попита Томас, пристъпвайки към мен.

Сияйният стоманен меч на Майкъл се спусна рязко пред него и острието му се притисна към корема му.

— Сигурен съм, че предпочитам да не го оставям насаме с теб, вампире — каза Майкъл с учтив тон. — Ясен ли съм?

— Напълно — отвърна Томас с въздишка. После ме погледна и каза: — Погрижи се да не я оставиш там, Дрезден. И да не загинеш.

— Ще се погрижа — отвърнах аз. — Особено за второто.

И тогава първата чудовищна твар, която напомняше на изтъкан от сенки пещерен лъв, прелетя покрай Лий и замахна към мен с острите си нокти. Томас ме избута с рамо встрани от пътя ѝ и извика, когато създанието разпра ръката му. Майкъл изкрещя нещо на латински; мечът му засия с бяла светлина и разсече сенчестата коткоподобна твар на две половини, които рухнаха върху моста.

— Тръгвай! — изрева Майкъл. — Бог да е с теб!

Побягнах.

Звукът от битката постепенно заглъхна зад гърба ми, докато накрая не започнах да чувам само собственото си хрипливо дишане. Около мен Небивалото се промени. Вместо изваяната приказна градина се появи гъста, тъмна гора; от обграждащите тясната пътека дървета висяха паяжини. В сенките проблясваха очи на създания, които не се виждаха ясно.

— Ето там! — извика Боб. Оранжевите светлилки в очните му ябълки проблеснаха към разцепения ствол на едно мъртво, кухо дърво. — Отвори процепа там и той ще ни отведе на мястото!

Спрях се, дишайки тежко.

— Сигурен ли си?

— Да, да! — отвърна Боб. — Побързай! Оунший ще се появят всеки момент!

Погледнах уплашено назад и започнах да събирам силата си. Заболя ме. Чувствах се толкова слаб. Отровата в стомаха ми все още не беше започнала да разяжда тялото ми, но имах усещането, че я чувствам как се движи, облизва се кръвожадно и оглежда вътрешните ми органи, чудейки се откъде да започне. Прогоних всички подобни мисли от главата си и се опитах да дишам равномерно, да събера нужната енергия и да разкъсам завесата между световите.

— Тъъ, Хари — внезапно рече Боб. — Чакай малко.

Зад гърба ми пропука клонка. Чу се шумолене от нещо, което бързо се приближаваше към мен. Не му обърнах внимание; протегнах

ръка и бръкнах с пръсти в рехавата субстанция, обозначаваща границата на Небивалото.

— Хари! — каза Боб. — Наистина смятам, че трябва да чуеш това.

— Не сега — промърморих аз.

Шумолящият звук се приближи; вече започваха да се различават стъпките на нещо голямо. Земята се разтърси от оглушителен рев. Свещено сгладне и честлинни комбурси. Батман!^[2]

— *Aparturum!* — извиках аз, напрегнах цялата си воля и отворих прохода.

През цепнатината проникна слаба светлина.

Скочих в нея, като междувременно наредих на прохода да се затвори зад гърба ми. Нещо се вкопчи в единия ръб на кожата ми шлифер, но аз се дръпнах рязко, изтръгнах се и преминах от другата страна.

Полетях напред и паднах на земята. В носа ме удари силен мирис на есенен въздух и влажни камъни. Сърцето ми се беше разтуптяло от усилието едновременно да тичам и да поддържам заклинанието. Надигнах глава, за да се огледам и да събера нещата си.

Боб беше спазил обещанието си. Беше ме извел от Небивалото точно в имението на Бианка. Лежах на пода край голямото стълбище, далеч от входната врата и голямата зала.

Освен това бях заобиколен от вампири, които бяха захвърлили човешките си обвивки и стояха надвесени над мен в истинския си облик. Бяха поне дузина, тъмните им очи проблясваха, носовете им помръдваха, от оголените им вампирски зъби на пода капеше слюнка, а ноктите им проблясваха във въздуха или почесваха провисналите им черни тела. Някои имаха пресни рани от изгаряне.

Не помръднах от мястото си. Усещах, че всяко движение, всеки опит да побягна ще ги накара да се нахвърлят като обезумели върху мен.

Докато гледах вцепенен, по стълбите се изкачи Бианка, облечена с бял копринен халат, който шумолеше около изящните ѝ прасци. В ръката си държеше свещ, която я обливаше в мека светлина. Тя ми се усмихна много бавно, много нежно и стомахът ми се сви.

— Я виж ти — измърка тя. — Хари Дрезден. Посещението ти е изключително приятна изненада.

— Опитвах се да те предупредя — каза Боб с нещастен глас. — На онова място границата ми се стори много изтъняла. Сякаш някой вече беше минавал оттам. Сякаш държаха това място под наблюдение.

— Разбира се — промърмори Бианка. — Пазач на всеки вход. За глупачка ли ме смятате, господин Дрезден?

Погледнах я, изпълнен с отчаяние. Нямах какво да ѝ отговоря. Вместо това започнах да събирам силата си, за да вложа всичко, което ми беше останало, в изтриването на самодоволната усмивка от красивото ѝ фалшиво лице.

— Скъпи мои — измърка Бианка, без да сваля очи от мен. — Свалете го долу.

Нападнаха ме толкова бързо, че дори не видях движението им. Просто някаква чудовищна сила се стовари върху мен. Помня смътно как ме прехвърляха от нокти в нокти, как ме подмятаха като играчка във въздуха. Под съпровода на сумтящи и квичаци звуци, лъскави черни очи и ужасен, съскащ смях.

Носеха ме надолу, подхвърляйки ме помежду си, взеха ми всичко, Боб изчезна без звук. После ме притиснаха към пода, докато аз се борех и надавах безполезни писъци. Ужасът ми беше твърде голям, за да се съсредоточа, да се опитам да се защитя.

Там, в тъмното, те свалиха всичките ми дрехи. Почувствах как Бианка притиска голото си тяло към моето, онова горещо, гъвкаво, великолепно тяло, което се беше превърнало в кошмар. Усетих как кожата ѝ се нацепи и се разлетя встрани, разкривайки истинската ѝ форма. Мирисът на сладкия ѝ парфюм отстъпи пред вонята на гнили плодове. Мъркащият ѝ глас се превърна във виещо съскане.

После почувствах езиците им. Меки, интимни, топли и влажни. Опитвах се да изкрещя, но удоволствието ме заля като вълна. Химическо удоволствие, животинско чувство, безсърдечно и студено, което не се интересуваше от ужаса ми, от отвращението и отчаянието.

Тъмнина. Отвратителна, плътна, чувствена тъмнина.

После дойде болката.

А след това — нищо.

[1] Игра на думи с Art nouveau (букв. „ново изкуство“ — съвременен стил в архитектурата, изящните и приложните изкуства).

— Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Перифраза на стиха „Twas brillig, and the slithy toves“: от „Алиса в Огледалния свят“ на Луис Карол (На български: „Бе сгладне и честлинните комбурси...“ — превод Стефан Гечев). — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 34

Почти не помня баща си. Бях на около шест години, когато той почина. Спомням си само един отруден мъж с леко отпуснати рамене, с благ поглед и силни ръце. Той беше магьосник — но не като мен, а фокусник. И то добър. Но така и не успя да стане известен. Прекарваше твърде много време в изнасяне на представления в детски болници и домове за сираци, за да успее да натрупа състояние. Двамата с него обикаляхме из цялата страна. Спомените от първите няколко години от живота ми са свързани с леглото ми в задната част на фургона, с шумоленето на асфалта под гумите, което ме приспиваше, сигурен, че баща ми е буден, кара колата и ще се погрижи за мен.

Кошмарите започнаха малко преди смъртта му. Не помня точно какво представляваха — но помня как се будех с ужасени писъци. Крещях в тъмното и се опитвах да намеря най-тясното място, където да се свра. Баща ми идваше да ме търси, намираше ме и ме вземаше в скута си. Прегръщаше ме и ме затопляше, и съвсем скоро аз отново заспивах, успокоен, в безопасност.

— Тук чудовищата не могат да те хванат, Хари — казваше той.
— Не могат да те хванат.

И беше прав.

Досега. До тази вечер.

Чудовищата ме хванаха.

Не знам къде свършваше реалният живот и къде започваха кошмарите, но се събудих изведнъж с глухи, дрезгави викове, напомнящи хлипания. Виках, докато останах без дъх, и след това можех само да хълцам. Лежах там гол, изгубен. Никой не дойде да ме прегърне. Никой не се опита да оправи нещата. Всъщност никой не го беше направил, откакто баща ми умря.

Трябваше да се оправям сам. Добре тогава, първо дишането. Опитах се да го контролирам, да спра накъсаните хлипания и да започна да дишам бавно и равномерно. После дойде ред на ужаса. На

болката. На унижението. Повече от всичко ми се искаше да изпъля в някоя дупка и я затворя зад себе си. Искаше ми се да ме няма.

Но ме имаше. И ме болеше. Болеше ме толкова силно, че се чувствах даже твърде жив.

Изгарянията ме боляха най-силно, следвани на второ място, след фотофиниш, от вълната засилващо се гадене. Ръцете ми подсказваха, че лежа на под, но останалата част от тялото ми смяташе, че съм затворен в някакъв гигантски жироскоп. Болеше ме. Гърлото ми се беше свило и болеше, сякаш го бях изгорил с някаква гореща течност или химикал. Предпочитах да не мисля върху това.

Опилах се и установих, че всичките ми крайници са налице и годни за действие. В корема ми нещо блъбукаше и ръмжеше и за миг ме заболя толкова силно, че се принудих да се свия на кълбо.

Обля ме студена пот. Гъбата. Отровата. Шест до осемнайсет часа. Може би малко повече.

Езикът ми надебеля, устата ми пресъхна, чувствах се замаян — познатите ми от преди усещания от въздействието на вампирската отрова.

За миг спрях да се боря. Просто си лежах там без сили, жаден, измъчван от болка и гадене, свит на кълбо. Сигурно щях да започна отново да плача, ако в мен бяха останали поне някакви чувства. Щях да заплача и да се моля да умра.

Вместо това някакъв безмилостен, силен глас в главата ми ме караше да отворя очи. Поколебах се, изпълнен със страх. Не исках да ги отворя и да не видя нищо. Не исках да открия, че се намирам във все същата тъмнина. В онзи мрак със съскащите създания около мен. Може би все още бяха там и само чакаха да се събудя, за да...

За миг ме обхвана силна паника, която ми даде достатъчно сила да потрепера и да се надигна до седнало положение. Поех си дълбоко дъх и отворих очи.

Можех да виждам. Светлината опари очите ми; тънка линия, очертаваща правоъгълник — врата. За миг присвих очи, за да привикнат към тъмното.

Предпазливо огледах стаята. Не беше голяма. Три на три метра или малко повече. Лежах в един от ъглите. Силно миришеше на гнило. Очевидно тъмничарите ми нямаха проблем с това, да ме оставят да се въргам в собствените си нечистотии. Част от тях беше полепнала по

мен, по ръцете и краката ми. Повръщано, предположих. Примесено с кръв. Първи симптом на отравянето с гъби.

В сумрака се забелязваха и други предмети. Някакви парцали, струпани в ъгъла, които приличаха на купчина мръсно бельо. Няколко коша за пране. Пералня и сушилня, поставени пред стената срещу вратата.

И Джъстин, облечена по същия начин като мен, притиснала гръб към стената, обвила с ръце притиснатите си към гърдите крака, която ме гледаше с тъмните си, трескави очи.

— Буден сте — каза тя. — Не вярвах, че някога ще се събудите.

Великолепното момиче, което бях видял на бала, беше изчезнало. Косата ѝ висеше на мазни кичури. Бледото ѝ тяло изглеждаше отслабнало, почти измършавяло, а крайниците ѝ, или поне онова, което можех да видя от тях, бяха мръсни, също като лицето ѝ.

Погледът ѝ ме притесняваше. В очите ѝ се забелязваше нещо животинско, нещо смуцаващо. Не исках да я гледам твърде дълго. Колкото и зле да се чувствах, все пак ми беше останал достатъчно ум, за да не поглеждам в тези очи.

— Не съм луда — каза рязко тя. — Знам какво си мислите.

Трябваше да се прокашлям, преди да успея да ѝ отговоря, и това отново пробуди болката в корема ми.

— Не съм си мислил такова нещо.

— Разбира се, че не — изръмжа момичето. Тя се изправи грациозно, въпреки мръсотията и слабостта си, и се примъкна към мен. — *Знам* какво си мислите. Че са ви затворили тук при оная глупава малка курва.

— Не — отвърнах аз. — Аз... не е това, което...

Тя ми изсъска като котка и замахна с нокти към лицето ми, оставяйки на бузата ми три парещи резки. Извиках и се дръпнах назад, блъскайки се в стената.

— Винаги мога да позная, когато съм в такова състояние — каза Джъстин.

Тя ме изгледа равнодушно, обърна се рязко на пети и отдалечи от мен. После изведнъж се отпусна на четири крака и впери в мен отсъстващ, незаинтересуван поглед.

Погледнах я за миг, чувствайки топлината на кръвта, която се събираше в дракотините. Докоснах ги с пръст и той веднага се обагри

в алено. Погледнах отново момичето и поклатих глава.

— Съжалявам — казах аз. — Господи, какво са ти направили?

— Това — отвърна тя безгрижно, протягайки напред едната си ръка. На китката ѝ се забелязваха две кръгли, възпалени дупки. — И това. — Тя протегна и другата си ръка, показвайки същите дупки. — И това. — Тя изпъна крака си, показвайки ми белезите на бедрото. — Всички искаха да опитат. И го получиха.

— Не разбирам — казах аз.

Тя ми се усмихна и твърде многото зъби в устата ѝ проблеснаха, което ме изпълни с безпокойство.

— Не са ми направили нищо. Аз съм си такава. Винаги съм била такава.

— Тъъ — казах аз. — Снощи не беше такава.

— Снощи ли — сопна ми се тя. — Беше преди две нощи. Поне. И *той* беше там.

— Томас?

Долната ѝ устна потрепери. Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Да. Да, Томас. Той ми действа успокояващо. Вътре в мен има толкова много неща, които искат да излязат, точно както в болницата. Контрол, казаха те. Липсва ми онзи контрол, който повечето хора имат. Виновни са хормоните, но лекарствата само ме карат да се чувствам още по-зле. Но от нето — не. Само се чувствам изморена.

— Но...

Лицето ѝ отново потъмня.

— Млъквай! — сопна ми се тя. — „Но“, „но“, „но“. Идиот, който задава идиотски въпроси. Глупак, който не иска, когато искам да му дам. Никой не прави така. Никой от тях, защото те само искат да вземат, да вземат, да вземат.

Кимнах, без да казвам нищо — тя беше ужасно възбудена. Може би от моя страна не е политически коректно, но над главата на Джъстин просветна една голяма неонова табела с надпис КУКУ.

— Добре — казах аз. — Просто... просто се успокой, става ли?

Тя ме погледна и утихна. След това се промъкна до тясното пространство между стената и пералнята и се сви в него. Започна да си играе с косата и вече като че ли не ме забелязваше.

Изправих се. Не ми беше лесно. Всичко около мен се завъртя. Намерих на пода една мръсна кърпа. Използвах я, за да забърша част от нечистотията по тялото ми.

После отидох до вратата и се опитах да я отворя. Тя беше здраво залостена. Натиснах я с цялото си тяло, но от усилието стомахът така ме заболя, че пред очите ми избухнаха алени пламъци и аз се строполих на пода, криейки се. Повърнах и усетих вкуса на кръв в устата си.

Продължих да лежа изтощен и сигурно съм заспал отново. Когато отворих очи, Джъстин държеше кърпата и забърсваше новите нечистотии от тялото ми.

— Откога — успях да попитам аз. — Откога съм тук?

Тя сви рамене, без да ме поглежда.

— Известно време се забавлявах с вас. Тук, пред вратата. Чух ги. Играха си с вас около два часа може би. След зова ви вкараха тук. Аз заспах. После се събудих. Може би още десетина часа. Или по-малко. А може би повече, не знам.

Продължих да притискам корема си с ръка и намръщено кимнах.

— Добре — казах аз. — Трябва да се махнем оттук.

Тя се разсмя горчиво.

— Оттук няма измъкване. Това е килерът за хранителни припаси. Коледната пуйка не може просто да стане и да си излезе.

Поклатих глава.

— Аз... Бях отровен. Ако не отида в болница, ще умра.

Тя отново се усмихна и се заигра с косата си, пускайки кърпата на пода.

— Почти всички умират в болницата. Вие, за разнообразие, се намирате на друго място. Така не е ли по-добре?

— Това е едно от нещата, без които мога да живея — въздъхнах аз.

Лицето на Джъстин застина в безизразна маска, очите ѝ угаснаха и тя застина на място.

Втренчих се в нея и размахвах ръка пред очите ѝ. Щракнах с пръсти. Тя не реагира.

Въздъхнах, изправих се и отново опитах вратата. Тя беше затворена с резе от другата страна. Не можех да го помръдна.

— Страхотно — въздъхнах аз. — Направо страхотно. Никога няма да се измъкна оттук.

Нещо зашепна зад гърба ми. Завъртях се, притискайки гръб към вратата, и затърсих източника на звука.

По стената плъзна мъгла, тъмносива хлъзгава маса, която започна да се кълби по пода като въздушна дантела. Мъглата се докосна до кръвта ми на мястото, където бях повърнал, след което се завихри и постепенно започна да се оформя в нещо, наподобяващо човешка фигура.

— Чудничко — промърморих аз. — Още призраци. Ако някога се измъкна жив оттук, ще трябва да си потърся друга работа.

Призракът постепенно се оформи пред очите ми. Придоби формата на млада жена, привлекателна, облечена като секретарка. Косата ѝ беше прибрана на кок, с изключение на няколкото симпатични кичура, които се виеха край бузите ѝ. На призрачната ѝ китка се забелязваха две дупки от зъби, около които беше засъхнала кръв. Внезапно я разпознах — това бе момичето, от което Бианка се беше хранила, докато не я беше източила до смърт.

— Рейчъл — прошепнах аз. — Рейчъл, ти ли си?

Когато произнесох името ѝ, тя се обърна към мен и погледът ѝ бавно се фокусира върху лицето ми, сякаш ме виждаше през някакъв димен воал. Лицето ѝ придоби буквално гробовно изражение. Тя ме разпозна и ми кимна.

— По дяволите — прошепнах аз. — Нищо чудно, че Бианка мисли само за отмъщение. Смъртта ти сигурно я преследва денонощно.

Лицето на призрака се изкриви от болка. Тя каза нещо, но до мен достигна само приглушен далечен звук, който съответстваше на движението на устните ѝ.

— Не мога да те разбера — казах аз. — Рейчъл, не мога да те чуя.

Стори ми се, че тя едва не се разплака. Притисна длан към призрачните си гърди и се намръщи.

— Боли ли те? — предположих аз. — Боли те?

Тя поклати глава. След това докосна слепоочието си и бавно прокара пръсти над очите си, като ги затвори.

— Аха — досетих се аз. — Изморена си.

Тя кимна. После притисна молитвено длани пред гърдите си, сякаш ме молеше за помощ.

— Не знам какво мога да направя, за да ти помогна. Не знам дали ще успея да ти помогна да си починеш.

Рейчъл отново поклати глава. След това кимна към вратата и направи с ръцете си движение, сякаш обрисуваше във въздуха бутилка.

— Бианка? — попитах аз. Когато тя кимна, аз продължих: — Мислиш, че Бианка ще ти осигури покой. — Рейчъл поклати глава. — Тя те задържа тук?

Момичето кимна и красивото ѝ призрачно лице се изкриви от болка.

— В това има смисъл — промърморих аз. — Бианка те е гледала в очите, докато си умираше. Така е задържала призрака ти тук. Той непрекъснато ѝ се появява и я подтиква към отмъщение, а тя обвинява за това мен.

Призракът на Рейчъл кимна.

— Не аз съм те убил, знаеш.

Тя отново кимна.

— Но съжалявам. Съжалявам, че присъствието ми на погрешното място в погрешното време е довело до смъртта ти.

Призракът ми се усмихна мило — и почти веднага усмивката ѝ се смени с ужасено изражение. Тя погледна през рамото ми към Джъстин и образът ѝ започна да избледнява, да се изтегля към стената.

— Хей! — казах аз. — Почакай малко!

Мъглата изчезна и Джъстин се размърда. Тя се изправи и се протегна, после огледа тялото си и доволно прокара ръце по гърдите и корема си.

— Много добре — каза тя с леко променен, различен глас. — В много отношения е същата като Лидия, нали, господин Дрезден?

Напрегнах се.

— Кравос — прошепнах аз.

Очите на Джъстин се наляха с кръв.

— О, да — каза тя. — Абсолютно вярно.

— Леле, всичко трябва да е адски сложно, за да ти достави удоволствие. Ти беше, нали? Онова позвъняване по телефона в първата нощ, когато Агата Хагълторн откачи.

— Последното ми обаждане — потвърди Кравос през устата на Джъстин и кимна с хубавата ѝ глава. — Искях изцяло да се насладя на онова, което щеше да последва. Също както и сега. Бианка нареди никой да не те посещава, но аз не можех да изпусна шанса да те погледна за последен път.

— Значи, си дошъл да ме видиш? — попитах аз и се потупах по главата. — Хайде, влизай. Вътре има няколко неща, които ми се иска да ти покажа.

Джъстин се усмихна и поклати глава.

— Твърде много усилия, твърде малко полза. Дори без защитата на прага обладаването на разум, дори слаб като на дете, изисква твърде много усилия. Усилия — добави тя, — които станаха възможни изключително благодарение на дарението от фонда „Душата на Хари Дрезден“.

Оголих зъби срещу него.

— Остави момичето на мира.

— О, но тя си е напълно наред — възрази Кравос. — Така ѝ е много добре. Така, разбираш ли, не може да нарани никого. Включително и себе си. Бушуващите ѝ емоции не могат да я принудят да действа. Затова Белите я обичат толкова много. Те се хранят от емоциите, които направо преливат от тази малка сладурана. — Тялото на Джъстин потрепери и гърбът ѝ се изви чувствено. — Всъщност е доста вълнуващо. Лудост.

— Няма как да знам — отвърнах аз. — Виж какво, ако ще се бием, нека да започваме. В противен случай чупката. Чака ме работа.

— Знам — рече Джъстин. — Ти умираш от някакво отравяне. Вампирите се опитаха да пият от кръвта ти, но някои от тях пострадаха сериозно, така че почти не са те докосвали. Бианка адски се ядоса. Искаше да умреш като храна за нея и нейните нови деца.

— Колко жалко.

— Стига, Дрезден. Ние с теб сме от Мъдреците. И двамата знаем, че няма да ти се иска да умреш от ръцете на по-нисше създание.

— Аз може и да съм от Мъдреците — отвърнах аз, — но ти, Кравос, си просто един второкласен размирник. Появил си се случайно на магьосническата карта и е истинско чудо, че успя да живееш толкова дълго, без да се убиеш.

Джъстин изръмжа и се хвърли срещу мен. Притисна ме към вратата с едната си ръка и през ума ми мина, че при нейната свръхестествена сила може просто ей така да *бръкне* в мен с тази ръка.

— Толкова самонадеян — изръмжа тя. — Винаги си убеден в правотата си. Че ти командваш. Че притежаваш цялата сила и всички отговори.

Намръщих се. Болката отново прониза корема ми и внезапно всичко, за което можех да мисля, беше да не се разкрещя.

— Добре, Дрезден. Ти си труп. Обречен си на смърт. Ще умреш в близките няколко часа. Но дори да оцелееш след всичко, което са ти приготвили, отровата бавно ще те убива. А преди да умреш, ще заспиш последния си сън и този път Бианка няма да може да ме спре. Ще заспиш и аз ще бъда там. Ще вляза в съня ти и ще превърна последните ти мигове на земята в кошмар, който ще трае години.

Тя се наведе към мен, застана на пръсти и се изплю в лицето ми. След това кръвта се изтегли от очите ѝ, главата ѝ увисна безсилно на гърдите — като на кон, който с всички сили опъва поводите, и изведнъж те се отпускат. Джъстин проплака и се свлече върху мен.

Наистина се опитах да я удържа. Двамата паднахме заедно на пода, твърде слаби, за да помръднем. Джъстин плачеше. Плачеше жалостиво, като малко дете, почти беззвучно.

— Съжалявам — каза тя. — Съжалявам. Искях да помогна. Но толкова много неща ми пречат. Не мога да мисля...

— Шшт — казах аз. Опитах се да я погала по косата, да я успокоя, преди отново да се развълнува. — Всичко ще бъде наред.

— Ние ще умрем — прошепна тя. — Никога повече няма да го видя.

Джъстин продължи да плаче още известно време, а гаденето и болката в корема ми се засилваха. Светлината, която се процеждаше през процепите на вратата, не се промени. Така и не разбрах дали навън е тъмно, или светло. Нито дали Томас и Майкъл са все още живи и ще дойдат ли да ме търсят. Ако бяха загинали, то вината за това беше моя и аз не бих могъл да живея с тази мисъл.

Реших, че сигурно е нощ. Най-глухата, най-тъмната нощ. Никоя друга част от денонощието не се връзваше с положението, в което се бях озовал.

Облегнах глава върху главата на Джъстин и тя най-после утихна и се успокои, сякаш след плача беше заспала. Затворих очи и се опитах да измисля план. Но не ми хрумваше нищо. Нищо. Това беше краят.

Нещо се размърда в сенките, където беше струпано прането.

И двамата погледнахме натам. Понечих да избутам Джъстин настрани, но тя каза:

— Недей. Не отивай там.

— Защо не? — попитах аз.

— Няма да ти хареса.

Погледнах към момичето. След това се изправих и със залитане се приближих до купчината пране. Поради липсата на каквото и да е друго оръжие държах в ръка кърпата.

В купчината дрехи лежеше някой. Някой, облечен с бяла риза, тъмна пола и червена пелерина.

— Звезди небесни — изругах аз. — Сюзан.

Тя тихичко изстена, сякаш беше много сънena или дрогирана. Наведох се и махнах дрехите от нея.

— По дяволите. Сюзан, не се опитвай да сядаш. Не се движи. Искam да проверя дали си ранена, чуваш ли?

Ръцете ми я опипаха в тъмното. Като че ли беше наред, не кървеше, но кожата ѝ гореше в треска.

— Вие ми се свят. Жадна съм — каза тя.

— Имаш треска. Можеш ли да се претърколиш към мен?

— Светлината. Пари ми на очите.

— И на мен ми пареше, когато се събудих. Ще премине.

— Недей — прошепна Джъстин. Тя беше седнала на петите си и бавно се полюляваше напред-назад. — Няма да ти хареса. Няма да ти хареса.

Погледнах към Джъстин и отново се обърнах към приятелката ми. Тя отвърна на погледа ми, а лицето ѝ беше изморено, объркано. Погледна към светлината, примигвайки, и вдигна слабата си тъмна ръка, за да прикрие очите си.

Улових ръката ѝ и я погледнах.

Очите ѝ бяха черни. Изцяло черни. Черни и втречени, блещукащи, напълно черни, без грам бяло, което да ги отличи като човешки. Сърцето ми се вдигна в гърлото и всичко около мен се завъртя.

— Няма да ти хареса — пропя Джъстин. — Те я промениха.
Червеният двор я промени. Бианка я промени.

— Дрезден? — прошепна Сюзан.

„Мили боже — помислих си аз. — Това не може да се случва.“

— Господин Дрезден? Толкова съм жадна.

ГЛАВА 35

Сюзан проплака и изстена, размърдвайки се неуверено. Устните ѝ случайно се отъркаха в ръката ми, която все още бе изцапана със засъхнала кръв. Тя се вцепени и цялото ѝ тяло потрепери. Погледна ме с онези тъмни, огромни очи и лицето ѝ се изкриви от копнеж. Посегна към ръката ми, но аз бързо я дръпнах.

— Сюзан, почакай.

— Какво беше това? — прошепна тя. — Много ми хареса. Сюзан потрепери отново, застана на четири крака и погледът ѝ бавно се фокусира върху мен.

Стрелнах с поглед Джъстин, но видях само краката ѝ, които тя бързо прибра към себе си, свита отново в тясното пространство между пералнята и стената. Обърнах се към Сюзан, която се приближаваше на четири крака към мен.

Отдръпнах се от нея, опипвайки пода с ръка. Напипах окървавената кърпа, която бях използвал по-рано, и я метнах към Сюзан. Тя се спря за миг, погледна кърпата, след което се наведе със стон към нея и започна да я лиже.

Изпълзях по-далеч от нея. Продължаваше да ми се вие свят.

— Джъстин — изсъсках аз. — Какво да правим?

— Нищо не можем да направим — прошепна тя. — Не можем да излезем. Тя не е на себе си. Щом убие веднъж, с нея е свършено.

Погледнах я през рамо.

— Щом убие? Какво имаш предвид?

Джъстин ме гледаше с тъжните си очи.

— Щом убие. Тя е различна. Но докато процесът не бъде завършен, тя не е съвсем като тях. Докато не убие някого, като се храни от него. Така е прието при Червените.

— Значи, все още си е Сюзан?

Джъстин отново помръдна раменете си с незаинтересувано изражение на лицето.

— Може да се каже.

— Ами ако поговоря с нея? Ако успея да проникна в съзнанието ѝ? Ще можем ли да изкараме тази гадост от нея?

— Не съм чувала някой да го е правил — каза Джъстин и потрепери. — Остават си такива. Постепенно се влошават. Накрая губят контрол и убиват. И тогава всичко свършва.

Прехапах устната си.

— Сигурно можем да направим нещо.

— Да я убием. Тя е още слаба. Може да успеем, ако действаме заедно. Ако изчакаме да продължи да се превръща, докато гладът ѝ даде сила, тя ще победи и двамата ни. Затова сме тук.

— Не — казах аз. — Няма да я нараня.

След думите ми по лицето на Джъстин се мерна нещо, но не можах да разбера дали е топлина, или нещо по-горещо и гневно. Тя затвори очи и каза:

— Тогава може би, след като пие от кръвта ти, ще умре от отровата в нея.

— По дяволите, не може да няма нещо. Нещо, което да ми подскажеш.

Джъстин сви рамене и поклати изморено глава.

— Ние вече сме мъртви, господин Дрезден.

Стиснах зъби и се обърнах към Сюзан. Тя продължаваше да ближе кърпата, издавайки раздразнени, хълцащи звуци. После вдигна глава и се вторачи в мен. Можех да се закълна, че скулите и челюстите ѝ изпъкваха по-силно под кожата. Очите ѝ придобиха бездънна дълбина и се впиха в мен, подканяйки ме да се взра по-надълбоко в тази шеметна, трескава тъмнина.

Извърнах глава, преди да попадна в капана ѝ. Сърцето ми биеше ускорено, но силата на взора ѝ и без това беше започнала да избледнява. Сюзан се намръщи объркано, примигна и тъмната сила, която беше проникнала в очите ѝ, изчезна.

Но въпреки че погледът ѝ не беше успял да ме омагьоса, да ме хипнотизира, превръщайки ме в безпомощна жертва, той ми подсказа нещо важно: спомените на Сюзан от взирането в душата ми не можеха да бъдат изтрити. Кръстницата ми не ги беше пипала. Какъв съм глупак. Когато смъртен погледне в душата на някой, който притежава Зрението, когато наистина проникне в нея, както би направил някой магьосник, то това, което види, се отпечатва завинаги в съзнанието му.

А когато магьосник погледне в очите на някой човек, това е просто друг начин за използване на вътрешното зрение. Нещо като двупосочно приложение, защото човекът, в когото се взираше, получава възможност да погледне и във вас.

Двамата със Сюзан бяхме погледнали в душите си преди повече от две години. Тя ме беше подмамила да го направя. Точно след като започна по-упорито да ме преследва в търсене на материали за списанието си.

Лий не би могла да открадне спомените за моята душа. Но можеше да ги прикрие с нещо, да ги замъгли. За обикновения човек няма голяма разлика между двете.

Но аз съм магьосник, по дяволите. Не съм обикновен.

Откакто започнахме да се срещаме, двамата със Сюзан станахме много близки. Време, прекарано заедно. Споделяне на идеи, време, тела. А подобна близост създава здрава връзка. Която аз може би щях да успея да използвам, за да разкрия замъглените спомени. Да помогна на Сюзан да стане отново такава, каквато беше.

— Сюзан — казах аз, като се стараех гласът ми да звучи силно и отчетливо. — Сюзан Родригес.

Тя потрепери, когато произнесох Името ѝ. Облизах устните си и пристъпих към нея.

— Сюзан, искам да ти помогна. Разбираш ли? Искам да ти помогна, ако мога.

Тя преглътна поредния хленч.

— Но аз съм толкова жадна. Не мога.

Докато се приближавах към нея, протегнах ръка и откъснах едно косъмче от косата ѝ. Тя не реагира, макар че се наведе към мен и вдъхна дълбоко през носа, като при издишането тихо изстена. Можеше да подуши кръвта ми. Не знаех каква част от токсина вече е проникнала в кръвта ми, но не исках Сюзан да пострада. „Няма време за мотаене, Хари.“

Увих косъма около дясната ми ръка. Два пъти. После го стиснах в юмрук, намръщих се и посегнах да хвана лявата ръка на Сюзан. Плюх върху пръстите ми и потърках дланта ѝ, след което притиснах ръката ѝ върху юмрука ми. Връзката, която и без това вече вибрираше между телата ни, се изопна като струна, усилена от слюнката ми, от

косъма в ръката ми, от сливането на телата ни на мястото, където плътта ни се беше докоснала.

Затворих очи. Всеки опит да използвам магията ми носеше болка. Отслабеното ми тяло се разтрепери. Напрегнах се, опитвайки се да концентрирам волята си. Замислих се за времето, което бях прекарал със Сюзан, за всички неща, които никога не бях намерил куража да ѝ кажа. Спомних си смеха ѝ, усмивката, начина, по който устните ѝ се притискаха към моите, уханието на шампоана ѝ под душа, топлината на тялото ѝ, притиснато към моето, докато спим. Събрах всички спомени за времето, прекарано заедно, и започнах да се опитвам да ги изтласкам през връзката, която се беше установила помежду ни.

Спомените потекоха по ръката ми към нейната и бяха спрени там от някаква неясна, гъвкава бариера. Заклинанието на кръстницата ми. Тласнах по-силно, но съпротивлението само се засилваше.

Сюзан изскимтя жално и гладно. Тя се надигна на колене и се облегна на мен, плъзгайки устни към гърлото ми. Езикът ѝ докосна кожата ми и желанието пробяга по тялото ми като електрически заряд. Предполагам, че и на прага на смъртта хормоните ще продължават да бушуват.

Продължавах да се боря със заклананието на кръстницата ми, но то не помръдваше от мястото си. Чувствах се като дете, което неуспешно блъска по тежка стъклена врата.

Сюзан потрепери и продължи да ближе гърлото ми.

Кожата ми пламтеше приятно, след което започна постепенно да губи чувствителността си. Част от болезките ми утихнаха. И след това почувствах зъбите ѝ — остри зъби, които се забиват в мен.

Извиках изненадано. Ухапването не беше силно. Когато се забавлявахме, тя ме беше хапала и по-силно, но тогава очите ѝ не изглеждаха така. И кожата ми не изтръпваше под наркотичните ѝ целувки. Тогава тя не беше на път да стане член на клуб „Вампир“.

Натиснах още по-силно върху заклананието, но силите ми отслабваха. Сюзан ме ухапа по-дълбоко и аз усетих как тялото ѝ се напруга, става по-силно. Тя вече не се облягаше на мен. Почувствах как едната ѝ ръка се плъзва по тила ми. Това не беше жест на привързаност, а за да ми попречи да се движа. Тя си пое дълбоко дъх.

— Тук е — прошепна тя. — Тук е. Толкова е вкусна.

— Сюзан — казах аз, като не спирах да оказвам натиск върху заклинанието на кръстницата ми. — Сюзан, моля те, недей. Не си отивай. Нужна си ми тук. Ще се нараниш. Моля те. — Почувствах как челюстите ѝ започнаха да се затварят. Зъбите ѝ не бяха остри като вампирските, но и човешките зъби могат с лекота да разкъсат кожата. Тя пропадеше. Почувствах как връзката между нас отслабва. — Толкова съжалявам. Не исках да те подведа — казах аз и се отпуснах в ръцете ѝ.

Нямаше смисъл да продължавам борбата, но въпреки това не се отказвах. Заради нея, не заради мен. Вкопчих се в тази мисъл, в натиска, който оказвах върху заклинанието, в спомените за мен и Сюзан заедно.

— Обичам те.

Защо се получи точно в този момент, защо оплетената от кръстницата ми паяжина поддаде, сякаш тези думи ѝ бяха подействали като жив огън, не знам. Все още не съм намерил обяснение. Вълшебните думи сами по себе си не съществуват. Думите са просто приносители на магията. Те ѝ придават форма, правят я използваема, описват образите, към които се стреми.

Но мога да кажа следното: някои думи имат мощ, която няма нищо общо със свръхестествените сили. Те отекват в сърцето и ума, остават да живеят дълго след като звукът от произнасянето им отдавна е заглъхнал. Те притежава сила и тя си е съвсем истинска.

Тези две думи бяха точно такива.

Аз нахлух в нея през връзката, потънах в тъмнината и объркването, които я сковаваха, и видях в мислите ѝ, че появата ми е като пламък в безкрайния студ, като маяк, проблясващ в нощта. Светлината се появи, понесла спомена за нас двамата, и събори вътрешните прегради, унищожи заклинанието на Лий, изтръгна тези спомени от кръстницата ми, където и да се намираше тя, и ги върна у дома.

Чух Сюзан да плаче от внезапно нахлулите спомени. Беше се променила право там, в ръцете ми. Мъчителното нечовешко напрежение се беше променило. Не беше изчезнало, но се беше променило. Сега това бяха напрежението на Сюзан, объркването на Сюзан, болката на Сюзан — чувстващата, застанала нащрек Сюзан.

Силата на заклинанието бавно избледня, оставяйки след себе си само някакво бледо възпоминание, като паднала в нощта светкавица, която оставя в тъмното заслепяващи цветове.

Установих, че стоя на колене до нея и я държа за ръката. Тя продължаваше да притиска главата ми към себе си. Зъбите ѝ все още бяха долепени към гърлото ми.

Посегнах с другата си трепереща ръка и я погалих по косата.

— Сюзан — казах нежно аз. — Сюзан, остани с мен.

Натискът отслабна. Почувствах горещите ѝ сълзи върху рамото ми.

— Хари — прошепна тя. — О, господи, толкова съм жадна. Искam го толкова силно.

Затворих очи.

— Знам — отвърнах ѝ. — Съжалявам.

— Можех да пия от теб. Можех да го направя — прошепна тя.

— Да.

— Ти нямаше да можеш да ме спреш. Ти си слаб, болен.

— Нямаше да мога да те спра — съгласих се аз.

— Кажи го отново.

Намръщих се.

— Какво?

— Кажи го отново. Помага ми. Моля те. Толкова е трудно да не...

Преглътнах.

— Обичам те — казах аз.

Тя се сгърчи така, сякаш я бях ударил в корема.

— Обичам те — повторих аз. — Сюзан.

Тя отлепи устните си от кожата ми и ме погледна в очите. Нейните си бяха старите — кафяви, топли, кървясали, пълни със сълзи.

— Вампирите — каза тя. — Те...

— Знам.

Тя затвори очи и по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Оп-питах се да им попреча. Опитах се.

Отново ме преряза болка, но този път тя нямаше нищо общо с отровата или с нараняванията ми. Прониза ме остро точно под сърцето, сякаш някой ме беше пробол с ледена шушулка.

— Знам, че си се опитала — казах аз. — Знам.

Тя се притисна към мен, плачейки. Прегърнах я.
След доста продължително мълчание тя прошепна:

— Още е в мен. Не си отива.

— Знам.

— Какво да правя?

— Ще поработим върху това — отвърнах аз. — Обещавам. Точно сега имаме други проблеми.

И докато я прегръщах в мрака, аз набързо ѝ разказах какво се беше случило.

— Някой ще дойде ли за нас? — попита тя.

— Аз... не вярвам. Дори Томас и Майкъл да са успели да се измъкнат, те не могат да нападнат къщата. Ако изобщо успеят да се измъкнат от Небивалото. Майкъл би могъл да отиде при Мърфи, но тя не може просто така да нахлуе тук без заповед. А контактите на Бианка сигурно ще я забавят доста време.

— Трябва да те измъкнем оттук — каза тя. — Трябва да отидеш в болница.

— На теория става. Просто трябва да измислим как да го приложим на практика.

Тя облиза устните си.

— Аз... можеш ли да вървиш?

— Не знам. Каквато и сила да ми беше останала, всичката замина при това последното заклинание.

— Ами ако заспиш? — попита тя.

— Кравос ще получи възможността да ме измъчва.

Замълчах и се загледах в отсрещната стена.

— Господи — прошепна Сюзан. После нежно ме прегърна. — Обичам те, Хари. Трябва да свикваш да го чуваш... — Гласът ѝ секна и тя ме погледна. — Какво?

— Точно така — казах аз. — Точно така трябва да се случи.

— Какво трябва да стане? Не разбирам.

Колкото повече го обмислях, толкова по-щуро ми се струваше. Но можеше и да се получи. Ако успеях да преценя точно времето...

Хванах Сюзан за раменете и я погледнах в очите.

— Можеш ли да издържиш? Да не се поддаваш на съблазънта още няколко часа?

Тя потрепери.

— Така мисля. Ще се опитам.

— Добре — казах аз и си поех дълбоко дъх. — Защото аз трябва да заспя достатъчно дълбоко, за да започна да сънувам.

— А Кравос? — рече Сюзан. — Кравос ще се вмъкне в теб. Ще те убие.

— Да — отвърнах аз и отново въздъхнах. — Точно на това разчитам.

ГЛАВА 36

Кошмарите се появиха бързо, като тъмен, отровен облак, който притъпяваше чувствата и изкривяваше възприятията ми. За миг увиснах над ад, изпълнен с огън, дим и ужасяващи чудовища; бях прикован от стоманени белезници, които се врязваха до кръв в плътта ми. Пушекът опари гърлото ми, накара ме да се разкашлям, зрението ми се замъгли и започнах да губя съзнание.

Тогава се озовах на друго място. На тъмно. Лежах върху студени камъни. Около мен се разнасяше шепотът на създания, пъпленци в сенките. Стържение на нокти. Тихо, гладно съскане и блясък на зловни очи. Сърцето ми запулсира в гърлото.

— Ето те и теб — прошепна един от гласовете. — Знаеш ли, гледах как се развличат с теб.

Надигнах се до седнало положение и се разтреперих неудържимо.

— Ами добре. Нали затова ги наричат чудовища. Това се очаква от тях.

— Хареса им — продължи да шепне гласът. — Ще ми се да го бях записал на видео.

— Телевизията ще ти разяде мозъка, Кравос — казах аз.

Нещо изскочи от тъмнината и ме удари по лицето. Ударът ме събори на земята. Погледът ми се замъгли от нещо червено, болката изостри възприятията ми, но не изпаднах в безсъзнание. По принцип в съня това не може да стане.

— Шегички — изсъска гласът. — Шегичките няма да те спасят.

— По дяволите, Кравос — промърморих аз и отново се надигнах. — Да не би да са издали някакъв наричник „Стандартни реплики за злодеи“ или нещо подобно? Дай си малко зор. И след като така и така ще ме убиваш, защо не ми разкриеш тайния си план?

Тъмнината отново се сгъсти около мен. Дори не се опитвах да се предпазя. Тя ме притисна към земята и седна върху гърдите ми.

Вперих поглед в Кравос. Около него, като изтъкани от мъгла дрехи, висяха различни форми и образи. Забелязах сянката на демона, видях собственото си лице да се подава между пластове. Зърнах Джъстин и Лидия. А в центъра на цялата тази изкривена, преливаща се тълпа видях Кравос.

Той не изглеждаше кой знае колко по-различен. Лицето му беше слабо и мършаво, а кестенявата му коса беше започнала да се прошарва. Беше си пуснал гъста брада, но от това главата му изглеждаше още по-безформена. Раменете му бяха широки, но костеливи, а целите му гърди бяха покрити с изрисувани с кръв символи, ритуални знаци, чийто смисъл не можех да разгада. Той вдигна ръцете си и ми нанесе още два болезнени удара в лицето.

— Къде са ти подигравките сега, магьоснико? — изръмжа Кравос. — Къде са ти шегичките? Слаб, жалък, самодоволен глупак. Двамата с теб добре ще се позабавляваме, поне докато Бианка не реши да те довърши.

— Така ли мислиш? — попитах аз. — Не съм съвсем сигурен. Това е едва първата ни среща, така че нека я караме по-бавничко.

Кравос ме удари отново, този път по носа, и очите ми плувнаха в сълзи.

— Изобщо не си смешен! — изкрещя той. — Ти ще *умреш*! С това шегата не бива!

— Защо? — отвърнах рязко аз. — Кравос, победих те с парче тебешир и кукла Кен. Ти си най-голямата пародия на заклинател от всички, които познавам. Дори не очаквах да паднеш толкова лесно; може би връзката с куклата се получи толкова добра заради анатомичната прилика...

Не получих възможност да завърша изречението. Кравос изкрещя и ръцете му се впиха в гърлото на моето „аз“ в съня. Усещането беше напълно реално. Почувствах се така, сякаш наистина се намираше върху мен, тежестта му приковаваше слабото ми тяло към земята, пръстите му притискаха трахеята ми. Главата ми запулсира. Опитах се да се съпротивлявам — чисто рефлексивно, — но от това нямаше никаква полза. Той продължаваше да ме души, натискът на ръцете му нарастваше. Пред очите ми притъмня и разбрах, че той няма да ме пусне, докато не умра.

Хората, които са изпадали в клинична смърт, често разказват за светлината в края на тунела. За това, как се спускат към нея, как летят или се носят, или падат. Аз не изпитах нищо такова. Не съм сигурен доколко това е показателно за душевното ми състояние. Нямаше никаква светлина, никакъв мил, подканящ глас, нито огнено езеро, в което да падна. Имаше само тишина, дълбока и безвременна, не долавях дори пулсирането на сърцето ми в ушите. Усещах просто странен натиск върху кожата и лицето ми, сякаш ме притискаха към някаква найлонова стена.

Почувствах тъп удар в гърдите и внезапно облекчение на паренето в дробовете ми. Последва нов удар. Ново облекчение. После още няколко удара.

Сърцето ми отново заработи колебливо и аз несъзнателно си поех дъх. Найлоновата стена се притисна за миг към мен, но след това изчезна.

Потреперих и се опитах да отворя очи. Когато най-после успях, над мен стоеше Кравос и продължаваше да стиска гърлото ми, но в очите му проблясваше изненада.

— Не! — изръмжа той. — Ти си мъртъв! Мъртъв си!

— Сюзан реанимира истинското му тяло — каза някой зад гърба му.

Кравос рязко извърна глава и веднага получи удар в брадичката. Той извика уплашено и се свлече от мен.

Поех си още един измъчен дъх и седнах.

— По дяволите! — изпъшках аз. — Получи се.

Кравос се изправи и залитна, местейки ужасения си поглед от моя спасител към мен.

Моят спасител бях аз. Или по-скоро нещо, което ужасно приличаше на мен. Той имаше моите фигура и цвят на косата, имаше отоците и раните ми, примесени с някои нови обгаряния. Косата му беше разрошена, а хлътналите му очи с черни кръгове около тях изпъкваха на бледото му болнаво лице.

Двойникът ми ме погледна и каза:

— Знаеш ли, наистина изглеждаме ужасно.

— Какво е това? — изсъска Кравос. — Що за номер е това?

Подадох ръка на себе си и се здрависах. Отне ми секунда да се окопitia и казах:

— По дяволите, Кравос. При положение че границата между света на духовете и нашия свят е толкова изтъняла, очаквах, че вече си се досетил.

Кравос ни изглежда и оголи зъби.

— Твоят призрак — изсъска той.

— Технически погледнато — каза призракът ми. — Хари наистина умря за миг. Не си ли спомняш как се появяват призраците? В нормална ситуация енергията за създаването на нещо като мен нямаше да е достатъчна, но той е магьосник — истински магьосник, не жалко копие като теб — и при сегашното състояние на границата с Небивалото появата ми беше, така да се каже, неизбежна.

— Много добре казано — обърнах се аз към призрака ми.

— Радвай се, че теорията ти проработи — отвърна той. — Сам нямаше да се справя толкова добре.

— За това трябва да благодариш на Кравос. Тримата с Бианка и Мавра размътиха нещата дотолкова, че това да стане възможно. — Погледнахме към Кравос. — Няма да ти се удаде да се промъкнеш в съня ми и да ме нападнеш, докато съм безсъзнание, малкият. Този път няма да е като преди. Някакви въпроси?

Кравос се нахвърли яростно върху мен. Беше доста силен и нямаше да ми е толкова лесно да се справя с него. Бръкнах с пръст в окото му. Той изкрещя и ухапа ръката ми.

Тогава се намеси призракът ми. Той се вкопчи в гърлото на Кравос и дръпна главата му назад така, че тялото му се изви като лък. Кравос се опитваше да се съпротивлява, размахвайки ръце като подивял звяр. Призракът ми беше малко по-силен от мен, но и той нямаше да успее да го задържи задълго.

— Хари! — извика той. — Сега!

Сграбчих Кравос за гърлото и вложих цялата си ярост в захвата. Вдигнах лявата си ръка и ноктите й — тези в съня — се издължиха и се извиха. Кравос ме зяпна уплашено.

— Да не мислиш, че само ти можеш да си играеш със сънищата, Кравос? Ако предишния път бях подготвен за теб, никога нямаше да успееш да ми причиниш всичко това. — Лицето ми се изкриви и устата ми се превърна в хищническа паст. — Но този път съм готов. Сега ти си в моя сън. И аз ще си върна онова, което е мое.

Посегнах към корема му. Разпрах го с нокти и впих зъби във вътрешностите му — точно както беше направил той с мен. Късове от плътта му се разлетяха навсякъде, кръвта му — в съня — плисна, вътрешностите му — в съня — димяха.

Късах, ръфах и преглъщах окървавеното месо. Той крещеше и се бореше, но не можеше да се измъкне. Разкъсвах го на парчета и ги изяддах, горещата му кръв се стичаше невероятно сладка по езика ми, призрачното му месо ми се струваше адски вкусно и запълваше зеещата пустота в мен.

Изядох го целия.

И усетих как силата и увереността ме изпълват отново. Откраднатата ми магия се устреми обратно като сребриста мълния, изпълвайки ме с щипещото си, почти болезнено присъствие.

Но аз не се спрях дотук. Призракът ми се отдалечи, докато аз продължавах да разкъсвам Кравос и да поглъщам парчетата. Когато изядох и сърцето му, приех и неговата сила — червена, изпълнена с живот, примитивна и опасна. Магията на Кравос беше използвана само за разрушения.

Погълнах я. И без това трябваше да разруша доста неща.

Когато приключих с Кравос, разлетелите се парчета плът започнаха да изчезват като остатъци от някакъв сън. Проснах се на присънвания ми се под, треперейки от бушуващата в мен енергия. Почувствах нечия ръка на рамото ми и погледнах нагоре.

Сигурно съм изглеждал страховито. Призракът ми отстъпи назад и вдигна ръце.

— Спокойно, спокойно — каза той. — Мисля, че го довърши.

— Довърших го — потвърдих тихо аз.

— Той беше призрак — каза призракът ми. — Не бива да мислиш за него като за личност. Но и за призрак беше доста калпав. Няма за какво да съжаляваш.

— Лесно ти е да говориш така — отвърнах аз. — На теб няма да ти се наложи да живееш с мен.

— Така си е — рече той. После наведе глава и огледа тялото си. Наранените му крайници бавно избледняваха и той започваше да изчезва. — Хубаво е да си призрак, с изключение на това. Оправиш ли се с проблема, който е бил причина за създаването ти, край с теб.

Кравос — истинския Кравос — отдавна го няма. Остана само обвивката му. И ако те беше убил, с него щеше да стане същото.

— Виж им сметката, преди да са видели своята — казах аз. — Благодаря.

— Планът си беше твой — отвърна призракът ми. — И без това се чувствам адски зле.

— Знам.

— Сигурно. Гледай да не те убият пак, става ли?

— Работя по въпроса.

Той ми махна с ръка и изчезна напълно.

Примигнах и отворих очи. Сюзан беше коленичила до мен и ми биеше шамари. Чувствах се отвратително — но това не беше всичко. Цялото ми тяло жужеше от насъбраната в него енергия, кожата ми щипеше така, сякаш не се бях занимавал с магия седмици наред. Сюзан ме удари още веднъж, преди да изпъшкам тихо и да вдигна ръка, за да уловя нейната.

— Хари? — рече настоятелно тя. — Хари, буден ли си?

Примигнах.

— Да. Буден съм.

— Кравос? — изсъска тя.

— Натиснах нужните копчета и той изгуби контрол — отвърнах аз. — Сипа ме, но после аз му го върнах. Ти направи всичко както трябва.

Сюзан седна на петите си и се разтрепери.

— Господи. Когато спря да дишаш, едва не се разкресях. Ако не ми беше казал, че ще стане така, не знам какво щях да направя.

— Справи се чудесно — казах аз.

Претърколих се по лице и се изправих на крака, макар тялото ми да запротестира. Усещах болката като нещо безкрайно далечно, като нещо чуждо. Тя вече не означаваше нищо за мен. Енергията, изпълваща тялото ми — тя беше важната. Трябваше бързо да освободя част от нея, защото в противен случай щях да се взривя.

Сюзан понечи да ми помогне, но после се отдръпна назад и впери поглед в мен.

— Хари? Какво се случи?

— Върнах си нещо. И сега ми идва в повече. Все още ме боли, но като че ли това няма значение. — Протегнах ръце над главата си.

После отидох при мръсното пране и намерих едни боксерки, които горе-долу ми ставаха. Погледнах смутено Сюзан и бързо ги навлякох. — Облечи нещо на Джъстин и да се махаме оттук.

— Опитах. Тя не иска да излезе иззад пералнята.

Стиснах раздразнено зъби и щракнах с пръсти, произнасяйки:

— *Ventas servitas!*

Изви се внезапен вихър и Джъстин излетя като тапа иззад пералната машина. За миг остана да лежи на пода, гола и зашеметена, вперила в мен ококорените си тъмни очи.

— Джъстин — казах аз. — Тръгваме си. Не ми пука колко си луда — ти идваш с мен.

— Тръгваме си? — рече със запъване Джъстин. Сюзан ѝ помогна да седне и я уви в червената пелерина. Когато момичето се изправи, треперейки като елен, попаднал пред фаровете на автомобил, пелерината стигаше до средата на бедрата ѝ. — Но... ние ще умрем.

— *Щяхме* — казах аз. — Минало време. — После се обърнах към вратата, насочих част от бушуващата в мен енергия към показалеца си, протегнах го към вратата и повторих: — *Ventas servitas!*

Вятърът отново изрева и вратата излетя от касата навън към голяма празна стая. Навсякъде се разхвърчаха трески и счупиха едната от двете крушки, осветяващи помещението.

— Застанете зад гърба ми! — наредих на двете жени с глас, който трепереше от ярост и напрежение. — В никакъв случай не излизайте пред мен, ако не искате да пострадате.

Направих крачка към вратата.

Изад касата ѝ се подаде една ръка, последвана от тялото на Кайл Хамилтън, който отново беше навлякъл човешката си маска и маскарадния си костюм. Той ме хвана за гърлото и със замах залепи гърба ми за стената.

— Хари! — извика Сюзан.

— Пипнах те — изрече Кайл меко, притискайки ме с нечовешка сила към стената.

Зад гърба му се появи Кели; някога красивото ѝ лице сега се кривеше и се издуваше, сякаш тя едва успяваше да сдържи скритото под него чудовище. То като че ли беше толкова уродливо, че дори вампирските способности за създаване на фалшива външност не успяваха да прикрият отвратителността му.

— Приближи се, сестричке — каза Кайл. — Заразен или не, ние ще разпорим сърцето му и най-после ще разберем каква е на вкус магьосническата кръв.

ГЛАВА 37

Яростта ме върхлетя преди страха и безпокойството; ярост толкова ярка и заслепяваща, че чак не можех да повярвам, че е моя. Може и да не беше. В края на краищата ти си това, което ядеш — дори ако си магьосник.

— Откажи се, Кайл — изграчих аз. — Имаш само един шанс да останеш жив — ако си тръгнеш още сега.

Кайл се засмя, показвайки дългите си резци.

— Край с блъфове, магьоснико — рече меко той. — Стига вече илюзии. Хвани го, сестричке.

Кели се хвърли към мен, но аз я очаквах. Вдигнах ръката си и изръмжах:

— *Ventas servitas!*

Докато беше още във въздуха, чудовищен порив на вятъра се блъсна в нея с тежестта на торба с пясък, отхвърли я в другия край на стаята и я блъсна в стената.

Кайл изкрещя гневно, отдръпна ръцете си от гърлото ми и замахна с юмрук към лицето ми. Успях да избегна първия удар, навеждайки главата си настрана, и чух как кокалчетата на пръстите му се врязват в каменната стена. Движението наруши равновесието ми и аз залитнах, а той отново се хвърли върху мен, целейки се в гърлото ми. Оставаше ми само да гледам как ръцете му се приближават към мен.

И тогава между нас застана Сюзан. Не бях забелязал кога се е приближила, но видях как прихвана юмрука му с двете си ръце. Тя се извъртя със замах, нададе яростен писък и запрати Кайл към другия край на стаята. Той се стовари върху сестра си и двамата отново се блъснаха в стената. Чух нечленоразделния животински крясък на Кели. Черното, покрито със слуз прилепоподобно нещо, което се криеше под красивата ѝ обвивка, си проправи път навън, разкъсвайки на парчета кожата, и се втрени в Кайл. Той започна да се бори с нея и изкрещя нещо, което премина в зверски писък, когато той също се освободи от

човешката си маска. Двамата с ожесточение започнаха да се нападат един друг с нокти и зъби.

Изръмжах и протегнах ръцете си към тях, завъртайки китките си в съвсем непознат за мен жест. Думите като че ли сами излязоха от устата ми.

— *Satharak, na-kadum!*

Гневната алена енергия, която бях откраднал от Кравос, потече по дясната ми ръка и се изля навън под формата на червена светкавица. Тя се стрелна към побеснелите вампири и започна да кръжи около тях и да ги обгръща, като ставаше все по-гореща и по-ярка, докато накрая те не избухнаха в пламъци.

Докато умираха, пицяха; звукът напомняше стърженето при разкъсване на метал и едновременно с това виковете на ужасени деца. Горещата вълна достигна и до нас и едва не подпали косъмчетата на гърдите и краката ми. По пода запълзя гъст, мазен и зловонен дим.

Гледах ги как горят, макар да не виждах нищо под яркия огнен пашкул. Част от мен искаше да затанцувам от злобна радост, да протегна ръцете си нагоре и да изрева тържествуващо, да се присмивам на враговете си, докато умират, и да се заровя в праха им, когато изстине.

Останалата, по-голямата част се отвори. Гледах заклинанието, което бях изковал, и не можех да повярвам, че е излязло от мен — независимо от това, че бях използвал силата и може би дори част от първичното познание на Кравос, което бях погълнал заедно с призрака му, магията си беше съвсем *моя*. Аз ги бях убил бързо и ефективно, без почти никакви усилия, точно както когато някой настъпи мравка.

Те са вампири, настояваше част от мен. *Заслужаваха си го. Те са чудовища.*

Погледнах към Сюзан, която стоеше задъхана встрани; бялата й риза беше зацапана с кръв. Тя гледаше огъня с широко отворени очи, които бяха изцяло черни. Видях как потрепери и ги затвори. Когато отново ги отвори, те вече бяха нормални и пълни със сълзи.

Писъците от вътрешността на пашкула на моето заклинание бавно утихваха. След това не остана нищо, освен пропуквания. Клокочене. Звукът от врящ костен мозък, избликващ от костта.

Обърнах се към вратата и казах:

— Да вървим.

Сюзан и Джъстин ме последваха.

Поведох ги през мазето. То беше просторно, недовършено и влажно. Стаята до пералното помещение имаше голям отводнителен отвор. Там имаше и трупове. Младежите от маскарада. Други, облечени в дрипави и износени дрехи. Подът беше влажен и към канала все още се оттичаше струйка вода.

Вечерята беше приключила.

— Мразя ги — казах аз. Гласът ми отекна в стаята. — Мразя ги, Сюзан.

Тя не отвърна нищо.

— Няма да им позволя да продължават така. Досега се опитвах да не заставам на пътя им. Но вече не мога. Не и след всичко, което видях.

— Не можеш да се бориш с тях — прошепна Джъстин. — Те са твърде силни. И са много.

Вдигнах ръка и Джъстин замълча. Леко наведох глава и благодарение на магическите си сетива долових леко потропване. Отидох до другия край на стаята, заобикаляйки труповете, и се озовах до една ниша в стената.

В нея бяха монтирани шперплатови рафтове и на един от тях лежаха защитната ми гривна, стрелящата пръчка и черепът на Боб, който все още се намираше в мрежичката си. Когато се приближих към него, огънчетата в очните му ябълки пламнаха.

— Хари — каза Боб. — Звезди и небеса, ти си добре! — Той се поколеба за миг и продължи: — И изглеждаш зловец. Макар и облечен в боксерки на малки жълти патенца.

Погледнах надолу и положих огромни усилия да си представя вампир, носещ боксерки на жълти патенца. Или дори магьосник.

— Боб — казах аз.

Боб подсвирна.

— Леле. Аурата ти е различна. Прилича много на...

— Млъквай, Боб — казах тихо аз.

Той замълча.

Сложих си гривната и взех стрелящата пръчка. Огледах се наоколо, намерих жезъла си, оставен в ъгъла, и взех и него.

— Боб, какво правят всички тези неща тук долу? — попитах аз.

— О, това ли — отвърна гой. — Ами Бианка, незнайно защо, реши, че ако някой се заиграе с жезъла ти, той може да се взриви.

— Я виж ти.

Гласът ми прозвуча иронично-шеговито, макар изобщо да не ми беше забавно.

— И през ум не ми минава откъде може да ѝ е хрумнало.

— Удвоявам ти заплатата. — Взех черепа на Боб и го подадох на Джъстин. — Носи го. Внимавай да не го изпуснеш.

Боб подсвирна.

— Здравсти, сладурано. Много ми харесва пелеринката ти. Нещо против да хвърля едно око на подгъва ѝ?

Минавайки покрай Джъстин, пернах силно черепа, което ми спечели едно ядосано „Ей!“ от Боб.

— Стига се занася. Все още се намираме в къщата на Бианка и трябва да намерим начин да се измъкнем. — Намръщих се, погледнах към Джъстин и после бързо се огледах. — Къде е Сюзан?

Джъстин примигна.

— Тя беше точно там, зад...

Обърна се и също започна да се оглежда.

Водата капеше.

Цареше тишина.

Джъстин започна да трепери като лист.

— Тук — прошепна тя. — Те са тук. Само че ние не можем да ги видим.

— Какво е това „ние“, малката — промърмори Боб. Черепът се завърта в мрежичката си. — Не виждам никакви воали, Хари.

Огледах се внимателно наляво и надясно, стиснал здраво стрелящата пръчка.

— Видя ли я да си тръгва? Или някой да я хваща?

Боб се изкашля.

— Ами, честно казано, аз гледах Джъстин и нейната сочна малка...

— Разбрах те, Боб.

— Съжалявам.

Поклатих раздразнено глава.

— Промъкнали са се тук сигурно под прикритието на някой воал. Грабнали са Сюзан и са се махнали. Защо не са останали тук, по

дяволите? Защо не са ми забили нож в гърба? Защо не са отвели и Джъстин?

— Добри въпроси — рече Боб.

— Ще ти кажа защо. Защото не са били тук. Не могат толкова лесно да отмъкнат Сюзан. Не и в този момент.

— Защо не? — заинтересува се Боб.

— Довери ми се. Тя няма да им се остави просто така. Не могат да го направят, без да вдигнат шум, а ние ще го забележим.

— Да предположим, че си прав — рече Боб, — но защо ѝ е тогава просто да си тръгне?

Джъстин отново ме погледна и облиза устните си.

— Бианка може да я накара. Виждала съм я да го прави. Тя накара Сюзан сама да влезе в пералното помещение.

Изпъшках.

— Очевидно Бианка доста е залягала над книгите, Боб.

— Вампир магьосник — каза Боб. — Черна магия. Може да се окаже много трудно.

— И аз не съм лесен. Джъстин, стой зад мен. Дръж си очите отворени.

— Да, сър — отвърна тихо тя.

Минах покрай нея и се запътих към стълбите. Част от енергията, която ме изпълваше, се беше изпарила. Усещах по-осезаемо болката и умората. Правех всичко възможно, за да не им обръщам внимание. Кратък пристъп на паника затъкна гърлото ми и се опита да ме накара да закрепця. И на него му обърнах гръб. Просто отидох до най-долното стъпало и погледнах нагоре.

На края на стълбите се виждаше елегантна дървена врата, която беше широко отворена. През нея нахлуваха лек бриз и мирис на нощен въздух. Късно през нощта с леки намеци за приближаващото се утро. Погледнах към Джъстин и тя леко се отдръпна от мен.

— Остани тук долу — казах ѝ аз. — Боб, наоколо ще започнат да летят разни неща. Помогни ѝ, доколкото можеш.

— Добре, Хари — отвърна Боб. — Знаеш, че тази врата е била отворена за теб. Те ще те чакат да се качиш горе.

— Да — казах аз. — По-силен няма да стана, така че най-добре да действам още сега.

— Можеш да изчакаш до утрото. Тогава те ще...

— Ще си проправят път със сила до долу, за да се скрият от слънчевата светлина — прекъснах го аз. — И пак ще има битка. — Погледнах към Джъстин и казах: — Ако успея, ще те измъкна оттук.

Тя ме стрелна с поглед и отново наведе глава.

— Благодаря ви, господин Дрезден. Че се опитвате.

— За нищо, малката. — Раздвижих китката си, усещайки хладното сребро на гривната. Стиснах здраво жезъла си. Плъзнах стрелящата пръчка между пръстите си, опипвайки изрязаните в дървото руни — формулите на енергията, огъня, силата.

Стъпих с единия си крак на стълбището. Босата ми пета прошумоля съвсем леко, но дъската изскърца под тежестта ми. Изпънах рамене и стъпих на второто стъпало, после на следващото. Изпълнен с непоколебимост, навярно. Със страх, определено. Кипящ от сила и изпълнен с гняв, който беше готов да изригне отново.

Опитах се да проясня мислите си, да се вкопча в гнева и да прогоня страха. Успях само донякъде, но продължих да се изкачвам.

През вратата се стигаше до голямата зала, а в дъното ѝ стоеше Бианка. Тя беше облечена с бялата рокля, в която я бях видял преди; меката тъкан падаше на дипли, подчертавайки апетитните ѝ извивки, и с артистично умение хвърляше сенки върху нея. До Бианка беше коленичила Сюзан с наведена глава и трепереше. Едната ръка на вампирката стискаше косата ѝ.

Около Бианка в полукръг се бяха наредили дузина вампири: кльощави крайници, отпуснати черни тела и зъби, от които капеха лиги; кожени ципи между ръцете и телата им, които напомняха закърнели криле. Някои от вампирите се бяха изкатерили по стените и надничаха оттам като група черни паяци. Всичките, дори Сюзан, имаха огромни черни очи. И всичките се бяха вторачили в мен.

Пред Бианка бяха заели позиция половин дузина мъже, облечени в обикновени костюми, които имаха издутини на странни места. Те държаха оръжия в ръцете си. Големи оръжия. Някакви автомати, помислих си аз. Погледите им бяха странно замъглени, сякаш им беше позволено да виждат само части от онова, което ставаше в залата. Още по-добре.

Погледнах ги и се облегнах на жезъла ми. И се засмях. Смехът ми прозвуча хрипливо, отекна в голямата зала и накара вампирите да се размърдат притеснено.

Пълните устни на Бианка бавно се разтегнаха в усмивка.

— И какво ти се струва толкова забавно?

Усмихнах ѝ се в отговор, но в усмивката ми нямаше и капка дружелюбност.

— Всичко. Сигурно смяташ човека с боксерки на жълти патенца, хванал две пръчки в ръцете си, за много опасен.

— Всъщност е така — отвърна Бианка. — На твое място щях да се чувствам поласкана.

— Нима? — попитах аз.

Бианка се усмихна още по-широко.

— О, да. Господа — каза тя на мъжете с автомати, — огън!

ГЛАВА 38

Протегнах лявата си ръка напред, влях енергия в защитната си гривна и изкрещях:

— *Riflettum!*

Автоматите с грохот избълваха огън. По повърхността на щита ми, на няколко милиметра от ръката ми проблеснаха искри. Докато охраната ме засипваше с куршуми, гривната постепенно се затопляше. Стрелбата спря също толкова внезапно, колкото беше започнала. Куршумите се разлетяха настрани, дупчейки скъпата дървена ламперия. Един от вампирите на стената извика и се разплъоска на пода като тлъсто насекомо. Автоматът в ръцете на един от охранителите внезапно подскочи и се изкриви, а мъжът закрещя от болка и залитна назад; от ръцете и от разкъсаното му лице се стичаше кръв.

Технологията не се погажда добре с магията. Включително подаващите механизми в автоматичните оръжия.

Още два автомата засякоха, а останалите утихнаха, изпразнили пълнителите си. Продължавах да стоя с протегнатата ръка. Куршумите се търкаляха на пода пред мен като безформени оловни късчета. Охранителите ме загледаха стреснато, изтеглиха се назад зад Бианка и вампирите и после избягаха през вратата. Не можех да ги виня. Ако единственото, с което разполагах, беше пистолет и той се беше оказал безполезен, и аз щях да побягна.

Направих крачка напред, разпръсквайки с босия си крак куршумите.

— Махнете се от пътя ми — каза аз. — Пуснете ни навън. Никой няма да пострада.

— Кайл — каза Бианка и дръпна косата на Сюзан. — Кели. Тя и без това беше доста луда. Не всеки приема добре трансформацията.

Погледът ѝ се спря върху Сюзан.

Усмивката застина на лицето ми.

— Последен шанс, Бианка. Пуснете ни да си отидем в мир и ще останете живи.

— А ако откажа? — попита тихо тя.

Търпението ми се изчерпа и изръмжах. Вдигнах стрелящата пръчка, размахая я над главата ми, докато концентрирах върху нея волята ми, и изревах:

— *Fuego!*

Енергията избликна от пръчката и се устреми напред в поток към водачката на вампирите.

Бианка продължаваше да се усмихва. Тя повдигна лявата си ръка, промърмори нещо под носа си и видях как пред нея се сгъсти студена тъмнина. Образува се вдлъбнат диск, който пресрещна енергийното ми копие, погълна го и го разпръсна настрани на малки огнени струйки. Те се стрелкаха насам-натам и падаха на пода в малки пламтящи локвички.

Вперих безмълвно поглед в нея. Знаех, че е научила някои номера, може би един-два воала, някоя и друга магия. Но подобно отразяване на огъня не беше по силите на всекиго. Някои от хората в Белия съвет нямаше да успеят да спрат изстрела ми без странична помощ.

Бианка ми се усмихна и отпусна ръката си. Вампирите се закискаха със съскащ нечовешки смях. Косъмчетата на тила ми настръхнаха и студени тръпки ме полазиха по гърба.

— И така, господин Дрезден — рече меко тя. — Оказва се, че Мавра е била способен учител, а аз съм си научила добре урока. Очевидно се намираме в патова ситуация. Но аз имам още една фигура, която ми се иска да поставя на дъската.

Тя плесна с ръце.

Един от вампирите отвори странична врата. Зад нея стоеше среден на ръст мъж, с тъмни коса и кожа, който стискаше с двете си ръце стилизиран жезъл. Той беше облечен в ръчно ушит тъмносив костюм с безупречна кройка. Приличаше ми на южноамериканец с квадратната си челюст и широкото изсечено лице.

— Хубав костюм — казах му аз.

Той ме изгледа от главата до петите.

— Хубави... патенца.

— Добре — казах аз. — Ще клъвна на примамката. Кой е този?

— Казвам се Ортега — отвърна мъжът. — Дон Паоло Ортега от Червения двор.

— Здравсти, Дон — поздравих го аз. — Бих искал да направя оплакване.

Той се усмихна, показвайки равните си бели зъби.

— Сигурен съм, че искате, господин Дрезден. Но аз отдавна наблюдавам развитието на ситуацията тук. И баронесата — той кимна на Бианка — не е нарушила нито едно от съглашенията. Нито е нарушила законите на гостоприемството или собственото си обещание.

— О, я стига — отвърнах аз. — Тя наруши духа им!

Ортега цъкна с език.

— Уви, в съглашенията изрично е споменато, че приетите от нас закони нямат дух, господин Дрезден. Само букви. А баронеса Бианка ги спази до последната буква. Вие започнахте няколко сражения в дома ѝ, убихте верноподаниците ѝ, нанесохте вреда на имуществото и репутацията ѝ. И сега стоите там, готов да продължите да се жалвате от нея по най-незаконен и пренебрежителен начин. Мисля, че онова, което вършите, понякога е наричано „линчуване“.

— Ако имате да казвате нещо по същество — прекъснах го аз, — сега е моментът.

Очите на Ортега проблеснаха.

— Присъствам тук като свидетел на Червения крал и всички Вампирски дворове като цяло. Това е всичко. Просто съм свидетел.

Бианка ме погледна отново.

— Свидетел, който ще разкаже на Дворовете за предателското ви нападение и незаконното нахлуване в дома ми — каза тя. — Което означава война между нашия род и Белия съвет.

Война.

Между вампирите и Белия съвет.

Мамка му. Това беше немислимо. Подобен конфликт не беше избухвал от векове. Поне никой от живите не си спомняше нещо такова — а някои магьосници живеят адски дълго.

Трябваше да преглътна и да прикрия факта, че съм преглътнал.

— Добре. И тъй като той все още не е хукнал да докладва, мога само да предполагам, че ще ми предложите някаква сделка.

— Винаги съм смятала, че схващате ужасно бързо, господин Дрезден — каза Бианка. — Ще изслушате ли предложението ми?

С всяка изминала минута болката ми се засилваше все повече. Тялото ми отпадале. Бях изпълнен с енергия, но похарчих голямата част от нея за заклинанията си. Тя щеше да се възстанови, ала батерийките ми се изтощаваха — и вече не можех да не обърна внимание на слабостта и на световъртежа.

Честно казано, вампирите ме бяха хванали на мушката. Нуждаех се от план. Отчаяно. И от време.

— Разбира се — отвърнах аз. — Ще ви изслушам.

Бианка нави косата на Сюзан около пръста си.

— Първо. Ще ви бъде простена вашата... проява на лош вкус през последните няколко дни. Не броя смъртта на последните двама — не мога да кажа, че е била непровокирана, а и поне са умрели бързо. Ще ви простя, господин Дрезден.

— Колко мило.

— Нататък става още по-добре. Когато си тръгвате, можете да вземете със себе си оборудването си, черепа и курвата на Бялото копеле. Цели, невредими и с уверения за неприкосновеност им за в бъдеще. Ще считаме, че сме квит.

Позволи в гласа ми да се промъкне суха нотка.

— Как бих могъл да откажа.

Тя се усмихна.

— Вие убихте един мой много близък човек, господин Дрезден — наистина не директно, но действията ви доведоха до смъртта ѝ. Това също ще ви простя.

Присвих очи.

Бианка поглади Сюзан по косата.

— Тази ще остане с мен. Вие ми отнехте близък човек, господин Дрезден. А аз ще отнема някой близък до вас. Така отново ще сме квит. — Тя се усмихна леко на Ортега, после ме погледна и попита: — И така, какво ще кажете? Ако предпочитате да останете с нея, аз съм убедена, че ще намерим подходящо място за вас тук. След съответните застраховки, гарантиращи ни вашата лоялност, разбира се.

Няколко секунди зашеметено мълчах.

— Е, магьоснико? — попита вече по-рязко тя. — Какъв е отговорът ви? Приемете сделката ми. Моя *компромис*. Или ще последва воина. А вие ще станете първата ѝ жертва.

Погледнах към Сюзан. Тя ме зяпаше безизразно, леко отворила уста, изпаднала в някакъв транс. Сигурно можех да я извадя от него, при условие че вампирите не ме разкъсат на парчета, докато се занимавам с това. Погледнах към Бианка. Към Ортега. Към съскащите вампири. Лигите им капеха по полирания паркет.

Болеше ме цялото тяло и се чувствах адски уморен.

— Обичам я — каза аз.

Не го произнесох много силно.

— Какво? — Бианка ме погледна. — Какво казахте?

— Казах, че я обичам.

— Тя вече е наполовина моя.

— И какво от това? Все още я обичам.

— Човешкото в нея вече е съвсем малко. Дрезден. И съвсем скоро тя ще стане моя сестра.

— Възможно е — отвърнах аз — А може би не. Махнете ръцете си от приятелката ми.

Очите на Бианка се разшириха.

— Вие сте луд — каза тя. — Флиртувате с хаоса, с унищожението — с войната. Заради *тази* наранена душа?

Опрях жезъла си в пода и почерпах енергия. Бръкнах по-надълбоко, отколкото бях опитвал досега. Навън утринното небе се разтресе от гръм.

За миг Бианка и дори Ортега изглеждаха доста неуверени и се озърнаха, преди отново да погледнат към мен.

— Заради една душа. Заради една любима. Заради един живот. — Влях силата в стрелящата пръчка и върхът ѝ засия в огнено-бяло. — Според мен това е единственото, заради което си струва да се води война.

Лицето на Бианка се изкриви от гняв. Тя вече не можеше да се сдържа. Кожата ѝ се разцепи като на някоя отвратителна гъсеница и изпод маската от плът се появи черната твар. Пастта ѝ зееше и черните ѝ очи горяха с животинска ярост.

— Убийте го! — изкрещя тя. — Убийте го, убийте го, убийте го!

Вампирите се нахвърлиха върху мен — по земята, от стените, плъпнаха като хлебарки или паяци, но с невероятна бързина. Бианка насъбра сенките в шепите си и ги запрати срещу мен.

Отстъпих крачка назад и отбих удара ѝ с жезъла си. Той рикошира и попадна в един от лакеите ѝ. Тъмнината обгърна вампира и той нададе вой от вътрешността на облака. Когато тъмната мъгла се разсея, от него не беше останало нищо, освен прах. Отвърнах с нов огнен фонтан от пръчката, който размахвах като сърп срещу приближаващите се вампири. Те пламнаха като факли, загърчиха се и запищяха.

Някъде отгоре към мен полетя струя отровна слюнка и аз едва успях да отскоча навреме. Вкопчилият се в тавана вампир скочи след слюнката си, но налетя на здраво подпрения ми в пода жезъл. Той издаде неприятен гъргорец звук и се стовари на земята. Замахнах с жезъла към главата му, под съпровода на нов гръм навън. Енергията ми потече по жезъла и разсече главата на вампира като яйце. От тавана се посипа прах, а ноктите на умирация вампир задраскаха по пода в налудничаво стакато.

За момента се представях добре — най-близкостоящите вампири отстъпваха назад, оголили резците си. Но зад тях се появиха още. Бианка запрати срещу мен нова порция от тъмната си магия и макар да я пресрещах едновременно с жезъла и щита си, смъртоносният студ успя да вцепени пръстите ми.

Силата ми се изчерпваше. Започнах да се задъхвам, а умората и слабостта като че ли спореха коя първа да ме повали. Тръснах глава, прогонвайки замаяността — тъкмо навреме, за да изпратя поредния огнен заряд срещу промъкналия се наблизо вампир, но той отскочи встрани и единственото, което успях да направя, бе да прогоря поредната бразда в пода.

Пламъците ги принудиха да отстъпят за известно време, а аз се опитах да си поема дъх.

Те идваха. Щяха да ме хванат. Мозъкът ми не спираше да го повтаря трескаво, изпаднал в паника. Те идваха. Джъстин, Сюзан и аз все едно бяхме вече мъртви. Мъртви като всички останали. Мъртви като жертвите им.

Облегнах се на стената до стълбите, като дишах тежко и се опитах да се вкопча в една мисъл. Мъртви. Жертви. Жертвите в мазето. Мъртвите.

Пуснах на земята стрелящата пръчка и се отпуснах на колене.

Използвах жезъла си, за да очертая кръг около мен. Това щеше да е достатъчно. Кръгът се запечата с жужене на енергия. В тази къща имаше магия в изобилие, цяло море от свръхестествена енергия.

Нямах рецепта за това заклинание. Нямах върху какво да се съсредоточа, нямах мишена, но и самата магия не беше от вида, с който обикновено работех. Насочих сетивата си надолу, в земята, като търсещи пръсти. Изхвърлих от главата си горящата зала, враговете ми, воя на Бианка. Изключих се от огъня, пушека, болката и гаденето. Съсредоточих се и бръкнах надолу.

И ги намерих. Намерих мъртвите, жертвите, онези, които бяха похитени. Не само няколкото тела, захвърлени като безполезен боклук. Намерих други. Десетки други. Стотици. Кости, заровени както падне, безименни, забравени. Неспокойни сенки, затворени в земята, твърде слаби, за да направят нещо, да си отмъстят, да потърсят покой. Може би в някоя друга нощ или на някое друго място нямаше да успея да го направя. Но тук Бианка и хората ѝ бяха подготвили всичко за мен. Бяха се погрижили да отслабят границата между живота и смъртта, да използват мъртвите като оръжие срещу мен.

Ала този меч имаше две остриета.

Намерих призраците и започнах да ги докосвам един по един.

— *Memorium* — шепнех аз. — *Memoratum. Memortius.*

Енергията потече от мен. Изпусках я колкото се може по-бързо и я споделях с тях. С изгубените. С прелъстените, предадените, бездомните и безпомощните. С всички хора, които вампирите бяха ловили през годините, с всички мъртви, до които успях да се добера. Достигнах до смущението в границата, което бяха създали Бианка и съюзниците ѝ, и влях сила във всичките скитащи сенки.

Къщата започна да се тресе.

Някъде от мазето се разнесе тътен. В началото звучеше като стенание. Прерасна във вопли. А после премина в оглушителен писък, който поразяваше сетивата и накара сърцето и корема ми да потреперят от скритата в него сила.

Мъртвите дойдоха. Те изригнаха от пода, приели формите на пушек, пламък и пепел. Видях ги, докато се олюлявах изтощен, изцеден от усилията, вложени в изковаването на заклинанието. Видях лицата им. Видях вестникарчетата от бурното време на двайсетте и улични скитници латиноси от петдесетте. Видях как разносвачи,

бездомници и изгубени деца се надигат, смъртоносни в своята ярост. Призраците размахваха пламтящите си ръце, изгаряха и изпепеляваха; затъкваха носове и гърла с пушечните си тела. Кресяха имената си, имената на своите убийци и имената на хората, които обичаха, и желанието им за мъст разтърси голямата стара къща като торнадо, като земетресение.

Таванът започна да се руши. Видях как вампирите пропадат в мазето заедно с горящите части от пода. Някои се опитаха да избягат, но духовете на мъртвите не знаеха милост, както не познаваха и покоя. Те удряха вампирите, раздираха телата им с призрачните си ръце, на които бях дал сила.

Вампирите умираха. Воплите на призраците се носеха отвсякъде — ужасни и красиви, сърцераздирателни и абсурдни като самото човечество. Тези звуци не оставяха място нито за мисъл, нито за реч и аз ги усещах върху кожата си като реални удари.

Никога през живота си не съм бил толкова уплашен. Изправих се на крака и магнах с ръка към мазето. Джъстин се изкачи нагоре, носейки Боб, чиито очи проблясваха като фар в мъглата. Сграбчих я за ръката и се опитах да намеря изход от рушачия се дом, да заобиколя зейналата дупка в пода, която водеше към ада.

Видях как един призрак се хвърля върху Бианка с протегнати напред пламтящи ръце. Тя го отблъсна встрани с един от своите ледени заряди, хвана Сюзан за китката и я повлече към изхода.

Около нея се събраха още призраци, най-старите мъртвци в този дом, призраци от огън, дим и трески — един от тях дори си беше изковал тяло от пръснатите по пода куршуми.

Тя успя да ги отблъсне. С нокти и зъби си пробиваше път през тях към входната врата. Сюзан започна да се пробужда, да се оглежда с ужасено изражение на лицето.

— Сюзан! — извиках аз. — Сюзан!

Тя започна да се бори с Бианка, която се обърна със съскане към нея. Опита се да я довлече по-близо до вратата, но един от призраците успя да се вкопчи в крака на вампирката и го запали.

Бианка изкрепя и обезумя от болка и ярост. Тя повдигна едната си ръка с тъмни, блестящи нокти и посегна към гърлото на Сюзан.

С последната сила, която беше останала в тялото и съзнанието ми, аз запратих към тях едно заклинание, заедно с името на Сюзан.

И тогава го видях да се надига. Призракът на Рейчъл. Почти прозрачна, но красива, тя застана между ноктите на Бианка и гърлото на Сюзан. От призрака бликна алена кръв. Сюзан падна на една страна и остана да лежи на пода. Бианка започна да крещи толкова пронизително, че стъклата на прозорците се пръснаха. Окървавеният призрак се притисна към нея и обгърна с ръце чудовищната черна фигура.

Заклинанието ми следваше Рейчъл по петите. Вихърът се блъсна в Бианка, сграбчи я и я подхвърли във въздуха, след което я размаза върху пода. Дъските поддадоха под огромния натиск и от пролома към мен изригнаха пламъци и вълна от зловонен черен дим. Усетих как губя равновесие и се опитах да стигна до вратата, но се строполих на земята.

Призраците се втурнаха след Бианка, огъня и дима и нахлуха в пролома. Къщата заскърца и започна да се руши.

Не можех да се изправа. Почувствах как нечий малки, но силни ръце ме подхващат под мишницата. После усетих как страховито силната ръка на Сюзан ме подхваща от другата страна. Тя ме изправи на крака. Джъстин остана от другата ми страна и тримата заедно излязохме от старата къща.

Не бяхме изминали повече от десетина крачки, когато сградата се срути с грохот. Обърнахме се и аз видях как къщата буквално се свива в себе си, как потъва в земята сред огнения ад. По-късно пожарникарите го нарекоха обратна взривна вълна, но аз си знам какво видях. Видях как призраците на мъртвите си разчистиха сметките.

— Обичам те — казах аз на Сюзан; или поне се опитах да ѝ го кажа. — Обичам те.

Сюзан притисна устните си към моите. Мисля, че плачеше.

— Шшт — каза тя. — Шшт, Хари. И аз те обичам.

Така приключи всичко.

Нямаше друга причина да оставам в съзнание.

ГЛАВА 39

Последната садистична шегичка от страна на висшата сила, която беше решила да превърне живота ми в ад, бе, че Центърът за изгаряния беше препълнен и се наложи да лежа в една стая с Чарити Карпентър. Ако не физически, тя се беше възстановила поне психически и ме подкара от мига, в който се събудих. Езикът на тази жена е по-остър от всеки меч. Дори от *Аморакус*. През повечето време се усмихвах. Майкъл щеше да се гордее с мен.

Научих, че бебето внезапно беше започнало да се подобрява в ранните часове на деня, когато къщата на Бианка беше изгоряла. Помислих си, че може би Кравос беше отхапал частичка от мъника и аз му я бях върнал. Майкъл реши, че Господ просто е решил сутринта, че в този ден ще върши добри дела. Няма значение. Важен е резултатът.

— Двамата решихме — каза Майкъл, протягайки силната си ръка към Чарити — да го наречем Хари.

Чарити ме погледна, но замълча.

— Хари? — попитах аз. — Хари Карпентър? Майкъл, какво ти е направило горкото дете?

Но всъщност се почувствах добре. И името си остана. Чарити излезе от болницата три дни преди мен. Майкъл и отец Фортхил останаха да ми правят компания до края на престоя ми. Никой от тях не каза нищо, но Майкъл носеше меч със себе си, а Фортхил винаги държеше подръка разпятието си. За всеки случай, ако се появи някой неприятен посетител.

Една нощ, когато не можах да заспя, споменах на Майкъл, че се притеснявам за последиците от работата ми — опасната разрушителна магия, която бях пръскал наляво и надясно. Притеснявах се, че ще ме преследва през остатъка от живота ми.

— Аз не съм философ, Хари — каза той. — Но поне мога да ти дам нещо, върху което да помислиш. Каквото повикало, такова се обадило. И понякога ти получаваш онова, което се е обадило. — Той

замълча за миг, намръщи се леко и сви устни. — А понякога самият ти си онова, което се обажда. Разбра ли какво имам предвид?

Разбрах. И това ми помогна да заспя.

Майкъл ми разказа, че двамата с Томас са се измъкнали от сражението на моста само няколко минути след началото му. Но времето в Небивалото и Чикаго се разминава и те се върнали тук едва в два часа на следващия следобед.

— Томас ни изведе в един пазар за плът — каза Майкъл.

— Аз не съм магьосник — отбеляза Томас. — Мога да влизам и излизам от Небивалото само на места, които са близки на сърцето ми.

— Къща на греха! — рече Майкъл и сви устни.

— Клуб за джентълмени — възрази Томас. — Един от най-добрите в града.

Държах си устата затворена. Кой казваше, че никога няма да помъдрея?

Мърфи се събуди от заклинанието два дни по-късно. Налагаше ми се да се придвижвам с инвалидна количка, но въпреки това присъствах заедно с нея на погребението на Кравос. Тя ме изтика под ръмвящия дъждец до гроба му. Имаше един представител на градските власти, който подписа няколко документа и си тръгна. След това останахме само ние и гробокопачите с техните лопати, които шепнеха на пръстта.

Мърфи наблюдаваше церемонията, без да обели нито дума. Очите ѝ бяха хлътнали и избледнели, синьото почти преминаваше в сиво. Не я притисках, а тя не проговори, докато дупката не беше запълнена изцяло.

— Не можах да го спра — каза тя след това. — Опитах се.

— Но все пак го победихме. Затова ние сме тук, а той е там.

— Ти го победи — каза Мърфи. — От мен нямаше никаква полза.

— Той те удари изневиделица. Дори да беше магьосница, пак щеше да те пипне — както едва не спипа мен. — Потреперих, дори само споменът за ужасната болка караше стомаха ми да се свива. — Карин, не можеш да се обвиняваш за това.

— Знам — отвърна тя, — но изобщо не прозвуча убедено. После замълча за доста дълго време и аз най-накрая разбрах, че не говори,

защото щях да усетя в гласа ѝ сълзите, които иначе дъждът скриваше от мен. Но тя не наведе глава и не отмести поглед от гроба.

Намерих ръката ѝ и я стиснах. В отговор тя стисна моята, безмълвно и силно. Двамата стояхме там, под дъжда, докато и последната буца пръст не беше хвърлена върху ковчега на Кравос.

Когато тръгнахме да се прибираме, Мърфи спря количката ми и погледна намръщено белия надгробен камък, който лежеше до едно заградено място.

„Той умря, постъпвайки правилно“ — прочете тя.

После ме погледна.

Свих рамене и се подсмихнах накриво.

— Все още не. Не и днес.

Майкъл и Фортхил се погрижиха за Лидия. Истинското ѝ име беше Барбара Някоя си. Събраха ѝ багажа и я изведоха от града. Очевидно Църквата има нещо, което наподобява Програмата за защита на свидетели, за да укрива хората от ръцете на свръхестествените злодеи. Фортхил ми разказа, че момичето избягало от църквата, защото се страхувало да заспи, и тръгнало да си търси някакви стимуланти. Вампирите я спипали веднага щом излязла, и тогава аз ги бях намерил в онази стара сграда. Лидия ми беше изпратила бележка, в която пишеше просто „Съжалявам. Благодаря за всичко“.

Когато излязох от болницата, Томас ми изпрати благодарствено писмо за това, че бях спасил Джъстин. Беше го написал на малка картичка, прикрепена към фльонгата на Джъстин, която всъщност беше и единственото ѝ облекло. На вас оставям да се досетите къде беше прикрепена тази фльонга. Приех картичката, но не и момичето. Доста е гадничко да делиш момиче с един секс вампир. Джъстин е много мила и красива, когато не се намира на ръба на нервен срив — но не можех да я обвинявам за това. Доста хора са принудени да пият лекарства, за да поддържат стабилна нервната си система. Литий, секс вампири супермоделите — на който каквото му върши работа.

И без това си имах достатъчно проблеми с жените.

Всеки ден, докато бях в болницата, Сюзан ми изпращаше цветя и ми звънеше. Но нашите разговори никога не продължаваха дълго и тя нито веднъж не дойде да ме види. След като ме изписаха, първата ми работа беше да отида у тях. Тя не живееше вече там. Опитах се да я намеря на работното ѝ място, но така и не успях да я засека. В края на

краищата се наложи да прибегна до магия. Използвах малко коса, която беше останала по четката ѝ в апартамента ми, и я проследих до един плаж край езерото Мичиган, в един от последните топли дни на годината.

Намерих я да се пече на слънце, облечена в оскъден бял бански. Седнах до нея и веднага усетих как нещо се промени — появи се едно тихо напрежение, което не можех да пропусна, макар да не виждах очите ѝ, скрити зад големите слънчеви очила.

— Слънцето помага — каза ми тя. — Понякога дори го губя изцяло.

— Опитах се да те намеря — казах аз. — Искях да поговорим.

— Знам — отвърна Сюзан. — Хари. При мен всичко се промени. На дневна светлина не е чак толкова лошо. Но нощем... — Тя потрепери. — Трябва да се заключавам вътре. Не мога да разчитам на себе си, когато съм с хора, Хари.

— Знам — казах аз. — Наясно ли си какво се случи?

— Говорих с Томас — отвърна тя. — И с Джъстин. Много са мили. Обясниха ми доста неща.

Намръщих се.

— Виж какво. Смятам да ти помогна. Ще намеря начин да те измъкна от това. Ще намерим лекарство. — Протегнах ръка и улових нейната. — О, по дяволите, Сюзан, хич не ме бива в това. — Бръкнах в джоба си и трмаво нанизах пръстена на пръста ѝ. — Не искам да си далеч. Омъжи се за мен.

Тя се надигна и седна; впери поглед в ръката си, към мъничкия камък, който можех да си позволя. След това се наведе към мен и ме целуна разгорещено. Езиците ни се докоснаха. Моят изтръпна. Почувствах леко замайване и пулсиращото наслаждение, което бях изпитал и по-рано — наркотика, за който копнеех, без да го осъзнавам.

Сюзан бавно се отдръпна от мен; лицето ѝ зад слънчевите очила оставаше непроницаемо.

— Не мога — каза тя. — Винаги съм те желала, Хари. Край теб не мога да се контролирам. Все още не мога да различавам видовете глад. — Тя пусна пръстена в шепата ми и се изправи, прибирайки кърпата и чантата си. — Не ме търси повече. Аз ще ти се обадя.

И си тръгна.

Помня как накрая се похвалих на Кравос, че още като малък съм се обучавал как да унищожавам кошмари. До известна степен това е истина. Ако нещо нахълта в главата ми, за да се бори с мен, мога да му дам да се разбере. Но сега ме мъчеха собствените ми кошмари. Които бяха част от мен. И те винаги са еднакви: капан, мрак, окръжаващи ме вампири и техният съскащ смях.

Събуждам се с крясъци и плач. Свитият в краката ми Мистър надига глава и мърмори недоволно. Но не си отива. Просто се наглася отново и започва да мърка като двигател на снегомобил. Действа ми успокояващо. И аз заспивам, но винаги с някаква светлина наблизо.

— Хари — каза ми Боб една нощ, — напоследък не работиш. Почти не излизаш от апартамента. Следващата седмица трябва да плащаш наема. А твоето изследване на вампирите изобщо не върви.

— Млъквай, Боб — отвърнах аз. — Не трябва да се получава мазило. Ако намерим начин да го направим точно, може би ще успеем да го включим...

— *Хари* — каза Боб.

Погледнах към черепа.

— Хари, Съветът ти прати известие днес.

Бавно се изправих.

— Вампирите. Съветът е във война. Доколкото разбрах, Париж и Берлин са потънали в хаос вече цяла седмица. Съветът свиква среща. Тук.

— Белият съвет се събира в Чикаго — рекох замислено аз.

— Да. Искат да разберат какво точно се е случило.

Свих рамене.

— Изпратих им доклада си. Постъпих, както е редно — отвърнах му. — Или поне доколкото успях. Не можех да им я оставя, Боб. Не можех.

Черепът въздъхна.

— Не знам дали това ще успее да ги убеди, Хари.

— Трябва — отвърнах аз.

На вратата ми се почука. Излязох от лабораторията. На прага стояха Мърфи и Майкъл, натоварени с продукти: супа, въглища и

керосин за мен, тъй като времето беше започнало да захладнява. Бакалски стоки. Плодове. А Майкъл умишлено беше сложил на видно място една самообръсначка.

— Как я караш, Дрезден? — попита ме Мърфи, гледайки ме сериозно със сините си очи.

Погледът ми се спря върху нея, след което се премести върху Майкъл.

— Можеше и да е по-зле — казах аз. — Влизайте.

Приятели. С тях животът става по-лек.

Значи, вампирите бяха обявили война на мен и на всички останали местни магьосници. Разните магьосничета в града, които не притежаваха кой знае каква сила, вече не излизаха навън след залез-слънце. Вече не си поръчвам пица за къщи. Не и след като първият разносвач едва не ме разкъса на парчета с бомба.

Съветът адски ще ми се ядоса, но на това вече съм му свикнал.

Сюзан не се обажда. Не ме посещава. Но за рождения ми ден, на Хелоуин, получих картичка. На нея бяха написани само две думи.

Оставям на вас да се сетите кои бяха те.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.